

ဗုဒ္ဓ ၃၂ န အုပ် တိဂုံ

ပုညခင်

အထက်တန်းစား ၆၅

အထက်တန်းစား ၆၅

ပုညခင်

ကျွန်ုတ်ကာ 'ရေး' ပါ...

ခဲ့လေယင့်...

သောင်က နောက်လှုက်လို ကျိုးကျွန်ုတ်ရတဲ့

မြစ်ကျိုးအင်းထဲက ထွက်ပေါက်လို ရေရှိမှုပါတီဘူး..။

ကောင်ကောင်က ကျော်ပေယဉ် လည်းဖျက်ရှိနှင့်ခွက်ထဲမှာ တင်ကျိုးစနေ့ရင်း

လမ်းသွားလမ်းလာ လူတော်မြှေဆေးသွားလို့

နောက်ကျိုးညားပတ် ဗွက်ဖြစ်ပြီးဖူး ခေါ်မြောက်ရတဲ့ မိုးရေရှိုးလည်းမဟုတ်ဘူး..။

ကျွန်ုတ်...

ပိုးအဝတ်ပြောက်နေ အနှစ်အာဟန်ပြေားပြေား စီးဆင်းလာချုပြုမှု

ကြော်ယူ ခွင့်အားအဟုန်ပြု့နဲ့

ကျောက်ဆောင်ကျောက်သား ရောက်ကမ်းပါးမြတ်ရှိရတော်

ရင်ဆင် ပွဲတ်တိုက် ထိခိုက် ပွဲနဲ့ ပြတ်ရှု ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိတဲ့..

ရော်ခွန်က 'ရေး' ပါ။

၁၄၁ ၁၄၀ ၁၃၉ ၁၃၈ ၁၃၇ ၁၃၆ ၁၃၅

ပြည်

အထက်တန်းစား ရေ

ထုတ်ဝေခြင်း	- ၂၀၁၅ ခန့်စာ မေလ ပထမအကြိမ်
မျက်နှာဖုံးပန်းချို့	- ပီးမြင့်
အပ်ရေး	- ၁၀၀၀ အပ်
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်သင်းသင်းမာ ပုညောင်စာပေး (၀၀၃၃၃) တိုက် ၄(က)၊ အခန်း (၁၁) ကဗျာအေးသုရားလမ်း၊ ပါရမိလမ်းထောင့်၊ ရန်ကုန်။
အတွင်းပုံးနှိပ်	- ဒေါ်နှိပ် (၀၉၃၃၂) သီရိမေရာင်စုပုံးနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)၊ ကန်တော်ကလေး၊ မင်္ဂလာတော်ညွန့်မြို့နယ်
မျက်နှာဖုံးပုံးနှိပ်	- ပီးမြေသိန်း (သိန့်မြှင့်ဝင်း ပုံးနှိပ်တိုက်) အမှတ် (၉၆)၊ (၁၁) လမ်း၊ ရန်ကုန်။
ဖြန့်သီးရေး	- ပုညောင် စာအုပ်တိုက်
တန်ဖိုး	- ၂၀၀၀ ကျပ်

၈၉။ ၈၃

ပုညောင်
အထက်တန်းစား ရေ/ပုညောင် - ရန်ကုန်။
ပုညောင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၅။
၃၃၆ - စာ၊ ၁၃ × ၂၀.၅ စင်တီ။
(၁) အထက်တန်းစား ရေ

အမှတ်

၂၀၁၅ ခန့်စာသည် မြန်မာပြည်သူလူထားတွက် ရင်ခန်း
စိတ်လှပ်ရှားဖွယ် နှစ်တစ်နှစ် ဖြစ်ပါသည်။

၂၀၁၅ ခန့်စာသည် ကျွန်းမာရီ ပုညောင် ကလောင်သက်
၁၅နှစ် ပြည့်ခဲ့သောနှစ်လည်း ဖြစ်သည်။

၂၀၁၅ ခန့်စွဲတွင် အာပုသာ ခံစားမှုအသစ်များ ဖန်တီး
ရေးစွဲမည်ဟု ကျွန်းမာရီ အေးခဲ့သေးလေသည်။

ကျွန်းမာရီ အချင်ဝါးရေး စာရေးဆရာမတ်ဦးသာ
ဖြစ်ပြီး ကျွန်းမာရီ စာဖတ်ပရီသတ်အများစုံများ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြ
လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ... ကျွန်းမာရီ ပရီသတ်များ
ဖြစ်သော အမျိုးသမီးများ၏ ဘဝအထွေထွေကိုလည်း မျက်ကွယ်
ပြမထားလိုပေ ... ။

ရသအဖုံး ပါဝင်သည့် ဝါးရေးကို ခံစားရေးစွဲရင်း
မိန်းကလေးများကို အသိလေး တစ်စုံတစ်ရာ ရကောင်း ရစေတော့
ဟူသော စိတ်စေတာနာဖြင့် ‘ကွဲအက်သွားသော မှန်ချပ်များ’၊ ‘မိန်းမ^၁
တစ်ယောက်၏ အထွေဖွဲ့’ စသဖြင့် ဝါးရေးကို ကျွန်းမာရီ ဖန်တီးရေးစွဲ
ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခု ကျွန်းမာရီ ကလောင်သက် ၁၅ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ^၁
အဖြစ်ဝါးရေးစွဲမည်ဟု စဉ်းစားသောအခါ ကျွန်းမာရီ အမာခံရိုးသတ်
များဖြစ်သော မိန်းကလေးများ၏ ဘဝအကြောင်းအရာများစွာသည်
ကျွန်းမာရီစိတ်အာရုံမှာ ထင်ဟပ်၍လာလေသည်။

ကျွန်မတိနိုင်းမှာ အားကိုးရာမဲ့ မိန်းမငယ်လေးတွေ ဘယ်
လောက်ရှိနေသလဲ ... ॥ ဘဝလုံခြုံမှုမရှိသော မိန်းကလေးတွေ ဘယ်
လောက်များများ ရှိနေသလဲ ... ॥ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့်
ဘဝပျက်ခဲ့ရသော ရှိန်းရှင်းနစ်နှင့်သော မိန်းကလေးတွေ ဘယ်
လောက်များများ ရှိနေပါလိမ့်ဟူသော အတွေးက ကျွန်မကို မျက်ရည်
စိမ့်စုံသေသည်အထိ နာကျင်စိတ်ထိနိုက်စေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အားကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးများစွာကို အား
အင်ပေးလိုသော ခံစားချက်စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ဤဝါးကို ရေးသားခဲ့
ပါသည်။

မိန်းကလေးများကို ဦးတည်ချက်ထား၍ ရေးခဲ့သော်လည်း
မိန်းကလေးများ၏ ချစ်သူရည်းစား၊ မိုးမောင်ဖွားစသာဖြင့် ယောက်၍
သားများနှင့်လည်း ပတ်သက်စပ်ဆိုင်နေမည်ဖြစ်သလို ထို့မိန်းကလေး
များ နေထိုင်နေသော နိုင်ငံ၊ ထို့မိန်းကလေးများကို ကာကွယ်စောင့်
ရှောက်သော ဥပဒေများနှင့်လည်း တစ်နှစ်ယောက် တစ်စင်ပါ ပတ်သက်
စပ်ဆိုင်နေမည် ဖြစ်သည်။

ဤဝါးကြောင့် ခံစားမှ တစ်စုံတစ်ရာ၊ ဗဟိုသုတ တစ်စုံ
တစ်ရာ၊ အကျိုးကျော်ဗူး၊ တစ်စုံတစ်ရာ ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ အချိန်ယူ
ကြီးစားရေးဖွံ့ဗျား နှင့်ပြီး ...

ကျွန်မ၏ အနုပညာ ဖန်တီးမှုအသစ်တစ်ခုကို စာဖတ်
ပရိသတ်များ ကျေနှင့်နှစ်သက်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မူးပေါင်းမြတ်ပါ
သည် ... ။

ကျွန်မ၏ ပရိသတ်များအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြှော်
ပြည့်စုံစွာဖြင့် ကောင်းသော မူးပေါင်းချက်မှန်သမျှ ပြည့်ဝကြပါစေ ...

အစဉ်ထာဝရ ချစ်ခင်လေးစားလျက်

ပုညခင်

မြို့ငယ်ကလေး၏ ဆောင်းညနေသည် အေးစက်မှန်ရှိလျက်
ရှိသည်။ နှင့်ဗြို့များ သိပ်သည်းပိတ်ဆီးလျက်ရှိတာမို့ နေရာင်ခြည်က
လည်း အချိန်မတိုင်စီ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဂိုးတဝါး မှန်ရှိသော
နှင့်ဗြို့များအောက်က အရာရာဟာ အေးစက်ထုံးထိုင်းနေသည်ဟု ထင်ရှု
သည်။

“အေးလိုက်တာကွာ ... ဒီနေ့တော့ ဆိုင် စောစောပိတ်မှပါပဲ ...”

တက်တူးဆရာက မိုင်းပျော်လမ်းကလေးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်
လျက် အေးစက်စက်လက်တွေကို အချင်းချင်း ပူးယုက်ဆုပ်ထွေးနေရင်း
တီးတိုးရေခွဲတို့ကိုသည်။

“ဒီအချိန်ကြီးကျေမှ အဖော်ဆီ ဘယ်သူမှ တက်တူးလာထိုးမယ်
မထင်ပါဘူး အဖော်၊ စောစောပိတ်လိုက်ပြီး စောစော အိပ်တော့
ပေါ့၊ သား တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်ရတော့မလား ...”

ဆိုင်၏အတွင်းဘက် လိုက်ကာနောက်က စားပွဲလေးမှာ
ထိုင်၍ ကျောင်းစာလုပ်နေသော သားဖြစ်သူက တက်တူးဆရာကို လှမ်း
ပြောလိုက်၏။

တက်တူးဆရာက အနည်းငယ် တွေဝေသွားကာ လူသူရှင်း
လင်းနေသည့် လမ်းသွယ်ကလေးဆီ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

ပုညခင် ၁၁၁

“ခဏတော့ နေလိုက်ပြီးမယ်လေကျာ၊ တစ်ယောက်တလေ မျက်စိ လည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာလည်း မဆိုပါဘူးကျာ၊ တစ်ခါတလေ လည်း ဒီအချိန်မှ လာတတ်တဲ့ သူမျိုး ရှိတတ်ပါတယ် ...”

“လာလည်း ဒီမီးအားနဲ့တော့ အဆင်မဖြေလောက်ပါဘူး အဖေရာ့၊ မီးအားကဖြင့် ခရမ်းချဉ်သီးလုံးလောက်လေးပဲ လင်းနေတာကို၊ ဒီမီးရောင်အောက်မှာသာ အဖေ တက်တူးထိုးရင် အဖေအရှပ်က မျောက် ဓာတ်လိုက်သလို တွန်နေလိမ့်မယ် ... ခီ ... ခီ ...”

“မင်းဘိုးအေး ... မျောက်ဓာတ်လိုက်ရမှာလား၊ မင်းအဖေက ဝါရင့် သမ္မာရင့်ပါကွဲ ... । မျက်စိမိတ် ထိုးပေးလို့တောင် ရတယ်”

“မျက်စိမိတ်တော့ မထိုးလိုက်ပါနဲ့ အဖေရာ့၊ LED မီးအိမ်ကလေး တွန်းပြီးတော့သာ ထိုးလိုက်ပါ၊ သားတောင် ဒီမီးအိမ်ကလေးရှိမှ စာကြည့်လို့ရတာ၊ အဖေ တက်တူးထိုးရင် သား မီးပြပေးမှာပေါ့၊ မှန်းဖိုးတော့ပေး ...”

တက်တူးဆရာက ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်က သား၏ အရိပ်ကို လုမ်းကြည့်ရင်း ပြီးလိုက်မိသည်။ မီးအားက တကယ်ပဲ မိန့်ဖျော့လှတာမို့ သူတို့ရဲ့ ဆိုင်ခန်းကလေးထဲမှာ နိုဝင်း အရောင်ဖျောက်လေး သာ ရှိနေပါသည်။ အချိန်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ညာနေခင်းသည် ညောင်းသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိ မှန်းရှိလာပါသည်။

အလင်းရောင်နည်းသော အခန်းလေး၏ နောက် ဘက်ပိုင်းကို ကန့်လန့်ကာလေး ကန့်ထားသည်။ အဲဒီကန့်လန့် ကာနောက်မှာ သားရဲ့ စာကြည့်စားပွဲလေးတစ်လုံးနှင့် သူတို့သား အဖ အတူအပ်သော ကွပ်ပွဲစ် ကျယ်ကျယ်တစ်လုံး ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ LED မီးအိမ်ကလေး ချုပြီး သချ်တွက်နေပုံရသော သားရဲ့အရိပ်က လိုက်ကာမှာ လာထင်နေသည်။ သူတို့သားအဖက ကန့်လန့်ကာခြားပြီး စကားလုမ်းပြောနေကြတာပင်။

တက်တူးဆရာက လမ်းသွယ်ကလေးဆီ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လုမ်းဖျော်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ယုံချင် စာအုပ်တိုက်

အထက်တန်းသား ၆၅

၈

လမ်းသွယ်ကလေးပေါ်မှာတော့ အမှောင်ထုက ကြီးစီးစပြုသည်။ လမ်းမီးတိုင်ကလေးဆီက လင်းနေသည့် မီးလုံး၏ အရောင်ဟာ လည်း သားပြောသလို ခရမ်းချဉ်သီးလုံးလောက်လေးပဲ နှိနေသည်။ မြှေနှင့် တွေ့က ညာကို ပို၍ သိပ်သည်းမှောင်လိုက်နေစေသည်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ တက်တူးထိုးသူနည်းပါးလှတာမို့ သူက လူမျှော်ရပါသည်။ တကယ်တော့ သူက ပန်းချိန်ရာ တစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် မြှေးကယ်ကလေး၏ ပန်းချိန်ရာဟာ ဆိုင်းဘုတ်ရေးတာလောက် သာ အလုပ်ဖြစ်တာမို့ ‘ပန်းချိန်ရာ’ ဟူသော နာမည်ကို သူ စိတ်နာစွာ မေပစ်လိုက်သည်။ ဆိုင်းဘုတ်ရေးရင်းနဲ့တော့ သူ့ရဲ့အချိန်တွေကို ဖြေနှုန်းတိုးမပစ်ချင်ခဲ့ပါ။

အဲဒီနောက်တော့ Body Art ကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကို ထိုးပေးရင်း ဒီအလုပ်က သူ့ရင်ဘတ်မှာ လာဉ်သည်။ ဘုရားပွဲချေးတွေမှာ တက်တူးလိုက် ထိုးဖို့အထိတော့ သူ့မာနက စွင့်မပြု။ အနုပညာ မပါတဲ့ ပေါ်ပေါ်ပဲ အရှပ်မျိုးတွေလည်း မထိုးချင်။ သူ့လက်ရာကို မြည်းစမ်းမီ သွားသော သူတွေကတော့ သူ့ကို အထင်ကြီး လေးစားကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းထားသမ္မာလေးတွေကို ထုခွဲကာ ဒီတက်တူးဆိုင်ကလေးကို ဖွင့်ခဲ့သည်။ ဒီဆိုင်ကလေးမှာပဲ သူတို့သားအဖ နေသည်။ ပန်းချိန်ရာ ငွေ့တစ် ယောက်ကို စွန်ပစ်သွားသော နေးဟောင်းကတော့ ဘယ်ဆီရောက်နေပြီ မသိပါ။ လောလောဆယ်တော့ ဒီဆိုင်ကလေးနဲ့ သူတို့သား အဖ အဆင်ပြေပါသည်။

ရင်ကိုြို့စေသော အလုပ်မို့သာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်နေပေး မယ့် တကယ်တမ်းတော့ ဒီအလုပ်က စီးပွားရေးအရတွက်ချောကိုကိုလုပါ။

မြှေးကယ်ကလေးမှာ တက်တူး ထိုးချင်သူ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိနိုင်မှုမို့လဲ ... ။ သူ တက်တူးထိုးပေးလာသည့် သက်တမ်းတစ်လျောက် မှာ မိန့်းမ တစ်ယောက်မှ မကြုဖူးခဲ့ပါ။ သား လူပျို့တွေ တက်တူးထိုးမှာ ကိုတောင် သေမလောက် ကြောက်ကြသော ရေးရှို့စွဲ မိဘတွေဟာ သမီး

ယုံချင် စာအုပ်တိုက်

PDF by Bobo Zaw

မိန်းကလေးသာ တက်တူးထိုးလိုကတော့ ရှုက်လွန်းလို့ သတ်တောင်ပစ် မလားမသိဘူးဟု သူက ပံ့ချဉ်ချဉ် တွေးမိတ်တ်သည်။

အမြင်ကျော်းမြောင်းလေသာ မြို့ငယ်ကလေး၊ အမြင်မှာ တော့ အများမြင်သာတဲ့ လက်မောင်း လက်ဖွံ့မှာ တက်တူးထိုးထားတဲ့ ယောက်ဗျားဆို ‘ဆိုက်ကားသမား’ ဟု မူးချွဲ ရှုံးချု အထင် သေးတတ်မြှုံး။ ‘ကလေကချော့’၊ ‘လူမိုက်’၊ ‘အောက်တန်းစား’ ဟု ပိုပိုကဲက ပည်တွေ့ခြင်း ... ။ တက်တူးရှိတဲ့သူကိုဆို အကျင့်စာရိတ္ထ မကောင်းသူလို့ မယုံးသက်း ကြည့်တတ်မြှုံး ... ။

“အဲဒီလိုဆို ဟိုကောင်းကြီးး ဒေးပစ်ဘက်ခမ်းကြီးကရော ကလေ ကချော့ အပေါ်အတော်ကြီးလားကွာ ...”

ဟု သူက စိတ်ချဉ်ပေါက်တိုင်း ပြောမိတ်တ်သည်။

မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိဆိုသလို သူတို့မြို့ ကလေး၊ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ဖမ်းထည့်ထားခံရတဲ့ လူဆိုး လူမိုက်တွော့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် မှာ တက်တူးကိုယ်စီ ရှိကြပေတာမို့ လူအများစုရဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကြီးက မှန်သလိုလိုကြီးတောင် ဖြစ်ရပါသေးသည်။

လူကြီးအများစုစုံ အမြင်မှာတော့ တက်တူးဆရာတာ ချဉ်ဖတ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော့ တက်တူးကို ရူးသွပ်က သာ လူငယ်အများစုရဲ့ ကြားမှာတော့ သူက ဟီးရှိးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ချစ်ခင်အားကိုးကြပါသည်။

“မင်း တက်တူးသွားထိုးမယ်ဆို ငါသာ သတ်သွားတော့”

ဟု ပြောဆိုတားမြစ်မည့် မိဘအုပ်ထိန်းသူ မရှိသည့် လူငယ် တွေ့၊ ‘အိမ်ထောင်မှာ ဘရားတည်း၊ ဆေးမင်ရည်း စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန်ခက်တဲ့ အမျိုးကွယ့်’ ဟု ဆိုခဲ့းမမည့် မှန်တုန် တုန် အဘိုး အဘွားမျိုး မရှိသည့် လူငယ်တွေ့၊ ဘဝမှာ အမိုအခို ကင်းကင်း လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်၊ ကိုယ်ဘဝ ကိုယ်ပိုင်စီး သည့် လူငယ်တွောကတော့ သူ့ဆီမှာ တက်တူး လာထိုးတ် ကြပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သို့သော့ တက်တူးဆိုတာ တစ်ခါထိုးလိုက်၊ ပျက်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ထိုးလိုက် လုပ်လို့ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်၊ တက်တူး ထိုးစား နေရာကလည်း လူတစ်ကိုယ်စာအပ်င အပိုမပါတာမို့ တက်တူး ဖောက်သည်ဆိုက အမြတ်ကြမ်းကြမ်း ရစရာ အပြောင်းမရှိပါ။ သူ့ လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မြို့ကလေး၊ အနေအထားအရ သောင်းကဏ်းထက် ပိုပြီး ရစရာလည်း မရှိ။ သို့သော့ သူက ဒီ Body Art ကိုပဲ စွဲလန်း ချစ်မက်နေမိသည်။ တစ်လလုံးနေမှ တစ်ယောက်ပဲ လာ ရှင်တောင် သူက သူ့အစွမ်းရှိသွေ့မှု ပုံအောက် စိတ်နှစ်ပြီး ထိုးပေး ခွင့် ရချင်ပါသည်။

သို့သော့ ဒီအလုပ်ကို သူ ဘယ်လိုပဲ ရူးသွပ်ပါစေ ... သူ ဆိုင်ကို ရောက်လာသူတိုင်းကို သူ မဖျားယောင်း မဆွဲဆောင်ပါ။ သေရာ ပါ အမှတ်အသားမို့ သေချာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးမှ ထိုးဖို့၊ မထိုးခင် သေသေ ချာချာ စဉ်းစားဖို့ သူ အမြဲ ပြောပြလေ့ ရှိပါသည်။

“အဖေ ... ဆိုင်ပိတ်မယ်ဆို ...”

“ပေါ် ... အေး ... ပိတ်လိုက်ပါတော့မယ်ကွာ ...”

“တံခါးတွေ သား ပိတ်ပေးမယ်”

“နေ ... နေ ... ရတယ် သား၊ မင်း စာ မင်း ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်၊ အဖေပဲ ပိတ်လိုက်မယ်”

“အဖေ ... သား သချို့တွက်ပြီးရင် သားကို တို့ကြည့်ခွင့် ပေးနော်၊ သားကြိုက်တဲ့ အစီအစဉ် လာမှာမို့လို့ ...”

“အေးပါကွာ ... မင်းကလည်း ဝါသနာ ကြီးလိုက်တာ”

“သား ကြီးလာရင် တို့ထဲမှာ ပါချင်တာကိုး အဖေရ ...”

“အေးပါကွာ ... အေးပါး ဟား ... ဟား ...”

“သား သူငယ်ချင်း စိုင်းအောက် အမြဲပြောတယ် အဖေရာ သားက ရှင်လည်းချောတယ်၊ စကားလည်း သွက်တယ်၊ သားကြီးလာရင် မင်းသားလုပ်လို့ ရတယ်တဲ့”

“မင်းက မင်းသားလုပ်မလို့လား ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သူက ကန့်လန့်ကာနာက်က သား၏အရိပ်ကလေးကို
လှမ်းကြည့်ရင်း ပြီးမြှုပ်နည်း။ သား ကျောင်းစာလုပ်နေပုံကလေးကို
မြင်ရတိုင်း သူ ပိတ်ဖြစ်ရသည်။ သားရဲ့ဘဝကိုတော့ ဒီလို မြို့ငယ်
ကလေးမှာ မကုန်ဆုံးခေါ်ပါပဲ။ ဟိုးအမြင်ကြီးကို ပျုသန်းသွားတဲ့ ငါ်
ကလေးသာ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ လှမ်းမျှော်မေ့ကြည့်လို့တောင် မမြင်ရ^၁
တော့သူးဆိုရင်လည်း သားသာ မြင့်မြင့် ပျုနိုင်မယ်ဆုံး သူကျော်နပ်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

သားကို ငေးရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေသော တက်တူးဆရာ၏
အကြားအာရုံထံသို့ တံခါးခေါက်သံနှစ်ချက် ဝင်လာသည်။ ဟုတ်ပါမလား။
ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု တွေးကာ သူ နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

တံခါးခေါက်သံက ဆက်တိုက် မြန်ဆန်လာသည်။ ကလေး
ကများ အလျင်စလို ခေါက်နေသံမျိုး ...”

“အဖော် ... တံခါးခေါက်နေတယ်”

“အေး ... ကြားပါတယ်ကျ၊ ဒီအချိန်ကျမှ ဘယ်သူများပါလိမ့် ...”
တက်တူးထိုးမယ့်သူတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“အပြင်မှာ မောင်နေတယ်လေ အဖော်၊ မီးအိမ်ယူသွားလေ”

“သော် ... အေး ... အေး ...”

တက်တူးဆရာက သား၏ စကြည့်စားပွဲဆီ လျောက်သွား
ကာ မီးအိမ်ကလေးကို လှမ်းယူပြီး တံခါးဝသို့ လျောက်လာခဲ့သည်။

လူနေစိပ်သော ရပ်ကွက်နှင့် အလှမ်းဝေးသော သူတို့ဆိုင်
ကလေး၏ အနီးတစ်စိုက်မှာ ညဘက်ဆုံး လူသွားလှလာ ကျပါးလှပါသည်။
ခုလို နှင့်ထူ ပိတ်ဆီးနေသည့် အေးစက်လွန်းသည့် ဆောင်းညမျိုးမှာ
ဒီအချိန်ဆုံး အနီးအနားကအိမ်တွေအားလုံး တံခါးပိတ် တိတ်ဆိတ်နေကြ
ပြီပေါ့။ သူ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီအချိန် သူ့ဆီလာလေ့ မရှိ
ကြပါ။”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“မင်းသားတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ အင်တာဗျားတဲ့သူပဲ လုပ်ချင်တာ”
“အေးပါ ... အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါသားက ရပ်ချော ညာက်
ကောင်းလေးပဲ၊ သားဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာပါ၊ ကြိုးစားရင်
ဘာမဆို မဖြစ်မရှိဘူးကွာ၊ ကြိုးစားဖို့ပဲလိုတာ၊ ကဲ ... အဖော် တံခါး
ပိတ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ ...”

တက်တူးဆရာက ဆိုင်ပိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ တံခါးဆီသို့
လျောက်လာခဲ့လေသည်။ ဉာဏ် နာရီ ထိုးတော့မှာမို့ ဆိုင်လည်း ပိတ်
သင့်နေပါပြီ။ တံခါးဝန်းမှာ ရပ်မိဘော့ လေပြုတစ်သုတေသနကြာင့် ဖြုတ်ခန့်
အေးသွားသည်။ စောစောကတည်းက အေးစက်နေသော လက်ဖျားတွေပင်
အေးခဲ့မတတ် ထုံကျော်သွားသည်။ သူက တံခါးရွက်တွေကို လှမ်းကိုင်
လိုက်ရင်း ဒီနေ့အဖို့ နောက်ဆုံးအကြိုမ်အဖြစ် လမ်းသွယ်ကလေးဆီ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းမီးတိုင်၏ အလင်းရောင် မစိုးမပို့လေးသာ
ကျရောက်လျက်ရှိသော ခပ်မောင်မောင် လမ်းသွယ်ကလေးကတော့ ရှင်း
လင်းတိတ်ဆီပိတ်လျက်ပင် ရှုပါသည်။

“အင်းလေ ... သား ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ
ဘယ်သူကလာမှာမို့လို့ပဲ၊ ရာသီဥတုကလည်း အေးကအေးသန်း”

အတွေးနှင့်အတူ တက်တူးဆရာက တံခါးရွက်တွေကို
ဆွဲပိတ်ချက်ချုပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက ဆိုင်ခန်းထောင့်က မီးလင်းဖို့
ကလေးဆီ လျောက်သွားပြီး မီးလင်းဖို့ကို မီးမွေးလိုက်သည်။ သူ့ဆိုင်
ကလေးက မောင်းနားလှသော်လည်း အေးလွန်းတဲ့ မြို့ကလေးရဲ့ ဆောင်း
ရာသီးကို အတူဖို့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးနှင့် မီးလင်းဖို့လေးကို ထည့်သွင်း
တည်ဆောက်ထားခဲ့တာပင်။

သိပ်မကြာခင် မီးလင်းဖို့လေးက နွေးလာသည်။ တက်တူး
ဆရာက အေးစက်စက် လက်ဖျားတွေကို နွေးထွေးလာအောင် မီးလင်းဖို့
နားမှာ ဖြန့်ထားလိုက်ရင်း ...”

“သားရော ... အေးရင် ဒီနားလာ စာကျက်လေ ...”
“သချာတွေက်လိုက်ဦးမယ် အဖော် ပြီးမှုလာခဲ့မယ်”

တံခါးခေါက်သံက ဆက်တိုက်ပေါ်လာပြန်သည်။ တက်တူး
ဆရာက တံခါးချက်ကို ဖြတ်ကာ တံခါးရွက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်
သည်။ အေးစက်လွန်းသော အောင်းလေက မျက်နှာကို ပြန်းခနဲ့ ဆီးရိုက်
လိုက်သဖြင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ထုံကျင်အေးစက်သွားသလို ခံစား
လိုက်ရသည်။

တက်တူဆရာက မီးအိမ်ကို မြှောက်လျက် အပြင်ကို ကည့်
လိုက်သည်။ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ လမ်းမီးတိုင် မှန်စိုးဝါးအောက်မှာ
ထိုးလျှပ်ခတ်နေသည့် ယူကလစ်ချက်တွေကိုသာ မြင်ရသည်။

“କାହିଁବୁଲେବୁ

သူ လုမ်းမေးလိုက်တော့မှ တံခါးထောင့် မှာင်ရိပ်ဆီက အရိပ်တစ်ခု လုပ်ရားလာတာကို မြင်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ ... । ဘာကိစ္စရိလိုလဲ ... ”

“ତାଙ୍କରେ ଯେହିଏ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

အေးစက် တိုးဖျသာ မိန်းကလေးအသံတစ်သံက အမှောင်
ထမ့် တိုးထွက်လာသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မိန်းကလေး တစ်ပေါ်က
က သူရှေ့ တံခါးမှာ ရပ်လာခဲ့လေသည်။

၁၃၈:၆၇

တက်တ္ထားဆရာက စိတ်ထဲမှ ဘုရားတလိုက်မိသည်။

မီးအိမ်၏ အလင်းဖြင့် ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသော မိန္ဒာကလေး၊ မျက်နှာဟာ ဘာအကြောက်အချို့မှ မရှိသလို၊ ဘာစိတ် ခံစားချက်မှ မရှိသလို၊ စိတ်အာရုံတွေ မျောလွှင့် နာကျင်နေသလို။ ထို ဖြူလျှော်အေးစက်ခဲနေသော မျက်နှာကလေးက ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ချောမောလုပနေခဲလေသည်။

ကြည်လင်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်ရှစ်ထင်ထောင်၊ ကော့ညွှတ်ရည်လျားသော မျက်တောင် ရှည်ကြီးများဖြင့် ခြေရဲလျက်ရှိသော ထိမျက်ဝန်းအိမ်က လှပလွန်းသော်လည်း တစ်စုတစ်ခု သော စိတ်ဒုက္ခဖြင့် ခံစားနာကျင် အေးခဲ့နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဒီမိန်ကလေးဟာ ကိုးတန်းကျောင်းသား သူ့သားနဲ့မှ ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိလိမ့်မည်။ သို့သော် သား၏ မျက်ဝန်းတွေကတော့ အပူအပင် ကင်းစွာ ဖြူစစ်ကြည်လဲနေသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

ဒီအချို့ မိန်းမင်္ဂလားတည်း ဒီအချို့ကြီးမှာမှ
တက်တူးထိုးပဲ သူ့ဆိုင်ကို ရောက်လာရသတဲ့လား ... ။

“ကျွန်မ အထဲ ဝင်ပါရစေ ...”

“କେବ୍ରି ... କୋଃ ... କୋଃ ... ଲାପି, ଠଂପିଗ୍ର୍ୟ”

တက်တူးဆရာက မီးအိမ်ကလေးကို ခိုင်ထောင့်က စားပွဲလေးပေါ်မှာ သွားတင်ထားလိုက်ပြီး မိန့်ကလေးကို အကဲခတ်နေလိုက် မြိုသည်။

အရပ် မနိမ့်မဖြင့်၊ ပြည့်ဖြီးသည်ဟု ထင်ရသာ ခန္ဓကိုယ်
ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကတော့ ဟောင်းနှမ်းကာ မသပ်မရပ် ဖြစ်နေ
သည်။ ဖလန်နယ် ရူယ်ကွက် လက်ရှည် ပြာမှုင်းမှုင်းက သူမခန္ဓကိုယ်
ပေါ်မှာ ပွုမွေးဟား။ ဘောင်းသီရှည် အနက်ရောင် ထူးပွုနှင့် တွဲဖက်
ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ကြည့်ရတာ နှမ်းဖတ်ဖတ် နိုင်လျသော်လည်း အဲဒီ
နှမ်းဖတ်ဖတ် အပြင်အဆင်က သူမ၏အလုကိုတော့ ဖုံးကွယ်မသွားဖော်။

ပခုံးတစ်စိုက်မှာ ပဲနေသော ဆံပင်ပုံစံလေးနှင့်၊ ရှုံးဆံစတွေ
က နဖူးနှင့် ပါးပြင်တစ်စိုက်ဆီ ပံပိုက်စိုက် ခင်းကျေနေသည်။ နှင့်ဖြင့်
စိုစွာတ်သော ဆံစတွေက နဖူးပေါ်မှာ စိုက်ပ်အပ်ကွယ်လျက် ရှိပါသည်။

ကောင်မလေးက အန္တားထည့်လည်း ဝတ်မထား၊ အအေး
ဒက်ကြာင့် အနည်းငယ် တုန်ရိနေသလိုလည်း ဖြစ်နေတာမို့ သူက
သမီးချင်း စာနာသွားကာ ...

“ကလေးမ ... အန္တာထည့်လည်းမပါတော့ ချမ်းနေမှာပါ၊ လာ ... လာ ... ဒီမီးလင်းဖိနားကခုံမှာ လာထိုင် ... ”

မိန်းကလေးက သူညွှန်ပြသော ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏ ကျောဘက်မှာ သားရဲ့ စာကြည့်စားပွဲ ရှိသည်။ သားက လိုက် ကာစလေးကို တွန်းဖယ်ကာ ကောင်မလေးကို ချောင်းကြည့်နေပါသည်။

“ကျွန်မ တက်တူးထိုးချင်တယ်၊ ကျွန်မကို တက်တူးထိုးပေးပါ ... ”

မိန်းကလေးက အေးစက်စက် ပံ့ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ တက်တူးဆရာက စားပွဲပေါ်က ရေနေးဓာတ်ဘူးကို လှမ်းယူကာ ရေနေးတ်ခွက်ငြှုပြီး မိန်းကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော ... နွေးသွားအောင် ရေနေးပူးပူးလေး အရင်သောက် လိုက်ပါ။ ကျယ်”

မိန်းကလေးထိုးက ရေနေးခွက်ကို ဆတ်ခနဲ့ လှမ်း ယူကာ မော့သောက်မည့်ဟန် ပြင်တာမို့ ...

“ဟော ... နော်းလော့ ပူးပူးတယ်၊ မင်း ကြည့်ရတာ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်သလိုပါလား ... ”

သူ တားလိုက်တော့မှ သူမက ရေနေးခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မကို တက်တူး ထိုးပေးနိုင်မလား ... ”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။ တက်တူးဆရာက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ဦးလေးက တက်တူးဆရာပဲကွယ်၊ တက်တူး ထိုးတာ ဦးလေး အလုပ်ပဲ၊ တက်တူးထိုးရရင် ဦးလေး ပျော်တယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရတယ်လေ၊ ငါ့တူမကြီး တက်တူးထိုးချင်ရင် ထိုးပေးလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့တူမဘက်က သေချာဖို့လိုတယ်၊ ညည်း တက်တူး ထိုးဖို့ သေချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီးလား၊ တက်တူးဆုံးတို့တာ ခဏတစ်ဖြတ် စိတ်ခံစားချက် ပြင်းထန်နေတုန်း စိတ်လိုက် မာန်ပါ ထိုးရတာမျိုး

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်ဘူး၊ ခုံခိုန်မှာဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကြောင့် ထိုးလိုက်ရင် နောင်တစ်ခုချိန် စိတ်ခံစားချက် ပြောင်းသွားတဲ့အခါကျ နောင်တရသွားတတ်တယ်လေ၊ တချို့ကောင်လေးတွေဆို လက်ရှိ ရည်းစား ကို သိပ်ချစ်နေတုန်း မွန်စုံ အသိပ်တက်ပြီး ရည်းစားနာမည်တွေ လာထိုးကြတယ်၊ အုံဒီရည်းစားနဲ့ကွဲပြီး နောက်ရည်းစားနဲ့ အိမ် ထောင်ကျတော့ မိန်းမနဲ့ ပြဿနာတက်ကရော၊ ဒါကြောင့် စိတ် အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားဖို့လိုတယ်၊ ဘာပုံးထိုးမှာလဲ၊ ဘာအခိုဗာယ်နဲ့ ထိုးမှာလဲ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က တက်တူးကို တစ်သက်လုံး နှစ်သက်နေနိုင်မလားဆိုတာ သေချာ စဉ်းစားရမယ်လေ၊ အိမ် ထောင်မူ ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန်ခက်တယ်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အဟက် ... ”

ကောင်မလေးက ဟက်ခနဲ့ ရယ်ချုလိုက်တာမို့ သူ မျက်ခုံးပင့်ကာ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိသည်။ ဒါဟာ အရယ် မဟုတ်သော အရယ်မျိုး။ တစ်ခုခုကို နာကြည့်းလောင်ပြောင်လိုစွာဖြင့် ရယ်လိုက်သော အရယ်။ ငါတာနဲ့ တူသော ရယ်ခြင်းကို သူ ပထမဆုံး မြင်ဖူးသွားသည်။

“ဟုတ်လိုလား ဦးလေးရယ်၊ အိမ်ထောင်မူ ပြုတယ်ဆိုတာ နောင်ပြင်ဖို့ခက်တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မ မိဘ တွေဆိုလည်း လွယ်လွယ်လေး ပြင်သွားတာပဲလေ ... ”

ကောင်မလေး၏စကားက တက်တူးဆရာရဲ့ အရှိုက်ကို ထိုသွားစေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကိုယ်အိမ်ထောင်ကိုလည်း ကိုယ်မိန်းမက လွယ်လွယ်လေး ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ နောင်တက်တူးလာထိုးမယ့်သူတွေကို ဒီစကားပုံနဲ့ ဥပမာပြုလိုတော့ မဖြစ်ချေဘူး။

“အဟက် ... ”

ဒီတစ်ခါ အဟက်သံကတော့ တက်တူးဆရာဆီက ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

“အေး... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကျား ငါ ဥပမာ ပေး မှားသွား ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ညည်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ ...”

“ဘု နှစ်”

“အင်း... တော်တော်ငယ်သေးတာပဲ၊ ဦးလေး အမြင်တော့ မထိုး သင့်ဘူးထင်တာပဲ၊ မင်းက ဘူးကြောင့် တက်တူးထိုး ချင်ရတာလဲ”

မိန်းကလေးက မျက်တောင်ကျော်ကြီးတွေ စင်းချကာ ခဏြိမ်သက်တွေဝေသွားပြီးမှ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို ညာလက် သီးဆုပ်ဖြင့် ထိကပ်ဖိထားလိုက်ရင်း အေးစက်ကြော်မွန်သော အသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောသည်မှာ ...

“ဒီထဲမှာ နာနေတာကို မေ့သွားအောင် အသားနာချင်လို့၊ ပြီး တော့ ... ဒီထဲမှာနာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို တစ်သက်လုံး မမေ့ချင်လို့၊ ကျွန်းမ ထိုးမယ့် အရပ်က ပေးတဲ့ ခွန်အားနဲ့ ရှေ့ဆက်အသက်ရှင် ဖို့ ကြိုးစားချင်လို့ ...”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပုဂ္ဂိုလ်သွားသည်။ ရင်ဘတ်ထဲကနေ နာနာကျင်ကျင် တိုးထွက်လာတဲ့ အသံပျိုးနဲ့ ပြောနေတဲ့ ဒီစကားတွေဟာ ဘု နှစ်အချွေ့ မိန်းကလေးရဲ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့ စကားဆိုတာ ယုနိုင်ဖွယ်တောင် မရှိပါ။ စကားအဆုံးမှာ ပေါက်ခန့်ကျေသွားတဲ့ မျက်ရည် တစ်စက်ကို လက်ခနဲ့ မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေက စုံရ တောက်ပြောင်နေသည်။ မင်း ဘာများဖြစ်ခဲ့လို့လဲ မိန်းကလေးရယ် ...” ဒီအချွေ့ကလေးနဲ့ မင်းမှာ နာကျင်စရာ ခံစားချက်တွေ ဘူးကြောင့် ရှိခဲ့ရတာလဲ။ မင်းအချွေ့က ဒီလိုညျိုးမှာ ငါသားလေးလို့ မိဘအမိမှာ အေးအေးချမ်းချမဲး စာကျက်နေရမယ့် အရွယ် မဟုတ်ဘူးလား ...”

ဆိုင်ခန်းကလေးထဲမှာ ခဏ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ တက်တူး ဆရာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချရင်း ...”

“မင်းက ဘာအရှပ် ထိုးချင်တာလဲ ...”

“ဗာမကိုရှပ် ...”

“ဘယ်လို့ ...”

“ဗာမကိုရှပ် ...”

အင်း ... ဗာမကိုတဲ့လား။ ဗာမကိုရှိတာ ရဲရင့်ခြင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားခြင်းရဲ့ အမှတ်အသား၊ သူမက ဗာမကို ငြက်ရပ်ကို မှ ထိုးချင်သတဲ့လား ...”

“မင်းက ဘာအမို့ပွာယ်နဲ့ ဗာမကိုရှပ် ထိုးချင်တာလဲ မိန်းကလေး ...”

“ဗာမကိုဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားခြင်းရဲ့ အမှတ်အသားပဲလေ၊ အမွေးတစ်ပင် ကျွေတ်ရင်တောင် သူတို့ဘဝ တစ်လျောက်လုံး အရှက်ရ နာကျင်တတ်ကြတယ်၊ ရန်သူကို အမွေးတစ်ပင်တောင် အကျွေတ်မခဲ့ဘဲ ရဲရဲတဲ့ တိုက်ပွဲဝင်တတ်ကြတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်းမ ဗာမကိုကို ချုပ်တယ်”

မိန်းကလေးက သူသိတာနှင့် ထပ်တူထပ်မှု သိထားတာမို့ ဘု နှစ် သမီး၏ ဗဟိုသာကိုလည်း သူ အုံသွားမိပါသည်။

“ဗာမကိုရှပ်က ထိုးရတာ လက်ဝင်တယ်၊ သုံးနာရီ လေးနာရီ လောက်တောင် ကြာနိုင်တယ်၊ အခုက စ နာရီဆိုတော့ ၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီမှ ပြီးမှာ၊ မင်း အပြန် ညျှော်နက်သွားမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ လာထိုးပါလား ...”

“ကျွန်းမ အခုပဲ ထိုးချင်တယ်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို သူမ ဝတ်ထားသည့် ဖလန်နယ် ကွက် ရှပ်အကျိုးအောက် ဘောင်းသီအိတ်ထဲကို လက်ဖြင့်နှိုက်လိုက်သည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သော လက်ထဲမှာတော့ ပိုက်ဆဲ တစ်ထောင်တန် တစ်အပ် ပါလာသည်။ သူမက ထိုပိုက်ဆဲတစ်သိန်းကို စားပဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း ...”

“အဲဒါ ပိုက်ဆဲယူလိုက်ပြီး အခုပဲ ထိုးပေးပါ”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ တက်တူးဆရာက ပိုက်ဆဲထုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...”

ထူးဆန်းသည်မှာ မိန်းကလေးထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာသလို ဘာလျှပ်ရှားတဲ့ပြန်မှု မရှိခြင်းပင်။

တော်ရုံ ယောကျားရင့်မတွေတောင် ဒီလို ထုံးဆေး မပါဘတို့ပြုဆို နာကျုင်စုတ်သပ်တတ်ကြသေးသည်။ သူမကတော့ နာကျုင်တတ်သော အသေးအသားမရှိသလို ပြိုမ်းသက်တိတ်ဆိုတွေ့ဖော်သော်။

သို့သော် ... သူမ အနည်းငယ် တုန်ရိနေတာကို သူ ခံစားမိသည်။

သူ နားလိုက်၊ ထိုးလိုက် လုပ်နေသလို သားကလည်းမီးအိမ်ကလေးကို ခုံပေါ်ချထားလိုက်၊ ပြန်မြောက်ကိုင်လိုက် လုပ်နေရသည်။

ဆောင်းညာ အေးလွန်းသော်လည်း တက်တူးဆရာ၏ ခန္ဓာကိုယ်က နေးထွေးချွေးစို့လာသည်။

သူ ခဏ ရပ်နား မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တိုင်း နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစွေကာ ပြိုမ်းသော သူမ၏ ပဟန္တီဆန်းသော နက်ရှိုင်းသော၊ နားလည်ရာက်သော၊ ကြောက်မက်ဖွယ် လုပလွန်းသော မျက်နာကလေးကို မြင်ရသည်။ မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်က သူမ၏ ခြေသလုံးနား တစ်စိုက်ကိုသာ ဖြာကျနေပြီး မီးလင်းဖို၏ မီးညွှန်းတောက်အရောင်က သူမ မျက်နာကို ဟပ်ကာ အနီးသေး ပြီးနေသည်။

အချိန် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်ဆုံးလာသည်။

ဆောင်းညာ အေးသထက် အေးလာသည်။

လုပရည်လျားသော အမဏီငှက်၏ အမြီးဖျားက ခြေမျက်စီဘက်သို့ သွယ်ဆင်းလာသည်။

အမဏီငှက်၏ ဦးခေါင်းက ခြေသလုံး အပေါ်ဘက်သို့ ကြောမေ့ကော့ကာ ပဲပုံကြွေတက်သွားတော့မတတ် တစ်စတစ် အသက် ဝင်လာသည်။

အမွှေးအတောင်မှာ အနီးရောင်၊ အစိမ်းရောင်တွေ ဖြည့်လိုက်တော့ သူလက်ရာ အမဏီက ကြွေချလွယ်ပ ပြည့်စုတောက်ပလာခဲ့ရပါသည်။

“အင်း ... ပိုက်ဆံက တစ်သိန်းတောင်ဆိုတော့ မက်လောက်စရာပဲ၊ ဦးလေးလည်း ပိုက်ဆံမက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဦးလေးတက်တူးထိုးပေးရမှာက ဒီပိုက်ဆံကြောင့် ချည်းသက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်က ဘူးကြောင့်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် ဦးလေး စိတ်ကို မင်းရဲ့ခံစားချက် အင့်အသက် တွေ့ရှိကဲတဲ့လိုပဲ၊ ကဲ ... စလိုက်တာပေါ့၊ မင်းက ဘယ်မှာ ထိုးချင်တာလဲ ...”

“ခြေသလုံး ...”

အင်း ... ခြေသလုံးဆိုလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပါပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောဘက် ရင်ညွှန်းလို အတွင်းသားတွေကို ထိုးမပေးချင်ပါ။ မိန်းကလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့လိုပဲ ရှိပါလိမ့်မည်။

“ကဲ ... စလိုက်ကြတာပေါ့၊ သားရော ... မီးအိမ် လာကိုင်ပေးထားပါကွယ် ...”

စောစောကတည်းက ချောင်းကြည့်နေသော သားက လှစ်ခနဲရောက်လာကာ မီးအိမ်ကို မြောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သားက မီးအိမ်အလင်းရောင်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာမို့၊ သားမျက်နာကို သေချာမမြင်ရပေမယ့် သားလည်း ဒီညွှန်းကြောင့် ဒီအဖြစ် အပျက်ကို အုံသုစိတ်ဝင်စားနေမှာ သေချာသည်။

တက်တူးဆရာက စုတ်ထိုးမည့် ဆေးခွက်တွေ့နှင့် တက်တူးထိုးမည့် စက်ကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက သောင်းသိရှိရည်ရွှေပဲရဲ့ အောက်နားစကို ဇူးနားအထိ ဆွဲခေါက်တင်ထားလိုက်သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆိုင်ခန်း ကျော်းကျော်းလေးထဲမှာ စက်ထိုးသံသွေ့မှုအပ တိတ်ဆိုတ်ဖြော်သက်သွားခဲ့လေသည်။

ခြေသလုံးရဲ့ အပြင်သားပေါ်မှာ စက်ထိုးဖျားက အပ်ငယ်ကလေးကသာ လှပ်ရှားသက်ဝင်လျက် ရှိသည်။

သူ ပြောရပါသည်။ ဒီအရပ်ဟာ သူ၊ တက်တူးထိုးတဲ့
သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အလွပဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံး၊ အသက်ဝင်ဆုံး၊
ခံစားမှုအပါဆုံး အရပ် ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီအချိန်က ၂၀၀၄ ခုနှစ်ရဲ့ ဒီဇင်ဘာ ၃၀ ရက်နောက်...။
နှင့်မြှုတွေ ထူထပ်စွာ ကျရောက်ပြီး အအေးလွန်ကဲသည်

ည ...။

အရပ်ထိုးပြီးသွားသည်နှင့် မတ်တတ်ထရပ်ကာ သူတို့သား
အဖကို နှုတ်ဆက်စကား မဆိုဘဲ ဆိုင်မှုထွက်ကာ နှင့်ထူထဲသို့ တရ္ော့
ရွှေ တိုးဝင်လျှောက်သွားသော သူမ၏ ကျော်ပြင်ကို သားအဖနှစ်ယောက်
လုံး ၆၈:ကြည့်နေမိပြီးမှ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ
သက်ပြင်းချရသော ည ...။

ဒီအရပ်နှင့် ဒီအရပ်ရှင်ကို သူ တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မှာ
မဟုတ်ပါ။

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊

“မြောင်း ... မြောင်း ... မြောင်း ... ”
 “Congratulation ကိုထွင့်ခေါင်လွန်း ... ”

ဧည့်ခန်းကျယ်ထဲမှာ ဂုဏ်ပြု လက်ချပ်သံတွေ ရူည်သွားသည်။ ပြီးတော့ ... ဖန်ခွက်လေးတွေက မီးရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဖန်ခွက်ချင်းထိခတ်သံတွေ၊ ရယ်မောသံတွေ ... ။ ‘ဒီလောက်နဲ့တော့ မရဘူးနော် အမတ်မင်း၊ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ကောင်းကောင်းပြုစရမယ်’ ဟူသော ကျိုစယ်သံတွေ ... ။ လင်းလွန်းတို့ အိမ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒီညာအဖို့ ရူည် စည်ကားနေပါသည်။

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ဆိုဟာတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ကာ လိမ္မာ်ရည် တစ်ခွက်ကို တစိမ့်စိမ့်သောက်ရင်း မိတ်ဆွေတွေကြားက ဒက်ခို့ အပျော်မျှက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဒက်ခို့နားမှာ နိုင်ငံရေးဘက်က မိတ်ဆွေတွေရော၊ စီးပွားရေးဘက်က မိတ်ဆွေတွေပါ ဝန်းရုံလျက် ရှိပါသည်။

စကားပြောဆိုနေကြရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ထရယ်လိုက်သော ဒက်ခို့အသံထဲမှာ ကျေနပ်ရက်ယူခြင်းတွေ အပြည့်ပါသည်။ အားလုံးထဲမှာ ဒက်ခို့ရယ်သံက အသက်ဝင်ဆုံးပင် ... ။ ဒက်ခို့က သူ့နာမည့် ‘ထွင့်ခေါင်လွန်း’ ဆိုတာနဲ့ လိုက်ဖက်ညီအောင် ဘယ်နယ်ပယ်မှာမဆို

ရူည်ခင် စာအုပ်တို့က

အထွင် အမြတ် အခေါင် အဖျားမှာသာ နေချင်သူ ... ॥ ကောင်းလွန်း တော်လွန်း ချမ်းသာချင်လွန်းသူပင် ... ॥

လင်းလွန်းကတော့ ရွှေးကောက်ပဲ ရလဒ် ထွက်ပေါ်လာသည့် ဒီလိုညာမျိုးမှာ ဒက်ဒိုကို ဒါထက် ပိုလေးနက် ဇြမ်သက် စေချင်သည်။ လွတ်တော်အမတ် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ရာထူး အာဏာ တစ်ခုရပြီး အဆင့်ထူးခဲ့ရတာ မဟုတ်ဟု ခံယူစေချင်သည်။ ပြည်သူက ရွှေးချယ်ပေးလိုက်တာမို့ ပြည်သူ့ဝန်ကို ထမ်းရတော့မည်၊ ပြင်သူ့အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ရတော့မည်ဟူသော အသိမျိုးဖြင့် လေးနက် ဇြမ်သက်စေလိုတာပင်။

“ကိုထွန်ခေါင်လွန်း ... ဒါဆို ခင်ဗျားက လွတ်တော်အစဉ်းအဝေးရှိတဲ့ ရက်တွေဆို နေပြည်တော်မှာ ရှိနေမှာပေါ့ ... ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းစော် ... । ကျွန်တော် ဟိုမှာ အိမ်ဆောက်နေတာ ပြီးတော့မယ်လေ၊ အဲဒီအိမ်ကနေပဲ အစဉ်းအဝေး တက်ရမှာပေါ့ ... ”

“ဟား ... ဟား ... ခင်ဗျားက နိုင်မယ်ဆိုတာ ကြိုးသိလို့ အိမ်ကြိုးဆောက်ထားတာလား ... ”

“မဟုတ်ပါဘူးမှာ၊ ဟိုမှာ သားကြီးနဲ့ အလုပ်လည်း ရှိနေတာဆိုတော့ သွားရင်းလာရင်း တည်းဖို့ ဆောက်ထားတာပါ”

“ရှင့်ဘူရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်းပဲပေါ့များ၊ ခင်ဗျားတို့လို့ စီးပွားရေးအင်အား တောင့်တင်းတဲ့ သူတွေ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်လာတာလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ၊ စီးပွားရေး နောက်ကြောင်းအေးတော့ စိတ်နှစ်ပြီးအလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေတော့ ခင်ဗျား အာရုံစိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“သားငယ် လင်းလွန်း ရှိတယ်လေဗျား၊ ဒီကောင့်ကိုပဲ ပုံအပ်ထားရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်က အားကိုးရတယ်ဗျား၊ အလုပ်ကိစ္စတင် မဟုတ်ဘူး၊ သားကြီးရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ အုပ်ထိန်းစောင့်ရောက်ပေးနိုင်တယ်၊ သားကြီးနဲ့ ချွေးမက ရန်ကုန်မှာ အနေနည်းတယ်လေဗျား၊ သူတို့အလုပ်တွေက နေပြည်တော်မှာပဲ များတာကိုး ... ”

ဒက်ဒို့ အသံတဲ့မှာ ကျေနပ်မှတွေ အပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နေသည်။

ဒက်ဒီက မိတ်ဆွေတွေနှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဂိုင်ခွက်ကို ကိုင်ထားရင်းက အညွှန်းထောင့်မှာ ထိုင်နေသည့် လင်းလွန်းကို လှမ်းကြည့်တာမို့ လင်းလွန်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးသွားသည်။ ဒက်ဒီက မသောက်ဘူးလားဆိုသည့် သဘောဖြင့် လက်ထဲက ဂိုင်ခွက်ကို မြောက်ပြ သည်။ လင်းလွန်းက ပြီးကာ ခေါင်းခါပြရင်း လက်ထဲက လိမ့်စွာရည်ခွက်ကို မြောက်ပြလိုက်တော့ ဒက်ဒီက ပခုံးတွေန်းကာ သူ့မိတ်ဆွေများဘက်သို့ ပြန်လည့်သွားသည်။

အသက် ၅၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဒက်ဒီဟာ အနည်းငယ်ဝိုင်းသော်လည်း နှပါးသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ င့် နှစ်က မာမိ ဆုံးပါးသွားချိန်မှာ ဒက်ဒို့ အသက်က ၅၀။ မာမိဆုံးပြီး နောက်ပိုင်းမှာမှ ဒက်ဒီက နိုင်ငံရေးဘက်ကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တာပင်။

ဒက်ဒီတို့ လူကြီးအပ်စုံဘက်က ရယ်မောသံတွေ၊ စကားသံတွေက တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ကျယ်လောင်လာသည်။ ‘ခင်ဗျားတို့လို့ စီးပွားရေး တောင့်တင်းတဲ့သူတွေတွေ၊ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်လာတော့ တစ်မျိုးကောင်းတာပေါ့’ ဟူသော စကားသံတွေကို ခဏေခဏ ကြားနေရတာမို့ လင်းလွန်းက ပြီးကာ ပခုံးတစ်ချက် တွေန်းမိသည်။

ဒက်ဒီက စီးပွားရေး တောင့်တော့ ငွေကြေးပုံအောက်မဲ့ဆွဲယ်နိုင်သည်။ သူ့ရဲ့ မဲဆန္ဒနယ်မြေထဲမှာ ဘာလို့လဲ ... မရ မရှိစေရ၏ လမ်းခိုးမလား ... ကျောင်းဆောက်မလား ... တောင်သူတွေကို ငွေချေးပေးရမလား ... ရွာမီးလင်းချင်လား ... ဖုန်းလိုင်း မိချင်သလား ... အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ဒက်ဒီကို ရပ်ဆွာလူထဲက လိုက်လိုက်လွှဲလွှဲ မဲပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ရလာသည်။

ဒက်ဒီက သူလိုချင်တာ တစ်ခုအတွက် ဘယ်သူ့ကို ဘာပေးရမည်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါ်ကိုသူပင်။ ဒီလိုနည်းပြုဟာမျိုးနှင့်ပင် စီးပွားရေးလောကမှာလည်း အောင်မြင်လာခဲ့သည်။

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ...”

စောစောက ဘယ်ဆီမှာ သွားအပ်ပျော်နေသည် မသိသော
လင်းလွန်းရဲ့ တူမလေး နှစ်ယောက်က လင်းလွန်းဆီ ပြေးလာကာ
လင်းလွန်းကို ပြေးဖက်လိုက်ကြသည်။ ဤတော့ ဆိုဟပါ ကုပ်ကပ်တက်
သူကတက်၊ လင်းလွန်းလက်ထဲက ဖျော်ရည်ခွက်ကို ခွဲလဲ သောက်သူ
က သောက်၊ သောင်းကျွန်းစိန်လေး နှစ်ယောက်က သူ့ကိုတော့ ရင်းနှီး
ခင်တွယ်သည်။ ခင်တွယ်ဆို သူတဲ့က ပိုပြီး အနေနီးကြသည်လေ။ ကိုယ့်
အစ်ကို သူတို့အဖောက ရန်ကုန်မှာ အမြှိုက်ဘာ မဟုတ်။ သူတို့အမောက
လည်း နေပြည်တော်နဲ့ ရန်ကုန် ကူးချည်သန်းချည်။ ဒီလိနဲ့ ကြယ်စင်
လွန်းနဲ့ လရိပ်လွန်းကလေးဟာ လင်းလွန်းလက်မှာ ကြီးခဲ့ရသည်။ ခုံး
ကြယ်စင်လွန်းက ၃ နှစ်၊ လရိပ်လွန်းက ၅ နှစ် ...”

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ...”

“ဟေး ... ပြော ပြော ... မယ်လရိပ် ...”

“ဒီခါ ... ဦးလင်းက မီးကို မယ်လရိပ်တဲ့၊ မီးနာမည်က လရိပ်လွန်း
ပါ ဦးလင်းရဲ့ ...”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ... ပြော ... ဘာလ ...”

“ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာလို့ ပျော်နေတာလ”

“မြော် ... ဘိုးဘိုးကြီးက အနိုင်ရသွားလို့ပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဘာကို နိုင်တာလ ...”

“ရွှေးကောက်ပွဲမှာ မဲနိုင်သွားတာလေ”

“မဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို့မျိုးလ ...”

“အင်း ... မဲနိုင်တယ်ဆိုတာက သမီးနားလည်အောင် ဘယ်လို့
ပြောရမလဲဆိုတော့၊ ဒီလိုကွာ့ ... သမီးကျောင်းမှာ စာမေးပွဲ ဖြေပြီး
ရင် သူများထက် အမှတ်ပို့ရသလို့မျိုးပေါ့ ...”

“ဟုတ်လား ...”

လရိပ်လွန်းက လူကြီးလေးလို့ ခဏာစဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“မီးအမှတ်ကို မီးဆရာမက ပေးတာ၊ ဘိုးဘိုးကြီးမှာလည်း အမှတ်
ပေးမယ့် ဆရာမ ရှိတာပဲလား ...”

လင်းလွန်းက ရယ်မောကာ လရိပ်ရဲ့ ခေါင်းလေးကို ပုတ်
လိုက်ရင်း ...”

“ဘိုးဘိုးကြီးမှာတော့ ဆရာမ မရှိဘူး သမီးရဲ့၊ ဘိုးဘိုးကြီးကို
အမှတ်ပေးလိုက်တာက ပြည်သူတွေလေ ...” ဘိုးဘိုးကြီး ဝင်ပြိုင်
တဲ့ နယ်က ပြည်သူတွေက ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဘိုးဘိုးကြီးက စာကျက်လို့ သူတို့က အမှတ်ပေးတာလား”

“အင်း ... ဘိုးဘိုးကြီးက စာသိပ်ကျက်စရာ မလိုဘူး သမီးရဲ့”

“ဒီခါ ... ဒါဆို ဘိုးဘိုးကြီးက စာခိုးချလိုက်တာလား၊ စာခိုးချလို့
အမှတ်တွေ အများကြီး ရတာလား ...”

လင်းလွန်းက ကလေးအတွေးကို ရယ်ချင်သွားမိကာ ...”

“အဲဒါလိုလည်း မဟုတ်ဘူး မယ်လရိပ်လေးရဲ့၊ ဘိုးဘိုးကြီးက
စာမကျက်ပေမယ့် စာတော်ပြီးသား၊ စာပြီးသား ...” စာတော်
ပြီးသား ...” အဲဒါကြောင့် အမှတ်တွေ အများကြီး ရတာပေါ့ ...”

“ဘိုးဘိုးကြီးက တော်လိုက်တာနော်၊ မီးလည်း ဘိုးဘိုးလို့
ဖြစ်ချင်လိုက်တာ ...”

“ကလေးတွေ ဦးလင်းကို ဘာသွားရှုပ်နေကြပြန်ပြီလ ...”

လရိပ်လွန်းတို့ မေမ မမအိကလျာက အပြီး ကလေးနှင့်
အတူ လှမ်းမေးရင်း လင်းလွန်းတို့ဆီသို့ လျောက်လာနေသည်။ စိတ်ရင်း
ကောင်းကာ အနေတည်း လူကြီးဆန်သော မမအိကလျာက လင်းလွန်း၏
မရှိတော်စပ်ပေမယ့် အစ်မလိုပင် ရင်းနှီးစဉ်းလုံးသည်။”

“မရှုပ်ပါဘူး အစ်မရဲ့၊ ထုံးစံအတိုင်း အစ်မသမီး မယ်လရိပ်က
မေးခွန်းတွေ လာထုတ်နေလို့ သူနားလည်အောင် ဖြေပေးနေရ^{တာ} ...”

မမအိကလျာက သမီးဖြစ်သူ၏ခေါင်းကို ဖွူးပုဂ္ဂိုတ်ကာ ပြီး
လိုက်ရင်း ...”

“အစ်မတို့ မိသားစုမှာလည်း မင်းရှိပေလိုပဲ ငါမောင်ရယ်၊ နောက် မို့ဆို ကလေးတွေအတွက် နောက်ဆန်တင်းရတယ်လေ၊ မင်းအစ်ကို ဆိုလည်း နေပြည်တော်မှာပဲ အနေများ နေပြီ၊ အခု ဒက်ဒီကလည်း အစည်းအဝေး တက်ရမှာတော့ သူ့နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ် ဦးမယ်၊ အစ်မကလည်း နေပြည်တော်က ဟိုတယ်ကို စီမံအုပ်ချုပ် စရာလေးတွေလည်း ရှိတော့ ... । အင်း ... ငါမောင်ကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဟိုတယ်အုပ်ချုပ်ဖို့ဆိုတာထက် မင်း အစ်ကိုကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လိုက်နေရတာလည်း ပါတာပေါ့၊ မင်းအစ်ကို က အုပ်ချုပ်သူမရှိရင် မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား ... ”

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းထောင်မှာ သူ့မိတ်ဆွေနှင့်သူ တစ် အပ်စုဖြစ်ကာ စကားပြောဆို သောက်စား ရယ်မောနေသော အစ်ကို ကောင်းမြတ်လွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်မောမိသည်။

အစ်ကိုက တက္ကးတက ပွု့ရှုပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အလျဉ်းသင့် ကြံ့ကြုံကိုလာရင်တော့လည်း တက္ကးတက ရှောင်ထွက်ချင် သူ မဟုတ်ပါ၊ ကြံ့ရင် ကြံ့သလို ပျော်ချင်သူမျို့ မမအိုကလျာက အစ်ကိုကို ‘ကျံ့ပျော်သား’ဟု နာမည်ပြောင် ပေးထားခဲ့တာပင် ... ॥

သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ အစ်ကိုက အသားညီကာ အရှင်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လျစ်ထွားကျိုင်းသည်။ မျက်နှာက သိပ် မချောလှပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိ၊ အရှယ်ကောင်း၊ ကြည့်ပျော်သော ယောကျား တစ်ယောက်မျို့ အမှုကောင်းရှာဖွေချင်သော မိန့်းကလေးတွေရဲ့ ကပ်ရှား ခြင်းကို ခံရသူပင်။

ဒက်ဒီ ကိုယ်တိုင်က အစ်ကိုကို စိတ်မချေတာမှို့ အစ်ကိုနဲ့ မမအိုကလျာကို ချစ်သူဖြစ်စမှာပဲ အိမ်ထောင်ချေပေးခဲ့တာပင်။ မမအိုကလျာ ဟာ မျိုးကောင်း ရှိုးကောင်း သမီးအလိမ့်ကလေး ... ॥ မမကလျာတို့ မိသားစုက လင်းလွန်းတို့လောက် မချမ်းသာပေမယ့် တစ်ဆွဲလုံး တစ်မျိုး လုံး ဆရာဝန်တွေ၊ သမားတော်ကြီးတွေ၊ မမကလျာ တစ်ယောက်သာ နိုင်ငံခြားသာသာသင် တက္ကးသို့လိုက ဘွဲ့ရခဲ့တာပင်။

သူငြေး အသိုင်းအစိုင်းမှာတော့ လင်းလွန်းတို့ ‘လွန်းဖင်မလို’ က လူသိများသည်။ ဦးထွင်ခေါင်လွန်းနဲ့ ကောင်းမြတ်လွန်း၊ လင်းလွန်းတို့ သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။

အစ်ကို ကောင်းမြတ်လွန်းကတော့ သူငြေးသား ပီသစ္ာ နေသည်ဟုပဲ ပြောရမလား၊ နိုက်ကလပ်တက်၊ ပါတီပေး၊ နိုင်ငံခြားကို ရှောပင်ထွက်၊ ကားအကောင်းစားစီး၊ အဝတ်အစား အလန်းစားဝတ်ကာ စတိုင်လျကျကျ နေတတ်သလို အပြောလည်း ကောင်းသည်။ စီးပွားရေး လုပ်တော့လည်း ဒက်ဒီခြေရာကို နှင်းနိုင်သည်။

လင်းလွန်းကတော့ အစ်ကိုနဲ့ လိုင်းမတူချေ။ ကိုယ့် အနေ အထားကို မက်မော၍ ကိုယ့်အနားကို လာကပ်ရှားသည့် မိန့်းကလေးတွေ ကိုလည်း အထင်မကြီးတတ်၊ အရောမဝင်တတ်၊ ကိုယ့်မှန်လေးနှင့် ကိုယ် ပံ့တည်တည်လေးနေကာ စကားလည်းနည်းသူပင် ... ॥ ထိုကြောင့် သူ့ကိုစိုးတော်ရဲ့ မိန့်းကလေးက လာအရောမဝင်ရဲ့ ... ॥ အထက်တန်းစား သူငြေးသားအဖြစ် အားလုံးထဲမှာ ကွဲထွက်သန်ပြန် ထင်းလင်းနေတတ် သူမျိုး ... ॥ အကျင့်စာရိတ္ထ အနေအထိုင်ကအစ နာမည်ကောင်းဖြင့် နေသူမျို့ သမီးရင်များကလည်း မျက်စိကျေရသူပင် ... ॥ နာမည်ပျက် စရိက် ပျက်ရှိသူ မိန့်းကလေးတွေကပင် သူ့ကိုမြင်တာနှင့် သူတို့နဲ့ မတန်တရာ ဟု ချက်ချင်း သဘောပေါက်ကာ သူ့အနားကို မချည်းကပ်ရဲ့လောက် အောင်ပင် သူ့အရှိန်အဝါက ကြီးသည်။

သူမှာ မိန့်းကလေး မိတ်ဆွေတွေတော့ ရှိပါသည်။ သို့သော သူ့မိတ်ဆွေတွေဟာ တစ်ယောက်မှ အချင်းမဟုတ်၊ အားလုံး အချေချဉ်းသာ။ အမေရိကားမှာ ကျောင်းသွားတက်ပြီး ခဏ ပြန်လာသူ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဦးစီးနောက်နှင့်သူ စသဖြင့် ... ॥ သူတို့ဘဝ နှင့်သူတို့ တင့်တယ်တော်ပဲကြတာမှို့ သူ့ဘဝကို မျော်မောတပ်မောနေ စရာလည်း မလို့။ အားလုံးဟာ ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ် ... ॥ ပံ့ပြုမြှင့် ပံ့ချိပ်ချိပ် တဲ့ဖူး၊ သာယာဖူးတာ ရှိပေမယ့် ကိုယ်ကမှ ရှေ့မဆက်လျှင် သူတို့ကလည်း ရှေ့တို့ဖို့ မကြီးစားဘဲ ကိုယ့်မှန်နှင့်ကိုယ် နေတတ်က

သူများပင်။ သူကို မျှော်လင့်မက်မောလို့ တစ်ဖတ်သတ် ကြွေပြဲလာသည့် မိန်းကလေးဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့ အဖက်မထန်သလို အထင်တသေး အကြည့်တစ်ချက်နှင့် တင် လဲသေချင်သွားလိမ့်မည်။

“ခုနေတ် မိန်းကလေးတွေကလည်း မလွယ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ တချို့က ရယ်ဒီမိတ်မှ ကြိုက်တာမဟုတ်လား၊ ကိုယ်မပျော်ပိုက်တဲ့ ဘဝကြီးထဲက လွှတ်မြောက်ဖို့ လမ်းစရာတာ အပြစ်မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီလွှတ်လမ်းဟာ မင်း အဖေတို့ အစ်ကိုတို့လို့ ငွေကြေးရေး အိမ်ထောင်ပါ ပြည့်စုံပြီးသား ယောကျားမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းကမှ လူပျို့ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အထားလေးနဲ့ကိုယ် နေတတ်တော့ အန္တရာယ်ကင်းသားတယ်၊ မင်းအစ်ကိုက ဘာမဆို အရောင်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ အစ်မက အမြှုစိတ်ပုရတယ် လေ ...”

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ အစ်ကိုက ဖျော်ပျော်နေတတ်၊ သာယာတတ်ပေမယ့် မိသားစုံကိုတော့ ချစ်ပါတယ်၊ အစ်မကိုလည်း တန်ဖိုးထားတာပဲလေ၊ ပြီးတော့ လွန်း family ကို နာမည် ရက် သိက္ခာ ပျက်ပြားအောင် သူ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒေဝါဒီဒီလည်း မိန်းကလေးကိစ္စ အသံမှ မထွက်ခဲ့တာ၊ အစ်ကိုလည်း အရောတဝ် နေတတ်ပေမယ့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါနဲ့ ဆိုတာ မျိုး၊ အသံမှ မထွက်ဖူးတာ ... । တချို့ဆို ဘယ်မော်ဒယ်နဲ့ ဘယ် မင်းသမီးနဲ့ဆိုတာမျိုး၊ ကောလာဟလလောက်တော့ ထွက်ကြတာ ပဲ မဟုတ်လား ...”

“အင်းလေ ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

လင်းလွန်းနှင့် မမအိုကလျာက အစ်ကိုဘက်ကို တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ စကားပြောနေကြတာမို့ အစ်ကိုက သတိထား မိသွားကာ လင်းလွန်းဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း ...”

“ဟိုနှစ်ယောက် မင်းတို့ ငါအတင်းတုပ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“အဟဲ ... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ ...”

ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဆုံးရင် ငါအကြောင်းပဲ ပြောကြမှာ ...”

“အဟဲ ... အတင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ အမှန်လေး တွေပဲ ပြောကြတာပါ”

“ရှင့်ကို စိတ်မချုပ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြနေရတာလေ ကိုမြတ်ရဲ့ ...”

“အဲဒါပဲ ... မင်းအစ်မက အဲဒါ စိတ္တေပဲ လင်းလွန်းရာ၊ သူပြောလိုက်ရင်တော့ ငါကို စိတ်မချုပ်လို့ နေပြည့်တော်နဲ့ ရန်ကုန် ကူးနေရသလိုလို၊ အမှန်က သူငါကို မခွဲနိုင်လို့ လွမ်းလို့၊ ငါ သွားရာ နောက် တကပ်ကပ် လိုက်နေတာပါကွာ ...”

“အံမယ် ... ရှင်နော် ... စကားကို အသားယူပြီး လာမပြောစမ်းပါနဲ့၊ တွေ့လား မောင်လေး ... မင်းအစ်ကိုက အပြောတော့ ကောင်းတယ်”

“ဟဲ ... အပြောကောင်းတာလည်း အားသာချက်တစ်ခုပဲလေ၊ ဒေဝါဒီဆိုကြည့် ... သူကို သူများ လေးစားကြည့် ညိုလာအောင် ကြွေလာအောင် ပြောတတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် စီးပွားရေးလုပ်တွေ့လည်း အောင်မြင်တယ်၊ အခု နိုင်ငံရေးဘက် ကူးသွားတော့လည်း အောင်မြင်တာပဲ၊ လူ တစ်ယောက်ကို အောင်မြင်စေတဲ့ အချက်တွေ့လို့ အပြောကောင်းဖို့လည်း ပါတယ်”

“ကျွန်တော့ အယူအဆကတော့ အပြောကောင်းသလို နှလုံးလှဖို့ လည်း လိုတယ် အစ်ကို ...”

လင်းလွန်း ဝင်ပြောတော့ ကောင်းမြတ်လွန်းက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ ...”

“ဆိုစမ်းပါပြီး ...”

“အပြောပဲ ကောင်းပြီး စိတ်ရင်းမပါရင် အလကားပဲလေ၊ လူတစ်ယောက် အပြောကောင်းရမယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြောပဲ ကောင်းနေပြီး စိတ်ရင်း စေတနား မပါရင် အလကားပဲ ...”

“က ... တွေ့လား ကိုမြတ်၊ လင်းလွန်းကမှ သိတတ်သေးတယ်၊ ရှင်က အဖေဖိပ်ပြီး မသိတတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ အရက်နဲ့တွေ့မွန်ပြီး ကလေးတွေနဲ့ ဖက်အိပ်ချင်သေးတယ်”

“အေးပါကာ ... နားက ဆင်ခြင်ပါမယ်၊ လင်းလွန်း ... မင်းကြောင့်နော် ... မင်းကြောင့်၊ ဟွိုး ... ဟွိုး ...”

မြင်မြတ်လွန်းက လင်းလွန်းကို လှည့်ကြိမ်းသည်။ လင်းလွန်းက ရယ်မောရင်း ကလေးနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက ဆိုဖာရည်ပေါ်မှာ တုံးလှုံးပက်လက်လေးတွေ အိပ်ပျော်နောကြပြီ ...”

“ကလေးတွေတော် အိပ်သွားပြီ၊ သူတို့ကို အခန်းထဲပို့ရအောင်၊ ကိုမြတ် ... လာ ... ရှင်က သမီးကြီးကို ချိ ...”

“အိုခေ ... အိုခေ ...၊ သမီးကြီးကို မင်း မချိနဲ့လေ၊ ခါး နာနေ တယ်ဆို ...၊ ကောင်မလေးကို ခေါ်လိုက်လေ ...”

လင်းလွန်းက အညွှန်းနောက်ဘက်ကို လုမ်းကြည့်လိုက်တော့ အသင့်ရပ်စောင့်နေသော ဒေါသန်းနှင့် အေးယဉ်ကို တွေ့ရသည်။ ဒီအိမ်အတွက် အိမ်ထောင်ထိန်း ဒေါသန်းနှင့် ငယ်မွေးခြိပေါက် အေးယဉ်ကလည်း မရှိမဖြစ်ပါပင် ...” လင်းလွန်းတို့ အဒေါဝမ်းကဲ ဒေါ်မူမြှင့်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပ်ချုပ်စီမံပေးသည်။ ဒီလူတွေရဲ့ လုပ်အား ဖြင့် သူတို့အိမ်ကြီးက စည်းစနစ်တကျ လုပသန်းရှင်းစွာ လည်ပတ်နေနိုင်ခဲ့တာပင် ...”

လင်းလွန်းက ဒေါသန်းတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ပြု၍ လမ်းခေါ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးက လျင်မြန်စွာ အနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ပြီးတော့ သမီးကြေးလေးကို ညှင်သာစွာ ချိပိုးသွားသည်။ အစ်ကိုကလည်း နေ့းသည်ကို ဖေးဖေးမမဖြင့် သမီးကြီးကို ချိပိုးကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်။

လင်းလွန်းက သူတို့မိသားစာလေးကို ပြီးကြည့်ရင်း ကျွန်းရှင်းစွာ ခဲ့သည်။

မဟုတ်လား၊ ပြောတော့ဖြင့် ညွှတ်နေအောင် ပြောပြီးလုပ်တော့ တလွှာဆိုတာမျိုးလည်း မဖြစ်သင့်ဘူးလေ၊ နားထောင်တဲ့လူဆိုတာ ကလည်း နားထောင်တာ များလာရင် အဲဒီလူက ပါးစပ်ဖျားလေး ကပဲ အနှစ်မပါဘဲပြောနေတတ်တဲ့ ဘူးလား၊ တကယ့်ကို နှလုံးသား စကားမျိုး အနှစ်ရှိရှိ ပြောနေတာလားဆိုတာ သိလာတာပဲ ...”

“မင်း ... အချင်းချင်းတွေ အတိုက်အခဲ လာမလုပ်နဲ့လေကွာ၊ မင်း ပြောသလိုဆို ဒက်ဒီကပဲ စိတ်ရင်းမပါဘဲ ပါးစပ်ဖျားလေးနဲ့ မဲဆွယ် ခဲ့သလိုလို ...”

“ဒက်ဒီ ပါးစပ်ဖျားလေးနဲ့ မဲဆွယ်တာမဟုတ်မှန်း သိပါတယ်ဗျာ၊ ငွေယားလေးလည်း ပါသားပဲ မဟုတ်လား ...”

“ကြည့်စမ်း ... မင်း ... အေး ... ငါ ဒက်ဒီနဲ့ တိုင်ပြောမယ်”

“ဟား ... ဟား ... တိုင်ပြောလေ၊ ဒက်ဒီရှေ့လည်း ကျွန်းတော် ပြောရတာပဲ၊ ဒက်ဒီအပြောနောက်မှာ စိတ်ရင်းလေး ပါမပါဆိုတာ တော့ ကျွန်းတော်တို့ စောင့်ကြည့်ရှိုးမယ်လေ”

“မင်း ပြောပုံအရဆို အမတ်တွေကပဲ စိတ်ရင်းမပါဘဲ မဲဆွယ်ခဲ့သလိုလို ...”

“မဆိုလိုပါဘူး အစ်ကိုရာ ... । စိတ်ရင်းပါတဲ့သူ မပါတဲ့သူဆိုတာ ပြည်သွားပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားမှာပါ၊ ကျွန်းတော်လည်း ပြည်သွား တစ်ယောက်ပါ”

လင်းလွန်းက ရယ်ရင်းက ပြောတော့ ကောင်းမြတ်လွန်းက ပုံးတွန်းပြုသည်။ ပြီးတော့ ဂိုဏ်ချောက်ကို တစ်ကျိုက်မော့ သောက်ပြီး လင်းလွန်း လက်ထဲက လိမ္မာ်ရည်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...”

“မင်းက ဘာလဲကွာ၊ ဒီလိုပေးမျိုးမှာ လိမ္မာ်ရည်ခွက်ကြီးနဲ့၊ ဂိုဏ်လေး ဘာလေး မသောက်ဘူးလား ...”

“ကျွန်းတော် ခေါင်းနည်းနည်း ကိုက်နေလိုပါ အစ်ကိုရာ၊ ပြီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်းတော်ဆို လာလာကပ်ကြတော့ ဂိုဏ်နဲ့တွေ့၊ အရက်နဲ့တွေ့နဲ့ ကလေးတွေကို မရင်းနှီးစေချင်လိုပါ ...”

မာမီ မရှိတော့တာကလွှဲရင် သူတို့ရဲ့ ‘လွန်း မိသားစု’လေး
က အရာအားလုံး ပြည့်စုံသာယာသည်။

မီးရောင် ဝါဖန့်ဖန့် လင်းနေသော အညှိခန်းမကျယ်ကြီး
ထဲမှာတော့ တေးဂိတ်သံသံနင့် ရယ်မောသံတရီး၊ စကားသံ တရီး၊
ဖန်ခွက်သံ တရီး...။ ဒီညအဖို့ အရာအားလုံးဟာ ကျေနပ်ဖွယ် တင့်
တယ် တောက်ပလျက် ရှိပါသည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဧန်ကုန်မြို့၊

၂၀၁၄ ခုနှစ် နောက်ခြည်သည် လင်းလွန်း၏
အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လင်းလွန်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ နွေးထွေး
စွာ ဖြာကျလာလေသည်။ မနက်ခင်းတွေမှာ ဒီလို နောက်ခြည်လေး
မျက်နှာပေါ် ဖြာကျပြီး နိုးလာရတာကို သူ နှစ်သက်လှတာမှို့ အရှေ့ဘက်
မှာ အခန်းပြတင်းပေါက်ရှိသည့် အခန်းကို သူ့အိပ်ခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်
ထားခဲ့တာပင် ...။ လင်းလွန်းတို့အိမ်က အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာမှုထား
သည်။ ထိုကြောင့် သူ့အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်လျင် အိမ်ရှေ့
ခြိဝန်းတံ့ခါး နှင့် မြက်ခင်း ပြင်ကျယ်ကြီးရယ်၊ ရေကူးကန် ပြာလဲလဲရယ်
ကို လုမ်းမြင်နိုင်သည်။

သူက အိပ်ရာမှန်းလာသော်လည်း ချက်ချင်း မထသေးဘဲ
နေခြည်နွေးနွေးလေးအောက်မှာ နှပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့အိပ်ခန်းတံ့ခါးကို ထုနှက်သံနှင့် အိမ့်
ဆွဲလည်းလေး နှစ်ယောက်၏ အသံစာစာကို ကြားရလေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ”

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ... ဦးလင်း တံ့ခါးဖွင့် ... ”

“ဦးလင်း အိပ်ပုပ်ကြီးရေ ... ”

ပုလေခင် စာအုပ်တိုက်

“လာပြီဟေး ... လာပြီဟဲ ...”

သူက ပြီးမိကာ အိပ်ရှာမှ ထပြီး အခန်းတံခါး သွားဖွင့်ပေး လိုက်သည်။

ရေကူးဝတ်စုံကိုယ်စီ ဝတ်ထားသော ကလေး နှစ်ယောက်က သူ၊ အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကာ သူတို့ခန္ဓာကိုယ် ဝက်စားလေးတွေကို တစ်ပတ်လွှားပြလိုက်ရင်း ...

“ဦးလင်း ... မီး လူလား ... မီး လူလား ...”

“ဦးလင်း ... မီးလေးက ပိုလှုတယ်နော်၊ ပိုလှုတယ် မဟုတ်လား”

“အေးပါ ... အေးပါ ... လူပါတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး လူပါတယ်”

“ဟင် ... မရဘူး၊ မီးလေး ပိုလှုတယ်လို့ ပြော ...”

“သမီးကို ပိုလှုတယ် ပြောရင် သမီး မမက စိတ်ကောက်မှာ ပေါ့ ... သမီးရဲ့ ...”

“ဟင် ... မရဘူး၊ မီးလေးက ပိုလှုတာ ...”

“ပြောလိုက်ပါ ဦးလေးရာ၊ ဦးလင်း မပြောမချင်း သူက တကျိုရီ အော်နော်မှာ၊ သမီးလည်း နားညည်းလိုပါ ...”

“ညှို့ ... အေးပါ ... အေးပါ၊ မီးလေးက ပိုလှုတယ်နော်၊ ပိုလှုတယ် သိလား ...”

လင်းလွန်းက အငယ်မလေး ကြယ်စင်လွန်း အလိုကျ ပြော လိုက်တော့မှ နားအေးသွားသည်။ ဂုဏ် သမီး ကြယ်စင်လွန်းကို ဒုက္ခ နှစ် သမီး လရိပ်လွန်းက အကြီးပိုပီ အလျော့ပေး အလိုလိုက်တတ်တာမို့ လင်းလွန်းက စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

“သမီးတို့ ဒီနေ့ ရေကူးသင်တန်း စမှာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ...”

“ဆရာမရော ... ရောက်ပြီလား”

“ရောက်သေးဘူး၊ မီးတို့ကဖြင့် သင်ချင်နေပြီး ...”

လင်းလွန်းက နာရီတစ်ချင် လုမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အခုမှ ဂုဏ်ရီစွဲပဲ ရှိသေးတာလေ သမီး၊ သင်တန်းချိန်က ဂုဏ် ကနေ ဒုက္ခ နာရီ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ် ... မီးလေးတို့က ရေကူးဝတ်စုံ မဝတ်ပူးလို့ ဝတ်ချင်နေလို့ အစောကြီး ဝတ်ထားတာ၊ ဒီမှာကြည့် မီးလေးမှာ ရေကူးမျက်မှန် လည်း ရှိတယ်”

ကြယ်စင်လွန်းက ရေကူးမျက်မှန်လေး တပ်ပြရင်း အိုက်တင် ထုတ်ပြနေတာမို့ လင်းလွန်းက ရုပ်မောရင်း ...

“ကိုယ်အခန်း ကိုယ်ပြန်ပြီး အပေါ်အကျိုးလေးတွေ ဝတ်ပြီး ခက္ခ စောင့်နေကြုံး၊ ဆရာမက ဂုဏ်မှု ရောက်မှာလေ”

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ...”

“ဟေး ... ဟေး ... ပြော ... ပြော ...”

“မီးလေးတို့ကို ရေကူးသင်မယ့် ဆရာမက လူလားဟင်”

“အဲဒါတော့ ဦးလင်း မသိဘူး သမီးရဲ့၊ ရေကူးဆရာမက သမီး မေမ ခေါ်ပေးထားတာလေ၊ ဦးလင်း မမြင်ပူးဘူး”

လင်းလွန်းက အငယ်မလေးရဲ့ ဆံပင်ပျော်ပျော်လေးတွေကို လှမ်းဖွင့်ရင်း ရုပ်မောကာ မေးလိုက်ပါသည်။ အငယ်မလေးက စကားတတ် လှသည်။

“ဆရာမ ချောချောလေးနဲ့မှ သင်ရတာ ပျောစရာ ကောင်းမှာပေါ့ ဦးလင်းရဲ့၊ ရေကူးကန်ထဲမှာ ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီးနဲ့ ကူးကူး ရေစိမ်ချင် ပါဘူး၊ ဦးလင်းရော အဲဒါမျိုးဆို စိမ်ချင်လား ပြော ...”

“ဟား ... ဟား ... ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ ဦးလင်းလည်း ဘယ်စိမ်ချင် ပါမလဲ ...”

ကလေးနှစ်ယောက်က သေင်းကျန်းစီန် ပိုသစ္စာ သူ့ခုတင် ပေါ်တက်၍ မွေနောက် ခုန်ပေါက်ပြီးမှ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွား ကြပါသည်။

“ဒေါသန်း ... ဒေါသန်း ရှိလား ...”

“အစ်ကိုလေး ပြောပါ ... အေးယဉ်ပါ၊ ဒေါသန်းက မီးဖိုချောင်ထဲ
မှာပါ”

“အေး ... အပေါ်ကို ကော်ဖို့ပေး”

“မှန်ရော အစ်ကိုလေး ...”

“တူနာဆင်းဒဝတ်နဲ့ ရွှေ့က်ပျောသီး တစ်လုံးပဲဆို ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုလေး ...”

မန်က်ခင်းတွေဆို များသောအားဖြင့် လင်းလွန်းက အောက်
ထပ် ထမင်းစားခန်းကို ဆင်းမစားဖြစ်ပါ။ အိမ်မှာ မိသားစု စုစုညီညာ
ရှိကြလျှင်သာ အောက်ထပ်ကို ဆင်းဖြစ်တောင်။ ဒက်ဒီနဲ့ အစ်ကိုကလည်း
နေပြည်တော်မှာ အနေများ၊ မမကလျာကလည်း ဟိုက ဟိုတယ်နဲ့ ဒီနဲ့
သွားချည်ပြန်လည့်မို့ မိသားစု စုစုညီညာ တွေခွင့်ရသည့် အချိန်တွေလည်း
ရှားပါးလာခဲ့သည်။

ဒက်ဒီက လွှတ်တော် အစည်းအဝေး မရှိသည့်အချိန်တွေဆို
သူ့မဲဆန္ဒနယ်မြောက်ကို မကြာခဏ သွားရတတ်သည်။ ထို နယ်မြောက
လည်း နေပြည်တော်နားမှာပဲမို့ ရန်ကုန်ဘာက်ကို တော်ရုံနဲ့ ခြေားမလှည့်နိုင်။
လာလျှင်လည်း လေယာဉ်နဲ့လာကာ နေချင်းပြန် ပြန်သွားတတ်တောင်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ မန်က်ဆို စောစောနိုးကာ နွားနှီး
ရယ်ဒီမိတ်ဘူးကိုယ်စိန္တ့ မှန်စားထားနှင့်ကြပြီမို့ သူက ကော်ဖို့ အခန်း
ထဲမှာပဲ တစ်ကိုယ်တော် သောက်ဖြစ်တော့သည်။

သူက သူ့အိပ်ရာခေါင်းရင်းက လိုက်ကာကြိုးကို တစ်ဆုံး
ထို ဆွဲကာဖွင့်လိုက်တော့ သူ့အိပ်ခန်းက နွော်းရောင်ခြည်ဖြင့် စွေးထွေး
သွားသည်။

သူ့အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလုံးက အဖြူရောင် ဖွေးလဲနေသည်။
သူက အဖြူရောင်ကို နှစ်သက်တာမို့ သူ့အခန်းကို အဖြူ ရောင်များဖြင့်
သာ အလှဆင်စေခဲ့သည်။ အိပ်ရာခေါင်း၊ အိပ်ရာဖုံး၊ ခေါင်းအုံတွေကိုလည်း
အဖြူရောင်ကိုသာ သူ အမြဲသုံးစွဲခဲ့သည်။ ဒီအမြဲကြီးကို ဆောက်ခဲ့တုန်းက

လည်း သူက အဖြူရောင် ကြိုက်တာမို့ ဒက်ဒီက ဆေးအဖြူသာ သုတေ
စွဲခဲ့သည်။

လင်းလွန်းသည် နေခြည်ဖြာကျနေသည့် ပြတင်းပေါက်
ကေးက ကြိုမ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် ခြက်ခင်း
ပြင်ဆီ လွည်းကြည့်နေမိသည်။ ခြက်ခင်းကျယ်ရဲ့ အဆုံးရှိ နှင့်ဆီပန်း
ခင်းတွေပေါ်ကို နေရောင်ခြည် ဖျော့ဖျော့ ဖြာကျနေသည်။ မြှုက်ခင်းစိမ့်
တွေပေါ်မှာတော့ ရောန်းကလေးတွေ ဖြာကျနေပါသည်။ မန်က်လင်းတိုင်း
ဒီနေရာလေးမှာ ထိုင် ပြီး ကော်ဖို့သောက်ရတာကို သူ ကြိုက်နှစ်သက်
လုပါသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... အစ်ကိုလေး ... မန်က်စာ လာပိုပါတယ်”

“ဝင်ခဲ့ ...”

ကလေးတွေ ထွက်သွားတုန်းက တံခါးလော် ချမသွားတာ
မို့ အေးယဉ်က တံခါးကို ထွန်းဖွင့်ဝင်လာသည်။ အေးယဉ်က သူ့ရှေ့သို့
လျောက်လာပြီး လင်ဗန်းပေါ်က ကော်ဖို့ခွက်၊ ဆင်းဒဝတ်နှင့် ရွှေ့က်ပျော
သီးကို လင်းလွန်းရေ့၊ စားပွဲပေါ်မှာ ချေပေးလိုက်ပြီး ...

“ဘာလို့မလဲ ... အစ်ကိုလေး”

“ရပြီ ... မလိုတော့ဘူး၊ ကလေးတွေရော ...”

“သူတို့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပါတယ် အစ်ကိုလေး ...”

“အေး ... အေး ... သွားတော့ ...”

အေးယဉ် ပြန်ထွက်သွားတော့ သူက နေရောင် အောက်မှာ
ထိုင်ရင်း အင့်တော်လူလူထွက်နေသည့် ကော်ဖို့ခွက်ကို တစိမ့်စိမ့် သောက်
နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ သူ့ဟန်းဖုန်းက အသံမြည်လာတာမို့ သူက
စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် ဖုန်းကို လုမ်းယူကြည့်လိုက် တော့ မမကလျားရဲ့
ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟဲလို့ ...”

“ဟဲလို့ ... မောနင်း ... မောင်လေး ...”

“မောနင်း ... အစ်မ၊ စောဘေးစီးပါလား”

“စောဆို ဒီနေ့၊ ရေကူးဆရာမ လာမယ်ဆိုတာ သတိရရှိလေ၊
ဆရာမ ရောက်ပြီလား ...”

“မရောက်သေးဘူး အစ်မ၊ ကလေးတွေကတော့ တက်ကြောနေတယ်
ဒါနဲ့ ဆရာမက အစ်မ အသိလား ...”

“အစ်မအသိတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မတို့ ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ၊ အစ်မ ဝန်ထမ်းက Gym က အား
ကစားနည်းပြလေ ...। ရေကူးဆရာမက အရင်တန်းက သူနဲ့အလုပ်
တူတူလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ အားကစားနည်းပြရော ... ရေကူး သင်တာ
ရော အားလုံး ကျမ်းကျင်တယ်ဆိုလို သူ့အဆက်အသွယ်နဲ့ ခေါ်ပေး
လိုက်တာ၊ သူ့ကို အစ်မ ခထိမြှင့်ဖူးသေးဘူး၊ ဖုန်းတော့ ပြောဖူး
တယ်၊ စကားပြောတာတော့ ရည်ရည်မွန်မွန်ပါ၊ ဆရာမလာရင်
မင်းဆင်းတွေ့ပြီး စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောရင်း အကဲခတ်လိုက်
ဦးနော်၊ ဒေါ်သန်းတို့ အန်တိမြင့်တို့က သိပ်အကဲခတ်တတ်လှတာ
မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ... ကျွန်တော် ဆင်းတွေ့လိုက်ပါမယ်၊ စိတ်ချ
ပါ၊ အစ်မ သမီးတွေကတော့ ဆရာမ လှမလှ ကျွန်တော့ကို လာ
မေးနေတယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒီကလေးတွေကတော့ ဆရာမဆို လှလှ
လေးမှ သဘောကျေတတ်တဲ့ ဟာလေးတွေ့၊ လှတယ်လို့တော့
ပြောတာပေလေ၊ ဖြူဖြူးလှသလား၊ က ... ဒါခဲ့ဒါပဲနော် မောင်လေး၊
မင်းတူမတွေ့ နည်းနည်း ကြည့်ထိန်းလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ...”

မမကလျာ ဖုန်းချွားတော့မှ လင်းလွန်းက ကော်ပီခွက်ကို
ပြန်ကိုင်သောက်နေလိုက်ရင်း ခြေရောက် မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ဆီ ငေးနေ့
လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဝင်ရောက်လာလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ခြိတ်ခါး၏ လူဝင်ပါကလေးမှ ဝင်
လာပြီး မြက်ခင်းပြင်ရဲ့အဆုံးမှာ မတ်မတ်လေးရပ်ကာ အိမ်ကြီးဆီ လှမ်း
မေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

စုရိုရှုပ် ကိုယ်ကျယ် လက်ပြတ်လေးနှင့် ကိုယ်ကျပ် ဂျင်း
ဘောင်းသီပြာကို ဝတ်ထားကာ ကျော့ပိုးအိတ် လွယ်ထားသော သူမ၏
အသွင်သွောန်က အဝေးကမြင်ရတာတောင် အချိုးတကျ လှပနေခဲ့သည်။

ပြတ်းပေါက်နံဘေးမှာ ထိုင်နေသော လင်းလွန်းကိုတော့
သူမက မြင်ပုံမရပါ။ အိမ်ကြီးကို ရပ်တန်းငေးမေ့ကြည့်နေသော သူမ၏
ပုံစံက တစ်မျိုးလေးတော့ ဆန်းကြယ်နေသည်။ တိုက်ပုံပုံ ဆပင်ပုံစံ
လေးနှင့် ယောက်ဗျားဆန်းဆန်း ပံ့မတ်မတ် မေ့မေ့ ရပ်နေပုံပုံကလေးကို
သူက လှမ်းကြည့်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူမကို သူ သွားတွေ့ရ
မည်။

မိန်းကလေးက ခက္ခြားသက်မေ့ရပ်နေဖြီးမှ အိမ်ဘက်သို့
လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက် မြက်ခင်းစိမ်းများအလယ်ရှိ
လမ်းကလေးအတိုင်း ကုန်းမြင့်ပေါ်က အိမ်ဆီ လှမ်းတက်လာနေသော
သူမ၏ ခြေလှမ်းတွေက ပံ့သွက်သွက်။ အိမ်နဲ့နှီးလာလေ သူမ၏
အလှက ပို၍ ထင်ရှားလာလေ ...။ ဂျင်းပံ့နှုန်းပြာကို အဖြူရောင် ခါးပတ်
ပြားကြီးကြီးပတ်၍ ဝတ်ထားကာ ကိုယ်ကျပ်စပိုရှုပ်က အနီရောင်။ သူမ၏
အသားရောင်က ဉာဏ်စိစိုး

လင်းလွန်းက ညာအိပ်ဝတ်စုံကို ချွေတံ့ခွာကာ အိမ်နေရင်း
ဝတ်သည် လီနိုင် ဘောင်းသီရည် ဖြူဖွာနှင့် တိရှုပ်တစ်ထည် ဝတ်လိုက်ပြီး
အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သူ လျေကားထိပ်မှာ ရပ်စိစုံမှာပဲ ညည်ခန်းမှာ အန်တိမြင့်
နှင့် အတူထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူဆင်းလာပြီး လျေကားတစ်စုံကိုသို့ ရောက်ချိန်မှာတော့
သူ့ကိုမေ့ကြည့်လိုက်သော မိန်းကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရလေ
သည်။

ထိမျက်ဝန်းတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အတွေးတွေ ရှိနေသလို မျိုး၊ ခံစားချက်တွေ ရှိနေပုံမျိုး ... ။ ထိမျက်ဝန်းတွေက သူမာဝန်း ပတ် သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာသော စကားကို ဆိုလျက်ရှိပါသည်။

လူတွေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူတို့စိတ်၊ သူတို့ အတိတ်၊ သူတို့ဘဝကို အရိပ်အမြဲက ဖော်ပြနိုင်သည့် ပြတင်းတံခါးများ ဖြစ်သည် ဆိုတာကို သူယုံကြည်သည်။ စိတ်ရှင်း၊ ဘဝရှင်း၊ အတွေးမများ၊ သောက မရှိသည့် မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လင်ရှင်လင်းနေတတ်ပြီး စိတ်ရဲ့ အနက် ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော ခံစားချက်ကို သိရှိက် နာကျင် နေသူရဲ့ မျက် ဝန်းတွေကတော့ လျှို့ဂုဏ်ချက်များဖြင့် ဆွေးရှိနေတတ်ပါသည်။

သူမက သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံးသော်လည်း ပြီးမပြပါ။ နှုတ်ခမ်းအစုံက မသိမသာ လူးလွန်သွားသော်လည်း ဒါဟာ အပြီးမဟုတ်၊ အသိအမှတ်ပြုဟန် ပြရုံသာပင် ... ။

သူမ၏ အရပ်က ရှည်မြှင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ရေကူး သမား ပိဿာ ပခုံးမတ်မတ် ခါးရိုးရည်ရည်ဖြင့် သွယ်လျကျစ်လစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘစ်သက်မှာ တိုက်နေသော ဆံပင်ပုံးမျိုးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသော မိန်းကလေးဆိုလို စီတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ဖူးပါသည်။

ဆံပင်ပုံးစုံ၏ လုပ်မှု၊ ဆံပင်သား ဆံပင်ရောင်၏ လုပ်မှု တွေ့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှကို ပုံပိုးပေးနိုင်သည်ဟု အများ စုံက လက်ခံထားကြသော်လည်း သူမအတွက်တော့ ထိသို့ဟုတ်ပုံမရပါ။

သူမ၏ ဆံပင်တွေက နောက်ဘက်မှာ ဘို့ကေသာသာကို ကပ်နေကာ ရှေ့ဘက်မှာသာ အနည်းငယ်ရည်ပြီး နှုံးတစ်စိုက်မှာ ဝေးဝေး နေပါသည်။ ထိုအနည်းငယ် ရည်သော ဆံပင်စကတော် သူမှု၊ မျက်ဝန်း အလှသေးမှာ အဖြုံးပြီး ရှုပ်သလိုဖြစ် နေပါသေးသည်။ ကတုံးတုံးထားရှင် တော် လှနော်းမယ့် ရပ်မျိုးမှို့ ဆံပင်၏ လုပ်မှုကို မိခိုစိရာ မလိုအပ်တော့ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ။ လှလှချဉ်လား ... ။ မျက်ဝန်းအိမ် ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကြည်လဲလှပသော မျက်ဝန်းတွေ ကြောင့် သူ့ရင်တဲ့တော် လုပ်ခနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ သူမကတော့ ဖျတ်ခနဲ့ အကြည့်ပြန်လွှာသွားကာ အန်တိမြင့်နှင့် စကား ဆက်ပြောနေသည်။

သူ အညွှန်းဘက်သို့ လျောက်လာတော့ အန်တိမြင့်က သူ့ကိုမြင်သွားကာ ...

“မောင်လင်းလွန်းရေး ဒါ ... ရေကူးဆရာမလေ၊ ဆရာမ ... သူက ကလေးတွေရဲ့ ဦးလေးပေါ့၊ ဒီအိမ်က သားအင်ယ်လေ၊ ဆရာမ နာမည်က ... နေပါဦး ... ခုနပြောထားတာ အန်တိ မေ့သွားတယ်၊ အသက်ကြီးတော့ ဒီဦးနောက်ကလည်း မေ့တတ်လာတယ် ဆရာမ ရယ်၊ နာမည်က မေတော့ ပါတယ်လေ၊ နည်းနည်း အမှတ်ရခက် ရင် အန်တိက မေ့ရော ... ”

“အမကီးမောပါ အန်တိ ... ”

‘အမကီးမေ’ တဲ့။ အမကီးငါးကတော့ အင်မတန် သတ္တိရှိ ပြီး ရဲရင့်တဲ့ငါးက၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ငါးက ဆိုတာ သူသိထားပါသည်။ ဒီ အဓိုက်ကိုနှစ်စုံသက်လို့များ ‘အမကီးမေ’ဟု မှည့် ခေါ်လေသလားမသိပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အမကီးမေ ... ”

သူ ... သူမထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူမက မတ်တတ် ရပ်ပြီး သူနှင့် လက်ချင်းဆွဲကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကြားလိုက်ရသော သူမအသာက် နွဲပျောင်းမှု မရှိသော်လည်း အနည်းငယ် ပြုရောင်းဆုံးရရှိက်မှာ လုပ်လွန်းသော သူမ၏ မျက်ဝန်းများထဲက အရိပ်အငွေ့တရှုံးကိုလည်း သူ ခံစားမိလိုက်သည်။ မည်းနက်ကော့ခွှန်း သော မျက်တောင်မွေး ရှည်ရည်များ ခြေရံထားသည် သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေ က လုပ်လွန်းသော်လည်း အနည်းငယ် ဆွေးရိပ်သမ်းကာ ရိုဝင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဆံပင်က အဲဒီလောက် တိနေတော့လိုသာ သူမရဲ့ ရည်စင်း
သော လည်တိုင်ရဲ့ အလှကလေးက ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေခဲ့တာပင် ... ။
ရည်ကျေားသော လည်တိုင်ကလေးက စင်းနေကာ ဆန်းဆန်း ကျယ်ကျယ်
ရှင်းနေအောင် လုပုပုံကလေးနှင့် မျက်ဝန်းအကြည့် ပံ့ဆန်း ဆန်းကလေး
က သူ့ကို အနည်းငယ် အသက်ရှုမှား စေသည်။

သို့သော် ... သူက ကြဲနှံမပျက်စေဘဲ ...

“ဆောရီး ... နာမည်က သဘောကျစရာကောင်းတော့ ကျွန်ုတ်
ရတ်တရ် နာမည်ပဲ ခေါ်လိုက်မိတယ် ဆရာမ ...”

“ရပါတယ် ... ကျွန်ုမကို ဆရာမ ခေါ့ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်ုမက
လည်း ကျွန်ုမနာမည် အပြည့်အစုံကို အဲဒီလိုခေါ်တာ သဘောကျ
ပါတယ်၊ ကျွန်ုမ နာမည်က မ ထည့်ခေါ်ရင်လည်း သိပ်အဆင်
မပြေားလေ ...”

လင်းလွန်းနှင့် အမဏီမေက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာတွေ
မှာ ပြုပြုတဲ့ ထိုင်လိုက်ရင်း စကား စတင်လိုက်ကြသည်။

အန်တိမြင့်က စည်းခန်း နံရုပ်က နာရိကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ရင်း ...

“လင်းလွန်း ... ဆရာမနဲ့ စကားပြောနေလိုက်ဦးနော်၊ အန်တိမြင့်
ကလေးတွေ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ဇည်းခန်းမှတထွက်သွားသည်။ ဇည်းခန်းကျယ်
ကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျွန်ုခဲ့သော်လည်း သူမက ဘာကိုမှ ရှိနိုဟန်
နေတာမျိုး မရှိ၊ နေရာစိမ်းမှာ အနေကုပ်ရှိ နေတာမျိုးမဖြစ်ဘဲ ဆိုဖော်မှာ
မတ်မတ်လေး ထိုင်ကာ သူ့ကို တည်တည်ပြုမြင် ကြည့်နေပါသည်။
သူက စကားဆက်ဖို့ စဉ်းစားကာ ...

“အင်း ... ကျွန်ုတော့တူမတွေကတော့ နည်းနည်းခါးချင်တယ်ဗျာ၊
ဒါပေမယ့် သူတို့ဆိုးတယ်ဆိုတာက သူတို့လုပ်ချင် ပြစ်ချင်တာဆို
ဖွတ်လုပ်တတ်တာ၊ ဇွတ်တောင်းဆိုတာကလေးတွေ ရှိဘာကို ပြော
တာပါ၊ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုင်တွယ်ရခက်တာ အောင်မပြုတာ

ယဉ်ခင် စာအုပ်ထိုက်

တွေ့ရှိရင် ကျွန်ုတော့ကိုဖြစ်ဖြစ် ခုန်တိမြင့်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောလို
ရပါတယ်”

“ကိုစွဲမရှိပါဘူး၊ အဆင်မပြောတာရှိရင်လည်း ကျွန်ုမပဲ ကိုင်တွယ်
ဖြေရှင်းပေးသွားပါမယ်၊ ကျွန်ုမ သင်ပေးနေတဲ့ အချိန် တစ်လျှောက်
လုံး သင်ရကြားရတာ အဆင်ပြောပြေလေး ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်ုမ
ဘာသာပဲ ကြိုးစားမှာပါ”

“သော် ... ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊
ကျွန်ုတော်က ဘမဏီမေ အဆင်မပြောဖြစ်မှာ စိုးလို့ ကြိုပြော
ထားတာပါ၊ ဒါနဲ့ ဘမဏီမေက ရေကူး နည်းပြလုပ်တာ ကြေပြီ
လား ခင်ဗျာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြာပါပြီ၊ ကျွန်ုမ အရင်က ရေကူးချုပ်ပိုယ် ဖြစ်ဖူး
ပါတယ်၊ နောက်မှ ပြိုင်းဆက်မဝင်တော့ဘဲ ထွက်လိုက်ပြီး နည်း
ပြပဲ လုပ်နေတာပါ၊ ကျွန်ုမဘက်က ကျွန်ုမကျင့်မှုကိုတော့ စိတ်ချု
ပါ”

“ကျွန်ုမကျင့်မှုကို စိတ်မချုလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအလုပ်
လုပ်တဲ့သူမျိုးနဲ့ သိပ်မဆုံးဘူးလို့ အလုပ်အကြောင်း စိတ်ဝင်စားလို့
မေးတာပါ”

သူတို့ စကားပြောနေဆဲမှာ ကလေးနှစ်ယောက်က ပြီးလွှား
ခုန်ပေါက်လျက် ဇည်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီမို့ စကားစကို ဖြတ်လျက်
လင်းလွန်းက ထိုင်ရာမှတ်ကာ ...

“ကဲ ... လာ ... သမီးတို့၊ ဆရာမပြောတာ နားထောင်ပြီး သေချာ
ကြိုးစားသင်နော်၊ ကြားလား ...”

“ဟုတ် ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဆရာမက ချောတယ်နော်”

ကလေးနှစ်ယောက်က ပြီးစိစိနှင့် ဆရာမနား ကပ်သွားကြ
ပြီမို့ သူက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုလိုက်ပြီး
အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ပါသည်။

ယဉ်ခင် စာအုပ်ထိုက်

ရုံးသွားဖို့ ပြင်ရတော့မှာမို့ သူက ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက် သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေပန်းဖွင့်ချဉ်၍ ရေပန်းအောက်မှာ ဝင်ရပ်နေချိန်မှာ တစ်နောက် လုပ်ရမည့်အလုပ်တွေက ခေါင်းထဲကို ဝင်လာသည်။

ဒီနေ့ သူဟိုရဲ့ လွှန်းဖန်မလို ကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်မည့် ကွန်ခိုခန်းတွေ၊ အရောင်းပြုပုဂ္ဂိုလ်မည့် ဟိုတယ်ကို ခက်ဝင်ပြီး ရုံးခန်းကို သွားရမည်။ ပြီးတော့ အိမ်ဆောက် အလုဆင်ပစ္စည်း show room ကို ဝင်ကာ အသစ်ရောက်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ရမည်။ ပြီးလျှင်တော့ ရုံးခန်းကိုသွားကာ မည့်သည်များနှင့် တွေ့ဆုံရင်း ရုံးခန်းမှာပဲ တစ်နောက်နှင့် ဖြစ်ဖို့များတာပင်။ bakery ဆိုင်တစ်ခွဲဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် ခြိုာက်ကို တော့ မနကဖြန်မှပဲ ရောက်ဖြစ်တော့မည်။

သူ ရေချိုးခန်းက ပြန်ထွက်လာကာ အဝတ်အစား လဲနေချိန် မှာ မမကလျာဆီက ဖုန်းဝင်လာပြန်ပါသည်။

“ဟဲလို ... အစ်မ ... ပြော ...”

“တွေ့ပြီးပြေား မောင်လေး၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပဲ၊ အဆင်ပြု လား ...”

“မဆိုးသူး အစ်မ၊ စိတ်ရော လူရော မာမာချာချာနဲ့ သူ၊ အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုလည်း ရှိပုံပါပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းသမီး ရုံးအောင်လည်း လှတယ်ဗျာ၊ အစ်မ သမီးတွေ အကြိုက်ပဲ”

“အစ်မ သမီးတွေ အကြိုက်ကနေ မင်းအကြိုက်လည်း ဖြစ်သွားဦး မယ်”

“ဟား ... ဟား ... အစ်မကတော့ လုပ်ပြီ၊ က ... ဒါပဲ ... ကလေး တွေ့အတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ ကျွန်းတော်လည်း ရုံးသွားဖို့ ပြင်လိုက် ဦးမယ် ...”

“အိုခေ ... အိုခေ ...”

မမကလျာ ဖုန်းချုပ်သွားတော့မှ လင်းလွန်းက အဝတ် အစား လေခြင်းကို အပြီးသတ်ကာ အင်တာကွန်းခလုတ်ကို နိုပ်လိုက်ပြီး ...

“ကား ရောက်ပြေား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဆင်သင့်ပါ”

သူ ဖုန်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းအေး၏ ကားက အိမ်ရှေ့ ပေါ်တိုကို အောက်မှာ အသင့်စောင့်နေသည်။ သူက ရုံးသွားပြန်တွေမှာ အင်တာနှက်ထဲက သတင်းတွေ ဖတ်ရင်း သွားလိုတာမို့ ကား မမောင်းဖြစ်တာ တောင် ကြာခဲ့ပြီ ...”

သူစီးလာသော ကား ခြို့ထဲကထွက်လာတော့ ရေကူးကန် ဘေးက ဖြတ်ရသည်။ သူ ရေကူးကန်ဘက် သို့ တစ်ချက် လုမ်းကြည့်မိတော့ ရေကူးခေါင်းစွပ် အပြောလေးစွပ်ထားသော သူမကို ကျောခိုင်းအနဲ့ အထားဖြင့် မြင်ရသည်။ လည်တိုင်မြင့်မြင့် ရှင်းကျောကလေးနှင့် ကျောပြင်လှလှက ငေးချင်စရာကောင်းသော်လည်း သူက ခပ်မြန်မြန်ပဲ မျက်နှာလွှဲကာ သူ၊ ipad ကလေးကိုသာ င့်ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းသား မင်းသမီးတွေ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ အရုပ်ရေးသလို ရေးထားတာလေ ...”

“မြည် ... သိပြီ၊ တက်တူးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ဦးလင်း၊ ဘာလုံးသမား ဦးဦး ချောချောကြီး ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အဲဒါ မျိုးတွေ အများကြီးပဲလေ ...”

“အေး ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့များ အကြည့် မှားသလား၊ ကြက်ရပ် တက်တူးတော့ ဘယ်သူမှ မထိုးကြပါဘူးကွာ ...”

“ကြက်တော့ ကြက်ပဲ ဦးလင်းနဲ့ ဒါပေမယ့် သူကြက်က အမြီး အရှည်ကြီးနဲ့ အရမ်းလှတာပဲ၊ အမြီးက ဆရာမရဲ့ ခြေမျက်စိနားထိ ရှည်ကျနေတာ ...”

ကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့ထင်တာကိုပဲ အလု အယက ပြောနေကြသည်။ သူက ကလေးတွေပြောတာကို နားထောင်ရင်း ကော် ဗောဓိကိုရပ် ထိုးထားတာများလားဟု တွေ့မိသွားသည်။ နာမည်က လည်း ဗောဓိမေ ဆိုတော့ ဗောဓိကိုရပ် ဖြစ်ဖို့များသည်။ ဗောဓိကို ကလည်း အမြီးရှည်ဖြာလှပေမယ့် အပေါ်ပိုင်းကတော့ ကြက်နဲ့ ပေါ်ဆင် ဆင်ပဲ မဟုတ်လား။

“ဒီနေ့ဟာ ရေကူး စသင်တာ လေးရက်မြောက်နေ့၊ ဖြစ်ပါသည်။ ဇွန်သီကျောင်းပိတ်ရက်မို့ တစ်ပတ် နှစ်ရက် ရွှေးချယ်သည့်အခါ ကြားရက်ဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေး၊ သောကြာ နှစ်ရက်ကိုသာ ရွှေးချယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ စနေ့၊ တန်္တံ့နွောတွေမှာ ကလေးနှစ်ယောက်က နေပြည်တော် လိုက်သွားတာမျိုး ရှိတတ်သလို မမကလျာလည်း ပြန်လာခေါ်တတ်တာ ကြောင့်ပင် ...”

လင်းလွန်းကတော့ သူမ စရောက်လာသည့် နေ့တုန်းကသာ စကားပြောဆိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ရက်တွေများတော့ ပေါ်ကင်းကင်းပဲ နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ကလေးတွေ ရေကူးသင်နေတုန်းမှာ ရေကူးကန်နားကို လည်း မသွားခဲ့ပါ။ စသင်သည့် ပထမရက်တုန်းက သူ ရုံးသွားရင်း

ယဉ်ခင် စာအုပ်တို့

ရေကူးသင်တုန်း စတင်ပြီးနောက် နှစ်ပတ်မြောက် တန်္တံ့နွောတော့ ကလေးတွေဆီက ထူးဆန်းသော စကားကို လင်းလွန်းကြားခဲ့ရလေသည်။ ထိုနောက လင်းလွန်း ရုံးကပြန်လာတော့ ကလေးတွေက လင်းလွန်းကို ဆီးကြုံကာ ...

“ဦးလင်း ... ဆရာမခြေထောက်မှာ ကြက်ကြီး သမီး တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘယ်လို့ ...”

“ကြက်ကြီးလေ၊ ခြေထောက်မှာ ကြက်ရပ်ကြီးထိုးထားတာရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလင်း၊ မီးလေးလည်း တွေ့တယ်၊ သူကြက်က အမြီးအရှည်ကြီးပဲ၊ အရောင်က အစိမ်းရယ် ... အနီးရယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလင်း၊ အဲဒ့်ကြက်က ဆရာမခြေထောက်မှာ ကပ်နေတာ ...”

“ခြေသလုံးမှာလေ ... ခြေသလုံး ဟော့ဒီနေရာမှာ ကပ်နေတာ”

အငယ်မလေးက သူ၏ခြေသလုံး အပြင်ဘက်အောက်ပိုင်းနေရာလေးကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်ပြလိုက်သေးသည်။

ရှုတ်တရက်မို့ လင်းလွန်းက သိပ်နားမလည်းတာဘဲ ...

“ကြက် ... ဟုတ်လား သမီး”

ယဉ်ခင် စာအုပ်တို့

အထက်တန်းစား ၆၅

ယဉ်ခင်

၂၂

ရေကူးကန်ဘက်ကို တစ်ချက် ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီတန်းကတော့ လက် ဖျား ခြေဖျားထိ လုပြောသာ အန်ကံရောင် အသားကပ် ရေကူးဝတ်စုံမျိုးကို လုပြောစွာ ဝတ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

၁၇မတော်မေက သူ့ကို စိတ်လှပ်ရှားစေခဲ့သော်လည်း သူ့ဘက် က အပေါဓားဆန်ဆန် အကြောင်းရှာ အရောဝင်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို နှစ်သက်ရုံ သက်သက်ဖြင့် ချဉ်းကပ်တတ်သော ယောက်ရှားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

“သမီးတို့ရေး ... မာမိုးဆိုက ဖုန်းပေါ့ ...”

“ဟေး ...”

တယ်လိုဖုန်းရှိရာ အခန်းဘက်မှ အန်တိမြင့်၏၏ အော်ခေါ်သံ ကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရဲ အော်ဟစ် ခုန်ပေါက်ပြီး သွားလိုက်ကြသည်။

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းဆိုဖော်မှာ ဝင်ထိုင်နေတာမို့ ကလေးတွေ အလှအယက် ဖုန်းပြောနေသံတွေကို ကြားနေရသည်။

“သိလား ... မာမိ ... ဆရာမက ဒီနေ့မှ သမီးတို့လိုမျိုး ရေကူးဝတ်စုံမျိုး ဝတ်တာ၊ ဆရာမလက်လေးတွေ ခြေထောက်လေးတွေဆုံး မွတ်ပြီးချောနေတာပဲ မာမိရဲ့၊ ဆရာမက အရမ်းလှတာပဲ ...”

“မာမိ ... မာမိ ... ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်၊ သမီးတို့ ရေကူးသင်တာ တတ်ခါနီးပါပြီ မာမိရဲ့၊ ဟေးကူး ကူးတတ်နေပြီ”

“ခိုမိ ... မမက ခွေးကူးပဲ ကူးတတ်သေးတာ”

“ကြယ်စင်နော် ... မဟုတ်တာ မပြောနဲ့၊ နင်ပဲ ခွေးကူး ကူးပါလား ...”

ကလေးတွေ ပြောပုံက ချစ်စရာကလေးတွေမို့ သူက ပြီးမို့ နေဆဲမှာ အန်တိမြင့်က သူ့ဆီ လျှောက်လာကာ ...

“လင်းလွန်းရေး ... ခုပဲ သမီးကလျာက ပြောတယ်၊ မင်း ဒက်ဒီ အခမ်းအနားတစ်ခု တက်စရာရှိလို့ ဒီညာ ရန်ကုန် ပြန်လာမယ်တဲ့”

ယဉ်ခင် ၁၁၁

မန်က်ဖြန်မန်က် အစည်းအဝေးတက်ပြီးရင် ချက်ချင်းပဲ နေပြည်တော့ ပြန်မှာတဲ့၊ မင်း ဖုန်းကိုဆက်တာ ပိတ်ထားလို့ အိမ်ဖုန်းကို ဆက်တာ ...”

“ဈေး... ဟုတ်တယ် အန်တိမြင့်၊ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတုန်းက silent လုပ်ထားတာ ပြန်ဖို့မို့ မေ့နေတာ ...”

“မင်းဒက်ဒီက အိမ်ပြန်ရောက်ရင် စာကြည့်ခန်းထဲ အမြှင့်နေကျမဟုတ်လား၊ စာကြည့်ခန်းကို အန်တိ ရင်းပေး ခိုင်းလိုက်ရမလား”

“ရတယ် ... အန်တိ၊ အထွေအထူး ရှင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်ုတ်တော့ ပဲ ကြည့်ရင်းထားလိုက်ပါမယ် ...”

လင်းလွန်းက အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကာ ရေမီး ချိုးပြီးမှ ဒက်ဒီစာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဒက်ဒီစာကြည့်ခန်းက အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသည်။ ဒက်ဒီက အိမ်မှာနေတဲ့အခါ သူ့စာကြည့်ခန်းကို ရုံးခန်းသမ္မတ အသုံးပြုလေ ရှိသည်။ အခန်းရဲ့ နံရုံးသာက်မှာ စာအုပ်စင်များရှိ ပြီး စာကြည့်ခန်းနဲ့ရုံးတစ်ဖက်နားမှာ ဒက်ဒီစားပွဲရှိသည်။ မဟောဂါနရောင် စားပွဲကြီးကြီးပေါ်မှာ စာအုပ်တရျိုး၊ ဖိုင်တရျိုးနှင့် တယ်လိုဖုန်းတစ်လုံးရှိသည်။ စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရုံးပေါ်မှာတော့ ၄၂ လက်မ LED တိပိဋက္ကလုံးရှိနေပါသည်။

လင်းလွန်းက မဖွင့်တာကြာပြီဖြစ်သော အဲကွန်းကို အရင်ဖွင့်ထားလိုက်ပြီး အခန်းထောင့် ဗိုလ်ပူလေးထဲက Air freshener ဘူးကို ထုတ်ယူကာ အခန်းအန်ဖြန်းထားလိုက်သည်။ မဖွင့်တာကြာသော အခန်းက လေဝင်လေထွက်မရှိတာမို့ အနည်းငယ်အသက်ရှုံးကြပ်ဖွစ်နေသည်။

ဒက်ဒီက စိတ်ရှုံးစရာကိစ္စတစ်ခုခု ကြံ့ရတိုင်း ဒီအခန်းထဲမှာ အကြာကြီး လာထိုင်နေတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စ ဖုန်းပြောစရာ၊ personal ဖုန်း ပြောစရာရှိလည်း ဒီအခန်းကိုပဲ သုံးသည်။ ဒီအခန်းက ဒက်ဒီရဲ့ private အခန်းတစ်ခုဟုလည်း ဆိုရှိမည်ထင်သည်။

သားအဖချင်း ဆိုပေမယ့် စည်းကမ်းကလေးထားကာ ဆက်

ယဉ်ခင် ၁၁၂

“ဒက်ခိုအခန်း လာရှင်းပေးနေတာလား သား၊ သင့်၏ယူ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒက်ဒီက ပုဆိုးကျက်စပ်နှင့် တိုက်ပုံ
ဖြူကို ဝတ်ထားတာမို့ လင်းလွန်းက ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ဝတ်စုပြည့်နဲ့ပါလား ဒက်ဒီအမတ်မင်း ...”

“ဟား ... ဟား ... မင်းက တွေ့တာနဲ့ နိပ်ကွပ်ချင်ပြီ၊ ဘယ်မှာ
ဝတ်စုပြည့်လိုလဲကဲ၊ ခေါင်းပေါင်းမှာ မပါတာ၊ ခေါင်းပေါင်းဘူးက
ကားထဲမှာ၊ ဟိုမှာ အစည်းအဝေးပြီးပြီးချင်း အဝတ်အစားမလဲတော့
ဘဲ တန်းလာလိုက်တာ ...”

“ဒက်ခိုကား ဝင်လာတာ အသံတောင် မကြားလိုက်ဘူး”

“ဘယ်ကြားမလဲ၊ မင်းက ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေတာကိုးကဲ”

ဒက်ဒီက သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ဆပ်ည့်ရင်း ပြောသည်။
ဒီအမိမှာ စာကြည့်ခန်းတစ်ခန်းက ပုံမှန်ထင်ရှုပြီး အသံလုံတာမို့ ဒီအခန်း
ထဲရောက်လျှင် ဆိတ်ပြုမှုကာ သီးသန့်ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ဒက်ဒီက ဖွင့်ထားသည့် တို့ပဲ့ လူညွှေကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အစည်းအဝေးတွေ ပြန်လာနေတာပဲ၊ မင်းက
ဒီချယ်နယ် အမြှေကြည့်တာလား ...”

“အမြှေတော့ မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ ...၊ ဒက်ဒီ အခိုတင်သွေး
တာနဲ့မှား ကြံ့မလားလို့ တစ်ခါတလေ ဖွင့်ကြည့်ဖြစ်တာပါ၊
အပိုင်းကိုတော့ မကြံ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ...”

“မင်း ... ကြည့်စမ်း၊ လူကြီးကို နိပ်ကွပ်ပြီ၊ ဖော်ဘွတ်ခံလဲမှာ
တင်ထားတာတွေ့ပြီး ရမ်းပြောမနေနဲ့ ဟောကောင်၊ အေး ... မင်း
မှတ်ထား၊ အဲဒီကိစ္စ ပြီးမှုရှင်းမယ်၊ ခုတော့ ငါ ရေသွားချိုးလိုက်
ဦးမယ်၊ ဉာဏ်မ မင်းနဲ့ငါ သောက်ရင်း ပြောကြတာပါ၊ မင်း
နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ထားလိုက်ကဲ၊ ပိုင်လောက်ပဲ လုပ် ...”

ဒက်ဒီက လင်းလွန်းပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ဖွဢ္ဗာလွမ်းထိုးပြီး
အခန်းထဲမှ စွေက်သွားတာမို့ လင်းလွန်းက ရယ်မောကျန်ရှစ်ပါသည်။

ဆံမြို့ လင်းလွန်းကလည်း ဒက်ခို အခန်းထဲက စာရွက်စာတမ်းတွေကို
ယောင်လို့တောင် လွန်လျောစပ်စုံခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

လင်းလွန်းက ဒက်ခိုစားပွဲကို ဖုန်သုတ် သန့်စင်ပေးလိုက်ပြီး
စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တွေကို စီစီရှိရှိ ပြန်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ
တို့သားက မီးခလုတ်ကို သွားဖွင့်ပြီး စားပွဲရောက ဆို့အပေါ်မှာ ပြန်လာ
ထိုင်ကာ ရီမြှေဖြင့် တို့သားကို လုမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

လင်းလွန်းက Sky Net လိုင်းကို ဖွင့်ကာ ချယ်နယ်တွေ
လျောက်ရှာရင်း လွတ်တော်ချယ်နယ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြည်သူ့လွတ်
တော် ခန်းမထဲမှာ အမတ်တစ်ဦး အဆိုတင်သွင်းနေတာ တွေ့ရသည်။
live လွင့်တာမဟုတ်ဘဲ ပြီးခဲ့သည့် အစည်း အဝေးတွေကို ပြန်ပြနေခဲ့တာ
ပင် ...။ ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ ဒက်ဒီရော အဆိုဘယ်နှုန်း တင်သွင်းခွင့်
ရပြီး ဘယ်နှုန်းကို ဆွေးနွေးခွင့် ပြောခဲ့ပါလိမ့်။ ဘယ်နှုန်းကို အတည်ပြု
ခဲ့ခဲ့ရပါလိမ့်။

လင်းလွန်းက တို့ကြည့်နေရင်း အဆိုတင်သွင်းသူရဲ့ ရည်
လျားထွော်းသော အဆိုကို အဆုံးထိ နားမထောင်ဖြစ်တော့ဘဲ တို့သားကို
အသံတိုးတိုး ဖွင့်ထားပြီး ထိုင်ရာမှုထား စာကြည့် ဖီရိုက်တော်ဘက်သို့
လျောက်လာခဲ့သည်။ ဒက်ဒီက ဒီအခန်းထဲမှာ နေချိန်ဆို တို့သားကိုလည်း
အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ဖွင့်ထားတတ်သည်။ စာဖတ်နေရင်းက သူ့စိတ်ဝင်စား
သည့် သတင်းဆို လှမ်းလွမ်းကြည့်တတ်သည်။ အကျင့်ရှိသူပင် ...။

“ဟဲလို့ ... မဂ်လာပါ မိုင်ဆန်း ...”

ဟူသော နှုတ်ဆက်နေကျ အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။
မတွေ့တာကြာပြီး ပြန်တွေ့တိုင်း ဒက်ဒီက သူ့ပခုံးကို ဒီလို့ နှုတ်ဆက်လေ့
ရှိသည်။

သူ ဒက်ခိုကို လူညွှေကြည့်လိုက်တော့ ဒက်ဒီက သူ့ပခုံးကို
လှမ်းပှုတ်လိုက်ရင်း ...

သော်လည်း ရေကူးကန်နားက ဖြတ်မလျှောက်သော်လည်း သူမရှိနေသော J နာရီစာကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေရမြှုပင်။
“ရယ်ဒီပဲလား ... သား”

ဒက်ဒီအသံကြောင့် သူ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ရယ်ဒီပါပဲ ဒက်ဒီ’ဟု ဖြစ်လိုက်သည်။

ဒက်ဒီက အိမ်နေရင်းဝတ် ဘောင်းဘီရည်မွှာနှင့် ဆယ်တာ ခပ်ပါးပါး လက်ရည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ခလိုကျတော့မှာပဲ ဒက်ဒီက သက်သောင့်သက်သာရှိသော လုပ်ငန်းရှင် သူငြေား တစ်ယောက် ပုံစံမျိုး ပြန်ပေါ်လာသည်။

ဒက်ဒီနှင့် သူ အတူထိုင်ကာ ပိုင်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဒက်ဒီက ညာနေက ကိုစွဲကို အစာမဂြောပုံဖြင့် ...

“မင်းတို့လို လူတွေဟာလေ အမတ်ဆိုတာနဲ့ လွတ်တော်ထဲမှာ ငိုက်နေတဲ့ပဲ ပြီးမြင်ပြီး ဟားချင်နေကြတော့တာပဲ၊ အမတ်လည်း လူပဲလေကာ၊ တြေားလူတွေလိုပဲ ဘဝမှာ မှားယွင်းခဲ့ဖူးတာတွေ လည်း ရှိနိုင်တာပဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတလေ ကိုယ် စိတ်မဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ပေရည်နေရင် နိုက်မိတာမျိုးလည်း ရှိတာပေါ့၊ တစ်ခါလေး တွေ့လိုက်ရင်ပဲ ဖွံ့ဖြိုးတော့ဘူး၊ မင်းတို့ ဟာက ဘာနဲ့ဘူသလဲဆိုတော့ ကွင်းထဲမှာ ဘောလုံးထွက်ကန်နေတဲ့သူကို ပိုင်းကြည့်နေခိုက်မှာ အမကီမေကို သတိရလာမိသည်။”

“ဒက်ဒီအတူသောက်နှင့် ပိုင်းကြည့်နေတဲ့ ပရီသတ်က ဟိုလိုကန်ပါ့လား၊ ဒက်ဒီက ကန်ပါ့လား ဆိုတာမျိုး ပိုင်းပြောနေကြသလို ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီလူတွေ ကို ဝင်ကန်ခိုင်းကြည့် ... တစ်ယောက်မှ ကန်တတ်မှာကိုမဟုတ်ဘူး၊ ကွင်းထဲက လူမှာက လက်တွေ၊ ရင်ဆိုင်နေတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ဖိအားတွေ အများကြီး ရှိတယ်ကွာ၊ ဘေးကလူတွေ ပိုင်းပြောသလို လိုက်လုပ်ဖို့ လွယ်တာမှုမဟုတ်တာ ... ”

“ဒက်ဒီလည်း တော်တော် ခေါင်းပူဗျာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ကွဲ ... ”

“ခေါင်းပူဗျာမယ့်လည်း ခေါင်းပေါင်း ဆွဲတွေ့လိုက်တော့ မရဘူး

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

PDF by Bobo Zaw

* * *

အဲဒီညာ ခေါင်မိုးထပ် roof garden ထဲမှာပဲ ဒက်ဒီနှင့် အတူ သောက်နှုံး သူကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပြီး ဒက်ဒီ တက်အလာကို စောင့် နေခဲ့သည်။

သူတို့ အမိခေါင်မိုးထပ်မှာလို ဖန်လုံအဲမိ သေးသေးလေး ရှိသည်။ ထိုဖန်လုံအိမ်လေးထဲမှာ သာစ်ခွဲမျိုးဖူး၊ ပန်းမျိုးစုံ နှင့် စိမ်းမြဲလွှာ သော အပင်များကို ပန်းအီးများဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသည်။ ဖန်လုံအိမ်အပြင် ဘက် ခေါင်မိုးအစွန်းတစ်လျှောက်မှာလည်း စနစ်တကျ နေရာချုထားသော လှပသည့် ပန်းဥယျာဉ်ကလေး ရှိသည်။

ပန်းဥယျာဉ်ကလေးရဲ့ အလယ်က စားပွဲပေါ်မှာတော့ ဒက်ဒီနှင့်အတူသောက်နှုံး ပိုင်းပူဗျာလင်းနှင့် စားစရာတချို့ကို ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီကိုစောင့်ရင်း အိမ်ရှေ့ခြိုင်းထဲသို့ လှမ်း မျှော်ငြှောင့်ကြည့်နေခိုက်မှာ အမကီမေကို သတိရလာမိသည်။

တစ်ပတ်တစ်ခါ ကြာသပတေး၊ သောကြာနေ့သို့ ရောက်တိုင်း မနက် ၈ နာရီထိုးခါနီးတိုင်း ခုမြှင့်နေရတဲ့ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာတဲ့ အမကီမေကို နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည့်နှင့်အတူ မြင်တွေ့ရလေ့ ရှိပါသည်။

သူမ ရောက်လာချိန်မှာ သူ အောက်ထပ်ကို ဆင်းမသွား

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

PDF Create by www.mmnetlibrary.com

မဟုတ်လား၊ ခေါင်းပေါင်း ချွတ်ထားခွင့်ပြဖို့ အစီအစဉ် ရှိမရှိ အမတ်တစ်ယောက်က တင်သွင်းတာ အောင်မှ မအောင်မြင်တာ” “ဒီကောင် လင်းလွန်း မင်း ငါအလုပ်ကို လျှောင်ပြောင်ချင်နေတာ လား ဟောကောင် ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရာ၊ ဟဲ ဟဲ ... ဒက်ဒီ ပင်ပန်းနေရင် စိတ် လက်ပျော်ပါသွားအောင် ပျော်ပျော်ပါပါး စကားပြောပေးနေတာပါ”

“ပင်ပန်းတာတော့ အမှန်ပဲကွာ၊ တခြား ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စတွေ အသာထားလိုက်ပြီး၊ အစည်းအဝေးရှိတဲ့ ရက်ဆုံး အထိုင်များတော့ အညှောင်းမြို့ပြီး လူက ညောင်းချိတ်ထိုင်းနေတာပဲ”

“အင်း ... အဲဒါကြောင့် မာဆတ်ဌာနဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်က အနိုင်ခန်း တွေမှာ လုစည်တာဖြစ်မယ် ...”

“လင်းလွန်း ... မင်းနဲ့ငါ ဒီညာ စကားဆက်မပြောရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် ...”

ဒက်ဒီက လက်သီးထောင်ပြရင်းပြောတာမဲ့ လင်းလွန်းက ပခုံးတွေ့ရင်း ရယ်မောမိသည်။ နေပြည်တော်က ရာဇာဌာနဲ့ လမ်းမကြီးကို မာဆတ်ဌာနဲ့ဟု နာမည်ပြောင်ပေးထားကြောက်း ရာဇာယ်တွေထဲမှာလည်း သူ မကြောခဏ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သူက နိုင်းရေးကို သိထားရမည့်၊ သတိထားရမည့် ကိစ္စ တစ်ခုဆိုတာ သဘောပေါက်ပေမယ့် နိုင်းရေးနယ်ပယ်ထဲ ဝင်ရောက် ပတ်သက်ဖို့တော့ ဝါသနာမပါလှပါ။ သူက ဖွဲ့ကြည့်ပရိသတ်ပဲ လုပ်ချင် ပါသည်။ ဒက်ဒီအပေါ် ကိုယ့်ညြော မသက်ရောက်လို့သာ ဒက်ဒီ ဒီနယ် ပယ်ထဲဝင်တာကို မတားမြစ်ပေမယ့် သူ့တစ်ယောက်တည်း သဘောဆိုရင် တော့ ဒက်ဒီကို စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲမှာပဲ ရှိနေစေချင်သည်။ သို့သော် ဒက်ဒီမှာကလည်း ရှုက်ဖဲကလေးတွေတော့ ရှိမှုပါပ် ...”

သူ့ယောက်တော့ တရာ့ စီးပွားရေး ပြည့်စုံသည့် လူကြီး တွေ အဖွဲ့အစည်း အသင်းအပင်းတွေထဲဝင်ဗြို့ဗြို့ အခဲ့ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေး နေတာကို အရမ်းပဲ ကြည့်သိလေးစားခဲ့မှုးသည်။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး

အများအကျိုးဆောင်လေခြင်းဟု အံ့သု လေးစားလို့မဆုံး။ သို့သော် သူ ကြီးပြင်း လာတော့မှ အဲဒီလိုအကျိုးဆောင်ခြင်းတွေနဲ့အတူ ရှိလာတတ် သည့် အခွင့်အရေးတွေ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို သိမြင်လာပြီး ဒါဟာ အများ အကျိုးအတူက် သက်သက် မဟုတ်ပါလားဟု သဘောပေါက်လာသည်။ ပရဟိတ်အမည်ခံ တရာ့သော လုပ်ငန်းတွေရဲ့ နောက်မှာလည်း ရှုက်ဖဲ ကလေးတွေ ရှိတတ်တာကို သူသိလာရလေ သူ တရားကျွား ပြီးမို့လေ ပင်။ အားလုံးကိုတော့ မဆိုလိုပါ။ တကယ့် စိတ်ရင်းစေတနာနှင့် လုပ်ကိုင်သူတွေလည်း ရှိကြတာပင်။

ဒက်ဒီက ဂိုင်ခွက်ကို အသာအယာ လှုပ်ယမ်းပြီးမှ အနည်းငယ် မော့သောက်လိုက်ပြီး စကားဆက်သည်။

“အမတ်တွေထဲမှာလည်း အမျိုးမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ သာမန် ရပ်မိရပ်ဖ ဘဝကနေ ရပ်ရွာက တင်မြောက်လိုက်လို့ အမတ်ဖြစ် လာသူလည်း ရှိသလို တကယ် နိုင်းရေး ဝါသနာပါတဲ့ တတ်သီ နားလည် တွေးခေါ်မြော်မြော်တတ်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တရာ့ရာ့၊ ဖော်ဘွဲ့တဲ့ ဖော်ဘွဲ့တဲ့ ရေးလိုက်ရင် ငါတို့ အမတ်တွေမှာ နှစ်ပြားမတ်နဲ့တော့သလိုပဲ၊ အမေရိကန် လွှတ်တော် မှာလို မျိုးရိုးနဲ့ချိပြီး နိုင်းရေးလုပ်လာတဲ့ အမတ်မျိုးတွေကိုတော့ မျှော်လှုံးမော်ကြနဲ့ချိပါကွာ၊ ငါတို့ဆိုမှာက နိုင်းရေးသမားရယ် လို့ ပေါ်ပေါ်တင်တင်နေရဲ့ကြတာ ပေါ်ပြုလာဖြစ်လာတာ ဘာကြာ သေးလို့တုန်း ...”

“ခုံ ဒက်ဒီပြောတဲ့အထဲမှာ တရာ့ အမတ်တွေကတော့ ငွေကြေး တတ်နိုင်တော့ အိတ်စိုက်မဲဆွဲယ်ပြီး အမတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခု တော့ မပါဘူးနော် ... ဒက်ဒီ”

“ခွေးကောင် မင်းက ငါကို အိတ်စိုက်မဲဆွဲယ်နိုင်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ အမတ်လို့ စွပ်စွဲချင်တာလား ...”

“မစွပ်စွဲရပါဘူး ဒက်ဒီ”

“အေး ... စွပ်စွဲလို့လည်း မရဘူး၊ ငါက ငါဘဝအရှေ့ပိုင်းမှာ

“အေး ... မင်းပဲ ကောင်းသလို ကြည့်စီမံပါကျာ၊ မင်းလည်း လူပျို့
လေးတန့်မဲ့ ကလေးအဖေတံ့ခိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ သူတို့အမေ မန်က်
ဖြန့် လာခေါ်ရင်တော့ မင်း သက်သာတော့ပေါ့”

“သက်သာလည်း တစ်ပတ်ပေါ့ ဒက်ဒီ၊ ရှုံးအပတ်ထဲမှာ ရေကူး
သင်တန်းရှုံးတော့ သူတို့ ပြန်လာမှုပါ၊ ကလေးတွေက နေပြည်
တော်မှာလည်း သိပ်မဏေ့ကြပါဘူး”

“မဏေ့ဆို သူတို့အဖေနဲ့ အမေက မင်းလောက်မှ သူတို့ သည်း
ညည်း မခံတာကိုးကွာ၊ အင်း ... ပါသား မင်းလည်း မင်းလည်း မင်းလည်း၊
တူမတွေ ထိန်းရင်း အချိန်ကုန် မနေနဲ့တော့၊ အမိုးယောင်လေး
ဘာလေး ပြုဖို့ စဉ်းစား၊ ရည်းစား ရရင် ဒက်ဒီဆို ခေါ်လာပြီ၊
သမီးအိုကလျာလို မိန်းကလေးမျိုးဆို ဒက်ဒီ ချက်ချင်းပေးစားမယ်”

လင်းလွန်းက ပြီးစွေ့စွေ့နှင့် ပခုံးတွန်းရင်း အာဇားကြော်
ချောင်းကလေးကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုး၍ စားလိုက်သည်။ ဒက်ဒီက သူ့ပခုံး
ကို ပုံတော်လိုက်ရင်း ...

“တကယ် ပြောတာကျ၊ ကောင်းမြတ်အတွက်တော့ ဒက်ဒီ တကယ်
စိတ်အေးသွားရတယ်၊ ကလျာတို့က အသိုင်းအဝိုင်းလည်း ကောင်း
တယ်၊ လူမှာ မျိုးရိုးကလည်း အရေးကြီးသေးတယ်လေ၊ ကလျာ
ဆိုလည်း ထက်ထက်မြက်မြက် ရိုးရိုးသားသေးလေး ...”

ဒက်ဒီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ချွေးမကြေးကို အမွန်းတင်
နေသည်။ ဒက်ဒီ ဒီလိုစကားတွေ ပြောနေချိန်မှာ သူ့အာရုံထဲမှာ အမဏီ
မေရဲ မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတာ ဘူးကြောင့်များပါလိမ့်။ ထူး
ဆန်းသည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားသည် မျက်တောင်ကော့ကြီး
တွေနှင့် လှပလွန်းသော်လည်း အနည်းငယ် ရီဝေကာ နှက်ရှိုင်းသော
မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ယောင်သည်။

“ချမ်းသာတာ မချမ်းသာတာတော့ ဒက်ဒီ သိပ်ဂရမစိုက်ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ရုက်ပြပဲနဲ့ မအပ်
စပ်အောင် စုတ်ပြတ်နိမ့်ကျနေတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့”

စီးပွားရေး အင်ပါယာတစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ကိုင်ပြီးပြီ၊
နောက်ကြောင်းအေးပြီ၊ ငါလုပ်ချင်တာကို ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်နိုင်ပြီ”
“ဒါတင်ပဲလား ဒက်ဒီ”

“ဒီကောင် ...”

ဒက်ဒီသား နှစ်ယောက်ထဲမှာ ကောင်းမြတ်လွန်းနှင့် လင်း
လွန်းက မတူပါ။ လင်းလွန်းက ဒက်ဒီကို ဝေဖော်ရဲ့သွားဖြစ်ပြီး ကောင်းမြတ်
လွန်းကတော့ ဒက်ဒီလုပ်သမျှ အမှန်ဟုထင်ကာ အမြဲ ယုံကြည်အထင်ကြီး
နိုင်သွားပဲ ...”

“ဒါနဲ့ ကလေးတွေရော အိပ်ကုန်ကြပြီလား ...”

“ခုနဲပဲ ကျွန်ုင်တော်သွားကြည့်လာခဲ့တာ ဒက်ဒီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး
အိပ်ကုန်ပြီ၊ မန်က်က ရေကူးသင်ထားကြသေးတာဆိုတော့ ပင်ပန်း
ပြီး အိပ်ကောင်းပြီပေါ့ ...”

“ရေကူးသင်နေတာလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ တစ်ပတ် ၂ ရက် သင်တာပါ၊ အိမ်မှာပဲ ခေါ်
သင်လိုက်တယ်”

“ဆရာမဲ့ ခေါ်သင်တာပါ ဒက်ဒီ၊ မမကလျာပဲ ခေါ်ပေးတာပါ”

“အေး ... မိန်းကလေးဆရာမဆို ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သမီး မိန်း
ကလေးတွေ မွေးထားရင် ငယ်ငယ်ကြီးကြီး အစစာအရာရာ သတိ
ထား ကရာစိုက်ရတယ်၊ ကျောင်းအားရက်မှာ အားကစား တစ်ခုခု
လုပ်တာ ကျွန်ုင်မာရေးအတွက်လည်း ကောင်းတယ်၊ ကလေးတွေက
စာရော လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“အိုလိုကျောင်းထားတာဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း မြန်မာစာတော့
ညုံတယ် ဒက်ဒီ၊ ခဲတော့ သားလည်း အားရင်အားသလို သင်ပေး
နေပါတယ်၊ အပြင်စာအုပ်တွေလည်း ပေးပေးဖတ်နေပါတယ်၊ သိပ်အောင်
သိပ်အခြေအနေဆိုးရင်တော့ မြန်မာစာ ဆရာမ အိမ်ခေါ်သင်ပေး
မယ် စဉ်းစားထားတယ်”

အေးလေ ... ဒါကတော့ မင်းကို အထူး ပြောစရာ လိုမယ်မထင် ပါဘူး၊ တော်ရဲ့ မိန်းမလောက်ကို မင်း စိတ်မကူးလို့ ကောင်းမြတ် ကဆို မင်းကို ဘဝင်မြင့် အဆင့်အတန်းခွဲတဲ့ ကောင်လို့တောင် ပြောနေသေးတာ၊ တစ်ခုတော့ သတိထား သား၊ မင်း အချဉ်ဖမ်း တော့ မခံရဖော်၊ ခုခေါတ်ကြီးမှာက ကြည့်လိုက်ရင် အထက်တန်း စား မိန်းမလို့ ထင်ရပေမယ့် ယောကျားတကာနဲ့ အိပ်ဖူးပြီးသား မိန်းမမျိုးတွေ အများသားပဲ၊ ဒက်ဒီကို ရေးရှို့ခွဲတယ်ပဲ ပြောပြော ဒက်ဒီကတော့ ကိုယ့်သားတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကို ယင်ဖို့တောင် မသမ်းဖူးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

ပြောရင်း ဒက်ဒီအသံက လေးလာသည်။ ဒက်ဒီ ရီဝေလာပြီ ထင်ရာသည်။

သူကတော့ ဒက်ဒီ စိတ်ပူဇေားတွေကို နားထောင်ရင်း ပြီးမိန့်သည်။ တကယ်တော့ ဒက်ဒီ စိတ်ပူဇေား မလို့လောက်အောင် လင်းလွန်းက သတိရှိသူဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ လူကုံးထဲတွေ တက်သည့် နိုက်ကလပ်မျိုးမှာ တွေ့နေ ကျ မိန်းကလေးတွေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိသော်လည်း သူတို့ခြေလှမ်းတွေ ကို သိပြီးသားမို့ ရှေ့ဆက်တက်ဖို့ မစဉ်းစားပါ။ ပြီးတော့ လင်းလွန်းဆို တာ မိန်းကလေးတွေ အချဉ်ဖမ်းချင်စရာ သူငြေးသား ငတ္ထံးလည်း မဟုတ်ပါ။

သူတို့ သားအဖ စကားပြောရင်း တဖြည့်းဖြည့်း ညျဉ်နက် လာသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဂျာနယ်တစ်စောင်က လေအင့်မှာ မျက်နှာဖုံးကွာပြီး စာရွက်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ပြန်ကျ လွင့်ကုန်တာမှု့ သူက ဂျာနယ် စာရွက်တွေကို လိုက်ကောက်ထပ် ရင်း သတင်းတို့လေးတစ်ပုဒ် ကို အမှတ်တမဲ့ ဖတ်မိသွားသည်။

အချုပ်မရောက်သေးသော မိန်းကလေးကို အမွှုပြုကျင့် ...”

သူ သက်ပြင်းချကာ ဂျာနယ်ကို လုန်လျောဖတ်မိရင်း ...
“ခုတာလော Rape case တွေလည်း များလာသလိုပဲနော် ဒက်ဒီ၊

အထူးသဖြင့် အချုပ်မရောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေး တွေကို Rape လုပ်တာတွေ ပိုဖတ်ရတယ်”

ဒက်ဒီက ဘာစကားမှ မတူးပြန်ပါ။ ဒက်ဒီ ရီဝေနေတာ လား၊ အိပ်ချင်နေတာလား၊ မကြားလိုက်တာလား ...။ ဒက်ဒီကို သူလှမ်းကြည့်မိတော့ ဒက်ဒီက အမှာင်ထဲကိုင်းရင်း ဤမြတ်သက်နေတာ တွေရ သည်။

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီလည်း ဖတ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စတွေကို ဒက်ဒီတို့ လွှတ်တော်ထဲမှာ ဆွေးနွေးသင့်တယ်နော်”

“ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် ခုနစ်လုပိုင်းလောက်က အချုပ် မရောက်သေးတဲ့သူကို အဓမ္မပြုကျင့်ရင် သောက်ပေးမို့ သက်န်းကျွန်းက လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးသိန်းညွှန်းတင်တယ်၊ ပယ် ချုခံရတယ်”

“သော် ... ဟုတ်တယ်၊ သား မှတ်မိပြီ၊ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက် ရတယ်”

“က ... ဒက်ဒီလည်း အိပ်တော့မယ်၊ မနက်စောစောထပြီး အမဲ့ အနားတစ်ခု တက်ရှုံးမယ်၊ ပြီးရင် နေပြည်တော် တန်းပြန်ရမှာ၊ good night သား”

ဒက်ဒီက လင်းလွန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက သဖြင့် ရှေ့ဆက် ဆွေးနွေးခွင့် မရတော့ပါ။ ဘုံးကြောင့် ပယ်ချုခံရတာလဲ။ ဘုံးကြောင့် သောက် မပေးနိုင်ရမှာလဲ။ ဒီလို့ ယုတ်မှာအောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် အပြစ်အတွက် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သင့်တာပဲ မဟုတ်လား ...။

“good night ဒက်ဒီ ...”

သူ မချင့်မရောက်ပင် ဒက်ဒီကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

တန်းလန်း၊ လက်ကြယ်သီးတွေက မတပ်ရသေး။ သူက အရာရာကို မေ့လျှော့စွာ မွန်ထူးပြောဝေစွာ ရေကူးကန်နားသို့ ရောက်လာသည်။

ရေကူးကန်နံဘေးမှာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက သူ့ကို ရုတ်တရရှိ မှင်တရရှိသွားစေသည်။ ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အမဏီ မေကို ဒေါ်သန်းက ပွဲထားသည်။ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ရေစက်ရောပေါက် တွေ သီးနေသည်။ ရေစိကပ်နေသည့် ရေကူး ဝတ်စုံဟာ ဘိုက်နိုတော့ မဟုတ်။ ပါင်လယ်လောက်နီးပါးထိ ရှည်ကာ အပေါ်က စကတ်တို့လေး က တင်ပါးတစ်စိုက်မှာ ဖြာဝေ အပ်ဆိုင်းထားသဖြင့် အမြင်မရှင်းလုပါ။ အပေါ်ပိုင်းကလည်းလည် သိပ်မဟုတ်သည့် လက်ပြတ်ကလေးမျိုး လုပြုပါသည်။ သူမ၏ အသားအရည်က မကြည့်ရဲ့လောက်စရာ လုပလျက် ပြစ်မျိုး မူးမထင်မို့ မြင်ရသူကို အံ့အားသင့်စေသည်။ သူ အံ့အား အသင့် ဆုံးကတော့ ဒုးတစ်ဖက်ကျွေးခေါက်လျက် သူ့ဘက်သို့ စင်းလျက်ရှိသော သူမ၏ ခြေသလုံးသားပေါ်က တက်တူးရပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကလေးတွေ လာပြောတုန်းက သူထင်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပင် သူမ၏ ခြေသလုံးပေါ်က တက်တူးဟာ အမဏီင့်ကိုရပ် ...။

လုပသော အမွေးအတောင်များ ဖြန့်ကားလျက် ခေါင်းမော့ ပုံသန်းနေသော အမဏီင့်ကိုသည် သူမ၏ ဖြူဝင်းလုပသော ခြေသလုံးသားပေါ်မှာ ဆန်းပြားလုပစွာ တည်ရှိနေခဲ့သည်။

အမဏီင့်ကို ဦးခေါင်းက ခြေသလုံးသားအလယ်လောက် မှာ ...။ ရှည်လျားသော အမြီးက ခြေမျက်စိနားအထိ စင်းဖြာနေသည်။ သူတစ်သက် မြင့်များသမျှထဲမှာ အလုပဆုံး အသက်ဝင်ဆုံး တက်တူးရပ်ပင် ...။ လက်မောင်းသားမှာ၊ ရင်ညွှန်မှာ ... ခြေသလုံးမှာ ... စသဖြင့် တက်တူးထိုးထားသော မိန့်းကလေးများစွာကို မြင်ဖူးသော်လည်း ဒီအရပ် လိုမျိုး သူ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာ၊ ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးစွမ်းနိုင်တာမျိုး မရှိပါ။

ခြေသလုံးမှာ အမဏီ တက်တူးရပ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေ စက်ရောပေါက်တွေ သီးညိုစ္စာ့လျက် မကြည့်ရဲ့စရာ လုပလွန်းသော မိန့်း

ရေကူးသင်တန်းချိန် စတုတွေပတ်၏ မနက်ခင်းတစ်ခုတွင်
ဖြစ်သည်။

လင်းလွန်းက အလုပ်သွားဖို့ အဝတ်လဲနေချိန်မှာပဲ လျေကား
မှ တုခုန်းဒုန်း ပြေးတက်လာသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုလေး ... အစ်ကိုလေး”

ခြေသံနှင့်အတူ အေးယဉ်၏ အမောတကော အော်ခေါ်သံကို
ကြားရသည်။ အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်မည်ထင်ရသည်။ ပုံမှန်အချိန်
ဆုံး အေးယဉ်က ခုလုမျိုး အော်ခေါ်ခဲ့စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

သူက အစန်းတံ့ခါးဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်တာလ အေးယဉ် ...”

“အမလေး ... အစ်ကိုလေး ... ဆရာမ ... ရေကူးဆရာမရယ် ရေကူး
ကန်ထဲက အတက်မှာ မူးလဲသွားလို့ ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်
တောက် ပူနေတာပဲ”

“ဟာ ...”

စိုးရိုမ်စိတ်ဖြင့် ရင်ထဲ လုပ်ခနဲ့ တန်းသွားကာ သူ အောက်
ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သူ့ ရှုပ်အကြံ့ကြယ်သီးက တပ်လက်စ

လင်းလွန်းက အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာပြီး သူငယ်ချင်း
ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းက မအားသေးတာမို့ ဆက်
တိုက်ခေါ်ရင်း အခန်းထဲက အသံကိုလည်း နားစွင့်ထားသည်။ ရင်ထဲမှာ
တော့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တထိတ်ထိတ် တုန်နေကာ နဖူးစပ်မှာ ခွေးတွေ
စိုးလာပါသည်။

“အစ်ကိုလေး ... အစ်ကိုလေး၊ ဆရာမ သတိရလာပြီ အစ်ကို
လေး ...”

အေးယဉ်က ပြောပြီး အခန်းထဲ ပြန်လည့်ဝင်သွားသည်။
လင်းလွန်းက ခုမှတ်တိနည်းနည်းအေးကာ သည်ခန်းဆိုဖော်မှာ သွားထိုင်
နေလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းဆီ ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ဖုန်းဝင်သွားကာ ...

“ဟဲလို ... ပြော ... သူငယ်ချင်း”
“သက်ပိုင် ... မင်း အခုံဘယ်မှာလ”
“လမ်းမှာ၊ အိမ်ပြန်နေတာ ...”
“ဒါဆို ငါအိမ်ဘက် ခကာ ဝင်ခဲ့ကွာ၊ အိမ်က တူမတွေ့ကို ရေကူး
လာသင်နေတဲ့ ဆရာမ တော်တော်အဖျားကြီးနေလို့ ...”
“အေး ... ငါဝင်ခဲ့လိုက်မယ်၊ နောက် နာရိုက်ဆို ရောက်မယ်”
“အိုခေါ် ... သူငယ်ချင်း ... ကျေးဇူး”

သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဗာမဏီမေရိုက်သည် အခန်း ဘက်
သို့ တစ်ချက်လျမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိုးသည်။ ခကာနေတော့ အေးယဉ်
က ဆရာမ အဝတ်လဲပြီးကြောင်း လာအကြောင်းကြားတာမို့ သူ သူမရှိရာ
သို့ လျောက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သူမက ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပလွှဲထိုင်နေရာက သူ့ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ ရေစိုစို ဆံပင်တို့တို့တဲ့ချို့၊ စင်းကျေနေသည် ကြားမှ
မျက်နှာက်ဝန်းတွေက နွမ်းဖျော့ရိုဝင်နေသည်။

သူက သူမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...
“သက်သာရဲ့လား ဗာမဏီမေ ...”

ကလေးနားကို ကပ်သွားဖို့ သူ တွန်းဆုပ်နေခဲ့မိသော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်က
တွန်းပို့သဖြင့် သူ သူမနားမှာ ကျးထောက် ထိုင်ချမိုးကာ ...

“အေးယဉ် ... တဘက်ယူခဲ့၊ မြန်မြန် ...”
“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုလေး”

အေးယဉ်က တဘက်ဖြူကြီး တစ်ထည်ကို အပြေး ယူလာ
ပေးသည်။ သူက တဘက်ဖြူကို သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အမြန်ပတ်ပေး
လိုက်ပြီး ပွဲချိလိုက်သည်။ ရေစိုခွဲနေတာတောင် သူမ ခန္ဓာကိုယ်ဆီက
အပူဇွဲက သူ့ဆီ ကူးစက်လာသည်။

“ဖျားနေတာကို မပြောဘဲ ရေကူးလာသင်တယ် မောင်လွန်းရယ်၊
အန်တိကလည်း တစ်ပတ် နှစ်ရက်ပဲ သင်ရတာမို့လို့ ရက်မပျက်
စေစို ပြောထားလိုက်မိတယ်လေ၊ ဖျားနေလျက်နဲ့ ရေထဲဆင်းတော့
သူ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊ ရေကူးကန်ထဲက တက်တက်ချင်း ခွေးခေါ်လ
ကျွေးတာပဲ ...”

အန်တိမြင့်ကလည်း စိုးရိမ်တဗြီး တတ္တတ်တွေ့တွေ့ပြောလျက်
သူ့နောက်မှလိုက်လာသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ အဝတ်လဲပေးဖို့
ဒေါသန်းက ဆွဲခေါ်သွားသည်။ လင်းလွန်းက အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်
သည်အတွက်ထားသည် အခန်းလွတ်ထဲသို့ သူမကို ခေါ်လာကာ ခုတင်
ပေါ်မှာ ချလိုက်သည်။ သူမ နဖူးကို စစ်းကြည့်တော့ ကိုယ်တွေ့ ခြစ်ခြစ်
တောက် ပူနေသည်။ မျက်နှာလေးက အပူရိုင်ပြောင်း ဖူးဖူးလေးဖြစ်ပြီး
နီမြန်းသည်။ စင်းကျေနေသော မျက်တော်ရည်ကြီးမှားဖြင့် လုပ်လွန်းသော
မျက် နာကလေးကို အနီးကပ်မြင်ရတာမို့ သူ အသက်ရှုတောင် မှားချင်ချင်
ဖြစ်ရသည်။

“အန်တိမြင့် အေးယဉ်ကို အဝတ်လဲပေးခိုင်းလိုက်၊ အန်တိမြင့်
အဝတ်တစ်စုံ ထုတ်ပေးလိုက်၊ ရေစိုဝင်နဲ့ဆက်နေရင် ပိုဆိုးသွား
လိမ့်မယ်၊ ကျွန်းတော် ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရှိုးမယ်”

“အေး ... အေး၊ အေးယဉ် ... သွား ... သွား ... ငါအခန်းထဲမှာ
အဝတ်တစ်စုံ သွားယူလာခဲ့၊ မြန်မြန်လေးလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ ... သက်သာပါတယ်”

သက်သာသည်ဟုသာ ပြောသော်လည်း သူမရဲ့ ပါးမို့တွေ
နှာသီးဖျားတွေက နှီရဲနေသည်။ အဖျားကြီးနေသည့် မျက်နှာဆိတာ
သိသာတာမှို့ သူစိတ်ပူသွားသော်လည်း ခဏနေ ဆရာဝန် ရောက်လာ
တော့မှာပါလေဟု တွေးကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“နေမကောင်းဖြစ်နေရက်နဲ့ ဘာလို့လာရတာလဲ၊ ဖုန်းဆက်ပြီး
ခွင့်တိုင်လိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲ”

“ကျွန်မဘက်က တာဝန်ကျေချင်လိုပါ”

“ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်သာရှိရင် တာဝန်ဆိတာ မကျေလို့
ရပါတယ်၊ နောက်ဆို နေမကောင်းရင် မကောင်းတဲ့ အကြောင်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ ...”

“ခင်ဗျား ခုချက်ချင်းတော့ မပြန်ပါနဲ့ဘူး၊ ဒီမှာ ခဏနား နေလိုက်ဘူး၊
ခဏနေ ဆရာဝန် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ခေါ်ထားပြီးပြီ”
“ကျွန်မ ခဏနားလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ၊ ဆရာဝန် ခေါ်ရ^၁
လောက်အောင် မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း အရမ်း အဖျားကြီးနေတယ်လေ ဗာမကိုမေ၊ ခေါင်းမမာ
ပါနဲ့များ၊ အရမ်းဖျားနေတဲ့အချိန် ရေကုံးကန်ထဲ ဆင်းတယ်ဆိတာ
မိုက်မဲ့မှုတစ်ခုပဲ၊ မိုက်မဲ့တာနဲ့ တာဝန်ကျေတာကို ခွဲခြားသိရမှာ
ပေါ့များ ...”

“မိုက်မဲ့တာနဲ့ တာဝန်ကျေတာ ! အဟင်း ...”

သူမက သူ့စကားအတိုင်း တီးတိုးရော့တြီးမှ အသံထွက်
အောင် ပြီးလိုက်ပါသည်။ သူမအပြီးက ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် သရော့သလို
အပြီးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြီးတာလဲ ...”

“သို့ ... ရှင်ပြောတဲ့ စကားလုံးကို သဘောကျလိုပါ၊ လောက

ကြိုးမှာ မိုက်မဲ့တာနဲ့ တာဝန်ကျေတာ ခွဲခြားမသိတဲ့ သူတွေက
များတယ်လေ၊ ကျွန်မလည်း ကြိုးခဲ့လိုပါ”

ပြောရင်း သူမအသံက ခြောက်ကပ်လျက် တိမ်ဝင်သွား
သည်။ သူ့မျက်တောင်ကျော့တွေက တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ စင်းကျွန်း
သည်။ သူ သေချာသတိထားကြည့်တော့ သူမနှုတ်ခမ်းတွေက မသိမသာ
တုန်နေသည်။ သူမ လက်တွေရောပဲ ...”

“ခင်ဗျား ...”

လင်းလွန်းက ရတ်တရက် စီးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူမလက်တွေကို
ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ တုန်ရင်မှုကို သိသံသာသာ ခံစားလိုက်ရသည်။
သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်နေပါသည်။

သူမနှုံးကို သူ စမ်းကြည့်တော့ မီးတမ္မာ မူလွန်းနေတာကို
သိလိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ခင်ဗျား ရရဲလား၊ အရမ်းဆိုးနေလား၊ ခင်ဗျား တစ်ကိုယ်
လုံး တုန်နေတာမျှ၊ ကြည့်စမ်း ... ဆပ်ငါးကလည်း ရေစိနေသေးတာ
ဆိုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့၊ အေးယဉ် အေးယဉ် ... သွား ... ဒရိုင်ယာ
သွားယူလာခဲ့၊ ဆပ်ငါးရေစိုးကို ခြောက်အောင် မူတ်စမ်း ...”

“ဟုတ်ကဲ ... ဟုတ်ကဲ ...”

“မြန် မြန်လုပ်လေ ... က ... ပေး ... ပေး ... ပေး ...”

လင်းလွန်းက နေးတဲ့ နေးတဲ့လုပ်နေသော အေးယဉ်ကို
စိတ်မရှည်တော့တာမှို့ ဒရိုင်ယာကို ဆွဲယူကာ ကိုယ်တိုင်မှုတ် ပေးလိုက်
သည်။ သူမ၏ ဆပ်တို့တွေကို လက်ဖြင့်ဆွဲဖွေကာ ဒရိုင်ယာဖြင့် မူတ်ပေး
လိုက်သော သူ့ကို သူမက မျက်လွှာပင့်၍ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သလို
အန်တိမြင့်၊ အေးယဉ်နှင့် ခေါ်သန်းတို့ ကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်
ကြည့်နေတာကို တွေ့တော့ မှ လင်းလွန်းက ရှုက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ
ဒရိုင်ယာကို အေးယဉ် လက်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း ...”

“ရော့ ... နင် ဆက်မူတ်လိုက်”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး နောက်ဆုတ်နေလိုက်လေသည်။

အထက်တန်းဓား ၆၅

ကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ချိန်မှာ အခန်းက သူမ၏အငွေအသက်တို့ဖြင့် စွဲ့
ထွေးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သူက သူမ လဲလျောင်းခဲ့သော ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပလွှဲ
ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အပ်ရာင်းကို အသာဖွဲ့ထိတွေ့ပွဲတဲ့သပ် ကြည့်လိုက်
မိသည်။

သူ ထိုနေရာလေးမှာ ဘုံကြောင့် ထိုင်နေမိသလဲ မေးရင်
သူ မဖြေတတ်ပါ။ ထိုအခန်းထဲကို ဘုံကြောင့် ဝင်လာခဲ့မိသလဲ မေးရင်
လည်း မဖြေတတ်ပါ။

သူ သေချာသိတာတစ်ခုကတော့ ဒီနေ့ဟာ သူ့ ဘဝ၏
စိတ်လျှပ်ရှားရဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းပင်။

မကြေခင် သူ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ သက်ပိုင် ရောက်
လာကာ သူမကို ဆေးထိုး ဆေးတိုက်ပြီးတော့မှ သူ နည်းနည်း စိတ်အေး
သွားသည်။

ဆက်ပိုင် ပြန်ခါနီး ကားနားသို့ လိုက်ပို့တော့ သက်ပိုင်က
လင်းလွန်းကို ပြီးစွဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“လူနာက ရက်ရက်စက်စက် လူသလောက် လူနာရှင်ကလည်း
ရက်ရက်စက်စက် ဂရုစိုက်တာပဲနော် ...”

ဟု ကျိုစယ်သွားခဲ့သည်။ ဘေးလူတွေ သတိပြုမိပြီး စ
နောက်ချင်လောက်အောင်ပဲ သူ့ဂရုစိုက်မှုတွေက အိုာဖြစ်သွားခဲ့တာလား။

သူမ အိပ်ပျော်သွားတော့မှ သူက သူမ နှီးလာလျှင် ဂရုစိုက်
ဖို့နဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းကို ပြန်ပို့ခိုင်းဖို့ သေချာမှာထားပြီး ရုံးကို ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေရပေမယ့်လည်း စိတ်က မဖြောင့်ပါ။
နေ့လယ်လောက်ကျတော့ သူ အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အန်တီမြင့်
လာကိုင်သည်။

“အန်တီမြင့် လူနာအမြဲအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ ...”

“အဖျားကျ သက်သာလို့ ပြန်တောင်သွားပြီးလေ”

“သော် ... ဦးသိန်း လိုက်ပို့တယ် မဟုတ်လား”

“ပို့ခွင့်မရပါဘူးကွယ်၊ သူ့ဘာသာ ပြန်နိုင်တယ်၊ ကားနားပြန်
မယ်ဆုံးပြီး ဇွတ်ထွက်သွားတော့တာပဲ”

“ဟာများ ... အန်တီမြင့်က မတားဘူးလားများ”

“တားပါသကောကွယ်၊ တားမရတဲ့အဆုံးမျို့ လွှတ်လိုက်ရတာပါ၊
ဆရာမက စိတ်ကတော့ ခပ်မာမာပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

လင်းလွန်းက သက်ပြင်းချမို့သည်။

အဲဒီနေ့ ညနေ ရုံးကပြန်ရောက်တော့ လင်းလွန်းက သူမ
ခက်အိပ်သွားသည့် အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ အခန်းတံ့ခါး

နိပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ခဏဆက်စောင့်နေစဉ်မှာပဲ အတွင်း သစ်သား တံ့ခါးက ဖြည့်သွင်းစွာ ပွင့်လာသည်။

ဆံပင်ဖွားမှာ မျက်နှာ ဖြူလျှော်လျှော်လေးဖြင့် အခန်းဝမှာ နွမ်းလျှေား ရပ်လာသော သူမကို လင်းလွန်းက ရှတ်တရက် ဆိတ်ပြီမေး စိုက်ကြည့်လိုက်မိသလို သူမကလည်း သူ့ကို အုံသုသလိုလေး ငေးစိုက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရင် ...”

“ခင်ဗျား ...”

“ရင် ဘာကိစ္စ ...”

“ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လားလို့ စိတ်ပူလို့ ...”

လင်းလွန်းနှင့် အမကီးမေက အလယ်က သံပန်း တံ့ခါးခြားက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေလိုက်မိကြသည်။ အမကီးမေက တံ့ခါးဖွင့်ဖို့ကို တုံ့ဆိုင်းတွေဝေသလိုလေး ဖြစ်နေတာမို့ လင်းလွန်းက ...”

“နေမကောင်းသေးဘူးထင်လို့ သတင်းလာမေးတာပါ၊ ကျွန်တော့ကို တံ့ခါးဖွင့်မပေးတော့ဘူးလား”

ဟု မေးတော့မှ အမကီးမေက သံပန်းတံ့ခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

လင်းလွန်းက အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်းလာခဲ့ရင်း သူမ၏ နေးထွေးကျော်းမြောင်းသော အခန်းကလေးကို ဝေးကြည့်လိုက်မိသည်။

မျက်နှာစာ ၁၂ ပေခွဲလောက်ပဲ ကျယ်မည်ထင်ရအသေး တိုက် ခန်းလေးက သပ်ရပ်ရင်းလင်းနေသည်။ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းရယ်လို့ ကန့်ထားတာပျိုးမရှိဘဲ ရှေ့ဘက် အခန်းတစ်ခုလုံးကို သူမ၏ အိပ်ခန်းအဖြစ် အသုံးချထားပုံရသည်။ အခန်းထောင့်မှာ ရေမြိုပ်မွေ့ရာတုံး တစ်တုံး ချထားပြီး အခန်းထောင့်မှာ အဝတ်ပီရိုက်စုံလုံး ရှိသည်။ သူမ အခန်းထဲမှာ အများဆုံး နေရာယဉ်ထားတာက စာအုပ်တွေပဲ့ ... ။ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ လည်း စာအုပ်စင်တစ်ခု၊ ဘေးဘက် အခန်းနံရုံ နှစ်ဖက်မှာလည်း စာအုပ်

ယဉ်ခံ စာအုပ်တိုက်

လင်းလွန်းသည် အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းတွဲကြီးရှေ့မှာ ရပ်ကာ တိုက်ပေါ်ကို မေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ တိုက်က ရှစ်ထပ်တိုက်။ လိပ်စာ အရတော့ အမကီးမေ၏ အခန်းဟာ ခုနစ်လွှာမှာ ရှိနေပါသည်။

သူမ ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ အန်တိမြင့်က သူမ ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်သော်လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုကြောင့် ပင် သူက အန်တိမြင့်ထံမှ အမကီးမေ၏ လိပ်စာကို တောင်းယူကလာ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့တာပင် ... ။

သူ သူမအတွက် တကယ်ပင် စိတ်ပူနေခဲ့မိသည်။

အမှန်တော့ ဒီလို့ ရပ်ကွက်ထဲက တိုက်ခန်းတွဲတွေခုထိတာ သူနဲ့မရင်းနှီးလှပါ။ တစ်ခါးမှုလည်း အထပ်မြင့်ထံ တက်မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ခုတော့ သူမရှိရာ ခုနစ်လွှာခန်းဆီ သူက ခပ်သွေ့ကွက်တက်လျက် ရှိပါ သည်။

သူ ခုနစ်လွှာတိုက်ခန်း တံ့ခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ တံ့ခါးပေါ်မှာ လိပ်စာထဲက အခန်းနံပိတ်ကို တွေ့သည်။

သူ တံ့ခါးထောင့်က လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အတွင်းက တုံ့ပြန်သံ မကြား ... ။ သူ ခဏစောင့်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်

ယဉ်ခံ စာအုပ်တိုက်

အထက်တန်းဓား ရေ

“ဆောရီး ...”

လင်းလွန်းက ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်လိုက်ပြီး ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွားတာမ့် နားသယ်စပ်ကို ကုတ်ခြစ်ရင်း သူမထံမှ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“အိမ်က တူမနှစ်ယောက် နေမကောင်းရင် နှုံးစမ်းနေကျမ့် အကျင့်ပါသွားတာ”

“အဟင်း ...”

ရယ်သံတိုးဖွဗ္ဗြောင့် လင်းလွန်းက အမဏီမေကို မျက်လွှာပင်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ တွေ့ရခဲသော အပြီးဖွဗ္ဗြောက သူ့ကို တုန်လှပ်စေတော့ သူဝန်ခံပါသည်။ အဖျားသွေးဖြင့် ပါးနှစ်ဖက်က အနည်းငယ်ပန်းရောင်ပြီးကာ မျက်နှာတပ်င်လုံး ဖွေးဖျော့နေတာမ့် မျက်ခံးတူတူနက်နက်က ပိုပြီး ထင်ရှားနက် မောင်နေသယောင် ... ။ ရီဝေ ဖျော့တော့သော မျက်နှာကိုဝင်းတွေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ရှိနေသယောင်။

“အဖျားကတော့ နည်းနည်းကျိုးသေးတယ်၊ အစာလည်း မစားဖြစ်လို့ နှုံးပြီးအားနည်းနေတာပါ”

“အစာ မစားနိုင်တာလား ...”

“စားစရာ သွားမဝယ်ချင်တော့လို့လေ၊ ရှိတာလေးတွေပဲ ချေတာစားနေလိုက်တာ ...”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် အဆင်ပြီမပြီတော့ မသိဘူး၊ စွားနှုံးရယ်၊ ကိတ်မှန်းရယ်၊ သစ်သီးတွေရယ်တော့ ဝယ်လာခဲ့တယ်”

လင်းလွန်းက Market Place မှာ ဝင်ဝယ်လာသည့် စားစရာ အိတ်ကို သူမရှေ့သို့ တွန်းချွေးပေးလိုက်သည်။

အမဏီမေက အိတ်ကို အသာအယာ လှမ်းဆွဲယူလိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ရှင်သာ ဝယ်မလာရင် ကျွန်းမလည်း ရိုက္ခာပြတ်တော့မှာ ...”

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

၅၈

ယဉ်ခင်

စင်တွေ ရှိသေးသည်။ သူမ အိပ်ရာခေါင်းရင်း ဘက်မှာတော့ စာကြည့်စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိနေသည်။ အိပ်ရာ ခြေရင်းနံရုံမှာ ဖလက်တိပိအသေး တစ်လုံးနှင့် အောက်စက်တစ်ခု ရှိသည်။ ထူးခြားတာက ဧည့်သည်လာလွှင် ထိုင်ဖို့ ထိုင်ခုတွေ ရှိမနေခြင်းပင်။ သူမဆိုကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်မှ မလာဘူးလား။

“ဆောရီး ... ထိုင်စရာနေရာတော့ အဆင်တပြီ မရှိဘူး၊ ဒီမှာ ထိုင်ပါရှင့်”

အမဏီမေက စာကြည့်စားပွဲသေးက ထိုင်ခုကို ဆွဲယူပြီး သူ့အေးမှာ ချေပေးလိုက်သည်။ လင်းလွန်းက အနည်းငယ် ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်းတော့ ဒီထိုင်ခုမှာထိုင်လိုက်ရင် ခင်ဗျားက မတ်တတ်ရပ်နေရာပေါ့၊ ဒါ ဒီအခန်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထိုင်ခုဆိုရင်ပေါ့ ...”

ဟုပြောရင်း လွှာထိုးခင်း ကြမ်းပြင်ပြောင်ပြောင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချုပ်လိုက်ပါသည်။ အမဏီမေက အနည်းငယ် အားတုံးအားနာ ဖြစ်သွားပုံဖြင့် သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဒူးလေးစွေကာ ကျိုးကျိုး ကျွေးကျွေးလေး ထိုင်ချုပ်လိုက်ရင်း ...

“ဧည့်သည် လာနေမကျတော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခုဖို့ ဘာမှ စီစဉ်မထားမှုဘူး၊ အခန်းကလည်း နှားထားတာဆိုတော့ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ ပြောင်းရရွှေ့ရ လွယ်ကူအောင် ပရိဘောဂများများ မဝယ်ဖြစ်တော့ဘူးလေ”

သူမ၏ အသံက ဖျော့တော့နှစ်မ်းနယ်သော်လည်း ပီသည့်သည်။ အိမ်နေရင်း ကပိုကယို တိရှိပ်ပွဲကြီးလို့ ဂါဝန် ရည်ထူထူပေါ်မှာ အနွေးထည် အမည်းရောင် ခပ်ပါးပါးလေး ထပ်ဝတ်ထားသည်။ သူမ ကြည့်ရတာ အားနည်းနေပုံရတာမ့် သူက စိတ်ပုစ်စိတ်စောကာ ...

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကောင်းကောင်း နေကောင်းသေးပဲ မရဘူး၊ မှန်း ... ကိုယ်ပူသေးလား”

လင်းလွန်းက ညာလက်ကို ဖျက်ခနဲ့ အမှတ်တမဲ့ မြောက်လိုက်မြောက်လိုက်မြောက်တော့ အမဏီမေက ကိုယ်ကို နောက်သို့ယဉ်းကာ ဆုတ်လိုက်သည်။

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဗာမကီမေဟာ အထီးကျွန်ကျွန် တစ်ယောက် တည်း နေထိုင်သူလား။ ဒီလိုနေခဲ့တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာခဲ့ပါလိမ့်။

လင်းလွန်းက တွေးတောင်း ရေနွေးဓာတ်ဘူးကို ရှာလိုက် သည်။ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရေနွေးက အသင့်ရှိမဖော်ခဲ့။ ဒါဆုံး မီးဖိပေါ်မှာ ရေနွေးအိုးတည်ပြီး ခေါက်ဆွဲပြုတဲ့ရမှာပေါ့။ နေပါ်ပါး ခေါက်ဆွဲခြောက်နဲ့ ရော့ တစ်ခါတည်းရောထည့်ပြီး ပြုတဲ့ရမှာလား ...။ ရေနွေးချုပြီးမှ ခေါက်ဆွဲခြောက်ကို ထည့်ရမှာလား ...။ ဘယ်တန်းကမှ မရင်းနှီးခဲ့ဖူး သော မီးဖိချောင်ပစ္စည်းတွေကြားမှာ သူ အုပောင်းကြောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဘုရားရေ... ငါသယ်လို ဖြစ်လို မီးဖိချောင်ထဲထိ ဝင်လာခဲ့မိပါလိမ့် ...။

လင်းလွန်းက နဖူးစပ်ကို လက်ညီးလေးဖြင့် ကုတ်ခြစ်လိုက် ရင်း ဟက်ခနဲ တိုးတိုးရယ်ချုမိသည်။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ထွက် လာရင်း ...

“ဟိုလေ ... ခေါက်ဆွဲပြုတဲ့ ရေနွေးဆူမှ ခေါက်ဆွဲခြောက် ထည့်ရတာလား၊ တစ်ခါတည်း ရောထည့်ပြုတဲ့ရတာလား၊ ပျော့ ပျော့ ပြုတဲ့ရမှာလား၊ မာဆတ်ဆတ်လေး ပြုတဲ့ရမှာလား ...”

ဗာမကီမေက လင်းလွန်းကို လွမ်းကြည့်ရင်း ပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။ သူမထံမှာ အပြီးတောင် တွေ့ရခဲ့တာမို့ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ခွင့်ရလိုက်သော အရယ်မျက်နှာကို သူ ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ဗာမကီမေက ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့ဆီလျောက်လာရင်း ...

“ရှင် ခေါက်ဆွဲ တစ်ခါမှ မပြုတဲ့ဖူးဘဲနဲ့များ ဘာလို့ မီးဖိချောင် ထဲ ဝင်သွားတာလဲ၊ က ... လာပါ၊ ရှေ့မှာပဲ ထိုင်နေလိုက်ပါ၊ ကျွန်မဘာသာ ပြုတဲ့ရယ်ပါမယ်”

“ခင်ဗျား ဖြစ်ရဲ့လား ...”

“အိပ်ရာထဲလေနေတဲ့ လူမမာကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါ တယ်၊ သိပ်စိတ်မပါလို့သာ ဘာမှ ထမလုပ်ဖြစ်တာပါ”

ဗာမကီမေက မီးဖိချောင်ထဲ ဝင်သွားပြီမို့ လင်းလွန်းက ရှေ့မှာ ပြန်လာထိုင်နေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ ဘာစားထားလဲ”
“မန်က်က ကျွကာအုပ်ရယ်၊ ကိုတ်မှန်နည်းနည်းရယ်ပဲ စားထား တယ်”
“အစားကောင်းကောင်း မစားရင် ခင်ဗျား အားနည်းနေမှာပေါ့၊ အဖတ်တစ်ခုခု ခေါက်ဆွဲပြုတဲ့ဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါလား ...”
“မစားတော့ပါဘူး၊ လူက နေမကောင်းတော့ ဘာမှ လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ် မရှိဘူး၊ ခေါက်ဆွဲတောင် ထမပြုတဲ့ချင်တော့ဘူး”
“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကြိုတုန်း ကျွန်တော်ပြုတဲ့ပေးသွားပါမယ် ...”

“အို ... နေပါစေ”
“ခေါက်ဆွဲခြောက်ထဲပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား”
“ရှိတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေပါစေ”

ဗာမကီမေက တားသော်လည်း လင်းလွန်းက မတ်တတ် ထရပ်ပြီး ဖြစ်သည်။ လင်းလွန်းက နောက်ဘက်သို့ လွမ်းကြည့်ရင်း ...

“နောက်ကအခန်းက မီးဖိခန်း မဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဝင်သွားလိုက်မယ်နော်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ စောင့် နေလိုက် ...”

လင်းလွန်းက မီးဖိခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မီးဖိခန်းလေး ကလည်း ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သည်။ ပြုတို့ ခေါက်ဆွဲ ခြောက်ထဲပဲ ရှားကြည့်လိုက်တော့ တစ်ထုပ်ပဲ တွေ့သည်။ သူသာ မလာရင် တကယ်ပဲ ငတ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ...”

လင်းလွန်းက မီးဖိခန်းထောင့်က ရေခဲသော် အသေးလေး ဆီ လျောက်သွားပြီး ဖွံ့ဖြိုးကြည့်လိုက်မိမိသည်။ ရေခဲ သော် ထဲတော်ထဲမှာ ကြက်ဥ နှစ်လုံးရယ်၊ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် ရေဘူးတချို့ရယ်ပဲရှိတာမို့ သူက သက် ပြင်းဖွဲ့ ချမိသည်။ စိတ်မာမာ ခန္ဓာကိုယ် ကြိုကြိုခိုင် မြင့်မြင့်မတ်မတ်နဲ့ တစ်မျိုးလေး ဆွေးရိနေတဲ့ကြားကပဲ စူးရှု တောက်ပနေတတ်တဲ့ မျက်ဝန်း

အိမ်ရှေ့မှာထိုင်နေရင်း သူက နံရံထောင့်မှာ ပုံထားသည့် စာအုပ်တွေကို သေချာယူကြည့်မိသည်။ စာအုပ်တော်တော် များများက ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်တွေ။ ပြီးတော့ တရားစာအုပ်တရှိနှင့် မဂ္ဂင်းတရှိ၊ လွှတ်တော်က အတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည့် ဥပဒေစာအုပ် တရှိ ...။ လွှတ်တော်မှာ တင်သွင်းခဲ့သည့် အဆိုတွေကို စုစည်းထွက်ဝေ ထားသည့် လွှတ်တော် အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းတွေ၊ ပြီးတော့ မှုခင်း ဂျာနယ် တော်တော်များများကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ သူမ ဖတ်သော စာအုပ်တွေနှင့် သူမ၏ အလုပ်က ဤဗျားနေတာမို့ သူ အံ့ဩနေမိသည်။

ခဏနေတော့ ခေါက်ဆွဲပြုတဲ့က မွေး လာပြီး အမတ္ထီမေ က ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံး တူနှစ်စုံကို ယွန်းဗန်းထဲထည့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ယဉ်လာသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲခုံပူလေးပေါ်မှာ တင်ပြီး သူ့ရှေ့သို့ တွန်းရွှေ့ပေးလိုက်ပြီး သူမက သူနဲ့မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“စည်သည်ကို စည်းခံစာရေလည်း အထွေအထူး မရှိတော့ ခေါက်ဆွဲပြုတဲ့ပဲ စည်းခံရတော့မယ်၊ တစ်ယောက် တစ်ဝက် ခွဲထည့်လာခဲ့တယ်၊ နည်းနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် စားနိုင်ရင် စားကြည့်လေ ...၊ ကျွန်းမက ခေါက်ဆွဲပြုတဲ့ မာဆတ် ဆတ်လေးပဲ ကြိုက်လို့၊ သိပ်ပျော့ပျော့ပျော့ပျော့ကြိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ရှင်ကြိုက်ပါမလားမသိဘူး”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်းတော် စားနိုင်ပါတယ်”

လင်းလွန်းက တူတစ်စုံကို လှမ်းယူပြီး ပန်းကန်လုံးလေးထဲ က ခေါက်ဆွဲပြုတဲ့ ဖတ်တရှိတရှိ ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာလား၊ ဆောရိုးနော် ... ကျွန်းတော် မေးခွန်းက ရိုင်းသွားမလားတော့ မသိဘူး”

“ရပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ကျွန်းမ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတာ”

“မိဘတွေကရော ...”

“နှစ်ယောက်လုံး မရှိကြတော့ဘူး၊ မွေးချင်းလည်း မရှိဘူးလော တစ်ကောင်ကြိုက်ပဲ ဆိုပါတော့ ...”

လင်းလွန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိကာ ခဏြိမ်းသက်

“ခင်ဗျား ... တကယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်းမက ရေကူးချွန်ပိုံးလည်း ဖြစ်ဖူးတယ်၊ ကားမောင်းသွားသင်တော့လည်း မြန်မြန်တတ်လာတယ်၊ အချက် အပြုတ် မှန်ဖုန်းသင်တော့လည်း ထူးချွန်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်းမ လည်း ကိုယ်တတ်တာတွေ ပြန်လိုက် သင်ပေးတဲ့ သင်တန်းဆရာမ ပဲ လုပ်တော့တယ်၊ စာသင် တာကတော့ မြန်မာစာပဲ သင်တာပါ၊ ဆယ်တန်းတုန်းက မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ထွက်ထားဖူးလို့ ဆယ်တန်းနဲ့ အလယ်တန်းကလေးတွေကို မြန်မာစာပဲ သင်လိုက်တော့တယ်”

““ဒါး ... အမတ္ထီမေ ခင်ဗျားက စွဲယ်စုံရပုဂ္ဂိုလ်ပါလား၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာလဲ ...”

“ဥပဒေနဲ့ ...”

““ချော် ... ဒါ့ကြောင့် ခင်ဗျားအိမ်မှာ ဥပဒေစာအုပ်တွေ များနေတာ ကိုး”

“ဥပဒေနဲ့ ဘွဲ့ရလို့ ဥပဒေစာအုပ် ဖတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာမသင့်ခဲ့တာတွေလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ ရှာရှာဖတ်ဖြစ်နေ တာပါ၊ ကျွန်းမ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက ကျွန်းမ ရတဲ့ ဘွဲ့နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကဗျာပေါ်မှာ ကျွန်းမ စိတ်အဝင်စားဆဲ့က ဥပဒေပဲလော၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ ပြဋ္ဌာန်း ထားတဲ့ ဥပဒေတွေက

လင်းလွန်းက သူမ အိပ်ရာခေါင်းရင်းရှိ စင်လေး တစ်ခု
ပေါ်က စာတ်ပုံလေး တစ်ပုံဆီ မျက်စိရောက်သွားကာ အကြည့်မလွှဲနိုင်ဘဲ
ငေးနေလိုက်မိသည်။

အဲဒီနောက မာမကိမေကို နှုတ်ဆက်ကာ ခုနစ်ထပ်က ပြန်
ဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ မလျမ်းမကမ်းက စုပါမတ်ကတ်ကို သွားကာ စားစရာ
အစုအလင် ဝယ်ပြီး ခုနစ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သော သူ့ကို မာမကိ
မေက ပပ်ရရှုလေး စိုက်ကြည့်အံ့သွေ့နေခဲ့သည်။ သူကတော့ သူကမ၏
ရေခဲသွားထဲသို့ စားစရာတွေ ဖြည့်ထည့်ပေးခဲ့ပြီးမှ နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်မံ့နှုတ်ဆက်ကာ ပိုန်လာခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနောက မေမတိမေကသာ ဆန်းကြယ်တာ မဟုတ်၊ လင်းလှန်းသည်လည်း ဘဝမှာ ဘစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ခဲ့မိသော ဆန်းကြယ်သည် ယောက်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ବୁଦ୍ଧାର୍ଥ ତାତ୍ତ୍ଵବିଦୀ

• • •

ବୁଦ୍ଧିତାମତର୍ ଅମଣିଦିଗ୍ନିର୍ବଳେଃ ଯଦିଃଫେଵନ୍ଦ୍ୟ ଓ
ଯଦ୍ଵାଲେଃଗ ଶ୍ରୀଧାରେଃଯୋଗିକା ଭାଗିକାହାନ୍ତିଃ॥

အဲဒီနောက်မှာတော့ လုပလွန်းသော အရိပ်သဏ္ဌာန်လေးက
လုစ်ခနဲ့ မြောက်တက်သွားကာ ဗုမ်းခနဲ့ မြည်သန့်အတူ ရေကူးကန်ထဲသို့
ခိုင်ဗွင်ထိုးကျေသွားသည်။

ଗଲେ:ଟେଣ୍ଟୁ ଲାଗ୍ନ୍ ଥିଲ୍ସିଲ୍ୟନ୍: କ୍ରା:ରାଯନ୍॥
ତିମିଳଙ୍କଣ୍ଟିଙ୍:କି ଯୁ ମିଳାଏଇ ରେ:କିନ୍ତୁତର୍ଦୀର୍ଘି॥

တက္ကရမ္မက်စိတ်ဖြင့် ကြည့်မိတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။
သက်ဝင်ပန်ချိကားလေးလို လုပအချိုးကျလွန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကလေးမှို
နှစ်သက်သဘောကျော့ ကြည့်မိခဲ့တာပင် ၁၁။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရေကူးသင်တန်းကာလပင် ပြီးဆုံးတော့မည်။
ဒီသင်တန်းပြီးရင် သူမနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခွင့်ရနိုင်မလဲ ဆိတ္တာ
ကို မျှော်တွေးတတ်လာပြီးနောက်မှာ တွေ့နိုင်မည် နည်းလမ်းကိုလည်း
လင်းလွန်းက စဉ်းစားထားပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

ଗଲେ:ଟ୍ୟୁଫ୍କିଂ୍‌ଆତ୍ ରେଗ୍ୟୁ:ଫ୍ରେଣ୍ଡ୍‌ରେ ଉପରେମ୍ବର୍ଗ୍‌ରେ

ကြည့်နေရမှာ အားနာတာမို့ ပြတင်းလိုက်ကာစကို ပြန်ဆွဲစွဲ လိုက်ချိန်မှာ လင်းလွန်း၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ကျေလာသည်။ သူလျည့်ကြည့် မိတော့ သူ.ကိုပြီးကြည့်နေသော မမအီကလျာကို တွေ့ရသည်။ လင်းလွန်းက အနည်းငယ် ရှုက်ကိုးရှုက်ကန်း ဖြစ်သွားကာ ...

“အစ်မက ဘာပြီးနေတာလ”

“မင်းကရော ဘာကြည့်နေတာလ ...”

“ဘာမှမကြည့်ပါဘူး”

“မာမကိုမေကလည်း မိန်းကလေးချင်းတောင် ၁၁၁ကြည့်ချင် လောက်အောင် လှတော့ မင်းကြည့်ချင်တာလည်း မလွန်ပါဘူး”

“အစ်မကလည်း ...”

မမအီကလျာက သူ.သူငယ်ချင်းတွေ၏ ညီမတွေနဲ့လည်း လင်းလွန်းကို စနောက်နေကျပ်ငါး ...”

ဒီရက်ပိုင်းမှာ မမကလျာက ရန်ကုန်အိမ်မှာ ပြန်လာနေတာမို့ ရေကူးသင်တန်းရှိသည့် ရက်မှာ မာမကိုမေနှင့် ဆုံးဖြစ်နေတာပ်ငါး ... မမကလျာကလည်း မာမကိုမေကို စိတ်ဝင်စားပုံ ရပါသည်။

“မာမကိုမေနဲ့ ရေကူးသင်တာက မန်က်ဖြန်ဆုံးပြီးနော်၊ ကလေးတွေလည်း တော်တော် ကူးတတ်သွားပြီး သူ.ကြည့်ရတာ သနားစရာလေးလိုလို ကြောက်စရာလေးလိုလို ပံ့ဆိုနောင်းဆန်းလေးနော်၊ စကားလည်း သိပ်များများ မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ.အလုပ်သူ တော့ အရမ်းလေးစားတဲ့ ပုံပဲ၊ ကြည့်ရတာ ရှိုးသားဖြောင့်မတဲ့ ပံ့ဆိုထက်ထက်ပုံစံမျိုးလေးပဲ ...”

လင်းလွန်းက ပြောချင်နေသည့် စကားကို အစပျိုးစို့ အား ရှိုးသွားကာ ...

“သူက ရေကူးတစ်ခုပဲ သင်တာ မဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့ ... । မြန်မာ စာ ဟုမ်း(မ)ကျေရှင်လည်း ပြတယ်၊ အထူးသဖြင့် အက်လိပ်ကျောင်းတော်ပြီး မြန်မာစာညွှေတဲ့ ကလေးတွေကို ဒီမ်းလိုက်သင်ပေးတာပေါ့၊ သူက ဟိုတယ် Gym မှာ အားကစားနည်းပြအလုပ်လုပ်ခဲ့တော့

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

လာကစားတဲ့ ကလေး မိဘတွေနဲ့ သိကျမ်း အဆင်အသွယ်ရပြီး ကလေးတွေကို စသင်ပေးဖြစ်ခဲ့တာတဲ့၊ ရေကူးလည်း ဒီလိန့်ပဲ သင်ဖြစ်သွားတယ် ပြောတယ်၊ လရိပ်တို့နဲ့လည်း ရင်းနှီးနေပြီ ဆိုတော့ မာမကိုမေနှင့် မြန်မာစာ သင်ခိုင်းလိုက်ရင် အဆင်ပြု မလားလိုပါ၊ ကလေးတွေအတွက် မြန်မာစာ ဆရာမကလည်း ခုထိ ရှာမရသေးဘူးဆိုတော့လေ”

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး၊ ကလေးတွေလည်း အဆင်ပြု၊ မင်းလည်း အဆင်ပြုတာပေါ့”

“အစ်မကတော့ လုပ်ပြီ ...”

“နောက်တာပါဟယ်၊ အစ်မတို့ ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းက တစ်ဆင့် သူ.အမြောက်းကို အစ်မသိသင့်သလောက သိထားပါတယ်၊ သူက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နယ်ကနေ အားကာသီးပို့ကို ရောက်လာပြီး ရေကူးသင်ရင်း ကျောင်း တက်ခဲ့တာတဲ့၊ ဆယ်တန်းတို့က လည်း ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်တာပဲတဲ့၊ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ် တဲ့၊ အခြေအနေအရ အဝေးသင်ပဲ တက်လိုက်ရပေမယ့် စာကြိုးစား တယ်တဲ့၊ ကလေးတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးမှုရှိပြီးသားဆိုတော့ စာသင်ရတာ အဆင်ပြုမှာပါ၊ ကလေးတွေကလည်း ဆရာမချောချောလေး ဆုံးပြီး သဘောကျေနောက်တာလေ ...”

မမအီကလျာက လိုလိုလားလားပဲ လက်ခံလိုက်တာမို့ လင်းလွန်းက စိတ်အေးသွားရပါသည်။

“ရေကူးသင်ချိန် ပြီးရင် အစ်မနဲ့ ပြောကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ သူ လက်ခံရင်တော့ တစ်ခါတည်း အချိန်ညီကြည့်လိုက်တာပေါ့၊ သူက ဆယ်တန်းတို့ကလည်း မြန်မာစာရှုံးထူး ထွက်ထားတယ် ပြောတယ်၊ အဆင်ပြုမှာပါ ...”

စကားဆုံးတော့ မမကလျာက သူ.ကို ပြီးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီလို ချောလှုတာလေးတွေလည်း အများ

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

ကြီးရှိရက်နဲ့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ကျမှ မင်းပုံစံက မူပျက်တာ နည်း
နည်းသိသာနေသလိုပဲနော်”

“အဟက် ... အစ်မ ထင်လိုပါဗျာ ... ”

“အထင်မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ... အမြင်ပါ”

မမကလျာက ပြီးကာ ကျိုစယ်ရင်း သူ့နားမှ ထွက်သွား
သည်။

လင်းလွန်းက ပြီးငွေ့ငွေ့ဖြင့် ရပ်ကျွန်းနေခဲ့ပြီးမှ ဒီအိမ်ပေါ်
မှာ အမဏီမေ၏ အငွေ့အသက်တွေ ဆက်ရှိနေခွင့် ရှုံးမည့် အဖြစ်ကို
ကျေနပ်စွာဖြင့် လေထဲသို့ လက်သီးတစ်ချက် မြှောက်ကာ ထိုးလိုက်မိပါ
သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ လေးနက်စွာ ပျော်ချော်
မိတာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဇန်နဝါရီလ

ရပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ ၇၈မိုးသာသည်
ရပ်သံအဆောက်အဦး၏ အလယ်စကြိုလမ်းအတိုင်း ရပ်သံ အစီအစဉ်
ရိုက်ကူးမည့် စတူဒိုက်ခန်းဘက်သို့ သွက်သွက်လေး လျောက်လာနေပါ
သည်။

ကိုယ်ဝါသနာပါ ရူးသွပ်ခဲ့သော အလုပ်မှို့ ဒီလို ရိုက်ကူး
ရေး စတူဒိုက်ခန်းတိုင်း သူ၊ ခြေလျမ်းတွေက သွက်နေသည်။ ကိုယ်နေ
ဟန်က မတ်ကာ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော ပုံစမျိုးဖြင့် တက်ကြနေတတ်
မြေပင်။ ဒါကြောင့်ပင် သူ၊ ကို သူ လုပ်ဖော်ကိုပို့ဖော်တွေက ‘မင်းသား’
ဟု ကျိုစထုပ် ပည့်ကြသည်။

၇၈မိုးသာက မတ်မတ်ကျောကျော လျောက်လာရင်း မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်က လျောက်လာနေသော FMက ပရက်စန်တာ နေနေနှင့် ပန်ပန်
ကို လက်မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုင်း ... နေနေ ... ပန်ပန် ... မောနင်း”

“မောနင်းပါရှင်၊ ကိုဇ်တိုကတော့ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့်
မင်းသားပဲတော့ ...”

“ဟဲဟဲ ... လက်ဖက်ရည် တိုက်မယ်နော်”

“တကာယ်လား ...”

ပည့်ဆောင်ရေးနှင့်လာသာ

“တကယ်ပေါ်ဟာ၊ လက်ဖက်ရည်လောက်တော့ တိုက်နိုင်ပါတယ်”
“ကိုင် ဒီနေ့ ရှိက်ကူးရေးရှိတာလား ...”
“အေး ... ဆက်တိုက် ရှိက်စရာတွေ ရှိသေးလို့ ဒီနေ့တော့ နှင့်တို့ လက်ဖက်ရည် လိုက်မထိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ သောကြာနေ့မှ ဆုံးမယ်ကွာ ... । ငါတို့ အလူကိစ္စလေးတွေလည်း တိုင်ပင်ရအောင်”
“ဒီ တန်းနေ့က ဘယ်သွားလူမှာလ ကိုစေ ...”
“မစ်းစားရသေးဘူးဟာ၊ လူစုံမှ တိုင်ပင်တာပေါ့၊ ကဲ ... သွားလိုက်းမယ်၊ ရှိက်ကူးရေးမစခင် အလှပြင်ခန်းထဲဝင်ပြီး နည်းနည်းချိုင်းလိုက်းမယ်”
“အမလေး ... ခုလောက် ရှိုင်းလာတာတောင် တော်တော် မျက်စိကျိန်းနေပြီ၊ ကိုင်တို့က လှကိုလှချင်တာတော် ...”
“ဟဲဟဲ ... လူတဲ့သူက ပိုလှချင်တတ်တယ်လေ ...”
“သူပဲပြော ...”

င်္မိုးသာက ရယ်မောရင်း ဆက်လျောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူက အမြဲလို နှုတ်သွက် လျောသွက်ခေါ်လန်းလန်း နေတတ်သူမှို့ ငင်မင်သူလည်း များသည်။ သူရယ် ... ထုတ်လုပ်မှုဒါရိုက်တာ ပီဒီကျော်သက်ရယ်၊ ကင်မရာမန်း ဝေလင်းနဲ့ ပေါ်ရယ်၊ အသံဖမ်းအင်ဂျင်နီယာ နေလင်းထွန်းရယ်၊ FM က နေနေ့နဲ့ ပန်ပန်ရယ်၊ စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက်က ပိုပြီး ရင်းနှီးစဉ်းလုံးသည်။ သူတို့လူငယ်တွေ စပေါင်းကာ စိမ့်းလန်းသော နှုလုံးသားများ (Green Hearts) ဟူသော ပရဟိတာ အဖွဲ့လေး တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ထားပါသည်။ သူတို့အပ်စက လစဉ် အလူတွေ့စုံပြီး မိဘမဲ့ ကျောင်းတွေ၊ ဒုက္ခသည်တွေကို လတိုင်း သွားရှုဖြစ်ကြသည်။ လူလည်းလူ၊ ရှိက်ကူးရေးလည်းလူပိုဖြစ်တာမှို့ ကုသိုလ် လည်းရာ၊ အလုပ်လည်းဖြစ်တော်တော် အဆင်ပြနေကြတာပင်။

င်္မိုးသာက အလှပြင်ခန်းဆီသို့ အရင်လျောက်သွားကာ လိုက်ကာကို ဆွဲဖွဲ့၍ ဝေလင်းခဲ့ပါသည်။

မှန်ရှုံးမှာ ရပ်မိတော့ မျက်ဝန်းတွေ ကြည်လင် တောက်ပ

လျက် ယုံကြည်မှ အပြည့်ရှိသော၊ လန်းဆန်းတက်ကြွသော သူ့ပုံရိုင်ကို မြင်ရသည်။ သူက ကိုယ့်ပုံကိုယ် စိုက်ကြည်လျက် သဘောကျဖာ လက်မ တစ်ချောင်း ထောင်ရင်း ပြီးလိုက်သည်။

ဒီနေ့အဖို့ သူက ပန်းရောင်အစင်း ရှုပ်လက်ရည်ပေါ်မှာ ငော်ကုတ် အမည်းရောင် ထပ်ဝတ်လာခဲ့သည်။ ဘောင်းဘိက စတိုင်လဲပန် အကျပ် အမည်းရောင်ပင် ... ။ သူက CNN က အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ လာရီက်င်းကို သဘောကျတာမို့ လာရီက်င်းလို့ ဘောင်းဘို့ ပခုံးသိုင်းကြီးတွေ ဝတ်ချင်ခဲ့တာပင် ... ။ သို့သော် ဒီမှာက ဘောင်းဘို့ ပခုံးသိုင်းကြီးဝတ်သည့်သူ မရှိသောက်၊ ဝယ်ရလည်းခက်၊ အများအမြင် မျက်စိ နောက်စရာ ရယ်ချင် ပြီးချင်စရာ ဖြစ်မှုစိုးတာမို့ မဝတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ ... ။

လာရီက်င်းဟာ သူ့ရဲ့ စံပြုရှိလို့ လေးစားအားကျ ရဘုံးမို့ လာရီက်င်းအကြောင်း စာအုပ်တွေ ဖတ်ရှုကာ လာရီက်င်း စိတ်ဓာတ်မျိုးကို သူက မွေးမြှုပြစ်ခဲ့ပါသည်။

င်္မိုးသာက ငော်ကုတ် အတွင်းအိတ်ထဲက ဘီးအသေး လေးကိုထုတ်ယူကာ ဆံပင်ကို ပို၍ သပ်ရပ်အောင် ခပ်ဖွဲ့လေး ပြီးလိုက်သည်။ သူ့ဆံပင်ပုံကိုတော့ လာရီက်င်းလို့ မညှပ်ချင်ပါ။ လာရီက်င်းက အဘိုးကြီးလေး၊ ဆံပင်တောင် သိပ်ကျော်တော့တာ မဟုတ်။ သူကတော့ လူငယ်လေးမှို့ လူငယ်စတိုင်လဲ ဘေးခွဲကော အလန်းလေးညှပ်ထားပါသည်။

သူက အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်သထက် သပ်ရပ်အောင် သေချာကြည်။ မျက်နှာပေါ်ကို တစ်ရွေးစဖြင့် အသာအယာ တို့သွာ်နေဆဲမှာ အလှပြင်ခန်းရှုံးက ဖြတ်လျောက်သွားသော ကင်မရာမန်း ဝေလင်းရဲ့ အသံကို ကြားရသည်။

“ကိုင်ရော ... အားလုံးရယ်စိနော်၊ လူစုံရင် အစီအစဉ် စလို့ ရပြီ”

“အိုခေ ... ရယ်ဒီ ... ကိုယ် လာပြီ”

င်္မိုးသာက ဝေလင်းကို လုမ်းပြောလိုက်ပြီး ကိုယ့် မျက်နှာကိုယ် မှန်ထဲမှာ ဘယ်ညာလှည့်ကာ အပြီးသတ် အခြားကြည့်လိုက်သည်။ အင်း ... မဆိုးဘူးပဲ။ အားလုံး အဆင်ပြေသည်။ ရယ်ဒီပေါ့ ... ။

သူက ဘီးသေးလေးကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထိုးထည့် လိုက်ပြီး လက်သီးတစ်ဖက်ဆုပ်ထောင်ကာ fighting! ဟုပြောပြီး မှန်ရှုံးကလှည့် အထွက်မှာ သူ.ဖုန်းက အသမြည်လာသည်။ ဖုန်း မပိတ်မိသေးဘူးပဲ့၊ ဒီဖုန်းပြောပြီးလျှင်တော့ ဖုန်းပိတ်ရတော့မည်။

သူ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက နှိုက်ယူကြည့်မိတော့ သူ.ကဗျာတိ နယ်မြှုံးလေးမှာ ကျော်ရစ်ခဲ့သည့် ကျောင်းနေဘက် သူလေယ်ချင်း စိုင်းဇော်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့ရသည်။ စိုင်းဇော်ကတော့ အီမံထောင် စောောကျကာ အာတိမြှုံးမှာပဲ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်၍ စေးသည်ကြီး လုပ်နေသည်။ သူ.အီမံက အဖော့ရဲ့ တက်တူးဆိုင်လေးနှင့် မဝေးတာမှို့ အဖော်ဆီမကြာခဏသွားကာ အဖော့ရဲ့ ကျော်မှာရေးကိုစွဲကအစ စောင့်ရှုံးက်ပေး သူပင် ...။

“ဟဲလို့ ... ငါစိုင်း ... သူငယ်ချင်း ... ပြော ...”

“မင်းအဖေ ဆေးရုံတင်ထားရတယ် င်မိုး၊ ငါ အခု ဆေးရုံကနေ ဆက်နေတာ ...”

“ဟာ ...”

င်မိုးသာက ရင်ထဲ ဒီတ်ခနဲ့ ခန်သွားရသည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ စိုင်း ...”

“ဟောကောင် အရမဲ့ကြီး စိတ်ပူမသွားနဲ့ဦးဦး၊ မင်း အဲဒီလို့ စိတ်ပူသွားမှာစိုးလို့ မင်းအဖေက မင်းဆီ ဖုန်းမဆက်ဖို့ ငါကို ပြောထားတာ၊ မင်းက အဖေကျော်မှာရေးကိုစွဲ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် မင်းဆီ အကြောင်းကြားပါဆိုလိုသာ မင်းသီအောင် အကြောင်းကြားတာ၊ ရောဂါ ကြီးကြီးမှားမား မဟုတ်ဘူး”

သူက နည်းနည်းစိတ်အေးမိသွားကာ အသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် ...

“အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦးကွာ ...”

“အစားမှားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွား ဝစ်းလျှော်တယ်၊ အန်တယ်၊ အသားဝါ ဝင်တယ်ပေါ့၊ ငါ မင်း အဖေဆီသွားတော့ နည်းနည်း

ဖျော့တော့နေလို့ ဆေးရုံခေါ်လာခဲ့တာ၊ ခုတော့ တော်တော် သက်သာပါပြီ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ဆေးရုံက ဆင်းရပါပြီ”

“ဖြစ်စက ပြောရောပါကွာ၊ ငါပြန်လာမှာပါ ...”

“အေး ... မင်းအဖေကလည်း သူ.ကိစ္စအတွက် မင်း အလုပ် ပျက်အကိုင်ပျက် ပြန်လာမှာကြောက်လို့ကို မင်းကို အသိ မပေးချင်တာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါရှိသားပဲ၊ စိတ်ပူရတဲ့ အခြေအနေဆို မင်းအဖေ ဘယ်လောက်တားတား ငါပြောမှာပါ ...”

သူက သက်ပြင်းချမှတ်ရင်း ...”

“အဖော့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရတာ ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေရလို့ ကျေနပ်ပေမယ့် အဖေတစ်ယောက်တည်း နေရတာကို တွေးမိရင် အပြစ်ရှိသလို ခံစားရတယ်”

“ခံစားမနေနဲ့ င်မိုး ... । မင်းအဖေ အမြှုပြောတဲ့ စကား ရှိတယ်၊ မင်း မြင့်မြင့်ပျော်လေ သူကျေနပ်လေပဲတဲ့၊ သူ မမြင်ရတော့တဲ့အထိပျော်သွားသွားရင်လည်း မင်းအတွက် ကျေနပ်စိတ်နဲ့ သူ.ဘဝကနေပျော်တယ်တဲ့ ...”

စိုင်း၏ စကားက င်မိုးသာကို မျက်ရည်ပဲစို့လာ စေခဲ့သည်။ နယ်မြှုံးလေးမှာ တက်တူးထိုးရင်း သားဖြစ်သူကို ကျောင်းထားပေးခဲ့တဲ့ အဖေ၊ သားရဲ့ ရည်မှုံးချက်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူးရယ်လို့ အထင်သေးပျက်ရယ်မပြုဘဲ သားကို အမြဲ့ပဲ အထင်တကြီး တွန်းအားပေးခဲ့တဲ့ အဖေ၊ အတောင်အလက်စုံတဲ့အခါ သူ.သားမှာ အတောင်ပဲတွေ ချိုးပြီး မနေစေဘဲ တောင်ပဲတစ်စုံ ကို အစွမ်းရှိသူမျှ ဖြန်ကားစေကာ အနောင်အဖွဲ့ကင်းကင်းပျော်နဲ့ စေခဲ့တဲ့ အဖေ ... । သူရှိနေခြင်းကြောင့် သားဖြစ်သူကို ဝန်မပိစေခဲ့သူ၊ နောက်ဆန်မင်းစေခဲ့သူ။ အဖေဟာ အထွေမြှုမြှန်မြှုမရှိဘဲ င်မိုးသာကို ချုစ်နိုင်ခဲ့၊ ချုစ်တတ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟာ ... ဦးတောင် နိုးလာပြီထင်တယ်၊ စောောက အိပ်နေတာကွာ၊ မင်း အခု အားရဲ့လား၊ မင်းအဖေနဲ့ ဖုန်းပြောမလား ...”

“အေး... ငါပြောချင်တယ်ကွာ ...”

“ခဏကိုင်ထားဦး၊ ငါ ဦးကို ဖုန်းသွားပေးလိုက်ဦးမယ်”

သူ ဖုန်းကိုင်ထားရင်း လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။
အဖေ အားရှိရဲ့လား၊ စိတ်ရော ကြည်လင်အေးမြှုရဲ့လား၊ အဖေအသံကို
နားထာင်ရင်း အဖော့စိတ်ကို မုန်းဆာကဲခတ်ချင် သည်။ သို့သော် အဖေက
ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ မပျော်ချင်နေလျှင်လည်း ငင်မိုး
သာနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ ဂျိကာ လုပ်နိုင်သည်။ သူ ဖျော်တော့ နှမ်းနယ်
နေလျှင်လည်း ဖုန်းထဲမှာ ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားမာန်ကြီးသူဟု ထင်ရှ
အောင် ပြောဆုံးနိုင်သည်ပင်။

“ဟောကောင် ... ငါသား ... ပြော ...”

ဖုန်းထဲက စီးမျော်လာသော အဖော့အသံက ဆေးရုံ ခုတင်
ပေါ်မှာ ရှိနေသူရဲ့ အသံမျိုးမဟုတ်။ အဖော့အသံ ကြားတော့ သူ မျက်ရည်
ကျချင်သွားသည်။ အဖေ လူခိုးပဲဖျား ...”

“အဖေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို သားဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူးဖျား”

“ဟဲ ... အသေးအမွှားလေးကို ဆက်စရာလားကျ၊ အလုပ်ကြီး
အကိုင်ကြီး လုပ်နေတဲ့ သားသမီးကို စိတ်မဖြောင့် နောက်ဆန်
ငင်အောင် ... အပြစ်စွဲစိတ်ဖြစ်အောင် နောက်ကနေ တရိုက္ခာ လုမ်း
လုပ်ပြီး အပေါ်ကျတာကအစ ဖုန်းဆက်ပြောနေတတ်တဲ့ အဖေမျိုးထဲ
မှာ ငါမပါချင်ဘူး ဟောကောင် ... । ဟိုကောင် ငါ့ငါ့ကွာ ... အလ
ကား ပုံကြီးချဲ့နေတာ၊ သားဆီ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတဲ့
ကြားက ဒီကောင် ဆက်ဖြစ်အောင်ဆက်တယ်၊ မင်းတော့လား ...
ငါ့ငါ့ ...”

အဖေက ငင်မိုးသာကို ပြောနေရင်းက စိုင်းဇော်ကို လုမ်း
ကြိမ်းနေသေးသည်။ စိုင်းဆီက ရယ်သံသဲ ကြားလိုက်ရသည်။

“အသားဝါဝင်တာတောင် သေးသေးမွှားမွှားတဲ့လား အဖေရာ ...”

ငင်မိုးသာက ခပ်ညည်းညည်း ပြောတော့ အဖေက ခပ်တိုး
တိုး ရယ်လိုက်ရင်း ...”

“သေးသေးမွှားမွှားမို့လို့ အခါ အကောင်းကြီးဖြစ်လာတာပေါ့ကွာ ...”

“အဖေ ... မပေနဲ့ဖျား ...”

“ဟောဗျာ ... အဖေ ဘယ်မှာပေလို့လဲ ငါသားရာ”

“ပေပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒါမြှောင့် အဖော့ကို သားစိတ်မချုတာ၊ ရန်ကုန်
လိုက်နေပါပြောတော့လည်း မနေဘူး”

“မင်းတို့ရန်ကုန်ဖြူဗြီးများ မွန်းကျပ်လို့ မနေချင်ပေါင်ဗျာ၊ ကား
တွေကလည်း ကျပ်လာသေး၊ ဗိုကောင်းလေ သန့်ကလည်းမရှာ
ပြီးတော့ မင်းတစ်ကိုယ်စာတောင် အဆောင်နေပြီး မနည်းရန်းနေ
ရတာကို ငါက အလကား ဝန်ပိုင်ရှုပ် မလုပ်ချင်ပါဘူးကွာ ...”

“အခုက သား တစ်ယောက်တည်းမို့လို့ အဆောင်နေတာပါ အဖေ
ရာ၊ အဖေလာနေရင် တိုက်ခန်း နားနေလိုက်မှာပေါ့၊ သား အခါ
ပွဲတွေမှာ MC လုပ်နေတာ ပိုက်ဆုံးရပါတယ် အဖေရာ၊ သားကို
လျော့မတွက်ပါနဲ့ ...”

“မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ လျော့မတွက်ခဲ့ပါဘူး ငါသားရာ၊ မင်း
အဆင်ပြေလို့ မင်းပိုက်ဆုံးရလည်း မင်းသာဘာသုံး၊ မင်းဘာသာ
စု၊ အဖော့အတွက် ဘာမှမလိုဘူး၊ မင်း ပိုပိုနေတဲ့ ပိုက်ဆုံးလည်း
အဖေ သပ်သပ်စုထားတယ်၊ အဖေ အခါ တက်တူး ထိုးတာတင်
မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းချို့ပြီး ဆိုင်မှာတင်ထားတော့ တာချို့ နိုင်ငံခြား
သား တိုးရစ်တွေ ဝင်လာပြီး သဘောကျလို့ ဝယ်သွားကြတယ်၊
အဖေတို့ မြို့လေးကို တိုးရစ်တွေကလည်း သဘောကျကြတယ်
လေ ... । သူတို့က အဖေ တက်တူးလက်ရာတွေ သဘောကျပြီး
တက်တူး ဝင်ထိုးသွားတာတွေလည်း ရှိတယ်ကွာ ...”

“အလုပ်ကို နားနားနေ လုပ်ပါ အဖေရာ၊ အဖေ တစ်ယောက်
တော့ သား ကျေးထားနိုင်ပါတယ်”

“မင်းကျေးထားလည်း ငါက အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်ပေါင်ဗျာ၊
လူခို့တာ အသက်ကြီးလာရင် အလုပ်မရှိရင် အသက်တို့တတ်
တယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတာလေး စိတ်ဝင်စားတာလေးတွေ လုပ်

နေရမှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်တာ၊ နေပျော်တာ၊ သို့... ပြောရှိုးမယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကတောင် နိုင်ခဲ့ခြား သူ တစ်ယောက် ခြေသလုံးမှာ တက်တူးလာထိုး သွားသေးတယ်ကဲ”

“ခြေသလုံးမှာ ...”

“အေး... ခြေသလုံးမှာ၊ သူ့ထိုးရင်း ငါ ဟိုကောင်မလေးတောင် သတိရသေးတယ်၊ ငါတစ်သက် သူ့တစ်ယောက်ပဲ အမကီးငါက်ရပ် ထိုဗူးတာကဲ...” နောက် ဘယ်သူကမှ အဲဒီလို လာမထိုးတော့ဘူး၊ အဲဒီညာကိုတော့ မမေ့ဘူးဟေး၊ တကာယ့် အမှတ်တရပဲ...”

အဖောက သူ့တက်တူးတွေအကြောင်း ပြောနေရတာမို့ ပိုပြီး တက်ကြွလာပါသည်။ အဲဒီ အမကီးငါက်ရပ် ထိုးခဲ့တဲ့ ညုကိုတော့ သူတိုးသားအဖ မကြာခဏဆိုသလို စကားစပ်၍ ပြောတတ်ကြမြိုပင်...” အဲဒီညာ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင် မမေ့နိုင်သော ညာတစ်ည့် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ... ငါသား အဖော်ရှည်နေတာနဲ့ မင်း အလုပ်ပျောက် နော်းမယ်၊ မင်းတို့အလုပ်တွေက အချိန်နဲ့ တပြီးသို့ လုပ်နေရရှိတာ၊ သွားလုပ်တော့၊ အဖ နေကောင်းတယ်၊ စိတ်လည်း ချမ်းသာတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ အဖော်အတွက် နောက် ဆန်မငင်နဲ့... ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ငါသား လက်သီးဆုပ်လိုက်ပါရိုး”

အဖောက ဆိုနေကျေစကားကို ဆိုတာမို့ င်္ဂီ္မီးသာက မျက်ရည်ဝလျှက်ပင် ပြီးမိုင်း လက်တစ်ဖက်က လက်သီးကျွေကျွေ ဆုပ်ရှု ထောင်လိုက်သည်။ ဒါကတော့ သူတိုးသားအဖ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေးတဲ့အခါ လုပ်နေကျ စတိုင်လ် တစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖက်မှာ အဖလည်း သူ့လိုပဲ လက်သီးဆုပ်ကို ထောင်ထားလိမ့်မည်။

“ကဲ fighting ! သား...”

“fighting ! အဖ...”

သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နယ်စီ ခြားသော်လည်း၊ တင်

ယောက်ကို တစ်ယောက် ခုလို အားပေးပြီးတိုင်း အားအင် ပြည့်ဝသွား တတ်မြှုဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီနောက် အဖောက အရင်ဖုန်းချသွားပြီမို့ ဖုန်းလိုင်း ပြတ်သွားသံကိုသာ ကြားရတော့သည်။

င်္ဂီ္မီးသာက မျက်ဝန်းမှာ စိစ္စတ်နေသော မျက်ရည်စ တရုံးကို လက်ခုံဖြင့် ပင့်သုတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လျက် ဘောင်းသီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မှန်ထဲကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်လုံး တစ်စိုက်ကို တစ်ရှုံးဖြင့် တို့လိုက်သည်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ လာရီက်းက ‘ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်း စိတ်ဓာတ်ကျေနေပါစေ ... ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီခွန်အားတွေ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာလည်းဆိုတာ မသိဘူး’ ဟု ဆိုသည်။ အစီအစဉ် စတော့မယ်၊ မီးတွေလင်းလာပြီ၊ ကင်မရာတွေ စရိတ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ အဲသံရတာယ်ဟူလည်း ဆိုသည်။

င်္ဂီ္မီးသာ ဆိုတဲ့ ပရက်စန်တာ ပေါက်စလေးဟာလည်း လာရီက်းကို အားကျေရသူပဲ မဟုတ်လား...” သူ့ပုဂ္ဂလိုက ခံစားချက်တွေကို ကင်မရာရေ့ထိ ခေါ်ဆောင်မသွားလိုပါ။

သူက သူ့ပင်ကိုစတိုင်လ်အတိုင်း ကြော့မေ့သွာက်လက်စွာ စတုဒိုယို ခန်းမဆီသို့ ဦးတည်၍ လျောက်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စောစောက သောကငွေ့တွေအားလုံး လွင့်ပြယ်ကာ လန်းဆန်း တက်ကြွကြည့်လင်လာသည်။

“ဟော... ကိုဇ် လာပြီဟေး...”

“အားလုံး ရယ်ဒီပဲနော်...”

“အိုခေ... မီးတွေဖွင့်လို့ ရပြီ...”

ရိုက်ကုံးရေးအဖွဲ့တွေအားလုံး လှုပ်ရှားတက်ကြွလာသည်။ သူက သူ့ဗျားရမည့် အနေပညာရှင်ကို စောင့်ရင်း ပိုဒီကျော်သက်နှင့် စကား

ပြောနေလိုက်သည်။ ထိခက္ခာ သူ့အစီအစဉ်မှာ ပါဝင် ဆွေးနွေးပြော ဆုံးမည့် အနုပညာရှင် ရောက်ရှိလာသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ပရက်စန်တာ င်္ဂါးသာသည် အရာ အားလုံးကို မေ့လျော့စွာ၊ သွက်လက် လန်းဆန်းစွာဖြင့် သူ့အစီအစဉ်ကို စတင်လိုက်လေသည်။

ကင်မရာတွေရှု မီးရောင်အောက်မှာ သူ့အသွင်ကယုံကြည် မှုဖြင့် တောက်ပနေသည်။ သူ့မေးခွန်းတွေက ထက်မြေက်စုံရှုနေသည်။

တကယ်တော့ သူက ကျော်ကြားသော အနုပညာရှင်ကို မှုပြီး ကိုယ့်ကျော်ကြားမှုကို တည်ထောင်သော ပရက်စန်တာမျိုး မဖြစ်ချင် ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့လေးလာမှာ၊ ထက်မြေက်မှာ၊ ဖြတ်ထိုးဥာဏ်နှင့် မေးခွန်းထဲတော်မှုများဖြင့် အနုပညာရှင် အတတ်ပညာရှင်နှင့် အခြားသော စိတ်ဝင် စားဖွယ် လူပုဂ္ဂိုလ်များစွာနှင့်အတူ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော အစီအစဉ်များစွာကို တင်ဆက်ချင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူတင်ဆက်လိုက်သော အစီအစဉ်ကြောင့် အများပြည်သူမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုမျိုး ဖြစ်သွားစေ လိုတာပင်။ သူ အားကျေရတဲ့ လာရီကှင်းလို့ ကမ္ဘာပေါ်က နိုင်ငံရေးခေါင်း ဆောင် အများအပြားကို တွေ့ခိုးမေးမြန်းခွင့် ရချင်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များ ကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ပြုစကားပြောခြင်း ခံရသူ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတွေကို ဖွံ့ဖြိုး ကိုယ့်အစီအစဉ် လူကြိုက်များအောင် လုပ်ဖို့ ဝန်လေးသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အဖောကတော့ သူ့ကို ပုံနိုင်သလောက် မြင့်မြင့်ပုံဖို့ အမြဲပြောခဲ့သည်။

သူသည်လည်း ကိုယ့်အတောင်ပံ့တွေကို အစွမ်းရှိသူမှာ ဖြန် ကားကာ ဟိုးအမြင့်ဆုံးထိ ပုံသန်းသွားချင်ခဲ့ပါသည်။

ဘဝမှာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာလုပ်ဖို့အတွက် အခကြာက် တရား မရှိသောသူ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ အမြဲ ရုပ်တည်လို့ခဲ့လေသည်။

“ကိုင် ... ဒီနေ့ ကိုင် တိုက်မှာနော် ...”

“အေးပါ ... ပန်ပန်ရယ်၊ တိုက်မှာပါ၊ ငါ ကတိပေးပြီးရင် ဘယ် တုန်းက ဖျက်ဖူးလိုလဲ၊ သောက် သောက် ... နင့်ပိုက် ဆန် သလောက် သောက် ...”

“မှန်ရော စားရမှာလား ...”

“အင်း ... မှန်ကတော့ ... । အေးပါ ... စား ... စား”

“ကြည့် ... ကြည့် ... ကိုင် ကပ်စေးနဲ့ကြီး ...”

“ကပ်စေးမနဲ့ရပါဘူးဟာ၊ ပြတ်တုန်းလပ်တုန်း နှစ်ဆယ့်သုံးမို့ နည်းနည်း ချင့်ချိန်နေရတာပါ ...”

ကန်တင်းမှာ င်္ဂါးသာတို့အပ်စု ဆုံးပြီခို့ ဆူဆူညံညံ့ စည်ကားကား ဖြစ်လာတတ်မြိုပင် ... ॥ နေနေနှင့် ပန်ပန်က စကားများ၊ စကားသွက်။ င်္ဂါးသာကလည်း စတတ်နောက်တတ်သူမျို့ သူတို့ အပ်စု က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပျော်စရာကောင်းသည်။

“ကိုဝေလင်းတို့ရော မလာသေးဘူးလား ကိုင် ...”

“လိုက်လာမယ်တဲ့ ငါလာတော့ သူတို့ တခြားအစီအစဉ် တစ်ခု ရိုက်လက်စဖြစ်နေလို့ လိုက်မလာတာ၊ ဝေလင်းရော ကျော်သက် ရော နေလင်းထွန်းနဲ့ သေယျရော အားလုံး လိုက်လာဖို့ ငါမှာခဲ့

တယ်၊ ငါတို့ အလူကိစ္စ ဒီနေ့ သေချာစီစဉ်မှ ဖြစ်မယ်လေ ... ।
သန်ဘက်ခါပဲ သွားရတော့မှာ ... ”
“ဒါနဲ့ ကိုင့်အဖေ နေမကောင်းလို့ဆို၊ ဟိုနောက ကိုထော် ပြော
လို့ ... ”
“ခဲတော့ ကောင်းသွားပါပြီဟာ”
“အဖေကို တစ်ယောက်တည်းထားရတာ ကိုင် စိတ်မချု မဖြစ်ဘူး
လား ... ”
“စိတ်တော့ မချုဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဖေကလည်း သူ့ အတိမှာ
ပဲ နေချင်တာ၊ ငါ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကလည်း ရန်ကုန်မှာနေမှ
ဖြစ်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... । အဖေ နေမကောင်းဖြစ်
ရင် ငါလည်း ပြန်ချင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖေက ပြန်မလာခဲ့နဲ့ပဲ
ပြောတာပဲ၊ ငါအလုပ်ကလည်း ခွင့်ယူချင်တိုင်း ယူလို့ရတဲ့ အလုပ်
မျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ အပတ်စဉ် လွင့်နေတဲ့ အစီအစဉ်မျိုး ယူထား
မိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ နောက်ဆို ပိုတောင်ဆိုးရှိုးမှာ၊ Update
သတင်းတရုံးကို Live လွှာမယ့်အစီအစဉ်ကို ငါတာဝန်ယူလုပ်ဖို့
ပြောထားတယ်လေ ... ”
“ကိုင်က အပင်ပန်းကို ခံနိုင်တာပါ”
“အေးလေ ... သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ သောကမရှိ၊ အေးသ မရှိ
သလို ပြီးဆွင် တက်ကြွနေတာပဲ”
“အေးပေါ့ ... အဲဒါကြောင့် ... SKB ဖြစ်နေတာ ... ”
“ဟမ် ... ”
“ဆောကြည်ဘဲလေ ... ဟဲဟဲ ... ”
ပန်ပန်တို့ စကားပြောင့် ငွေ့မိုးသာက ပြီးမိပါသည်။
‘ဆောကြည်ဘဲ’ဆိုတော့လည်း ‘ဆောကြည်ဘဲ’ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လည်း
ကိုယ်ကတော့ ဘယ်ဆောကိုမှ မကြည်မိသေးတာ အမှန်ပင်။ ခချိန်မှာ
ကိုယ်ဘဝအတွက် အရေးကြီးတာက အချစ်မဟုတ်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်
ရည်မှန်းချက်နှင့် အဖေသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုင် ... ရည်းစားလေး ဘာလေး မထားဘူးလား၊ အလုပ်ချည်း
လုပ်နေတာ မပျင်းဘူးလား ... ”

ပန်ပန်က မေးတော့ သူက လက်ဖက်ရည်ဗျက်ကို ယူ
သောက်လိုက်ပြီးမှ ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ငါက လူတစ်ယောက်တည်းကို မချစ်ချင်ဘူး၊ လူအများကြီးကို
ဖြန့်ကျက်မျှပေပြီး ချစ်ချင်တာ၊ လူတစ်ယောက်တည်းက ချစ်တာ
ကို မချစ်ချင်ဘူး၊ လူအများကြီးက ဂိုင်းချစ်ကြတာကို ခံချင်တယ်၊
လူတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဘဝအတွက် အကျိုးမသောင်ချင်ဘူး၊
လူတွေအများကြီးရဲ့ အကျိုးကို စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်တယ်”
“အင်း ... စကားလုံးတွေက မြင့်လွန်းလို့ လိုက်လို့တောင် မမိတော့
ဘူး ... ”

ပန်ပန်က ပခုံးတွန်းပြကာ ပြောလိုက်ပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်
သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟော ... ကိုဝေလင်းတို့ လာပြီ”

သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝေလင်းတို့အပ်စုက လူစုံတက်
ခုံ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

“ကဲ ... လူတော့ စုံပြီဟော ... ”

“ကိုဝေလင်းတို့ ကိုကျော်ဇူးတို့ ဒီနေ့ ကြိုက်သလောက် စားကြ
နော်၊ ဒီနေ့ ကိုင် ရှင်းမှာ”

“ဟ ... တကယ်လား၊ ဘာရာ၏ပြုစရာရှိလိုလဲ ... ”

“ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်မလေးတွေ ဒီလိုပဲ ကြိုရှင်ကြိုသလို
ငါကိုမြောက်ပင့်ပြီး လက်ဖက်ရည်း တိုက်ခိုင်းနေကျ”

“အံမယ် ... ပန်ပန်တို့က စ တိုက်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊
ကိုင့်ဘဝသာ အမြောက်ကြိုက်လို့ တိုက်မယ်ပြောတာပါ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ထားပါတော့ ... ”

“မြောက်ပြောတတ်တဲ့သူရယ်၊ အမြောက်ကြိုက်တဲ့သူရယ် ရှိနေ

သရွေ၊ တိုကတော့ စားပေါက်ချောင်နော်းမှာပဲ၊ ဒီကို ကော်ဖိမစ်
လေးခွက် ချပါမျို့...”

ပိုဒီကျောင်က ဆိုင်ဘက်သို့ လူမှုးအော်ပြောပြီး ခုံတွေခွဲ
ကာ စိုင်းထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

ကျော်သက်က ရေနွေးင့်လိုက်ရင်း...

“ဒီတန်းနွဲ အစီအစဉ် ဘယ်လုံးလဲ င်မိုး...”

“ငါ စဉ်းစားထားတာတော့ အရုံခိုင်ကမ်းဘက်က မိဘမဲ့ ကလေး
ကျောင်းကို သွားမလားလို့လေ ...”

“ကောင်းသားပဲ ...”၊ အဲဒီနေ့ ညနေပိုင်းမှာ ရိုက်စရာတစ်ခုတော့
ရှိတယ်၊ မနက်ပိုင်းပဲ သွားလိုက်ရင် အဆင်ပြုမယ်”

“အေး ... ဒါဆို မနက်ပိုင်းပဲ သွားတာပေါ့၊ ဟောကောင်တွေ မင်းတို့
ရော အိုခေါ်လား ...”

“အိုခေါ် ...”၊ ကိုသက်နဲ့ ကိုဇ် အဆင်ပြုရင် ကျွန်တော်တိုက
ရယ်ဒီပဲ ...”

ဝေလင်း၊ အော်နှင့် နေလင်းထွန်းက ခေါင်းညိတ် သဘော
တူလိုက်ကြသည်။

ဝေလင်းက ပန်ပန်တို့ကို မေးဆတ်ပြရင်း ...

“နှင်တို့ရော ပန်ပန်၊ လိုက်ကြမှာလား ...”

“လိုက်မှာပေါ့”၊ ပန်ပန်တို့ ကောက်ပေးထားတဲ့ အလူငွေတွေရော
အဝတ်အစားတွေပါ တော်တော်များနေပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လက မီးဘေး
ခုံက္ခာသည်စခန်းကို သွားလူတုန်းကလည်း အဝတ်အစားတွေ အများ
ကြီး လူလိုက်နိုင်တယ် သိလား”

“အေးပေါ့ ... နှင်တို့က မင်းသမီးတွေ အဆိုတော်တွေဆီက သွား
အလူခံထားတာကိုး၊ သူတို့မှာက အဝတ်အစားတွေ ပေါ်လွန်းလို့
ဘယ်သွားထားရမှန်းကို မသိတာ ...”

“ဟီးဟီး ... မင်းသမီးဝတ်တဲ့ ဂါဝန် အတိအပြတ် အပါး အဟိုက်

လေးတွေနဲ့ မီးဘေးခုံက္ခာသည် အဒေါ်ကြီးတွေ ဓာကျနေမှာ ငါမြင်
ယောင်သေးတယ်၊ ခိုး ...”

“အမလေး ... ကိုအော်တို့ကတော့ သူများကို ပြောချင်လေ ကပ်ပြီး
ရေနွေးတောင် သီးတယ်၊ တကယ်ပါပဲ ...”

“ဒါနဲ့ ဇင်မိုး ... မင်း အဖေ နေမကောင်းလို့ဆို ...”

“ခုံတော့ ကောင်းသွားပါပြီကျား၊ မနေ့က စေးရုံးက ဆင်းသွားပြီ”

“သို့ ... တော်သေးတာပေါ့”

“ကိုဇ် ... ကိုဇ် အဖေက တက်တူးဆရာဆို ... ဟုတ်လားဟင်း”
ပန်ပန်က လူမှုးမေးတာမို့ ဇင်မိုးသာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ရင်း ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ ... နှင်တို့ တက်တူးထိုးချင်လို့လား ...”

“အဟီး ... ထိုးတော့ထိုးချင်သား၊ ဒါပေမယ့် အသားနာမှာ ကြောက်
တယ်တော်”

ပန်ပန်က ပခုံးလေးတွန်း၍ ပြောသည်။ နေနေက ဇင်မိုးကို
ကြည့်နေရင်းက ...”

“ကိုဇ် အဖေက တက်တူးဆရာသာ ဆိုတယ်၊ ကိုဇ် ကိုယ်ပေါ်
မှာကျတော့ ဘာတက်တူးမှ မရှိပါလား ...”

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း ... နေနေ၊ ဇင်မိုးကိုယ်ပေါ်မှာ တက်တူး ရှိမရှိ
နင် သိတယ်ပေါ့ ...”

ဝေလင်းက နေနေကို မျက်လုံးကြီး ပြု။ ကြည့်ရင်း လူမှုး
ပြောလိုက်တာမို့ နေနေက ဝေလင်းပခုံးကို လူမှုးရိုက်လိုက်ရင်း ...”

“လက်တွေမှာ ထိုးထားတာ မတွေ့လို့ ပြောတာပါဟဲ့”

“လက်မှာမထိုးပေမယ့် နင် မမြင်ရတဲ့နေရာမှာ ထိုးချင် ထိုးထား
မှာပေါ့ဟဲ့ ...”

“နေနေရယ် ... နင်က သွားစပ်စုတော့ ဝေလင်းနှိပ်ကွင်တာ ခံရပြီ
ပေါ့ဟယ် ...”

ပန်ပန်က ဝင်ပြောရင်း ရယ်နေသည်။ နေနေက မအီမလည်

မျက်နှာလေးနှင့် ဝေလင်းကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ သူတို့အဖွဲ့တဲ့မှာ ဝေလင်းက လူကောင်သေးသေး၊ ဆံပင်အမောက် ကြီးကြီး၊ နှုတ်သွက် လျှောသွက်၊ လူလည်းသွက်သည်။ ပျော်ပျော် နေတတ်သူမှို့ အမြဲ ရယ်မော စနောက်နေတတ်သူပင်။

ကင်မရာမန်း နောက်တစ်ယောက် အော်က လူက ပုပါ၊ ခန္ဓာကိုယ်က ဖိုင့်ဖိုင့်၊ စိတ်ကလည်း ခပ်တို့တို့။ ဆံပင်ကလည်း ကတုံး သာသာ ခပ်တို့တို့။

အသံဖမ်း နေလင်းထွန်းက နှုတ်နည်းကာ မျက်နှာချို့သည်။ သူ့အလုပ်သူ စိတ်ရှည်သည်။ စကားများများ မပြော တတ်သူမှို့ သူ့ကို င်းမိုးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးက ...

“ဒီကောင် သူများအသံတွေကျတော့ အကုန်ဖမ်းထားပြီး သူ့အသံ ကျတော့ ထုတ်ဖို့ တော်တော် ကပ်စေးနှုတ် ကောင်”

ဟု ကျိုစယ်နောက်ပင် ...။

သူတို့သုံးယောက်က အသက်ချင်း မတို့မယိုမဲ့ဖြစ်ပြီး င်းမိုးသာနှင့် ကျော်သက်က သူတို့ထက် အသက်ကြီးသည်။ ပန်ပန်နဲ့ နေနေကတော့ ခုခေတ် မိန့်ကလေးများစတိုင်လဲ ခေတ်မိ သွက်လက် တက်ကြွကြသူများပေါ့ ...။

င်းမိုးသာက အချင်းချင်း စကားနိုင်လဲ ကျိုစယ်နောက်သူ တွေကို ပြုကြည့်နေရင်းက ...

“ငါက ငါခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ခုခု တစ်သက်လုံး စွဲထင်နေမှာ ကို မကြောက်လို့ တက်တူးမထိုးဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်ထက် စိတ်မှာ စွဲထင်နေတဲ့ ခံစားချက်က မမြင်နိုင်ပေမယ့် ပိုပြီး ခိုင်မြို့တတ်တယ် လေ၊ တစ်ခုခုကို နှစ်သက်ရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ မှတ်ထားတာထက် စိတ်မှာမှတ်ထားတာက ပိုပြီး ခိုင်မြေးလေးနှက်တယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မှတ်ထားတာကမှ သူများ မြင်ချင်မြင်ဦးမယ်၊ စိတ်မှာမှတ်ထားတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်တစ်ဦးတည်း မူပိုင်ပဲ”

“ဒါပေမယ့် တချို့တွေက မင်းလိုမဟုတ်ဘူးကဲ၊ ကိုယ့် ရည်းစား နာမည်တွေ ကိုယ်ပေါ်မှာ ထိုးတော့ နောက်လူနဲ့ ပြဿနာတက်ရော ...”

“အေး ... အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် အဖေဆို သူ့ဆီလာတဲ့ သူတွေကို သေချာ ပြန်စဉ်းစားခိုင်းပြီးမှ ထိုးပေးတာ ...”

“ကိုဇ်အဖေကို ရန်ကုန်ခေါ်လိုက်ပါလား၊ ရန်ကုန်မှာ တက်တူးလက်ရာ ကောင်းကောင်း ထိုးနိုင်ရင် ဆရာပဲ၊ ပိုက်ခံအရမ်းရတယ်၊ တချို့ အရပ်နည်းနည်းကြီးတာဆို သုံးလေးသိန်းတောင် ရတာ ...”

“အဖွဲ့ကို ခေါ်လိုမပေါ်ဘူးဟာ၊ သူက ဟိုမှာပဲ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေချင်တာ ...”

“ခုနောက်ပိုင်း မိန့်ကလေးတွေ တက်တူးထိုးတာ များလာသလိုပဲ နော်၊ အထူးသဖြင့် အနုပညာအသိုင်းအရိုင်းကလူတွေ ပိုထိုးသလိုပဲ”

“အေးနော် ... နေနေ၊ ငါသိသလောက်ဆိုရင် စိုးမြှတ်နှုနာက ရင် ညွှန်လေးမှာ ထိုးထားတာထင်တယ်၊ စိုးမြှတ်သူောက ခါးမှာ”

“ဟုတ်လို့လား ပန်ပန်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုဟယ် ... တစ်ခါတလေ ဤတ်ကားတွေထဲမှာ သူ့အကြိခါးလွှတ်သွားလို့ ငါ လှစ်ခနဲ့ တွေ့ဖူးတယ်”

“မျက်စိကလည်း လျင်ပါ ...”

“ပြီးတော့ ... ကျော်သူ ထိုးတဲ့သူလည်း ရှိတယ်လေဟဲ့၊ နောက်ပြီး ထက်ထက်မိုးဦးလည်း ခြေသလုံးမှာ ထိုးထားတယ် မဟုတ်လား ...”

ပန်ပန်နှင့် နေနေတို့ မိန့်ကလေးနှစ်ယောက် စပ်စု လေ့လာ ထားသမျှ ပြောနေကြတာကိုနားထောင်ရင်း င်းမိုးသာက ငေးခနဲ့ ပြီ့ သက်သွားမိပါသည်။

ခြေသလုံးမှာ ... တဲ့ ...”

တက်တူးအကြောင်း ပြောတိုင်း ခြေသလုံးမှာ တက်တူးထိုး ထားတဲ့ မိန့်ကလေးတွေကို မြင်တိုင်း င်းမိုးသာက ဆောင်းတစ်ညွှန်း

ဆီက သူတို့သားအဖရဲ့ တက်တူးဆိုင်ကလေးကို ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိ
လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတိရမိမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီတုန်းက သူက ၁၀ တန်း ... ။ မိန်းကလေးကလည်း
သူနဲ့ အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း ... ။

“ဟေ့ကောင် င်ဗိုး ... မင်း ဖုန်းလာနေတယ်လေကွာ ...”

“ပေါ် ... အေး ...”

ကျော်သက်က သူ.ကို ဈူးချင်းလှမ်းတိုက်ရင်း ပြောတော့မှ
သူက သတိဝင်လာကာ ခုံပေါ်တင်ထားသည့် အိတ်ထဲက ဖုန်းကို လှမ်း
နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို့ ...”

“ဟေ့ကောင် ... င်ဗိုး”

“ဟား ... အစ်ကို”

“မင်းတို့ အလူမာတ်ပုံတွေ လာပေးမယ်ဆို၊ ခုထိ လာမပေးသေး
ပါလား ...”

“ဟာ ... အောရီးပါ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် သေချာ
ပေါက် လာပေးပါမယ်”

“အေး ... နေ့လယ်ပိုင်းလောက် လာပေး၊ ဉာဏ်ဆို ငါတို့ ဂျာနယ်
က ဖောင်ပိတ်တော့မှာ၊ သတင်းရေးဖို့ မမိဘဲနေမယ်၊ ဒီတစ်ပတ်
ထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် နေ့လယ်
ဆက်ဆက် လာပို့လိုက်ပါမယ်”

“အေး ... ပြီးရော၊ ဒါပဲနော် ... ဟေ့ကောင် တွေ့မှ အေးအေး
စကားပြောတာပေါ့၊ ခုတော့ အလုပ်ကလေး ရှိသေးလို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို ...”

The True ဂျာနယ်တာဝန်း အယ်ဒီတာ ကိုမင်းဆွေက
လိုရင်းတို့ရင်း ပြောပြီး ဖုန်းချွားပါသည်။

ကိုမင်းဆွေနှင့် င်ဗိုးသာက အတိတူ မိတ်ဆွေများပင်။

ကိုမင်းဆွေက င်ဗိုးသာထက် ငါးနှစ်လောက်ကြီးသည်။ င်ဗိုးသာ
တက်သည့် အထက်တန်းကျောင်းကပဲ ၁၀ တန်းအောင်ကာ ရန်ကုန်က
အဘွားအိမ်မှာနေရင်း တက္ကာသိုလ်တက်ဖို့ အတိမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သူပင် ... ။

ဒီကြားထဲ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြပြီး င်ဗိုးသာ ရပ်သံ
မိဒီယာမှာ အလုပ်ဝင်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ သတင်းစာရင်းလင်းပွဲ တစ်ခုမှာ
ပြန်ဆုံးခဲ့ကြတာပင်။ ခဆို ကိုမင်းဆွေတို့ ဂျာနယ်ကလည်း အောင်မြင်
နေပြီး ... ။ ကိုမင်းဆွေ ကိုယ်တိုင်လည်း လူသီများပြီး ဂုဏ်သီက္ခာရှိသော
အယ်ဒီတာတစ်ဦးအဖြစ် ရှင်တည် နေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

င်ဗိုးသာက အားလပ်သည့် အချိန်တွေမှာ ကိုမင်းဆွေတို့
ဂျာနယ်တိုက်ကို သွားလည်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ တိုက်က သတင်းထောက် ကိုစိုး
အောင်တို့၊ သတင်းဆောင်းပါးရေးသည့် ကိုအောင်နိုင်တို့နှင့်လည်း ခင်မောင်
နေခဲ့သည်။

ကိုမင်းဆွေ၏ ကူညီမှုကြောင့် င်ဗိုးသာတို့၏ Green Hearts
ပရဟိတအဖွဲ့လေးကို လူသီများကာ အလူငွေလည်း ပို့ရလာခဲ့တာပင်။

“ကိုမင်းဆွေလား င်ဗိုး ...”

“ဟုတ်တယ် ကျော်သက်၊ သတင်းမှာသုံးဖို့ ဓာတ်ပုံလာ ပို့ခိုင်းတာ၊
ငါမော်တာကွာ၊ ဝေလင်း မင်း ဓာတ်ပုံတွေ ရွေးပြီးပြီးလား ...”

“ရွေးပြီးပြီးကိုင်း၊ ဒီမှာ stick နဲ့ ထည့်လာခဲ့တယ်၊ ကိုင်း stick
ယူသွားလိုက်၊ ပုံတွေကူးပြီးမှ ကျွန်တော် ပြန်ပေး”

“အိုခေ ... အဲဒီဆို မနက်ဖြန် ကိုမင်းဆွေတို့ရုံးကို ငါသွားလိုက်
မယ်၊ သူလည်း အလူငွေထည့်မယ် ပြောထားတယ်”

င်ဗိုးသာက ဝေလင်း လှမ်းပေးသည့် မင်ဗို့ရိုစတစ်လေးကို
လှမ်းယူကာ သူ.အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။

ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လာသော လေက သူမ၏ဆံပင် တို့တို့
လေးကို ဖွာလွှဲန့်ပွဲယောင်းနေစေသည်။ သူ.ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ သူမက
သူ.ကို ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် ထိုးကို ကြီးစားဖွင့်နေစေသည်။ အရပ်မြင့်
မြင့် ပခုံးမတ်မတ် လည်တိုင် ရှည်ကျော်သော အသွင်ကတော့ ကျောဘက်
ကနေ မြင်နေရတာတောင် တော်တော်ကြည့်လိုကောင်းပါသည်။ သို့သော်
ကြည့်လိုကောင်းတာက သပ်သပ်၊ ကူညီသင့်လို့ ကူညီရမှာက သပ်သပ်
ဖြစ်သည်။ သူမနေရာမှာ အဒေါကြီးဝဝ တစ်ယောက်ဆိုလည်း ကူညီရမှာ
ပင်။

မိုးတွေ သည်းလာသည့်တိုင် သူမက ထိုးဖွင့်မရသေးတာမို့
သူက သူမဆီး အပြေးသွားကာ ထိုးမိုးပေးထားလိုက်သည်။

သူမက ထိုးဖွင့်ရင်း သူ.ကို တစ်ချက်မေ့ကြည့်သည်။
သူက ပြီးပြုလိုက်ရင်း ‘ဆက်ဖွင့်လေ’ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူမ၏
ဖွင့်လက်စ ထိုးဘက်သို့ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ဆန်ပြလိုက်သည်။ သူမက
သဘောပါက်သွားပုံဖြင့် ထိုးကို ဆက်ဖွင့်နေသော်လည်း လေက ပိုကြမ်း
လာသဖြင့် ထိုးရှုက်က လန်နေဆဲ့။

“ခင်ဗျားထိုးက အသစ်ထင်တယ်၊ ရော... ကျွန်တော့ထိုး ခင်ဗျား
ခဏကိုင်ထား၊ ခင်ဗျားထိုး ကျွန်တော့ပေး၊ ကျွန်တော် ဖွင့်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်မဘာသာ ဖွင့်နိုင်ပါတယ်၊ ရှင်မစောင့်နိုင်ရင်
သွားပါ၊ မိုးစိတာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူမက တည်းပြုမြှုပ်နှံသားသော၊ မိန်းကလေးမဆန်လှသော
လေသမျိုးဖြင့် ပြောပြီး ဆက်ဖွင့်နေတာမို့ သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ
လက်တစ်ဖက် နှုက်ကာ ပခုံးတစ်ချက် တွန်းမိရင်း ထိုးဆက်မိုးပေးထား
လိုက်သည်။

ထိုးခဏမှာ ထိုးဖွင့်လို့ ရသွားပြီမို့ သူမက သူ.ကို တစ်ချက်
ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပဲ ...”

ပုညောင် ဘာဆုံးတိုက်

ငင်မိုးသာ စီးလာခဲ့သော ဘတ်စ်ကားသည် ဂိုတ်ခုံး ခုံးလေ
မှတ်တိုင်တွင် ရပ်သွားလေသည်။

ကျောပိုးအိတ်ကလေး လွယ်ကာ ဦးထုပ်ပြာလေး ဆောင်း
ထားသော ငင်မိုးသာသည် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကိုမင်းဆွေ
တို့ ရုံးသို့ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ လမ်းလျှောက်လာနေတုန်းမှာပဲ မိုးသက်လေက ရွေလာ
သည်။ လေတစ်ချက် ရွေအတိုက်မှာ အမိုက်အမှုန်အစတို့ လမ်းပေါ်မှာ
ရှပ်တိုက်ပြေးလွှားသွားသည်။ ထိုးခဏမှာ မိုးဖွဲ့လေးတွေလည်း ကြွကျ
လာခဲ့သည်။

သူက ကျောပိုးအိတ်ဘေးမှာ ချိုတ်ထားသည် ထိုးကောက်
ကို ဆွဲယူဖွင့်ဆောင်းပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ.ရှေ့မှာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုးကို ခက်ခက်
ခဲ့ခဲ့ ဖွင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အနီးနှင့်အနောက်စ်း ချင်းလုံချည်နှင့် ခါးတို့လက်ပြော အကျိုး
အနောက်လေး ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးက သူမလက်ထဲက ခေါက်ထိုးကို
ခက်ခက်ခဲ့ခဲ့ ဖွင့်နေသည်။ ကြီးစားဖွင့်သော်လည်း အသားသောနုပုံရသော
ခေါက်ထိုးကိုင်းတွောက ကုပ်ကျလုံခြုံမသွားဘဲ လန်စွှောက်သွားသည်။

မူညာင် ဘာဆုံးတိုက်

၆၇မိုးသာက အေးဆေးလေး လေချွန်ကာ ခပ်ဖြည့်းဖြည့်း
ဆက်လျောက်လာခဲ့သည်။ ကိုမင်းဆွေတို့ ဂရာနယ်ရုံးခန်းရှိရာ အဆောက်
အဦးကိုရောက်ဖို့ လမ်းကျွေးလေးတစ်ခုကို ဖြတ် လျောက်ရသည်။ သူမက
လမ်းကျွေးလေးမှာ ပျောက်သွားသည်။ သူက လမ်းကျွေးအတိုင်း
လျောက်လာပြီး ရုံးခန်းအဆောက်အဦးအောက်ထပ် ဓာတ်လျေကားဘက်
သို့ ချိုးကျွေးလျောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဟောပျာ ... စောစောက မိန်းကလေးက ဓာတ်လှေ ကာ
ရှုံးမှာ ရောက်နှင့်နေပါလား။ ဒါ ရောက်များလားဟု တွေးကာ သူက
ပုံးတစ်ချက် တွန်းမိပြီး သူမဘေးမှာ ဝင်ရပ်လိုက် ပါသည်။ သူမက
ဓာတ်လှေကားခေါ်သည့် ခလုတ်ကို နှိပ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ခလုတ်က
မီးနှီးနေသည်။ သူက ထပ်မန္တပ်တော့ဘဲ ရပ်စောင့်နေဆဲ သူမက သူ့ကို
ငဲ့ကြော်လာသည်။

သူ့ကိုတွေ့တော့ သူမ၏ မျက်ခုံက မသိမသာလေး တွန်
သွားသည်။ အင်း ... အထင်လွှဲပြီ ထင်ရုံ...။

“ခင်ဗျားနောက် လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးနောက်၊ ကျွန်တော့ဘာသာ အပေါ်ထပ်က ရဲးခန်းကို သွားစရာရှိတာ ...”

သူက ခပ်မြန်မြန်ပဲ ရင်းပြလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကို ဖွန်ကြောင်

အထက်တန်းလား ၆၅

သူက သူမကို ငဲ့မကြည့်ဘဲ စတ်လောကားဘက်ကိုသာ
မျက်နှာမူရပ်နေသည်။ သူမလည်း သူ့လိပင်။ သို့သော် သူမကတော်
သူ့ကို ခိုးမကြည့်။ သူကသာ နည်းနည်းလေး မသိမသာ ခိုးဖွေကြည့်မိနေ
သည်။

သူ စဉ်းစားနေဆဲမှာ တောင်ခနဲ မြည်ပြီး ဓာတ်လျေကာ
တံခါး ဖွင့်ဆုံးသည်။

သူမက အရင်ဆုံး ဓာတ်လျေကားထဲ လှမ်းဝင်သွားသည့်
သူ လှမ်းဝင်ပြီးနောက် ဓာတ်လျေကားတံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

သူမက နံပါတ် ၆ စာတ်လျေကားခလုတ်ကို လုမ်းနှင့်
လိုက်သည်။ သူသွားမှာလည်း ၆ ထပ်ပဲမို့ စာတ်လျေကားခလုတ်ကို
ထပ်နှင့်စရာ မလို။ သို့သော် ... တစ်မျိုးအထင်ခံရစရာ ရှိတာမို့ သူက
ခေါင်းတစ်ခါက် ဟန့်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်လည်း ၆ ထပ်ကို သွားမှာမို့လို့ ခလုတ် ထပ်မန္တိ
တော့တာနော်၊ ခင်ဗျားနောက် လိုက်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်မိပြန်သည်။ သူမကတော့ သူ့ကို ကြည့်လည်
မကြည့်၊ စက်းလည်း မတုံ့ပြန်တော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်လျေကာ
ရဲ၊ ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်မှာ ရပ်ရင်း၊ နှီတ်ဆိတ်စွာလိုက်ပါလာသည်။

၆ ထပ်ရောက်၍ ဘတ်လျှကားတံခါး ပွင့်သွားတော်

သူမက အရင်ထွက်သွားသည်။ သူလည်း နောက်ကလိုက်ခဲ့သည်။ သူမ ဦးတည်နေတာကလည်း ကိုမင်းဆွဲတဲ့ ရုံးခန်းဘက်မို့ သူ သွားမှာနှင့် အတူတူဖြစ်နေသည်။

ရုံးခန်းတဲ့က ဖွင့်ထားတာမို့ နှစ်ယောက်လုံး ရုံး ခန်းထဲ သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟော ... င်မိုးပါလား၊ မင်းပျောက်နေသလိုပဲ၊ လာ ... ကိုမင်းဆွဲ တော့ အပြင်ခဏသွားတယ်၊ ခဏနေ ပြန်လာမယ် ပြောတယ်”
သတင်းထောက်ချုပ် ကိုစိုးအောင်က သူ.ကိုလှမ်း နှစ်ဆက် ပြီးမှ သူ.ရှေ့က မိန်းကလေးရှိ သတိပြုမိသွားကာ ...

“ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲ ငင်ဗျာ ...”

“အယ်ဒီတာ ကိုမင်းဆွဲနဲ့ တွေ့ချင်လိုပါရင် ...”

“မြတ် ... ဒါဆို သူ.ရုံးခန်းထဲ ခဏဝင်စောင့်ပါ ငင်ဗျာ၊ င်မိုး မင်းလည်း ရုံးခန်းကပဲ စောင့်နေလိုက်နော်၊ မကြာဘူး ... ပြန်လာ လိမ့်မယ်၊ ငါတော့ သတင်းလိုက်စရာလေး ရှိလို့ အပြင်လစ်လိုက် ဦးမယ်၊ နောက်မှ တွေ့မယ်ကွာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုစိုးအောင်”

အမြတ်း ဖမ်းမမိအောင် လျင်မြန်ပြီးလွှား လူပ်ရှားနေ တတ်သော ကိုစိုးအောင်က ပေါ်မြန်မြန်ခပ်လောလော နှစ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

သူရော သူမပါ ကိုမင်းဆွဲရဲ့ ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုမင်းဆွဲ စားပွဲရှေ့မှာ ချထားသည့် ကုလားထိုင်လုံး ပေါ်မှာ သူတို့ ဘေးချင်းယုံ့လျှက် ထိုင်မြှောက်သည်။ ကုလားထိုင်ချင်းက ပေါ်ခွာခွာဆိုပေမယ့် ပေါ်ကျော်ကျော်း ရုံးခန်းထဲမှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တော်တော် နှီးကပ်နေသည်။

သူမက ပေါ်တည်တည် ထိုင်ရင်း သူမအိတ်ထဲက စာအုပ် တစ်အုပ် ထုတ်ဖော်နေသည်။ သူကတော့ စားပွဲပေါ်က ဂျာနယ်တစ်စောင် ကို လှမ်းဆွဲပူကာ ဟိုလှန် ဒီလျှန်လုပ်ရင်း ပျော်လာပါသည်။

တကယ်ဆို ပရက်စန်တာ င်မိုးသာဆိုတာ လူသီများတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ သူ အပတ်စဉ်တင်ဆက်နေတဲ့ အစီအစဉ်ကလည်း လူသီများစ ပြပြီ။ တို့ကြည့်သူ တော်တော်များများက သူ.ကိုသိကြသည်။ သူမကတော့ သူ.ကို တကယ်ပဲ မသိတာလား၊ သိလျက်နဲ့ မသိသလိုလို နေနေတာလားဆိုတာ အကဲခတ်မရပါ။

လည်ပင်းရည်လေး နိုင်စင်းကာ စာဖတ်နေပုံလေးကို ဘားတစောင်း မြင်ရသလောက်တော့ သူမက လုပ်သလောက် လူနှိမ်းကြီးလွန်းသည်။

င်မိုးသာဆိုတာကတော့ တစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ခုလို နီးနီး ကပ်ကပ် ရှိနေချိန်မှာ နှစ်ဆိုတ်နေတတ်သူမဟုတ်ပါ။ နှစ်စအာစ ချွင်ကာ မိတ်ဆွဲဖွဲ့စို့ ဝန်မလေးသူမို့ သူ.မှာ အပါင်းအသင်းလည်း အတော်များသည်ပင်။

သူက သူ.ဆံပင်ကို ခပ်ဖွဲ့ တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီမှာ ငင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲမှာ ဒီလိုကြီး နှုတ်ပိုတ်နေရတဲ့ ပျင်းစရာကြီးပါဗျာ၊ စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောကြည့်ပြီး စကားပြော အစပ်အဟပ်တည်ရင်လည်း မိတ်ဆွဲသစ် တိုးတာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်နာမည်က င်မိုးသာ၊ အလုပ်က ပရက်စန်တာ ပေါ့၊ ငင်ဗျား ကျွန်တော်အစီအစဉ် ကြည့်ဖူးသလားတော့ မသိဘူး ...”

“မကြည့်ဖူးဘူး ...”

“မြတ် ... ဒါဆို ကျွန်တော်ကို မသိဘူးပေါ့၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ခုမှ ကြီးစားနေဆဲ တက်သစ်စလေးဆိုတော့ လူတိုင်း ဘယ်သိနိုင်ပါမလဲ၊ ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ...”

သူက ခေါင်းစာဆတ်ဆတ် ညီတ်ရင်း ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်မြှုပ်နှံသည်။ အင်း ... ဘာဆက်ပြောရမှာပါလိမ့်။ မကြည့်ဖူးဘူးဆိုတဲ့ စကားလေးပဲ တုံ့ပြန်ပြီး သူ.စာသူ ပြန်ဖုံ့ဖတ်နေတော့လေ ...”

င်မိုးသာက ဘာဆက်ပြောရမှုန်း မသိတော့တာမို့ ကျော်း

အိတ်စောက်ဖို့ဖွင့်ကာ အထဲက Laptop ထဲက အလူခာတ်ပုံတွေကို ရွှေးနေ လိုက်သည်။

ထိအခိုက်မှာပဲ မထင်မှတ်စွာ သူမက စကားစလာပါသည်။

“အဲဒီပုံတွေက ဘယ်မှာရှိက်ထားတာလဲ”

သူ သူမကိုင့်ကြည့်မိတော့ စိတ်ဝင်စားသော မျက်လုံးလက် လက်ကလေးဖြင့် ကွန်ပျိုးတာထဲကပုံကို စိုက်ကြည့်နေသော သူမကိုတွေ လိုက်ရသည်။

သူက နည်းနည်း အားတက်သွားကာ ...

“ငင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလို့လား ...”

“အင်း ... အဲဒါ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တိအဖွဲ့ သွားလူတဲ့ ကျောင်းလေ၊ ဒရိ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တိ သူငယ်ချင်းတွေ၊ လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ပေါင်းပြီး Green Hearts ဆိုတဲ့ ပရဟိတအဖွဲ့၊ လေး ဖွဲ့ထားတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က စိမ်းလန်းသော နှုလုံးသားများပါ ပျေား၊ ကျွန်တော်တိ ဒီလိုကျောင်းမျိုးတွေ၊ အမျိုးသမီး သင်တန်း ကျောင်းတွေ၊ ဒုက္ခသည် စခန်းတွေမှာ တစ်လတစ်ခါ သွားသွားလူ တယ်၊ ငင်ဗျားလည်း စိတ်ဝင်စားရင် သွှေ့တတ်အားနည်းများမဆို ပါဝင် လူဒါန်နိုင်ပါတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ... ကြိုတုန်း အလူခံထားပေါ်ပျေား၊ အလူခံတာ အကျင့်ပါနေပြီးမို့လို့ပါ၊ မလူဒါန်းနိုင် သေးသူးဆိုရင် လည်း ကျွန်တော်တိအဖွဲ့၊ အလူသွားလုပ်ရင် ငင်ဗျားလိုက်ပြီး ကူညီ ချင်ကူညီလို့ရပါတယ်၊ ကုသိတ်ရတာပေါ်ပျေား၊ ဒီမှာကြည့်... ပုံတွေ အများကြီးပဲ၊ ဒါက ပြီးခဲ့တဲ့လက အလူမှာ ရှိက်ထားတဲ့ပဲ့၊ ဒါက တော့ ကြိုပြီ ...”

ငင်မိုးသာက ကိုဘုတ်က မြားလေးကို နှိပ်ကာဖြင့် သူမကို စာတ်ပုံတွေ ပြပေးနေမိခဲ့ ရုံးခန်းဝန်ဆောင်ရေးဝန်ကြီးကိုမေးခွန်းအသံကို ကြားရသည်။

“ဆောရီးကွာ ... ငင်မိုး။ မင်း လာမယ်ဆိုတာ ငါသတိရပေမယ့်

ကိစ္စလေး အရေးကြီးလို့ အပြင်ထွက်သွားရတာ၊ ရော် ... မမေ လည်း ရောက်နေတာကိုး”

ကိုမင်းဆွေက နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့စားပွဲ မှာ ဝင်လာထိုင်လိုက်ပါသည်။ မမေ ... တဲ့။ ကိုမင်းဆွေ အော်လိုက်တာကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမနာမည်က မေ တစ်လုံးတည်းပဲလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုမင်းဆွေ၊ ကျွန်မ စာများစွဲလေးရေးဖြစ်လို့ လာပို့ တာပါ၊ အရင်လို့ E-mail နဲ့ ပို့လို့ရပေမယ့် တိုက်ကိုလည်း မရောက် ဖြစ်တာကြာလို့ လာလိုက်တာပါ”

“လာပါများ၊ ကိစ္စရှိရှိ မရှိရှိ ဖြို့တဲ့ရောက်ရင်လည်းဝင်ခဲ့ပါ၊ ရော် ... မိတ်ဆက်ပေးရှိုးမယ်၊ မမေ ဒါက ကျွန်တော် ညီလို့ ခင်မင်တဲ့ သူပဲ ... င်္ဂီးသာတဲ့ မြင်းမလားတော့ မသိဘူး၊ သူက ရှုပ်သံမှာ အစီအစဉ် တင်ဆက်သွေပါ၊ သူက လူတွေရင် ပုံမြန်မြန်မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ပြီး သူတို့ ပရဟိတအဖွဲ့၊ အတွက် အလူခံတတ်တယ်၊ အင်း ... ဓာတ်ပုံတွေ ပြနေတာဆိုတော့ အလူခံပြီးပြီးလားတောင် မသိဘူး”

“ဟဲဟဲ ... ခုမှ စကားသိုးသမ်းရဲပါ အစ်ကိုရ”

င်္ဂီးသာက ရယ်ကျကဲ့ဖြင့် ကိုမင်းဆွေကို ပြန်ပြောစီ သည်။ ကိုမင်းဆွေက ပြီးလိုက်ရင်း ဆက်လက် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“သူက ဇာမဏီမေ တဲ့၊ ကိုယ်တို့ ဂျာနယ်မှာ ဥပဒေဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးလေးတွေ ကြိုးကြား ကြိုးကြား ရေးတယ်”

ဇာ ... မ ... ဇီ ... မ ... မ ...” သူ ကြားလိုက်ရသော နာမည်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိစေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော် အချိန်ကာလ ဆောင်းတစ်ညာမှာ ရောက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကိုပေါ့ ...”

ဇာမဏီငြိုက်။ ဇာမဏီငြိုက် ဆိုတာ ရရှင်ခြင်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင်းမှားခြင်း၊ အမှတ်အသားတဲ့။ ထိုမိန်းကလေးနှုတ်က အေးစက်စက် ဆတ်တော်ကော်တော်က ထွက်လာတဲ့ ထိုစကားလုံးတွေကို သူမှတ်မိန့် သေးသည်။ အဲဒီသွေ့က မီးရောင်မိန်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ သူမ မျက်နှာကို သူ ထင်ထင် ရှားရှား မြင်ခွင့်မရခဲ့။ သိပ်လှတယ်ဆိုတာလောက်ကိုသာ

သိမှတ်မိလျက်၊ နာကျင်သော မျက်ဝန်းတွေကိုသာ သတိပြုမိလျက်။ သူမရဲ့ရုပ်ရည်ကိုတော့ ကလေးသာသာ သူ့မှတ်ဉာဏ်က ကောင်းစွာ မမှတ်မိခဲ့တော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... လေးစားပါတယ် မမေး၊ ကျွန်တော်က စကားကြွယ် ပေမယ့် စာရေးမကောင်းတော့ စာရေးကောင်းတဲ့သူတွေကို အရမ်းအားကျတာ”

“စာရေးကောင်းတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝါသနာအရ တစ်ခါ တလေ ရေးဖြစ်တာမျိုးပါ ...”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပဲပါ၊ စာတစ်ပုဒ် ဖတ်ကောင်းအောင် ရေးနိုင်ဖို့ ဆိတ်တာ မလွယ်ဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပရဟိတ အဖွဲ့လေးမှာ ပါဝင်လူဒါန်းဖို့ရော စိတ်ကူးပြီးပြီလား မသိဘူးနော် ...”

“ဟား ... ဟား ... အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မမေး၊ ဒီကောင်က မြှောက်ပင့်ပြီးတော့လည်း အလူခံတတ်တယ်”

“ဟဲဟဲ ... နောက်တာပါဘူး၊ မမေး ဒီမှာ ကျွန်တော် လိပ်စာကတ် လေးပါ၊ မမေး လူချင်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့နဲ့ ဖူးပေါင်း ကူညီချင်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန္ဒရှင် ကျွန်တော်သိ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ အလူငွေ ထည့်မယ်၊ အဝတ်အစားတွေ လူမယ်ဆိုလည်း အီမံအထိ လာယူပေးပါတယ်၊ ဒီက ကိုမင်းဆွေတို့ ဂျာနယ်အဖွဲ့သားတွေက တော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လေး၊ အလူဒါနတွေအကြောင်း ဆောင်းပါးတို့ သတင်းဓာတ်ပုံတို့ ထည့်ပြီး ကူညီနေကျပါ”

“ခြော့ ... အေး ... မင်းပြောမှ သတိရာတယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေ ပေးတော့ လေး၊ ဂျာနယ်က ဖောင်ပိတ်နေပြီးကွာ၊ ဟိုမှာ ဇော်နိုင်လည်း ရောက်ပြီ၊ ဇော်နိုင်ရေး လာဟေး၊ ဒီမှာ ပုံရပြီ၊ မင်း သတင်းရေးလိုက် တော့ ...”

ကိုမင်းဆွေက သတင်းဆောင်းပါး ရေးသည် ဇော်နိုင်ကို လုမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဇော်နိုင်အနားရောက်လာတော့ င်္မားသာက မင်္မားစာတစ်လေး လုမ်းပေးရင်း ...

“ဟဲဟဲ ... ကျေးဇူးပဲ ကိုဇော်နိုင်၊ ဓာတ်ပုံတွေတော့ ကျွန်တော် စတင်ထဲမှာ အကုန်ထည့်လာတယ်၊ ကိုဇော်နိုင် အဆင်ပြေမယ် ထင်တဲ့ ပုံသာ ရွေးထည့်လိုက်ပါ ...”

“အိုခေ ... မင်းပုံကို စောင့်နေတာကွာ သတင်းက ရေးပြီးသား”

“ကိုဇော်နိုင် ပိုကြည့်ကောင်းလာသလိုပဲနော် ...”

“လာမမြှောက်နဲ့ ကောင်လေး၊ ငါက အမြှောက်မကြိုက်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ပဲ ကြိုက်တယ်”

“တိုက်ပါမယ်ဗျု ...”

“မင်းတိုက်လည်း မသောက်အားသေးဘူး၊ ဖောင်ပိတ်ခါနီး ပျော တောက်နေတာ၊ မှတ်ထားလိုက်၊ နောက်မှ စုသောက်မယ် ...”

ကိုဇော်နိုင် ပြန်ထွက်သွားတော့ မာမဏီမေက သူ့ အိတ်ထဲ က စာအိတ်ကို ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်ရင်း ...”

“စာမူ ဒီမှာပါ ကိုမင်းဆွေ ... । ကျွန်မ သွားစရာလေးရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦးရင် ...”

“ခြော့ ... အိုခေ ... မမေး”

“သွားလိုက်ပါဦးမယ် ကိုဇော်မိုးသာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဖုန်းဆက်ချင် ဆက်နော်၊ အားမနာနဲ့”

ထို့ခုံမှ ထကာ လူည့်ထွက်သွားသော သူမက ငင်မိုးသာ၏ စကားကြောင်း ပြီးသည်ဆိုရုံလေး လှစ်ခနဲ့ ပြီးသွားခဲ့ပါသည်။

ထို့မုံးတဲ့ အပြီးကလေးက သူမ၏ တစိမ်းဆန်လွန်းသော အမှုအရာကို အနည်းယ် ပျော့ဆျောင်းသွားစေတာမျို့ ထို့အပြီးကလေးက သူ့ရင်ထဲကို ဖွုဖြူလေး ဝင်သွားသည်။

“ဟောကောင်း ... မင်းကြည့်လို့ ပြီးသွားပြီဆို၊ ငါနဲ့ စကားပြောလို့ ရပြီနော် ...”

ကိုမင်းဆွေက ကျိုစယ်တာမျို့ သူက ရှုက်ရယ်ရယ် လိုက်မိ ရင်း ...”

“ထူးဆန်းလိုပါ အစ်ကိုရာ၊ သူ့ပုံးလေးက တစ်မျိုးလေး၊ မာကြု့

တယ် ထင်ရပေမယ့် မန်ကြီးတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မျက်လုံး တွေကလည်း ရှုံးရသလိုလိုနဲ့ ရိုဝင်ကြကွဲနေသလိုမျိုး ... । ဘယ်သူ့ မှ ဂရမနိက်တတ်သလို နေပေမယ့် တစ်ခုခုကို ရှုံးနိုင်တွေးတော နေတတ်သလိုမျိုး”

“မင်း မဆိုးဘူး င်္င်မိုး၊ လူကဲခတ် တော်တယ်၊ ဟုတ်တယ် သူ့ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးလေး ပဟော့ ဆန်တယ်၊ သူက ဥပဒေနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာကဲ၊ ဆောင်းပါးလေးတွေ လာလာပို့လို့ သူ့ ဆောင်းပါးလေးတွေက ထူးခြားလို့ ငါ ထည့်ပေးဖြစ်တာ၊ ငါနဲ့ ဆုတော သုံးခါပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ စာမျဲလာပေးပြီး စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပြောပြီးရင် ပြန်တာပဲ၊ သူက မေ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ရေးတာ ကဲ၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေပိုင်းဆိုင်ရာလေးတွေ ရေးတယ်၊ သူ့မှာ တခြား ဘာအလုပ်ရှိလဲတော့ ငါလည်းမသိ ဘူး၊ သူက ဘယ်သူနဲ့မှ သိပ်ရင်းနှီးရောဝင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး လေ ...”

“ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ သူ့မျက်လုံးတွေကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်မူး သလိုလို တွေ့ဖူးသလိုလိုနဲ့ စိတ်ထဲ ရင်းနှီးသလို ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ ...”

“ဟဲဟဲ ... အေးပါ ... ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ငါလည်း မိန်း မလှလေးတွေနဲ့ တွေ့ရင် အရင်ဘဝက ရေစက်ပါလာတယ်လို့ တောင် ထင်မိသေး ... ဟား ဟား ...”

ကိုမင်းဆွဲက သူ့ကို ကျိုစတယ်စကားဆိုရင်း ရယ်မောတော့ သူပါ ရောကာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

ကိုမင်းဆွဲကို သူမအကြောင်း သူဆက်မပြောမိတော့ပေ မယ့် သူ့စိတ်ရဲ့ ထူးခြားမှုကိုတော့ သူ သိပါသည်။

မိန်းကလေးများစွာ ကြံဆုံးမှုးပေမယ့် ဒီလို ရင်းနှီးစိတ်မျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တာန်ံ့နွေနဲ့ မနက် ၇ နာရီ မထိုးမိမှာပင် င်္င်မိုးသာ တို့ Green Hearts အဖွဲ့သားတွေအားလုံး ရုံးရေး၊ စရိတ်သို့ ရောက်ရှိ လာကြပါသည်။ အားလုံးက Green Hearts စာလုံးပါ တိရှိပြုဖြူဖြေားလေး တွေ ဆင်တူဝါယာက် တက်ကြဖော်ကြသည်။ အစောဆုံးရောက်နှင့်သူက င်္င်မိုးသာပင် ဖြစ်သည်။

“ဟောကောင် ဝေလင်း၊ အော့ရေးရေး ... မင်းတို့ နှစ်ယောက် အတူ လာတာ မဟုတ်ဘူးလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဇ်၊ အော့ရေး အိပ်ရာထ နောက်ကျေနေလို့ သွား နှင့်တဲ့ ... သူ လိုက်လာခဲ့မယ်တဲ့ ...”

“အော့ရေးတို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲဟေး၊ မနက်စောစော ထရမယ ဆို အမြဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ...”

“မိအောင်တော့ လိုက်ခဲ့မယ် ပြောပါတယ် ကိုဇ်”

“နေလင်းထွန်းရေး ...”

“ပစ္စည်း သေတ္တာရွေ ကားပေါ်တင်နေတယ် ကိုဇ်၊ ကျွန်တော် သွားကူလိုက်သို့မယ် ...”

“အေး ... အေး ... သွား ...”

“ကိုယ်ရေ... ပန်ပန်တို့ ရောက်ပြီနော်၊ ပန်ပန်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ
လည်း ပါလာတယ်”

“အေး... အေး... ပန်ပန်၊ နင်တို့အထူပ်တွေက များလှချဉ်လား”

“အဝတ်အစားထုပ်နဲ့ မျန်ထုပ်တွေလေ ကိုယ်”

“ဒါဆို အဲဒီအထူပ်တွေကို လိုက်ထရပ်ကားပေါ် တင်လိုက်၊ ငါတို့
အဲဒီကားနဲ့ လိုက်လိုက်မယ်၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေက ရိုက်ကူးရေး
ပစ္စည်းတွေပါတဲ့ ဟိုက်အော် ကားနဲ့ပဲ လိုက်လိုက်ပါ... । ကား
နှစ်စီးဆို အိုကောတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျော်သက်ရော မမြှင့်မိပါလား...”

“လာပြီပေါ့ ... ရေသနဗျား သွားဝယ်နေလို့ ...”

“ဒါဆို ဟိုကောင် ထောက်ပေါ် ကျော်တော့တယ်၊ လူစုံရင် ထွက်မယ်
နော်...”

သူတို့အုပ်စုက ဟိုက်အော်ကားနှင့် လိုက်ထရပ်ကား နှစ်စီး
ပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေ မျှတင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပန်ပန်တို့ မိန်းကလေးအုပ်စုဆိုက အသေ
လေးတွေ ထွက်လာသည်။

“လှတယ်နော်... လည်ပင်းလေးကို ရှည်ပြီး စင်းကျော်တာပဲ၊
ဆံပင်အတိုင်းနဲ့ အရမ်းလိုက်တာပဲ...”

“မော်ဒယ်အသစ်များလား မသိဘူး”

“ရိုက်ကူးရေးရှိလို့ လာတာလား မသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူဝတ်စားထားတာက သာမန်လေးပဲ ကားလည်း
မပါ၊ အဖော်လည်းမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာတာဆို
တော့...”

ပန်ပန်တို့ စကားတွေကို ပစ္စည်းတွေတင်ရင်း သူ ကြား
နေရတာမျို့ ဝန်းတံ့ခါးဝ အပြင်ဘက်ကို လုမ်းကြည့်လိုက်မိသောအခါ...

“မာမဏီမေ...”

သူက သူမနာမည်ကို တီးတိုးခေါ်မိကာ အဲသက်ည့်နားသွား
သည်။

ပုဂ္ဂန် စာအုပ်တို့ကို

ရိုးရာထည် လုချဉ်လေးနှင့် မြန်မာအကျိုး ကော်လု ထောင်
ရင်စေ့လက်ပြတ် ခါးတို့လေး ဝတ်ထားသော သူမှာက သူတို့ကားတွေ
ရပ်ထားရာနေရာသို့ လျောက်ဝင်လာနေသည်။

လုချဉ်ဆင်က အဖြူရောင် ပံ့များများ၊ အကျိုးလေးက
လည်း ချဉ်သားအကျိုး ဖြာဖြာဖွေးဖွေးလေးနှင့်မို့ နံနက်ခင်း နေရောင်
အောက်မှာ သူမပုံစံလေးက ဖြာဖွေးလင်းလက် ရှင်းသန့်နေသည်မှာ အဖြူ
ရောင် နတ်သမီးလေးအလား...”

သူက လက်ထဲက အထူပ်ကို ပစ်ချုခဲ့မိကာ သူမဆီး အမြို့
ကလေး သွား၍ ကြိုလိုက်မိပါသည်။

“မမေ... မမေလာတယ်၊ ဟား... ကျွန်ုတော်က မမေ လာမယ်လို့
လုံးဝကို မထင်တာပျု၊ မမေ ကျွန်ုတော်တို့နဲ့ အတူ လိုက်မယ်
မဟုတ်လား...”

“လိုက်မယ်လေ... ဒီမှာ ကျွန်ုမဝ အဝတ်အစားအဟောင်းတွေ
လည်း လူဖို့ယူခဲ့တယ်၊ ဒါက ကျွန်ုမရဲ့ အလူငွေပါ၊ အများကြီး
တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးသောင်းတည်းပါ”

သူမှာက စာအိတ်တစ်အိတ်ကို လုမ်းပေးတာမျို့ သူက ယူ
လိုက်ရင်း...”

“ငါးသောင်းကြီးတော် ရှုံးတယ်၊ များတာပါ့ မမဇရ...” စွဲ
တော်တို့ဆို အများဆုံး လူမှု သုံးသောင်းလောက်ပဲ လူနိုင်တာ၊
ဒီလိုပဲ အများအလူကို အားပြုရတာ...”

“ကိုယ်မိုးသာတို့က လစဉ် လူနေကြတာကိုး၊ အလူရှင်တွေဆိုက
အလူလိုက်ခံပေးပြီး အလူအတွက် ကမကထပြုပေးတာလည်း
ကုသိလ်ရတာပါပဲ၊ တချို့က ငွေတော့ လူနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ထိ
လက်ရောက် သွားလူဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပဲ ကုသိလ်ယူရတာပါ့များ၊ အဟဲ... ကိုယ် လောက်
တော့ လုပ်လိုက်”

“ရှင်...”

ပုဂ္ဂန် စာအုပ်တို့ကို

“သြော ... ကိုဇ်မိုးသာလို့ ခေါ်ရတာ ရှည်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့ ဘော်ဒါတွေအားလုံးက ကိုဇ်လိုပဲ ခေါ်ကြတာ၊ ကိုဇ်မိုးသာလို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြဘူး ...”

“ကောင်းပါပြီ ... အများခေါ်သလိုပဲ ခေါ်ပါမယ်”

“ဇ်မိုးရေး ဒိုင်း ထွက်ဖြစ်ပြီးမှာလားဟော၊ ဒိုမှာ အော်လည်း ရောက်နေပြီ၊ လူစုံနေပြီ ...”

“လာပြီဟော ... လာပြီဟာ၊ မေ ... လာ ... ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သား တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ဇ်မိုးသာက အမဏီမေန့်ငှာတူ စုရပ်သို့ ပြန် လျောက်လာ သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သီချင်းလေး တစ်ပိုင်း တစ်စကို ၌းလာသည်။ မေရယ် x x အနားလာပါကွယ် ...”

“ကဲ ... ဘော်ဒါတို့ ဒိုမှာ တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ အဖွဲ့ဝင်သစ် ရောက် လာတယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ မမေ ... ဒါက ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ရဲ့ ပရီဒက်ရှင်းဒါရိုက်တာ ပိုဒီကျော်သက်၊ သူက ကင်မရာမန်း ဝေလင်း၊ သူက အော်လုံး သူက အော်ဒီယို အင်ဂျင် နီယာ နေလင်းထွန်း၊ ဒီ မိန်းမလှလေး နှစ်ယောက်ကတော့ FM က နေနေနဲ့ ပန်ပန် ...၊ ဒါက ငါ့မိတ်ဆွေ အမဏီမေ တဲ့၊ ကို မင်းဆွေတို့ရာနယ်မှာ ဆောင်းပါးတွေရေးဘယ်၊ ငါနဲ့ ကိုမင်းဆွေ တို့ ရုံးမှာ ဆုံးလို့ အပြတ်ကို စည်းရုံးလာတာ ...”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ပန်ပန်တို့က မမကို အဝေးက မြင်ကတည်းက လူလို့ ကြည့်နေ ကြတာ မမရဲ့၊ မော်ဒယ်လားလို့တောင် ထင်လိုက်မိတာ ...”

အသွက်မလေးတွေက ပျော်ရွှေ့နေတာမျို့ အမဏီမေက ခံပြုးပြုး နားထောင်နေသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ ရီးရွှေးကာ နှုတ်ခမ်းလေး တွေ့ကျွေးရုံးကလေး ပြီးနေပုံကလေးကို သူ ဝေးကြည့်နေလိုက်မိပြီးမှ ဝေလင်းတို့ စနောက်မလာမိ အမြန် လူမြန်ဆည်ကာ ...”

ယဉ်ခင် ၁၁၃

“ကဲ ... လူစုံပြီဆိုတော့ သွားကြစုံဟော ...”

“မမ ... လာ၊ ပန်ပန်တို့ ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ ...”

ပန်ပန်က အမဏီမေ၏ လက်ကို လုမ်းဆွဲ တွဲလိုက်ပြီး ဟိုက်အော်စားသာက်သို့ လျောက်သွားသည်။ မိန်းကလေးတွေ အားလုံး ကားပေါ်ရောက်သွားတော့မှ ဇ်မိုးတို့ယောက်ရှားလေးတွေက Light truck ကားပေါ် တက်ကာ စုရပ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။

“ဟောကောင် င်္မိုး ခဏ ... ခဏ ...”

“ဘာလဲကွာ၊ အလန့်တကြားနဲ့ ...”

“ထူးဆန်းတာ တစ်ခု ပြောစရာရှိလိုကွာ ...”

ကျောင်းဝန်းထဲမှာ ကလေးတွေကို မှန်စေပေးပြီး ရိုက်ကူးရေး ခဏနားနေချိန်မှာ ကျော်သက်က ရေးကြီးသုတေပါ့ ပုစံနှင့် ရောက်လာကာ င်္မိုးကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

င်္မိုးက ကျော်သက် လက်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာရင်း ...

“ဘာလဲကွာ ... ပြောလေကွာ ...”

“ပြောပါမယ်ကွဲ ... မင်းကလည်း၊ ဟိုမှာ အမကီမေ ရှိနေလို့ သူနဲ့ ဝေးဝေးကို ဆွဲခေါ်လာတာပါ”

ကျော်သက်က ကားတစ်စီးရဲ့ အကွယ်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း အမကီမေကို လုမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တာမို့ င်္မိုးက ပခုံးတွေနှင့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... သူ့အတင်း ပြောမလို့လား”

“အေး ... । ငါတွေ့လိုက်လိုကွဲ”

“ဘာကိုလဲ ...”

“သူဝတ်တားတဲ့ လုံချည်က ကွင်းလုံချည်မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ပတ်လုံချည်လေး ဝတ်ထားတာ ...”

ယဉ်ဆင် စာအုပ်တိုက်

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“အဲဒီတော့ သူ အမြင့်ကို ခြေလှမ်းတက်လိုက်ရင် ခြေသလုံးသားလေးက ပေါ်သွားရော ...”

“မင်းက ဘာနှာဘူး ထတာလဲ ...”

“စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဥုံးလေကွာ၊ ငါ နာဘူးထတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ တက်တူးမြင်လိုက်ရလို ...”

“ဟမ် ...”

“တက်တူးလေ၊ ခုန် ကားပေါ်မှာ ကျိန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ ယူမလို ကားပေါ် လုမ်းတက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ လေကလည်း တိုက်လာတော့ ထဘိစကလေး ဖြတ်ခနဲ့ လန်ပြီး ခြေသလုံးသားလေး ပေါ်သွားတာ၊ ခြေသလုံးမှာ တက်တူးနဲ့ကွဲ ... । တက်တူးက လုံးဝ အလန်းကြီးနော် ဆရာ ...”

“ဘာရုပ်လဲ ...”

“ဘာရုပ်မှန်းမသိလို မင်းကို ကြည့်ခိုင်းမလို ...”

“ငါက ထဘိစလေး အလန်းစောင့်ပြီး ကြည့်ရမှာလား၊ အေးအေး နေစမ်းပါ ကျော်သက်ရာ ...”

သူက ကျော်သက်ကို ပေါ်ပေါ်ပါးပါးပါး ပြန်ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမခြေသလုံးက တက်တူးကိုတော့ အရမ်း စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့မိပါသည်။ ခြေသလုံးမှာ တက်တူးနဲ့တဲ့ ... ॥ ဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း လူပျိုး မဟုတ်ပေါ် အရွယ်ကလေးမှာ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းသော မိန်းကလေးကို သတိရမိပါသည်။

နေစမ်းပါဦး ... တစ်ခုခု ထူးဆန်းမနေဘူးလား။ သူမနာမည်က အမကီမေး။ ခြေသလုံးမှာ တက်တူးနှင့်။ ပြီးတော့ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိပေး မျက်ဝန်းတွေ၊ ရင်းနှီးတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေ ... ॥ ဒီအချက်တွေက တြားစီလို့ ထင်ရပေမယ့် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်သလိုလည်း ရှိနေသည်။ သူ့ စိတ်ထဲမှာလည်း ထူးဆန်းသလို့ ခံစားရသည်။

“အပြန်ကျေရင် မင်း သေချာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်”

ယဉ်ဆင် စာအုပ်တိုက်

“ဘာကိုလဲ ... ကျော်သက်ရာ”

“သူ ကားပေါ်လမ်းတက်မယ့်အချိန်ကို မလှမ်းမကမ်းကနေ ရပ် စောင့်ပြီး ကြည့်ပေးစမ်းပါကွာ၊ မင်းက တက်တူးဆရာတဲ့ သားပဲ ... တက်တူးမြင်တာနဲ့ ဘာရပ်မှန်း သိမှာပါ ... ”

“အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာနေပါလား ကျော်သက်၊ ခြေသလုံးမှာ တက်တူးရှိတာ ဘာဆန်းလဲ၊ ဘာရပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ဆိုင်လား၊ ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတာချို့လည်း ဒီလိုပဲ တက်တူးတွေ ထိုးနေ ကြတာပဲ ... ”

င်မိုးက ကိုယ့်စိတ်ထဲက ဆန်းကြယ်မှုကို ကွယ်ရှုက်ကာ ကျော်သက်ကိုတော့ စိတ်မဝင်စားသလိုလို လေသဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်မိပါ သည်။

ကျော်သက်က ခေါင်းတစ်ချက် ကုပ်ကာ ပခုံးတွန်းလိုက် ရင်း ...

“ပါနဲ့ နီးနီးစပ်စပ် မိန်းကလေး မိတ်ဆွေထဲမှာ ဒီလို တက်တူးထိုးတာချိုး မမြင်ဖူးလို့ အုံသြုံး စပ်စုံမိတာပါကွာ ... ”

“စပ်စုံမနေနဲ့ ... လာ ... ဆက်ရှိက်စရာ ရှိသေးတယ်”

င်မိုးက ကျော်သက်ကို ခေါ်ကာ အဆောက်အအိုတွေ ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကင်မရာမန်းတွေက ကျောင်းလေးနှင့် ကလေးတွေကို ရှိက်ကူးမှတ်တမ်းတင်နေသည်။

င်မိုးက ကလေးတွေကို ငေးရင်း အခန်းထောင့် ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ ထိုင်ချုလိုက်မိသည်။ အမောက် သတိရသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမော့ ခဲ့ခွာရတာမို့ အမော့ရင်ခွင့်နဲ့ ဝေးခဲ့ရပေမယ့် အဖော့မေတ္တာက သူ့အတွက် လုံလောက်ခဲ့တာမို့ အမောက် သူ အမြဲ တမ်းတလွမ်းဆွဲတို့တော့ မနေပါ။ ခုလုံး တို့က်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း သတိရရှိလောက်သာပါ။ အမောက သူ့နောက်အခိုမ်ထောင်နှင့် သူ့မိသားစု ကမ္မာသစ်လေးထဲမှာ ပျော်မွေ့နေခဲ့ပြီ့မို့ သူ့ကိုတွေ့ဖို့တောင် ရောက်မလာနိုင်ခဲ့တော့ပါ။ သို့သော်

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

လည်း ဤကမ္မာမြေရဲ့ တစ်နေရာမှာ အမေ အသက်ရှင်လျှက် ရှိနေသည် ဆိုသော အသိက သူ့စိတ်ကို အေးချမ်းစေခဲ့ပါသည်။

ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာကလေးတွေကို လိုက်ကြည့်နေမိ သော င်မိုး၏အကြည့်တွေက တစ်နေရာမှာ ရပ်တန်းသွားခဲ့ရသည်။

“မေ ...”

သူ့လိုပဲ အခန်းထောင့် တစ်ထောင့်ရဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ဒုံးလေးပိုက်၍ ထိုင်နေသော မေက သူ့လိုပဲ ကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ စိမ့်အိုင်ရစ်ပိုင်းနေသော မျက်ရည်မှား ...”

သူကြည့်နေခဲ့မှာ ဖြုတ်ခနဲ့ စီးကျေလာသော မျက်ရည်စကို သူမက လက်ညိုးဖြင့် ဆတ်ခနဲ့ သုတေပစ်လိုက်သည်။ ကြေကွဲနာကြင်မှန်င့် မာန်မာန်ကို သူမထဲမှာ သူ မြင်ခွင့်ရလိုက်သည်။

မင်းမှာ ဘယ်လိုစိတ်ဒဏ်ရာတွေများး ရှိခဲ့ပါသလဲ အမကီမေရယ် ...” လူတွေအများကြီးထဲ ရောနောနေပေမယ့် အထိုက်နှင့် ဟန်ပို့ကလေး ပျောက်မသွားဘဲ မျက်ဝန်းတွေ ရီဝေ တွေးငေးငြိမ်သက်နေတတ်တာ၊ စကားများများ မပြောတာ ...” အပြီးအရယ် နည်းတာ၊ ပြီးလိုက် ရင်တောင် မပို့တပ်လေးပဲ ပြီးတတ်တာ ...” သူက သူမကို မကြာခကာ ခိုးခိုးကြည့်ရင်း အကောက်နေမိတာမို့ အမောက်မောက်ဖြင့် ပြောဆို လူပုံးရှုံးဟန်းကလေးတွေကို အသေးစိတ် မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ သူက အတွေးများဖြင့် တိတ်ဆိုတ်နေခဲ့သည်။ သူတို့သွားလူသည့် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းရှိသည့် ဗျာကနေ ရန်ကုန်-ပဲခုံးလမ်းမကြီးကိုရောက်ဖို့ တော်တော်ဝေးဝေး မောင်းရသည်။ နေသာသောရက်မို့ လမ်းမှာချွဲ့ဖွှဲ့ကြုံရှိမရှိဘဲ ကားမောင်းလို့ အဆင်ပြေနေသည်။

သူတို့ ယောကျားလေးတွေအားလုံးက Light truck ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်လာကြတာမို့ ကျော်သက်က သူ့ကို လုမ်းမေးသည်။

“င်မိုး မင်း ကြည့်လိုက်သေးလား ...”

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

“မကြည့်ဘူးကျာ၊ အဲဒီလို လိုက်လိုက်ကြည့်တာ ယဉ်ကျေးမှု မရှိတာ၊ ရိုင်းတာ၊ နာဘူးထဲတာ၊ လေးစားမှု မရှိတာ၊ လူမှုရေး မသိတာ...”

“ဟေ့ကောင် ... တော်ပြီ၊ မကြည့်လည်းနေ၊ ငါကို ဂဏ်ပွဲတွေလာတပ်မနေနဲ့...”

“ပြီးရော ... မင်းလည်း မစပ်စုနဲ့”

ငင်မိုးက ပိတ်ပြောလိုက်တော့မှ ကျော်သက် ပြီမဲ့သည်။

ကျော်သက်ကိုသာ ပိတ်ပင်နေရပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း

ကျော်သက်လိုပဲ သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေခဲ့ပါသည်။

‘ဘမကီမေ’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ခြေသလုံးမှာ ရှိခဲ့တဲ့
အရပ်ဟာ ...

ဘမကီ ငှက်ရှပ်များလား ...”

“လိမ္မာ်သီးကို ဖွင့်ပေးပါလို မပြောရဘူးလေ လရှိပဲလေး ရဲ့...”

“အခွဲတွေကို ဖွင့်လိုက်မှ အထဲက လိမ္မာ်သီးကို စားရမှာလေ
ဆရာမရဲ့”

“အခွဲဘေးပါလို ပြောရတယ်၊ အခွဲဘာတာလေ၊ လိမ္မာ်ခွဲကို
နွားလိုက်တာ၊ ဒါက လိမ္မာ်ခွဲတွေ ...”

လင်းလွန်း အညှိခန်းဝမှာ ရပ်မိစဉ် အညှိခန်းထဲက စာသင်သံ
တွေကို ကြားရလေသည်။

လင်းလွန်းက အညှိခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်မလာသေးဘဲ အခန်း
ဝမှာ ရပ်လျက် ကလေးတွေနှင့် ဘမကီမေရဲ့ အသံတွေကို နားထောင်ရင်း
ပြီးနေမိသည်။

သူ အလုပ်က ပြန်လာတဲ့အခါ ဒီအသံတွေကို ကြားတိုင်း
အမောပြုရသည်။

ဘမကီမေက ကလေးတွေကို တစ်ပတ် နှစ်ရက် စာလာ
သင်ပေးတာမို့ သူကလည်း ရုံးကနေ တစ်ပတ်နှစ်ရက် စောစော ပြန်ဖြစ်
မြိုပင် ...” လင်းလွန်း၏ အတွင်းရေးမှုးကပင် လင်းလွန်းရဲ့ ထူးခြားမှုကို
သတိပြုမိကာ ...

“အစ်ကို အခုနောက်ပိုင်း တစ်ပတ် နှစ်ရက်တော့ အိမ် စောစော

ပြန်တယ်နော်၊ အစ်ကို စောပြန်တတ်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော်လည်း
အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေးဆို အလုပ်တွေ စောစော ဖြတ်ထားလိုက်
တယ်”

ဟု ပြောလာသည်။ ဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းအေးကလည်း
လင်းလွန်း၏ တစ်ပတ် နှစ်ရက် ရစ်သမ်းကို သတိထားမိလာကာ ...

“မောင်လင်းလွန်း ... ခုနောက်ပိုင်း တစ်ပတ် နှစ်ရက်တော့ စော
စော ပြန်တတ်တယ်နော် ...”

ဟု ပြောလာတော့ လင်းလွန်းက တည်ကြည့်ခဲ့ညားသော
ရုပ်သွင်ဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ် ဦးသိန်း၊ ဒီနှစ်ရက်က အိမ်မှာ ကလေးတွေ စာသင်
တဲ့ ရှုက်လေ၊ တူမ နှစ်ယောက်က မြန်မာစာ ညုံနေတော့ သူတို့
စာသင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ တိုးတက်မှု ရှိရဲ့လားဆိုတာ
ကရုစိုက်ပေးချင်လိုပါ၊ ကလေးတွေ ပညာရေးက အရေးကြီးတယ်
မဟုတ်လား ...”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ... ဟုတ်တာပေါ့”

ဦးသိန်းအေးက ခေါင်းညိုတောက်ခဲ့ရင်း လှစ်ခနဲ့ ပြီး
လိုက်တာကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လင်းလွန်း မြင်လိုက်ရသော်
လည်း ထိအပြီးကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ပိုတည်တည်သာနေ
လိုက်သည်။ ဓမ္မကိုမေ အပေါ် ကိုယ့်စိတ်တွေ ပြုပိုင်လာတာကို ကိုယ်
တိုင်လည်း သိ၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်း ရိုပ်မိနေပေမယ့်
လင်းလွန်းကတော့ လူမြန်သိကွာ အပြည့်နဲ့သာ နေနေသည်။

“ကြယ်စင် ... ခဲ့ဖျက်ရော ... ဒီစာလုံးက မှားနေတယ်၊ ပြန်ဖျက်
ရမယ်လေ ...”

“ခဲ့ဖျက်က ပုန်းနေလို့ ...”

“ဘယ်လို့ ...”

“ခဲ့ဖျက်က ပုန်းနေတယ်လေ ... ခဲ့ဖျက်မရှိဘူး”

ပုညာ စာအုပ်တိုက်

“ခဲ့ဖျက် ပုန်းတယ်လို့ မပြောရဘူး၊ ခဲ့ဖျက် ပျောက်နေတယ်၊
ရှာမတွေ့ဘူးလို့ ပြောရတယ်”

အငယ်မလေးကို မြန်မာစကား လိုတ်ပတ်လည်အောင် သင်
ပေး နေရတာမို့ လင်းလွန်းက ညည်ခန်းထဲသို့ လျောက်ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

“ဘို့ကျောင်းတက်တဲ့ ကလေးတော်တော်များများက အဲဒီလိုပဲ
ဓမ္မကိုမေ၊ တာချို့ စကားတွေဆို အက်လိပ်လို့ ရှင်းပြမှ နားလည်
တယ်၊ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတယ်တို့ ဘာတို့ဆို မသိတော့ဘူး၊
ခါးခါးသီးသီး ဆိုတာ ဘာလဲလိုကို ပြန်မေးယူရတာ၊ ကျွန်တော့
တူမလေးတွေလည်း နည်းနည်း တင်စားချက်တွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးလာရင်
သိပ်နားမလည်တော့ဘူး ...”

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ... မီးမှာတဲ့ ချောက်လက်ကိုတ် ပါလာလား”

“ဟာ ... မူးပြီးကွာ ...”

အငယ်မလေးက စာသင်နေရင်းက လင်းလွန်းဆီ ပြီးလာ
ပြီး မေးလိုက်တာမို့ လင်းလွန်းက ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်ရှိက်မိသည်။
လရိပ် မှာလိုက်တာကို သူ တကယ်ပဲ မူးနေခဲ့ပါသည်။

“ဆောရိုးပါ ... သမီးရာ၊ ဦးလင်း တကယ် မူးနေတာကွာ၊ အလုပ်
လည်း တကယ်များလို့ မူးသွားတာပါ”

“ဟင့် ... အလုပ်များတယ်လည်း ပြောသေး ... စောစောလည်း
ပြန်လာသေး၊ မီးတို့ မြန်မာစာသင်တဲ့နေ့တိုင်း ဦးလင်း အလုပ်
မများလို့ စောစော ပြန်လာတာ မဟုတ်လား ...”

ကလေး စကားကြောင့် လင်းလွန်းက ရှုက်အမ်းအမ်း ဖြစ်
သွားကာ ဓမ္မကိုမေ လူမှုးကြည့်မိသည်။ သူမက အနည်းငယ် ပြီး
ယောင်သမ်းသွားသော မျက်နှာကလေးဖြင့် စာင့်ဖတ်နေသည်။ သူ
တစ်ပတ် နှစ်ရက် စောစော ပြန်လာပြီး စာသင်ခန်း နားမှာ ယောင်လည်း
လည်း ဖြစ်နေတတ်တာကို ကလေးတွေလည်း ရိုပ်မိ၊ ဓမ္မကိုမေလည်း
ရိုပ်မိနေတာပါလားဟု ခုမှ တွေးမီသွားရသည်။

“ဦးလင်းက တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်လိုက်လို့

ပုညာ စာအုပ်တိုက်

ညနေ စောစောပြန်လာနိုင်တာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျ လုံးဝ
မမေ့စေရဘူးကျ၊ ဆက်ဆက် ဝယ်လာခဲ့မယ်ကျ နော်... ဟုတ်ပြီ
လား..."

"ဟင် ... ရဘူး၊ ခုစားမှာ၊ ခု ... စားချင်နေတာ ... "

"ဆိုင်က အဝေးကြီးမှာလေ သမီးရဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျမှ စားနော်၊
ဆရာမနဲ့ စာဆက်သင်လိုက်ဦးနော် ... "

"ဟင် ... ချောကလက်ကိတ် စားရမှု ... "

"လရိပ် ... လာ ... စာဆက်သင်ရအောင်လေ၊ စာသင်ချိန် ပြီးရင်
လရိပ်စားဖို့ ဆရာမ ကိတ်မှန်၊ ဖုတ်ပေးမယ်"

"ဟင် ... တကယ်၊ ဆရာမက ကိတ်မှန်၊ ဖုတ်တတ်တယ်"

"ဖုတ်တတ်တာပေါ့၊ သမီးတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဆရာမနဲ့ ကူလုပ်
ပေးရမယ်၊ အတူတူ ကိတ်မှန်ဖုတ်ရအောင်လေ ... "

"ဟေး ... ပျော်စရာကြီး"

ကလေးနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူ အော်လိုက်ကြသည်။ လင်း
လွန်းက သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

"ကျွန်တော်လည်း ကူလုပ်လို့ ရမလား မသိဘူး"

"ရတယ်လေ၊ ရှင် ကူညီနိုင်ရင် ကူပေါ့ ... "

"အိမေ ... ဒါဆို ကျွန်တော် အဝတ်လပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့ ယ် ... "

လင်းလွန်းက သူက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
လျေကားထစ်တွေကို နှင့်ကာ အပေါ်ထပ်အခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့ပါ
သည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ လင်းလွန်းတို့ တူဝရီးနှင့် မေမဏီမေတို့
လေးယောက်သား ရွှေပုံက်ခတ်နေခဲ့သည်။

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

မေမဏီမေ ကိတ်မှန်ပုတ်ဖို့ လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေကို
ဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းက လမ်းထိပ်က ဆိုင်လေးမှာ သွားဝယ်လာပေးသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က ကြက်ဥ ဖောက်ပေးသောအခါ
ကြက်ဥတွေက ကွဲပေါက် ထွက်ကျတဲ့ အလုံးက ကျနှင့်မို့ ငါးလုံးမှာ
သုံးလုံးလောက်ပဲ တင်သည်။

မေမဏီမေက ဇလုံကြီးထဲမှာ ကြက်ဥ၊ ချောကလက်မှန်း၊
ဂျုံ အစရှိသည့် ပစ္စည်းတွေကို အချိုးတကျ စပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

"ဟင် ... ကုန်ပြန်ပြီ၊ ကြက်ဥက ကွဲထွက်ကုန်ပြီ ... "

ကယ်စင်က ကြက်ဥကို စားပွဲပေါ် ရိုက်ချုရင်းပြောတာမို့
မေမဏီမေက ကြက်ဥလေးရဲ့ အလယ်ကို စွန်းဖြင့် ခပ်ဆဆလေး ခေါက်ချု
လိုက်ရင်း ...

"ကြက်ဥဖောက်တာ အဲဒီလို မဖောက်ရဘူးလေ ကယ်စင်၊ ဒီလို
လေးဖောက်ပြီး ဒီနားက အခွဲကိုခွဲပြီး ဖောက်ချုမှု အလုံးလိုက်လေး
ကျလာတာလေ ... "

ကလေးတွေကို သင်ပေးနေသည့် သူမကို လင်းလွန်းက
ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ဧေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ့်အိမ်က မီးဖိုချောင်
ကို ပိုင်စိုးနေပုံကလေးက သူမရဲ့ နိုဗုမှုရင်းပုံစံတက် ပျော့ပျော်းကာ
မိန်းမသားဆန်သည်။ ကိုယ့်မီးဖိုချောင်မှာ တွေ့ရတော့ ကိုယ့်အိမ်ရှင်မ
ပေါ့ဟု တွေ့မိတော့ သူ တိတ်တဆိတ် ပြီးရသည်။

ဒီမိန်းကလေးကို သူ ချုစ်မိနေခဲ့ပြီ ... ။ ဒါဟာ တဖြည့်
ဖြည့်းသေချာလာခဲ့သည်။ ချုစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ဟာ အဝေးက
ဧေးကြည့်နေရဲ့လည်း ပေါ်လာတတ်တာမျိုး ... ။ လူချင်း အနေစိမ်းပေး
မယ့်လည်း စိတ်ချင်း ရင်းနှီးနေတတ်တာမျိုး ... ။ မျက်လုံးချင်း ဆုံးလိုက်
တာနဲ့ပဲ ရင်ထဲ လုပ်ခနဲ့ အေးမြှုသွားတတ်တာမျိုး ... ။ မတွေ့ရပေမယ့်
လည်း ကိုယ့်အနားမှာ သူရှိနေသလိုမျိုး။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိရှိ မရှိရှိ သတိရ
နေတတ်တာမျိုး ... ။

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

မိန်းမလျလေး များစွာနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးဖူးခဲ့သော်လည်း ဒီလို
စိတ်ခံစားချက်မျိုးကိုတော့ သူတစ်ခါမဲ့ မခံစားခဲ့ရဖူးပါ။

“ကျွန်တော့ကိုလည်း ကြက်ဥုံးကောက်တာ သင်ပေးပါ ...”

လင်းလွန်းက သူမနားသွားရင်ကာ ပြောလိုက်တော့ သူမက
မျက်ခုံးလေးပင်ကာ သူ့ဘက်သို့ လူညွှေမေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ရင် ကြက်ဥုံးမဖောက်တတ်ဘူးလား ...”

“ခင်ဗျားလို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးတော့ မဖောက်တတ်ဘူးလေ ...”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီမှာကြည့် ...”

“အင်း ... ကြည့်ပြီ”

“ကျွန်မ လုပ်သလို လိုက်လုပ် ...”

“ဟုတ် ...”

လင်းလွန်းက သူမလိုပဲ စွန်းတစ်ချောင်း ကောက်ကိုင်း
လက်တစ်ဖက်က ကြက်ဥုံးကို ကိုင်ကာ အသင့်ပြင်ထားသည်။ သူမက
ကြက်ဥုံးကို ပုံပေးပေးခြင်းဖြင့်ခေါက်လိုက်တော့ သူလည်း လိုက်ခေါက်ရင်း
လက်လွန်ကာ ကွဲကျေသွားသည်။

“အင်း ... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီနေ့အဖို့ ကိုတ်မှန်းမပါတ်ဖြစ်
လောက်ဘူး ကိုလင်းလွန်း၊ ဒီလို့ အလုံးမပျက်လေး ထွက်ကျလာ
ဖို့က ကြက်ဥုံးပေါ်ဖျို့ကြော်ဖို့အတွက်ပဲ လိုတာပါ။ ကိုတ်မှန်း
ဖုတ်ဖို့အတွက်ကတော့ ကြက်ဥုံးဖြစ်တွေ ပုံပျက်ပြီး ထွက်လာလည်း
အရေးမကြီးဘူး၊ အားလုံးရောခေါက်ပစ်မှာပဲလေး၊ ခုတော့ ကိုတ်မှန်း
ဖုတ်ဖို့ပဲ လုပ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

သူမက လေ့ကြီးထဲကို ကြက်ဥုံးတွေ ဖောက်ချုပြီး ဂျုံးမှန်း၊
ရောကလက်မှန်း၊ အစရှိသည့် လိုအပ်သော စွဲညွှေးတွေ တချိုးတကျ
စပ်ထည့်ပေးလိုက်သောအခါ လင်းလွန်းက မွှေတံကလေးဖြင့် သမအောင်
ရောမွေခေါက်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကိုတ်မှန်း ဖုတ်နေတုန်းမှာ လင်းလွန်းက ထမင်းစားခန်း
စားပွဲမှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကလေးတွေကတော့ အပြင်ပြန်ထွက်

မှည် စာအုပ်စိုက်

သွားပြီး တိပိဋက္ခမှာ သွားထိုင်နေကြသည်။ အန်တီ မြင်က သူ့မိတ်ဆွေအိမ်
သွားနေတာ ခုထိ ပြန်မလာသေး။ ဒီးဖို့ခန်းထဲမှာ သူတို့တွေချည်း ရှုပ်
ယူက်ခတ်နေတာမျို့ အေးယဉ်နှင့် ဒေါ်သန်းကလည်း နောက်ဘက်က
သူတို့အခန်းလေးထဲမှာသာ နေနေကြတာပင် ...”

“ဇာမဏီမေ ... ခင်ဗျားက ပညာရပ်တွေ တော်တော်စုံစုံ တတ်တာ
ပဲနော်၊ ချောကလက်ကိုတ်လည်း ဖုတ်တတ်နေတာပဲ ...”

“ရင့်ကို ကျွန်မ ပြောဖူးသားပဲလေ ကိုလင်းလွန်း၊ ကျွန်မက
ဒါတွေ သင်ထားပြီး သင်တန်းဆရာ ပြန်လုပ်နေတာလေ၊ သင်ဖို့
အတန်းမရှိရင်လည်း ဒီလိုပဲ ကိုယ်စားချင်တာလေးတွေ လုပ်စားတာ
ပေါ့ ... ။ ကျွန်မ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေ မရှိခဲ့တော့
ကျွန်မကို မှန်းလုပ်ကျွေးမယ်သူ မရှိသလို ကျွန်မကြိုက်တာလေး
တွေ တကူးတက် ချက်ပြုတွေကျွေးမယ်သူလည်း မရှိဘူးပေါ့။ အရင်
တန်းကတော့ အားငယ်တာပေါ့လေ၊ သူများမိဘတွေ သူတို့ သား
သမီးကို ဂရိုက်တာ တွေ့ရင် ဝမ်းနည်းတာပေါ့။ နောက်တော့
ကိုယ့်မိဘက လုပ်မပေးလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သင်ယူလို့ရတာပဲ
လေလို့ တွေးပြီး ကျွန်မ သင်တန်းတွေ တက်တယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်
တာလေးတွေခုံးကိုယ့်အမေက ကိုယ့်ကို ချက်ကျွေးတာလို့ သေား
ထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားလိုက်တာပဲ၊ ခဏနော် ... တစ်ချက်
သွားကြည့်လိုက်းမယ်”

ဇာမဏီမေက မီးဖို့ခန်းဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သူမက
သနားစရာကောင်းသည့် လေသံမျိုးနှင့် ပြောသွားတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း
သူမစကားက သူ့ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပေါ့သည်။

အမြေတစ်း ခပ်တည်တည်း အေးစက်စက် ပုံစံဖြင့် နေလေး
ရှိသော သူမ၊ စကားပြောတဲ့အခါ အသံသံရရှုလေးနှင့် မနှီးမည့် ပြောတတ်
သော သူမ၊ ဆံပင်တို့တို့ လည်တိုင်ကျော်ကျော့ ပခံးမတ်မတ်နှင့် မိန်းမဆန်း
သော အမှုအရာတွေလည်း မရှိသည့် သူမကို သူ ဘာ့ကြောင့် သနားမိ
သလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရပါ။

မှည် စာအုပ်စိုက်

မိဘမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြက်၊ တစ်ယောက်တည်း နေကာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်ပြီး ရှန်းကန်နေတဲ့သူမဟာ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို အားကိုးမိခိုက်တိမ်းဆွဲတဲ့လျှင် မိန်းမသားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ဦးဆီက အကျေအညီကို စောင့်မျှော်နေသူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ သူတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတချို့ကတော့ ကိုယ့်မှာ ပြည့်စုံလျက်နဲ့တောင် ကိုယ့် ထက် ပြည့်စုံကြယ်ဝသည် ယောကျိုးတစ်ယောက်ကို မိခိုက်တိမ်းဆွဲတဲ့လျှင်များပင်။

ခိုင်မတ်ကျော်ရင်း ဖျော်လတ်ရဲ့ရင့်နေတဲ့ တည်ဌ်မဲ့ စူးရှေ့နေတဲ့ အသွင်အပြင်လေးကိုက သူ့အလိုလို ခွဲဆောင်မှုရှိနေကာ အထူး သဖြင့်ကတော့ စူးရှေ့လိုလိုနဲ့ ရိုဝေ ဆွေးမြှေ့တဲ့ အငွေ့အသက်လေး လွမ်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ရင်ကို ထိရှေ့စေခဲ့တာပါပဲ ...။

ကျော်ဗိုးအိတ်ကလေး လွယ်လို့ ဒီအိမ်ခြေဝန်းဝမှာ ရပ်ကာ အိမ်ကြီးဆီ မေ့ကြည့်လိုက်တဲ့ ပုံလေးကစလို့ ခြေဖျား ကလေးထောက်၊ လက်ကလေးဆန့်တန်းကာ ရေဂျားကန်ထဲ ခုန်ဆင်းသွားတဲ့ ပုံကလေး အဆုံး သူ့ရင်ဘတ်မှာ တဆိပ်ရိုက်လိုက်သလို ခွဲထင်နေခဲ့ပေမယ့်လည်း ဒီလေးလလောက် အချိန်အတောာအတွင်းမှာ သူမနဲ့ ရင်းနှီးစွာ တွေ့ဆုံပြော ဆိုခွင့်ရသည် အချိန်ရယ်လို့ သိပ်မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် ... သူမက သူ့အတွေးတွေထဲမှာ အချိန် အတော် များများ စိုးမိုးထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တည်ဌ်မဲ့ကာ အနည်းငယ် မာကျော်သည် ဟုပင်ဆိုနိုင်သော မျက်နှာပေါ်မှာ မပို့တပါ အပြီးကလေးတစ်ချက် လက် သွားတယ်ဆုံရင်ပဲ သူ့မှာ ထိရှားပါးပြီးလေးကို မြတ်နိုးလို့မဆုံး ...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးသော၊ အမိုအခိုက်င်းသော၊ သူမ၏ ရပ်တည်းမှာအတွက် သိမ်းယော်သည် ပုံလည်း မပေါ်၊ လူချမ်းသာ တို့ရဲ့ အိမ်သားတွေနဲ့ ဆက်ဆံရသော်လည်း ပုပ်ဝပ် နှစ်ခု အားငယ်သည် အသွင် တစ်စက်မှ မရှိသည် သူမစတိုင်လေးကို သူ အမြဲ သဘောတက္က ချီးကျူးမံမြို့ပင်။

လင်းလွန်းက မိန်းမဆိုလျှင် ဥစ္စာမာနာ၊ အလုမာနာ၊ ပညာ

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

မာန ဖြင့် ဗုံးကြား ရှုက်မောက်လွန်းသော မိန်းမများကို သဘောမကျား။ မပြည့်စုံမှုကြောင့် အားငယ်သိမ်းယောက် အမိုအခိုရှာ့၍ အကျေအညီကို တောင့်တနေသော မိန်းမမျိုးကိုလည်း အထင်မကြီး။ အရာရာပြည့်စုံပြီး ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့တွေး ပျော်ပျော်နေသော မိန်းမမျိုးကိုလည်း မနှစ် သက် ...။ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ခွန်ကိုယ်အားဖြင့် ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကြောင်းကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးမညွှတ်လိုသော မိန်းမမျိုးကိုသာ သဘောကျေတတ်ပါသည်။ ဗာမဏီမဆိုသော မိန်းကလေးကတော့ သူ့ရင် ကို လာဌြော်သော မိန်းကလေး ပြစ်ခဲ့လေသည်။

“က ... ချောကလက်ကိတ် ရပါဖြူရင် ...”

“လရိပ် ... ကြယ်စင် ... ချောကလက်ကိတ် ရပါဖြူ”

“ဟေး ...”

ဗာမဏီမေက ကိတ်မှန်းလေးတွေကို လင်းလွန်းကြီးဖြင့် ထည့်ယူလာကာ စားပွဲပေါ်မှာ ချေပေးလိုက်တော့ ကလေးတွေက ထမင်းစား ခန်းထဲသို့ ပြီးဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ကိတ်မှန်းတွေယူလာက တို့ရှေ့သို့ ပြန်ပြီးထွက်သွားကြသည်။

လင်းလွန်းက ချောကလက်ကိတ်လေး တစ်တုံးကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးယူစားလိုက်ရင်း ...

“စိုး ... အရသာက လျှောဖျားမှာ ဆိမ့်သွားတာပဲ၊ တဲ့ကယ် ကောင်းတယ်ပျေား ...။ ကိတ်မှန်းလုပ်နည်းလေးတောင် သင်ထားလိုက် ချင်ပြီး ကျွန်းတော့ကို သင်ပေးနိုင်မလား ဗာမဏီမေ ...”

“ရှင် ခုန်လည်း ကူလုပ်ပေးထားတာပဲလေ၊ ကိတ်မှန်းဖုတ်တဲ့ အဆင့်ဆင့်ကို ရှင်မြင်သားပဲ ...”

“ဒါလေမယ့် အချို့အစား၊ အချိန်တွေ သေချာမှုမသိတာ၊ ကျွန်းတော့ ကို သင်ပေးမလား ...”

“ရှင့်အတွက် လိုအပ်လိုလား ...”

“လိုအပ်တာပေါ့၊ ကျွန်းတော့တူမလေးတွေ စားချင်တဲ့အချိန် လုပ်ကျွေးလို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်းတော်က barkery ဆိုင်လေးလည်း

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

ဖွင့်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တတ်ထားတော့
ပိုကောင်းတာပေါ့ ... ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ ပြောပြုပေးပါမယ်”

“အင်း ... ဒီတစ်ခုတည်း သင်ရမှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဆိုက
နောက်တစ်မျိုး သင်ချင်သေးတယ်”

လင်းလွန်းက သူမ၏ တုံပြန်မှုကို အကဲခတ်လိုက်ရင်း
ကိုယ့်အကြော်ကိုယ် ရယ်ချင်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာကိုတော့ တည်
တည်ပြီးပြီးထားကာ ...

“ကျွန်တော် ကားမောင်းသင်ချင်တယ် ... ”

“ဟင် ... ရှင် ... ကားမမောင်းတတ်ဘူးလား”

“အင်း ... မမောင်းတတ်ဘူး”

လင်းလွန်းက ခပ်တည်တည် ဖြီးလိုက်သည်။ ကား မောင်း
တတ်ပေမယ့် အလုပ်ရှုပ် စိတ်ရှုပ်ပြီဆို ကားမမောင်းချင်တာမို့ ဦးသိန်း
မောင်းတဲ့ ကားကိုပဲ စီးလာတာ သူမ ရောက်မလာမဲ့ တစ်နှစ်လောက်
ကတည်းကပင်။

သူက ခပ်တည်တည်ဖြင့် လိုမ့်နေသလို သူမကလည်း သူ့
ကို မယုံသက်း အကြည့်ကလေးဖြင့် အကဲခတ်နေသည်။

“တကယ်ပြောတာ ... ကျွန်တော် မမောင်းတတ်ဘူး၊ ဒရိုင်ဘာ
မောင်းတဲ့ ကားပဲ တစ်သက်လုံး စီးလာတာ”

“ရှင် သင်ချင်ရင် ဦးသိန်းနဲ့ သင်ပေါ့ ... ”

“ဦးသိန်းက ကားပဲ မောင်းတတ်တာ၊ သူများကို ပြန်မသင်တတ်
ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကားမောင်းသင်တန်း သွားတက်ပေါ့ ... ”

“လူတွေအများကြီးနဲ့ အလုပ်စောင့်နေရတဲ့ သင်တန်းမျိုး သွား
မတက်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဆရာ ခေါ်သင်လိုက်လေ ... ”

“အခု ဆရာခေါ်နေတာလေ ... ”

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မက ဆရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမ ... ”

“အင်းလေ ... အဲဒီ ဆရာမကိုပဲ ခေါ်နေတာ”

“ကျွန်မက မိန်းကလေးတွေကိုပဲ သင်တာ ... ”

“ယောက်း မိန်းမ တန်းတူခွင့်အရေးရဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ခေတ်ကြီး
ထဲမှာ ခွဲခြားခွဲခြား မလုပ်သင့်ပါဘူးဗျာ၊ သင်ပေးပါ၊ ကိုယ့်ဖောက်
သည်ကို အထူးအခွင့်အရေးတော့ ပေးသင့်တယ် မဟုတ်လား ... ”

“ဖောက်သည် ! ဘာကိုပြောတာလ”

“ကျွန်တော်တူမလေးတွေက ပထမဦးဆုံး ခင်ဗျားနဲ့ ရေဂူး သင်
တယ် နောက်ပြီးတော့ မြန်မာစာ ဆက်သင်တယ်၊ အခု ကျွန်တော်
က ခင်ဗျားဆိုက ကိုတ်မှန်ဖိတ်တာ သင်မယ်၊ အဲဒီလို အမျိုးမျိုး
သင်ပြီး ဖောက်သည်ဖြစ်နေတဲ့သူကို ကားမောင်းတာလေး တစ်ခု
တော့ ထပ်သင်ပေးသင့်တယ်လဲ ... ”

သူမက လှုစ်ခနဲ့ပြီးလိုက်ပြန်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်လေး
ပြီးယောင်ပြပြီး ပြန်တည်သွားကာ ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း သင်ပေးရမှာပေါ့၊ ဘယ်
တော့ သင်ချင်တာလ ... ”

“ဒီနေ့ ... । အင်း ... ဒီနေ့က မိုးချုပ်တော့မှာဆိုတော့ မနက်
ဖြန်ပေါ့ ... ”

“မနက်ဖြန်တော့ ကျွန်မ မအားသေးဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သန်ဘက်ခါ ... ”

“သန်ဘက်ခါလည်း မအားသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဖိန်းနှုံးခါ ... ”

“ဖန်းနှုံးခါလည်း မအားသေးဘူး၊ ကျွန်မမှာ တဗြား သင်တန်းချိန်တွေ
ရှိတယ် လူမှုရေးကိစ္စလေးတွေ ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်မှ သင်ပေး
နိုင်မယ်”

“နောက်တစ်ပတ်ဆိုလည်း စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ကိုတ်မှန်း
ဖုတ်တာ သင်ပေးပါ”

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

“ကောင်းပါပြီ၊ သင်တန်းကြေးတော့ ရှိတယ်နော်၊ ဖောက်သည်
မို့လို ဈေးလျှောပေးနိုင်ပေမယ့် အလကားတော့ သင် မပေးနိုင်ဘူး၊
ကျွန်းမက ဒီသင်တန်းကြေးနဲ့ ရပ်တည်နေရတာ ...”
“စိတ်ချုပါများ၊ သင်တန်းကြေး များများပေးပါမယ်”
“မလိုပါဘူး၊ တန်ရာတန်ကြေးပေါ့၊ ရက်တိပါ သင်မယ်ဆို ပုံမှန်
ကြေးထက် လျှော့ယူပါတယ်”
“ကောင်းပါပြီများ ...”

သူမက မီးဖိခန်းဘက်သို့ လှည့်ဝင်သွားပြီမို့ သူက နောက်
က လိုက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိခန်းက ကျယ်ဝန်းပြီး အခန်းထောင့်တွေမှာ
ရောက်သွား၊ ဂတ်စိုးဖို့ မိုက်ခရိုင်း၊ အားလုံး၊ စသဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယ
အစုရှိနေသည်။

ဗာမဏီမေက ပစ္စည်းတွေကို သန့်ရှင်းသေသပ်စွာ ကိုင်တွယ်
ပြီး ကိုတ်မှန်ဖုတ်နည်း သင်ပေးနေတာကို သူက သေချာလိုက်မှတ်ရင်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့ဩ ရယ်ချင်နေမိသည်။ လင်းလွန်း ဆိုတဲ့
ယောကျေားဟာ ဘယ်တူးကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ မီးဖိချောင်ကိစ္စကို
ဘူးကြောင့်များ သင်ယူနေမိပါလိမ့်။

သူမနှင့်အတူ အေပျော် ခါးဖုံးအကျိုးလေး ဝော်ပြီး သူမ^၁
ဂျုံနှစ်ရင် လိုက်နယ်၊ သူမ ကြက်ဥဖောက်သလို လိုက်ဖောက်၊ သူမ^၂
မွေသလို လိုက်မွေရင်း သူ ပျော်ရွှင်လာခဲ့ရသည်။

ကိုတ်မှန်းလေး လှလှပပ ထွက်လာပြီး ကိုတ်မှန်ပေါ်မှာ
ခရင်မြှုဖြူဖြူလေးတွေ ညျှစ်ချိုင်မှာတော့ လင်းလွန်းက သူမပြောသည့်
အတိုင်း လိုက်မလုပ်တော့ပါ။ သူမက ပန်းပွင့်ပုံလေး ဖော်လိုက်ပေမယ့်
သူက အသည်းပုံကော်လေး ဖော်ထားလိုက်ပါသည်။

သူမက လင်းလွန်း ဖော်လိုက်တဲ့ အသည်းပုံလေးကို တစ်
ချက် ကြည့်လိုက်တော့ လင်းလွန်းက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ကရှင်မဲ့ ပုံဖော်တာကတော့ ကိုယ်သန်ရာသန်ရာ ဖော်လို့ရတယ်
မဟုတ်လား ...”

ဟု မေးလိုက်သည်။ သူမက ဘာမှမပြောဘဲ အကြည့်လွှာ
သွားကာ ...

“ရှင် ကိတ်က အရသာကောင်းရဲ့လားလို့ ကျွန်းမှုပြည်းမယ်နော်”
“မြည်းပါ ... မြည်းပါ”

သူမက လင်းလွန်းရဲ့ ကိတ်မှန်ကို စွန်းဖြင့် ဖဲကာ မြည်း
လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... အရသာမဆိုပါဘူး၊ ခုအတိုင်းပဲ အချိန်ည်းနည်း လျှော့
လိုက်ရင် ရပြီ၊ ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဗာမဏီမေက သူမဝဝတ်ထားသည့် ရှုံးခါးစီးကို ချွဲတ်ကာ
လက်ဆေးပြီး မီးဖိခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

လင်းလွန်းက သူမမြည်းပြီး ကျွန်းရှစ်သည် ကိတ်မှန်ကလေး
ကို ငုံကြည့်မိတော့ သူ ပုံဖော်ထားသည့် အသည်းပုံကလေး တစ်ခြမ်းပဲ
နေတာ တွေ့ရသည်။

သူက ခရင်မဲ့ဘူးကို လှမ်းယူပြီး ပုံပျက်သွားသည့် နေရာ
လေးမှာ ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

ဒီအသည်းပုံကလေးကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ ဗာမဏီမေဟာ သူ.
အသည်းကိုတော့ မဖျက်ဆီးလောက်ပါဘူးဟု တွေးမြှုပြီးမှ ကလေးတွေး
တွေးလိုက်မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩကာ ဟက်ခနဲ့ ရယ်လိုက်မိပါ
သည်။

နေခဲ့သည်။ Green Heart တံဆိပ်ပါ တိရှုပြုဖြူဖြူလေးနှင့် နက်ပြာပေါ်မှာ အဖြူလုံးလေးတွေ ပါသည့် လုချဉ်လေး ဝတ်ထားသော သူမုပ္စီစံလေးက ပေါ့ပါးရှင်းလင်းစွာ လုပ်သည်။

ခတော့ မေက င်မိုးသာတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ရင်းနှီးအသားကျနေ ခဲ့ပြီ... ။ ခုဆို သူမုန္နုင်းအတူ သွားလူဖြစ်ခဲ့ကြတာ သုံးခေါက် ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီကြားထဲမှာ သူမေက အလူငွေ ကောက်သည်အလုပ်ကိုလည်း ကူလုပ်ပေး ခဲ့သည်။ ပစ္စည်းလူချင်လို့ ပိုက်ဆံလူချင်လို့ ဆက်သွယ်လာသည့် လိပ်စာ တွေကို မှတ်ကာ ပန်ပန်တို့နှင့် ချိန်းပြီး သွားယူပေးသလို ပန်ပန်တို့ မအားရင်လည်း သူမ တစ်ယောက်တည်း သွားယူပေးတတ်မြှု... ။ အလူ စာရင်းတွေ တွက်ချက်တဲ့အခါ အားလုံး တစ်စုတဝေးတည်း ချိန်းဆိုတွေ၊ ဆုံးကြရတာမို့ ရင်းနှီးမှုလည်း ပိုမိုလာပါသည်။

သို့သော် ... အရင်လို့ စိမ်းတောင့်တောင့် မာကျာကျာ လေး မဟုတ်တော့တာကလွှဲရင် သူတို့အပ်စုကြားမှာ စကားတွေ အများ ကြီးပြောပြီး ရင်းနှီးရောဝင်လာတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါ။ သူမေက သူတို့ပြော သမျှကိုသာ များများနားထောင်ကာ သူမကိုယ်တိုင်ကတော့ စကား နည်း နည်းသာ ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူများပြောတာ နားထောင်နေ ရင်းနှီးလည်း စိတ်လွင့်နေသလို တွေးတောင်းရှိ ပြုမြှင့်သက်နေတဗောတ်ခဲ့သည်။ င်မိုးသာက သူမရှိနေသည့် နေရာလေးကိုပဲ ကင်မရာ ချိန်ကာ အကြားကြီး ရှိက်နေလိုက်မိသည်။ ထိုခက္လမှာ သူမေက ကလေးတွေ နားမှ ထသွားတာမို့ င်မိုးသာက သူမသွားရာနောက်သို့ ကင်မရာကို ချွဲလိုက်သည်။

အနည်းငယ် လူရှင်းသော နေရာလေးမှာ နံရံကို ကျော့ချို့၍ သူမေက ရပ်လိုက်သည်။ သူက ကင်မရာ zoom ကို ဆွဲကာ သူမ၏ မျက်နှာကို အနီးကပ် ဆွဲယူလိုက်လျှင် လုပ်သော သူမ၏ မျက်ဝန်းများကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းမှာ ခိုတွဲနေသော မျက်ရည် ဥလေး ကြည်လဲနေတာကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတာမို့ သူက ထို မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ အာရုံများနှစ်နောက် ထိုမျက်ရည်ဥကလေးက ပါးပြင် ပေါ်သို့ ဖြေတ်ခန့် ကြွကျသွားတာကိုပါ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

“ကိုစ် ခကေလေးဆက်ရှိက်ထားပေး၊ ကျွန်းတော် Toilet ဝင်ချင် လို့ ...”

“အိမ်ခေ ... ပေး ... ပေး ... ရတယ်၊ အေးဆေးလုပ် ဝေလင်း”

င်မိုးသာက ဝေလင်း လုမ်းပေးသည့် ကင်မရာကို ပခုံး ပြောင်း၍ ယူလိုက်ပါသည်။

ဒီတစ်လမှာ သူတို့အဖွဲ့လေးက တွဲတေားက မိဘမဲ့ ကလေး ကျောင်းကို လာလူဖြစ်ကြသည်။ မှတ်တမ်းသဘောမျိုးပဲ လျောက်ရှိက် အေတာမို့ သူက ပရိုက်စန်တာအဖြစ် ကင်မရာရှေ့မှာ ဝင်ရပ်စရာမလို့ ... ။ သူက ပရိုက်စန်တာ မလုပ်မိုက် ကင်မရာ မန်းလည်း ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးသေး တာမို့ ရှိက်ကူးရေးတစ်ခုမှာ ပါဝင်ရသည့် လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေကို လည်း အတော်အသင့် နားလည် တတ်ကျွမ်းခဲ့ပါသည်။

င်မိုးသာက ကျောင်းဝန်းထဲက မြင်ကွင်းတွေကို လျောက် ရှိက်ရင်း တစ်နေရာရောက်တော့ ကင်မရာကို ဆက်ချွဲ ရှိက်ဖို့ မေ့လျှော့ သွားရလေသည်။

သူ့ကင်မရာ မြင်ကွင်းထဲမှာ ...

အမက္ခာမေ ...

သူမေက ကလေးတွေနှင့်အတူ နေးထွေးရင်းနှီးစွာ စကားပြော

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

အမြတမ်းပဲ ... ॥ မိဘမဲ့ကလေးတွေ၊ အရှိုးသမီးသင်တန်းကျောင်းက ခိုက္ခိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မြင်တိုင်း သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်ကြော့သည် ခံစားမူတွေကို သူ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုနောက်ခံ အကြောင်းတရားမျိုးနဲ့ ရှင်သန်နေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးများပါလိမ့်ဟူသော အဲတွေးနှင့်အတူ သူက သူမထဲမှာ ကြော့ရိပ်ကို မြင်တိုင်း ကူးစက်ခံစားကာ သက်ပြင်းချမိမြဲ ... ॥ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ချိန်က မြင်ဖူးခဲ့သလို ရင်းနှီးစိတ်ပျိုးဖြင့် သူမကို ဂရိုစိုက်မိမြဲပို့ ... ॥

“င်္မိုး ... မင်း နည်းနည်း များနေပြုနော် ...”

နောက်ဘက်ကနေ သူ့ပခုံးကို တို့ပြီး ပြောလိုက်သော ကျော်သက် အသံကြောင့် သူက နောက်သို့လည်းကြည့်မိသည်။

ကျော်သက်က ဗာမဏီမေ ရှိရှာဘက်သို့ မေးဆတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“မင်း အဲဒီဘက်ပဲ ရိုက်နေတာ ကြာပြီးလေ၊ ကင်မရာကို နည်းနည်းပါးပါး ရွှေ့ရိုက်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူးလား၊ အရင်လက မင်းဝင် ရိုက်တာတွေ ငါပြန်ကြည့်တုန်းကလည်း ဗာမဏီမေ ရှိတဲ့ နေရာ တစ်စိုက်မှာ ရိုက်တာတွေချည်း များနေလို့ တချို့ဟာတွေ တော် edit လုပ်ပစ်လိုက် ရတယ်”

“မင်း ထင်လိုပါကျာ၊ ငါက ပုံမှန်ပဲ ရိုက်နေတာပါ”

“လက်ပူးလက်ကြပ် မိတာတောင် ငြင်းချင်သေးတယ်၊ ဟိုကောင် ဝေလင်းက ဘယ်ရောက်သွားလို့ မင်းက ဝင်ရိုက် နေရတာလဲ ...”

“Toilet ခကာဝင်နေတယ်”

“အေး ... သူ ပြန်လာရင် သူ့ ပြန်ရိုက်ခိုင်းလိုက်၊ မင်းရိုက်ရင် မိုင်းရပ်စ် မကင်းဘူး”

ကျော်သက်က ပြောပြီး ထွက်သွားတော့မှ သူက ရှုံးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာကာ သူမကိုရှာဖော်လည်း မတွေ့တော့ ... ॥ ကျော်သက်က ကို လှည့်ပြောနေရတာနဲ့ပဲ ရိုက်ကွက်က လွှတ်သွားပြီ ... ॥

ယုဉ် စာအုပ်တိုက်

င်္မိုးသာက ကင်မရာဖြင့် လိုက်ရိုက်နေရင်း သူမကို ရှာနေမိသည်။ ထိုခဏာမှာ ...

“ကိုယ် ...”

“ဟင် ...”

နောက်နားသို့က ကပ်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူရှာနေသော ဗာမဏီမေက သူ့နောက်မှာ ရပ်နေတာမို့ သူက ရယ်ချင်သွားမိကာ ...

“မမေ ... ခုနက ကလေးတွေနဲ့ အတူရှိနေသေးတာ၊ ဘယ်များ ရောက်သွားသလဲလို့ ...”

“ခေါင်းနည်းနည်းမူးလာလို့ နောက်ဘက် လူရှင်းတဲ့နေရာမှာ သွားထိုင်နေတာပါ”

“ဟင် ... တော်တော်မူးနေလား ... မမေ”

“နည်းနည်းပါ၊ ဉာက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျြပြီး ဒီမနက် စောစော ထလာတော့ အိပ်ရေးမဝလို့ ဒါ မဖြစ်တာပါ၊ ကျွန်းမ ကူလုပ်စရာ ဘာရှိုးမလဲ၊ မရှိရင် ကားပေါ်မှာ သွားထိုင် နားနေလိုက်ချင်လိုပါ”

“သွားလေ ... မမေ၊ ကားထဲမှာ ပူရင် ဘေးတံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့်ထားလိုက်၊ ကျွန်းတော်တို့ ရိုက်တာလည်း ခဏေနရင် ပြီးတော့မှာ ပါ ...”

“ဒါခို့ ကျွန်းမ သွားနားလိုက်တော့မယ်နော်”

“နား ... နား ... မမေ”

သူမက ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်ထားသည့် ဟိုင်းအောက် ဆီသို့ လျောက်သွားသည်။

သူက ရိုက်စရာရှိတာ ဆက်ရိုက်နေရင်း ဗာမဏီမေ ၏ မျက်နှာနွေ့မ်းနွေ့မ်းလေးကို မြင်ယောင်နောက်ဆန်ငင်နေသည်။ ဝေလင်းက လည်း တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာနိုင် ... ॥

တော်တော်ကြာတော့မှ ဝေလင်း ပြန်ရောက်လာကာ ...

“ကိုယ် ... ရပြီ၊ ကျွန်းတော်ကင်မရာ ပြန်ပေးတော့”

ယုဉ် စာအုပ်တိုက်

“မင်းကလည်း ကြာလိုက်တာကျာ၊ အိမ်သာတက်တာ ဒီလောက် ကြာရလား၊ မင်း ဝမ်းချုပ်နေလို့လား ...”

“အဟား ... မဟုတ်ပါဘူးများ၊ ကျောင်းနောက်ဘက်မှာ ကလေးတွေ ကို စာသင်တဲ့ ဆရာမတွေနဲ့တွေ့လို့ စကားပြောနေလိုပါ၊ သွေ့ ... ကိုင် ပန်ပန်က မေးနေတယ်၊ ကလေးတွေဖို့ ယူလာတဲ့ အဝတ် ထုပ်တစ်ထုပ် ပျောက်နေလိုတဲ့၊ ကိုင် ဘယ်နားမှ ထားလိုက်လဲ တဲ့ ...”

“ကားထဲမှာပဲလေကျာ၊ နောက်ဆုံး ခုံတန်းအောက်မှာ ငါ ထိုး ထည့်လာခဲ့တာ ...”

“သွားယဉ်ပေးလိုက်ပါ ကိုင်ရာ”

“အေး ... အေး ... ငါ သွားယဉ်လိုက်ပါမယ်”

င်မိုးက ကင်မရာကို ပခုံးပြောင်းပေးလိုက်ပြီး ကားရပ်ထား သည့် ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားနားရောက်တော့ ဘေးတံ့ခါး ဖွင့်ထားတာ တွေ့ရ သည်။ ကားထဲသို့ သူ လူမ်းကြည့်မိတော့ နောက်ဆုံးခုံတန်းမှာ ထိုင်ပြီး မျက်စီမံတိတ်ထားသည့် သူမကို တွေ့သည်။ ear phone ကို နောက်မှာ တပ်လျက် ခေါင်းကလေးစောင်းနိုက်ကာ အိပ်မောကျနေပုံရသည်။ ခုံး၊ ထောင့်မှာ ထိုင်ကာ ခြေထောက်ကလေးကို ပိုပိုရှိလေး ချိတ်ထပ်ထား သည်။ အဲဒါမှ ပြဿနာ ... ယူရမယ့် အဝတ်ထုပ်က သူမထိုင်ခုံးအောက် မှာ ...”

သူက သူမနိုးသွားမှုနိုးတာမို့ အသံမထွက်အောင် သတိထားကာ ကားပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ပြီးတော့မှ သူမ ခြေထောက်နားမှာ ထောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ ခုံးအောက်က အဝတ်ထုပ်ကို အသာအယာ ဆွဲယဉ်နေဆဲ သူ့အကြည့်က သူမ ခြေထောက်ဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဟာ ...”

င်မိုးက မထင်မှတ်ဘဲ ရှတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည့် အရာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အဲ့သွေ့မင်းသက်နေမိသည်။

ပုညခင် ၈၁၁

ခြေထောက်ချိတ်ထားသဖြင့် လုံချည့်စကလေးက ခြေသလုံး တစ်ဝက်ထိ တက်နေကာ ခြေသလုံးပေါ်က အမဏီငါ်ရုပ် တက်တူးလေးဟာ အထင်းသား ...”

ဒီအရုပ်ဟာ အဖော်လက်ရာဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ အမဏီငါ်ရုပ်တွေ တက်တူးတွေ များကောင်းများနှင့်ပေမယ့် အဖော်လက်ရာမျိုးတော့ အတုမရှိနိုင်။

ဒါဆို အမဏီမေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော်ကာလ ဆောင်းတစ်ညာမှာ သူတို့ရဲ့ တက်တူးဆိုင်ကလေးကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးများလား ...” ရင်းနှီးနောက်ထင်ရတဲ့ မျက်လုံးတွေရယ်၊ တွေ့ဖူးသလိုလို စိတ်ဝင်စားမှုရယ်၊ အမဏီ တက်တူးရယ် ...” သူမ များ လား ...”

သူက တွေဝေ စဉ်းစားနေပြီးမှ အဝတ်ထုပ်ကို အသာလှမ်း ဆွဲယဉ်ပြီး ကားပေါ်ကနေ ခပ်မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာ သူမပဲရယ်လို့ သေချာနေနိုင်ပေမယ့် တက်တူးပဲ တူတွေလည်း ရှိချင်ရှိနိုင်တာပေါ့ဟု ဖြဖော်းတွေ့မြို့ပြန်သည်။ အဲဒီသာက အဖြစ်ဆုံးတစ်ခုရနဲ့ ကြွေ့ခဲ့ပုံရတဲ့ မိန်းကလေးကို အမဏီမေ မဖြစ်စေခဲ့သည်။ စောင့်ရေးအားလုံး မကြောခင်မှာ ပြီးသွားတာမို့ သူတို့အားလုံး ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်ထိ သူမက မနိုးသေးဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။

သူက သူမနံ့ဘေး နောက်ဆုံးခုံးလေးမှာ ထိုင်လိုက်လာခဲ့ရင်း သူမ၏နားမှာ တပ်ထားဆဲ အီးယားဖုန်းလေး တစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆွဲယဉ်ပြီး သူနားမှာ တပ်လိုက်သည်။ သီချင်းဖွင့်ထားခဲ့ရင်လည်း ပိုတ်ပေးမည်ဟုပင် ...”

သို့သော် ... သူ ကြားလိုက်ရသော သီချင်းကြောင့် ချက်ချင်း မပိုတ်ဖြစ်ဘဲ ဆက်နားထောင်နေလိုက်မိသည်။ ဒါဟာ အဆိုတော် ပိုပိုရဲ့ မိဘမဲ့ သီချင်းဆိုတာ သူလည်း သီချင်းနား ထောင်နေကျမို့ သီနေသည်။

ပုညခင် ၉၁၁

သီချင်းဆုံးခါနီးလေးမှ သူ နားထောင်မိပေမယ့် ထိုသီချင်းပဲ ထပ်လာပြန် သည်။ ကြည့်ရတာတော့ ဒီတစ်ပုဒ်ကိုပဲ သိပ်ကြိုက်လို့ အထပ်ထပ် နားထောင်နေပုံရသည်။

“ဥမက္ခ သိုက်မပျက်နေချင်လည်: xxxမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဘဝ အခြေ အနေ xxxသာယ်လို ဝင်ကြွေးအကြောင်းကံလဲ xxx တို့ဘဝများစွာရယ် xxxရက်စက်လျှို့ ကံကြွောကြောင့်ရယ် မိသားစုလေးများ တွေ့ရင်ကွယ် xxxရင်မှာ ကျိုတ်ပြီး အားကျရတယ် xxx ဒါကို ဘယ်သူသိမလဲ xxx လေမှန်တိုင်းတွေ တိုက်တဲ့အခါ xxxဘယ်ရင်ခြင်မှာ ခိုနားမလဲ ကိုယ်တဲ့ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းသာ အသက်ရှင်နေရင်းနဲ့ xxx”

သီချင်းသံက ငောင်မိုးသာ၏ နှလုံးသားကိုပါ လာပြီး ထိရှေစေ သည်။ ဒီသီချင်းကို ဘူးကြောင့်များ အထပ်ထပ် နားထောင်နေရတာလဲ မေရယ် ...။ မေ့ရင်မှာ လူသူမသိအောင် သို့က်ထားတဲ့ နာကျင်ခံစားမှာ တွေ ရှိနေတာများလား ...။

သူက သီချင်းကို ပိတ်ပေးလိုက်ဖို့ မေ့လျော့စွာဖြင့် အီးယား ဖုန်းလေး တစ်ဖက်ကို နားမှာတပ်၍ နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်နေသည် သူမ မျက်နှာလေးကို ၃၃:ကြည့်လာခဲ့မိပါသည်။

သူတို့ကားလေးကတော့ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ခပ်မှန်မှန် မောင်းလျှက် ရှိပါသည်။

“အတောင်းတိုင်း ပြည့်မယ်ဆိုရင်ကွယ် xxx မိသားစုလေးပဲ ရချင်တယ် xxx အကြောင်နာတွေ့ပဲ တောင်းတမိတယ် xxx မေတ္တာ တော်လွန်းတယ် ဒေါ်ရာများစွာ ရတဲ့အခါ xxx အဖော် ကူးကွယ် xxx ပစ်ထား ခဲ့တဲ့ အမောက် စိတ်မနာရုက်ဘူးကွယ် xxx”

“ကျွန်ုတ် ... ကျွန်ုတ် စတိရာရင် ကောင်းကောင်း မထိန်းနိုင် ဘူး၊ ကျွန်ုတ်ဘူးကို ကူထိန်းပေးပါပြီးဖဲ့ ...”

လင်းလွန်းက အမဏီမေ သင်ပြေားထားသည့်အတိုင်း ကား မောင်းလာရင်း လူရှင်းကားရှင်းသည့် နေရာရောက်မှ စတိရာရင်ကို ဟိုဒီ ကျေးသလို လုပ်လိုက်သည်။

“ကိုလင်းလွန်းရယ် ... ရှင်ကလည်း ဒီစတိရာရင်တောင် မနိုင်ဘူး လား ...”

အမဏီမေက စိတ်မရှည်တော့သလိုလေး ပြောရင်း လင်း လွန်းလက်ထဲက စတိရာရင်ကို လုမ်းထိန်းပေးလိုက်တော့ လင်းလွန်းက ကျိုတ်ပြီးလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ လင်းလွန်းအတွက် ကားမောင်း တာက ခက်တာမဟုတ်၊ မမောင်းတတ်ချင်ယောင် ဆောင်ရတာက ခက် နေတာပင်။

သူ ကားမောင်းသင်နေတာ ငဲ ရက်ရှိခဲ့ပြီး မန်ကိုဆို ဦးသိန်း က အမဏီမေ၏ တိုက်ခန်းရှေ့ထိ သူကို ကားမောင်း ပို့သည်။ ပြီးမှ အမဏီမေကိုခေါ်ကာ သုဝဏ္ဏကွင်းထိ မောင်းသွားပြီး ကားမောင်း သင်ရ သည်။ ဦးသိန်းကို လင်းလွန်းကားမောင်းတတ်ကြောင်း မပြောမိဖို့ နှုတ် ပိတ်ထားရတာမို့ တစ်ခါတလေဆို ဦးသိန်းက ပြီးစေပြီးစေ လုပ်နေတတ် ပါသည်။

ତାଗଯିବ୍ଦି ... ଲଙ୍ଘନ୍ତିରେ ଯିବିନ୍ଦାମାନିକାରୀ
ତାତ୍ତ୍ଵଯୋଗିତାରେ ଅଭ୍ୟାସିତିରେ ପରିଚ୍ଛନ୍ନିତିରେ
ଅଭ୍ୟାସିତିରେ ଅଭ୍ୟାସିତିରେ ପରିଚ୍ଛନ୍ନିତିରେ

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာယာစရာတွေ များလှပေမယ့် နဲလုံး
သားကို ထိရှစေနိုင်သူမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါ။ အမဏီမေကတော့ သူ့နဲလုံး
သားကို ထိရှစေသည်။ လုပလွန်းသော၊ အဓိပ္ပာယ်တွေ အမျိုးမျိုး ယုက်ဖြာ
ရှိဝေနေသော မျက်နှက်ဝန်းကလေးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုကို ဈံး
ရှုက်ထားသည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်လွင်နေတတ်တဲ့ သူမကို သူချုစ်
မိပါသည်။ အမြဲတမ်း တည်းခြံမ မာကျောနေတဲ့ မျက်နှာကလေးပေါ်မှာ
လျှပ်ပြက်သလို လင်းသွားတတ်တဲ့ မပီမသ ရှားပါး အပြီးကလေးကို
မြင်ရသုတိင်း သူ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားရမြိုပင်။

မနက် မနက်ဆို ဂျင်းပဲန်ပြာနှင့် တိရှိပဲလေးဝတ်ကာ အပိုဘု
နိုးစ မျက်နှာပြောင်လေးနှင့် ဆံပင်တိုဖာဖာလေးကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်
တိုက်လျောကားကနေ ဆင်းလာတတ်တဲ့ သူမကို မြင်ရတိုင်း သူ့နံနက်ခင်
တွေက ပိုပြီး အမိဘာယ် ပြည့်စုံသွားရဖြူပင်။

လင်းလွန်းက အတွေးနှင့်အတူ ပြီးမိရင်း ကားမမောင်းတတ်
ချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ မေ့လျော့စွာ ကားကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် မောင်းနေ
လိုက်မိပါသည်။

“ကိုလင်းလွန်း ... ရှင် ကားမောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လာ”
“မောင်းတတ်တာပေါ့ ... ”

လင်းရွှေ့နဲ့က အမှတ်တမဲ့ ယောင်၏ဖြေလိုက်ပြီးမှ သတိဝါယာ ရယ်မောမိရင်း ...

“ခု မောင်းတတ်သွားတာကို ပြောတာလေ၊ ခင်ဗျား သင်ပေးလဲ
မောင်းတတ်ပြီပေါ့ ...”

“ရင် သာတာပါ၊ ရင် မမောင်းတတ်ချင်ယောင် ဆောင်နှုတာပါ

“က ... ကိုယ်က မမောင်းတတ်ချင်ယောင် ဆောင်တယ်ဆိုရာ
ဘာအတာက် အဲဒီလို ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား ...

“များခေါင်းကြိုလှန်းလန်း၊ သီမိုလသုံး မလိုအပ်ပါဘူး၊ ရ

କିମ୍ବି ହାନ୍ତିଙ୍ଗାରେ ପାଦାର୍ଥରେ ପାଦାର୍ଥରେ ପାଦାର୍ଥରେ ପାଦାର୍ଥରେ ପାଦାର୍ଥରେ

ကျော်မလည်း အချိန်ကုန်တယ်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ ပါ ကုန်၊ ကျော်မလည်း အချိန်ကုန်တယ်။

“မပ်ပါဘူး”

လင်းလွန်းက အမောင်းသင်နေသည့် ကွင်းထဲက မော်တွက်လာသော ကားကို လမ်းဘေးမှာရပ်လိုက်ပြီး သူမဘက်သို့ လျှောက်ထိလေ၏ ...

“ကိုယ့်အတွက်တော့ အချိန်က မပုပ်တဲ့အပြင် လှတ်ဆတ်တော့ နေသေးတယ် ...”

သူမက နှုတ်ဆိတ်လျက် သူရှိ စူးစမ်းသလို ကြည့်သည့်
သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ စီးထိတ်မှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို တွေ့သည်။

“ကိုယ် ဖြတ်သန်းရတဲ့ တစ်နေ့တာ အချိန်ထဲမှာ ဒီအချိန်က
ကိုယ့်အတွက် အလတ်ဆတ်ဆုံး၊ အလန်းဆန်းဆုံးပါပဲ ဘမဝ
မေ ...”

များသောအားဖြင့်ကတော့ ယောကျားအများစုပါ မီ

ကလေးဘက်က ကိုယ့်ကို မေတ္တာတဲ့ပြန်ဆိုတယ် အရိပ်အယောင် ပြမဲ့
ကိုယ့်အချစ်ကို ဖွင့်ဟတ်ကြတာပင် ... ॥ လင်းလွန်းကတော့ ဒီလို
အရိပ်အယောင် မရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြာပြ
တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ အနည်းငယ် စိုးထိတ်လာပါသည်။

“သူမထဲက အကြည့်ခိုး တစ်ချက်တလေတောင် မတွေ့ဖူး
သလို နဲ့ နဲ့ ပျော်ပျော်းမှာ၊ ရင်းနှီးရောဝင်မှုကိုလည်း မရခဲ့ဖူးပါ။ ရေလာ
အောင် မြောင်းပေးဖို့ ဝေးလို့ ရေလာလို့ မရအောင် မြောင်းကို အထပ်ထပ်
ပိတ်ဆိုကာဆီးထားသလို တည်းပြုမှုမျိုးနှင့် ဆက်ဆံသော မိန်းကလေးမျို့
သူက ချစ်စကားပြောဖို့ရာ လန်းနေရပါသည်။ မတော် ... ကလေးတွေကို
စာသင်နေတဲ့အလုပ်ကနေ ထွက်သွားရင် မခက်ဘူးလား ... ॥

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... မောက် တစ်ခုလောက် request လုပ်
ချင်တယ် ...”

“ဘရားရေး ... ငါအသံတွေတောင် တုန်ပြီး ထစ်အ လို့ပါ
လား။ နေစမ်းပါ၌ဦး ... ငါက အရိုင်းကလေးမြို့လို့လား ... ॥

သူကသာ တုန်လှပ်နေပေမယ့် သူမကတော့ တည်းပြုမှု
အပြည့်ဖို့ သူကိုကြည့်နေသည်။ ဟင့်အင်း ... မဟုတ်သေးဘူး၊ တည်းပြုမှု
ယောင်ဆောင်နေတာ၊ သူမ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်ကလေးတွေ
ပိုင်းလာနေတာ သူတွေသားပဲ ... ॥ ထိတ်လန့်မှုတစ်မျိုးရှင့်အတူ ခံစား
နှစ်မျော်မှာ အရိပ်အယောင်လေးတွေ ယုက်ဖြာနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ... ॥
ခံစားချက်အမျို့ကို အားတင်းလွန်ဆန်လို့သော အငွေးအသက်တွေ ... ॥

“ကျွန်တော် ... bakery ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ
ကြပြီ၊ စုတွေလေးတွေ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်လို့ရမယ့် နေရာ
လေးတွေ၊ မိသားစွေးတွေ အပန်းဖြေ စားသောက်ချင်မယ့် အပြင်
အဆင်လေးတွေနဲ့ ဆိုင်လေးတစ် ဆိုင်ဖွင့်ချင်တာပါ၊ ဆိုင်လေးကို
cream ရောင်လေးသုတေသန၊ ပုံပြင်ထဲက ရဲတိုက်လေးလို့ ကာတွန်း
အိမ်ကလေးလို့ ပုံစံမျိုးလေး ဆောက်ချင်တာ၊ ဒါက ကျွန်တော်ထိတ်
ကူးသက်သက်နဲ့ လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပေါ့၊ အခု ကျွန်တော်

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တွေက ဒက်ဒိုစိတ်ကူးနဲ့ တည်ထောင်ထားပြီး
သား အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်နေရတာပါ ... ”

သူကပြောရင်း အာမြောက်သလို ဖြစ်လာတာမို့ အနားက
ရေသနဘူးကိုခွဲယူ မေ့သောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ဆိုင်မှာ ကိုတ်
မှန်ဖိတ်တဲ့ အလုပ်ကို မ ကူညီကြီးကြပ်ပေးဆိုင်မလားလိုပါ ... ”

“ရှင်ပြောချင်တာက ကျွန်မကို ရှင့်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကမ်း
လုမ်းတာလား ... ”

“ဟို ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ခကာ
တစ်ဖြတ် အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်သက်လုံးကြီး
ကြပ်ကူညီပေးဖို့ပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပေါ့ ... ”

သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ်အယောင်တရီး၊ ဖြတ်ပြီးသွား
သည်။ ပါးအိုးလေးနှင့်ဖက်နှင့် နှာဖျားကလေးက မသိမသာ နီမြန်းလာ
သည်။

“မ ... ”

သူ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်တော့ မေက ဖျတ်ခနဲ့ မျက်လွှာချွေသွား
သည်။

“မနေ့က အိမ်မှာ မြန်မာကားကြည့်တော့ ကိုယ့်တူမတွေက မေး
တယ် မေ၊ တိုပိုတဲ့က မင်းသား ပြောတဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်
တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သူတို့နားမလည်လို့ မေးတာ၊ နက်နက်
ရှိုင်းရှိုင်းဆိုတာ ဘာလဲတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နားလည်အောင်
သေချာ ရှင်းမပြတ်ဘူး၊ သူတို့ကို ပြန်ရှင်းပြလို့ရအောင် မေ
ကျွန်တော်ကို ရှင်းပြပါလား ... ”

မေက အသာ မျက်လွှာပင်ကာ သူကို ကြည့်လိုက်သည်။
“ပလိုစ် ... ရှင်းပြေးပါမျှ”

“နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဆိုတာ အပေါ်ယံ ပေါ့ပေါ့တိမ်တိမ် သဘောမျိုး
မဟုတ်ဘဲ လေးလေးနက်နက်သဘောထားတာကို ပြောတာပါ”

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒါဆို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ လေးလေး နက်နက်နဲ့ အလေးအမြတ်ပြု တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာကို ပြောတာ ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မေ ... ဒီစကားကို သေချာသောပေါက် နားလည်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ခုပြောမယ့် စကားကိုလည်း ခံစား နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ အမဏီမေကို ကျွန်တော် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်မိနေပါတယ်”

သူမက တိတ်ဆိတ်လျက် သူ့ကို စိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေပါသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝေခွဲမရနိုင်းတွေလည်း ရှိုနေသည်။

“ရှင် ကျွန်မအကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ...”

“အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ကယ်နကာသီမှ ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး မေ၊ တကယ်လို့ အကေ မေအကြောင်း ကျွန်တော် သိသင့်တယ်လို့ယူဆရင် ပြောပြဖို့ ဝတ္ထာရားက မေဆီမှာပဲ ရှိတာပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မေအကြောင်း သိရအောင် တကူးတက လိုက်စုစုမဲ့ နေမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်အတွက် ကတော့ သိသိ မသိသိ အရေးမကြီးပါဘူး ...”

“တကယ်လို့ ကျွန်မသာဝမှာ အပြစ်အနာအဆာ တစ်ခုခု ရှိခဲ့ဖူး တယ် ဆိုရင်ရော ...”

“အပြစ်အနာအဆာဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်တာပဲ မေ ... । သူတစ်ပါးကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အပြစ်အနာအဆာလား ... । ကံကြမ္ဗာ ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အပြစ်အနာအဆာလား ... । မေ ကိုယ်တိုင် ဆိုးမိုက်ခဲ့လို့ ရခဲ့တဲ့ အပြစ်အနာအဆာလားဆိုတာပေါ် မူတည်ပြီး ကွာခြားမူရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အပြစ်အနာအဆာလို့ သတ်မှတ်တယ် မသတ်မှတ်ဘူး ဆိုတာကလည်း ရှုမြင်သုံးသပ်တဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ နားလည်ပေးနိုင်စွမ်းပေါ် မူတည်

ပုညာခင် ၁၁၁

ပြီး ကွာခြားနိုင်သေးတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်က အပြစ်လို့ သတ်မှတ်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို နောက်တစ်ယောက်က အပြစ်ကင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်တာမျိုးလည်း ပြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မေကိုယ်တိုင် မကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုခုနဲ့ ဆိုးမိုက်ခဲ့တာမျိုးမှ မဟုတ်ရင် မေကို အပြစ်ရှိသူအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေ ကိုယ်တိုင် ဆိုးခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဆိုးရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှာကြည့်ပြီး မေကို အတတ်နိုင်ခံး နားလည်ပေးမိမှာပါ မေ ...”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမ၏ မျက်လုံးတွေက နဲ့သံသွားလေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးတွေက အဝေးသို့ ငေးရှိရင်း နှုတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ လင်းလွန်းကလည်း သူမ၏အတွေးတွေကို အနောင့် အယုက် မပေးတော့ဘဲ ဘေးတစ်စောင်းမြင်နေရသည့် သူမမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

ထိုခက္ကမှာ သူမက အပြုးဆန်းကလေးတစ်ခုဖြစ် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချုပ်လိုက်သည်။ ပျော်လို့ ပြီးတဲ့ အပြုးမဟုတ်တာ သေချာသော၊ နာကျင့်မှုတစ်ဝိုက် အဆွဲတိုက်လိုစိတ် တစ်ဝိုက် ပါကောင်းပါမည် ဖြစ်သော အပြုးဆန်းကလေး၊ အပြုးတုကလေးပင် ... ။

ပြီးတော့ အနည်းငယ် အက်ရှုသော စကားသံ ...

“ကျွန်မ ယောကုံးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်ရှိလား၊ ချစ်လို့ ရလား၊ ကျွန်မကိုချုပ်ပြီး ကျွန်မကလည်း ချစ်နိုင်တဲ့ ယောကုံးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှေ့တဲ့ မိသားစု ဘဝကို တည်ထောင်ခွင့်ရှိသေားဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့အဖြောက် သိချင်ခဲ့တာ ၁၀ နှစ်ရှိခဲ့ပြီ ကိုလင်းလွန်း ...”

စကားအဆုံးမှာ သူမ၏ မျက်ဝန်းကလေးက လင်းလွန်းဘက်သို့ ရွှေ့လာသည်။ အဲဒီ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ

ပုညာခင် ၁၁၁

ရေနေခဲ့သည်။ နာလုံးသားရဲ့ နာကျင်မှု တရာ့တစ်ဝက်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူမှုမှာ ဘယ်လို နာကျင်စရာ အဖြစ်သနစ်တွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ မသိရပေမယ့်လည်း သူမရဲ့ နာကျင်မှုတွေကို သူ.ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် အေးပြီးစေချင်မိသည်။

သူမက စကားဆက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခုထိ ကျွန်မ အဖြေရှာမတွေ.နိုင်သေးဘူး”

“မေ ...”

လင်းလွန်းက သူမ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖွွ့ဖြုတ်ပေါ်
ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“လူဆိုး လူမိုက် လူသတ်သမားတွေမှာတောင် အချစ်ရှိကြတာပဲ
မေ၊ အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေး လူတန်းစား မရွေး ချစ်ခွင့်
ရှိပါတယ်၊ ချစ်စိတ်ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ်၊ ချစ်စိတ်ကို ဘာနဲ့မှ
ကန့်သတ်ထားလို့ မရပါဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ လူ.အခွင့်အရေး တစ်ခု
ပါ မေ ...”

မေက လင်းလွန်း၏ မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့
သည်။ မေမျက်လုံးထဲမှာ နှီးညံ့မှုတွေနှင့်အတူ ဝေခွဲမရနိုင်ခြင်းတွေပါ
တွေ.ရာသည်။

“ကျွန်မ ...”

မေအသံက အက်ကွဲတိမ်ဝင်သွားသည်။ လင်းလွန်း အုပ်
ကိုင်ထားမိသော သူမ၏ လက်ကလေးက မသိမသာ တုန်ရင် နေသည်။
လင်းလွန်းက သူမ၏ လက်ဖျားကလေးတွေကို ဆုပ်ညွစ် အားပေးလိုက်
မိခိုနှုန်း သူမ၏ ကော့မျက်တောင်ဖျားမှာ မျက်ရည့်ကလေး သီးလာသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဘဝက သိပ်ပြီးမရှင်းလင်းဘူး ကိုလင်းလွန်း၊
ကျွန်မဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင့်ကို အခုပြောမပြနိုင်
သေးဘူး၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေလုပ်မိမယ်ဆိုတာလည်း ရှင့်ကို
ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါ ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မနှုလုံးသားကတော့

ရှင့်ပြောင့် လွှပ်ရှားခဲ့ရတာကို ကျွန်မ ဝန်ခံပါတယ် ...”
“မေရယ် ...”

လင်းလွန်းက ကိုယ့်လက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို အသာ
ဖွဲ့ ဆွဲယူလျက် ကိုယ့်ပါးနှင့် ဖိကပ်အပ်ထားလိုက်ချိန်မှာ ကော့မျက်
တောင်ဖျားက မျက်ရည်တစ်စက် ကြွေသက်ခဲ့လေသည်။

“သမီး... နင့်အဖော့ လိုက်မလား၊ အမေနဲ့ လိုက်မလား ပြော...”
“နှမ ... မြန်မြန်ပြော၊ အချိန်မရှိဘူး... । နင့်အမေနဲ့ လိုက်မှာလား၊
အဖော့ လိုက်မှာလား...”

“ဟဲ ... လိုက်ဘွားလေး ဒါလေး လိုက်ဘွားရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့
လဲ၊ နင် လိုက်ဘွားမှ ခုက္ခရာက်နေတာတွေအားလုံး ပြေလည်
ဘွားမှာ၊ နင်က နင့်ကို ထမင်းကျေးထားတဲ့ ကျေးမှုးရှင်ကို ဒီ
လောက်လေးတောင် စေတနာမရှိဘူးလား၊ မကူညီချင်ဘူးလား...”

အသံတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ အရှုပ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်
နေသည်။ အမေ အသံ၊ အဖော့ အသံ၊ ပြီးတော့ ဒေါကျော် ၏အသံ။
နေပါဉိုး... ဒီအသံတွေချည်း မဟုတ်ဘူးလေး၊ ယောကျား တစ်ယောက်ရဲ့
ရယ်သံသံလည်း အဝေးကနေ လွှင့်လာနေသေးတာ။ အား ... မကြား
ချင်ဘူး။ ဘွားစမ်း ... ထွေက်ဘွားစမ်း ...”

အာရုံတဲ့မှာ အားလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ဖန်ချက်တွေ
လဲပြီးသံ ကြားရသည်။ အော်ချင်ပေမယ့် လည်ပင်းကို တစ်ခုခုက ဆွဲဆုပ်
ဖို့ပြုစွာ ဆိုကြပ်မွန်းနှစ်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အဖိုး
ထားရသလိုပိုး ...” အသက်ရှုလို့လည်း မရ။ သေတော့မှာပဲ ...”

“အ ... အ ... အွှုတ် ... အင်း ... အား ...”

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

မေသည် အမှာ်ငါးမွှာ ချောက်ကမ်းပါးထဲ ကျသွားသလို့
ရေနက်ထဲ နစ်သွားသလို့ ... သွေးရှုးသွေးတန်း မွန်းကြပ် ကြောက်လန်း
လျက် အသံထွက်လာဖို့ကို အမှာ်ငါးမှာ ပြီးစား အော်ဟစ်ကြည်သော်
လည်း အသံက အလွယ်တကူ ထွက်မလာ။ အတော်ကြာမှ တအအ
အသံကလေးက လည်ချောင်းထဲမှ မချိမဆုံး ထစ်အထစ်အ ... တိုးထွက်
လာပြီး တဖြည့်းဖြည့်း အသံ ကျယ်လာကာ ရေမွန်းနေရာမှ ထိုးထွက်လွှတ်
မြောက်လာရသလို့ ပြန်းခနဲ့ လန်းနိုးလာသည်။

မေက ဆတ်ခနဲ့ ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်ရင်း မောဟိုက်
ပင်ပန်းနေသည်။ အာခေါင်တွေ ခြောက်နေသည်။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း
ခုန်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချေးတွေ ခဲ့နှစ်နေပါသည်။

ဒီလို့ ချောက်အပိုမက်တွေနဲ့ လန်းနိုးရတဲ့ နေ့တွေ မကုန်ဆုံး
နိုင်သေးဘူးလား ...” ၁၀ နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲလေး။

မေက တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ ရင်ဘတ်ကို ဖိထားရင်း
အသက်ကို မှန်အောင်ရှုသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာနံဘေးက ရေခရားကို
ဆွဲယူကာ ရေတစ်ဖော်ခွက် အပြည့်ငြုံပြီး မောသောက်လိုက်သည်။

မေအိပ်ခန်းထဲမှာ မီးချောင်းအရောင်ဖြင့် လင်းထိန်းနေသည်။
မေဟာ အမှာ်ငါးကြောက်သူမှို့ မီးဖွင့်ပြီးအိပ်မှ အိပ်လို့ ပျော်နိုင်ပါသည်။

ရေသောက်ပြီးချိန်းမှာ မေက ပြိုမြဲသက်စွာ ဆက်ထိုင်နေရင်း
ကူးထိုလန်တက်နေသော ညာအိပ်ဂါဝန်ကလေးအောက်က မေ့ခြေသလုံးဆီသို့
အကြည့်ရောက်ဘွားခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ဆီ ပဲပုံးတက်တော့မတတ် အမဏီးကြုံက်ရပ်လေး
ရှိနေသည် ခြောသလုံးသားကို မေက လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဖွွဲ
ထိပွဲတော်လိုက်မိသည်။ ဒီအရှုပ်ကလေးကို မွတ်သပ်လိုက်ရတိုင်း မေ့စိတ်
မှာ အားအင်တွေ ဖြစ်ထွန်းလာတတ်သည်။

“အမဏီးကြုံက်ဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိခြင်းရဲ့ အမှတ်
အသားပဲလေး၊ အမွေးတစ်ပင် ကျွဲ့ရင်တောင်မှ သူတို့ဘဝ တစ်

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

လျောက်လုံး အရှက်ရ နာကျင်တတ်ကြတယ်၊ ရန်သူကို အမွှာ တစ်ပင်တောင် အကျေတ်မခံဘဲ ရဲရဲပုံစံ တိုက်ပွဲဝင်တတ်ကြတယ်”

“င်္ဂီတုပြင်လေး ပြောပြခဲ့သော အဘွားရဲ့ အသကို ကြား ယောင်ရင်း မေ ဝမ်းနည်းလာခဲ့သည်။ ဟော ... အဘွား မခြေရင်းမှာ မမှုမေ့လေးထိုင်ပြီး ပုံပြင်နားထောင်နေတဲ့ ကလေးလေး တစ်ယောက်။

“ဘွားဘွား ... သမီး မာမဏီးင်္ဂီတုလေး ဖြစ်ချင်တယ်”

“မာမဏီးင်္ဂီတုလေး ဖြစ်ချင်ရင် မြေးက သတ္တိရှိရမယ်၊ အရှက်သိက္ခာ ရှုရမယ်”

“အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲဟင် ဘွားဘွား၊ သမီး နားမလည်ပါဘူး”

“ကောင်းတာလုပ်ဖို့ မကြောက်ရဘူး၊ မကောင်းတာလုပ်ဖို့ ကြောက်ရမယ်လို့ ပြောတာလေ မြေးရဲ့ ...”

“ကောင်းတာ မကောင်းတာဆိုတာ ဘာလဲဟင် ဘွားဘွား”

“ကောင်းတာဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိသလို သူတစ်ပါး အတွက်လည်း အကျိုးရှိတာ၊ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိရင်တောင် မှ သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးရှိတာမျိုးပေါ့၊ မကောင်းတာဆိုတာက ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ သူများအတွက်လည်း အကျိုးမရှိ တာမျိုး၊ ကိုယ့်အတွက်ပဲ အကျိုးရှိပြီး သူများ အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက် ပျက်စီးစေတာ မျိုးပေါ့”

အဘွားကို မေးခွန်းထုတ်နေသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက် ကို မေ့မျက်စီရော်မှာ ပြန်မြေငြေယောင်လာသည်။ အဲဒီကလေးဟာ နဲမေ ... ။ မာမဏီးမေ ဘဝကို မရောက်ခင်က ဘာစိတာဒ်ရာမှုမရှိသေးတဲ့ ကလေးလေး မနုမေပေါ့ ... ။

အဲဒီ ကလေးလေးက ...

‘သမီး ... မာမဏီးင်္ဂီတုလေး ဖြစ်ချင်တယ်လုံး’ အမြဲ ပြောခဲ့ဖူး ဘာ ... ။

အဘွားကို သတိရမိတော့ မေ့ရဲ့ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာသော စီတ်နှလုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း အေးချမ်းလာသည်။

အဘွားနဲ့ နေခွင့်ရလိုက်တဲ့အချိန်ဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြာခဲ့ပေမယ့်လည်း အဲဒီကာလလေးက မေ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ အတောက်ပဆုံး၊ အပျော်ဆွင်ရလုံးကာလတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဘွားရဲ့ ပုံပြင်ကလေးတွေက မေ့ဘဝကို ပျက်စီးယိုင်မသွားအောင် ထိန်းကွပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သေချင်လောက်စရာ အဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြံခဲ့တာတောင်မှ မေဟာ ကိုယ်ဘဝကို ကိုယ် ထူမတ်နေနိုင်ခဲ့သည်လေ ... ။

မေသည် ဝမ်းနည်းစီတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှာ ဘေးတစောင်းလေး ပြန်လဲလျောင်းလိုက်သည်။

မေ မျက်နှာမူရာဘက်ရှိ စားပွဲလေးပေါ်မှာတော့ မေ့ဘဝမှာ ပထမဗျားဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိုမ် ရိုက်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံလေး ရှိနေသည်။

အဲဒီ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ရတဲ့နေ့ဟာ မေ့ဘဝရဲ့ အပျော်ဆွင်ဆုံးနေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့သလို စီတ်ဆင်းရရှိဆုံးနေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခါးသီးနာကြည်းရသောနေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က နှစ်ပေါင်းများစွာ မဆုတွေ့ရသော အဖေနဲ့ အမေ့ကို ပြန်ဆုံးတွေ့ခွင့်ရတဲ့ မေ့ရဲ့ မွေးနေ့ ... ။ အဲဒီနေ့မှာ အဖေ၊ အမေနဲ့ မခွဲခွာခင် ဒီမိသားစု ဓာတ်ပုံလေးကို ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ရှိက်ဖြစ်ခဲ့တာပင် ... ။

အဲဒီနေ့ ညမှာပဲ မေ့ဘဝရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို ကြံခဲ့ရသည်။ မေ့ရဲ့ မွေးနေ့တိုင်းကို ဒီအဖြစ်ဆိုးနဲ့အတူ ပူးတွဲသတိရနေရတဲ့ အဖြစ်လောက် ဆိုးစွားတာ မရှိတော့ပါလား ... ။

မန်က်ဖြန်ဆို ...

မေ သတိမရချင်တဲ့ မွေးနေ့ကို ရောက်ဦးတော့မည်။ ဟင့်အင်း ...

အဲဒီနေ့ကို မေ့ဘဝထဲက ထွင်းထစ် ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်ပမယ့် အဲဒီနေ့ဟာ တစ်နှစ်တစ်ကြိုမ် မှန်မှန် ကျရောက်လျက် မေ့ရင်ကို နာကျင်စေသည်။

မာတ်ပုံလေးကို ၃၃:ကြည့်နေမိသော မေ့မျက်လုံးတွေ မှန်ဝါး
လာသည်။

မေက မာတ်ပုံလေးကို လုမ်းယူပြီး ရင်ခွင်မှာ တင်းတင်း
ဖိအပ်ကပ်ထားလိုက်သည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မ ငိုးသည်။ အသံထွက်
ကာ ရှိုက်ငင်ကာ အသက်ငင်မတတ် တုန်ခိုက်နာကြည်းစွာ ရင်ကွဲမတတ်
ငိုးသည်။ အားအင်ကုန်ခန်းကာ အသံမထွက် နိုင်တော့တဲ့အထိ မ ငိုးသည်။
တစ်နှစ်မှ တစ်ခါပါပဲ ...။

ဟန်ဆောင်အားတင်းရင်း အမြိအခိုကင်းကင်း တည်တည်
ြိမ်ြိမ် ရဲရဲရင့်ရင့် ရပ်တည်နေရတဲ့ အမတော်မေ့ ဘဝမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ
လောက်တော့ ခုလို ရင်ဖွင့် ငိုးကြွေးလိုက်ပါမှ မွန်းကြပ်နာကျင်မှုတွေ
လျော့သွားနိုင်မှာမြို့ပါ။

မ ငိုးကြွေးဆဲမှာ မေ့ခေါင်းအုံနားမှာ silent လုပ်ထားသည်
ဖုန်းလေးက မီးလေးလင်းပြီး လင်းလွန်း၏ ဖုန်းနံပါတ် ပေါ်လာသည်။

သူဟာ မေ့ချုစ်သူ ...။ မေ့ရဲ့ တကယ့်ချုစ်သူလား။ သူနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ မေ့ရဲ့ခံစားချက်တွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘူးလား။ အို ...
မ ေ ... ထိန်းချုပ်ရမှာပဲ။

မေက ဖုန်းမကိုင်။ ဖုန်း ခေါ်နေတာကို ဥပေက္ဗာ ပြုထား
ရင်း ရင်ကွဲမတတ်သာ ငိုးကြွေးနေခဲ့မိလေသည်။

လျောကားထစ်တွေကို တဖျပ်ဖျပ် ကျော်လွှားနင်းတက်လာ
သော ဇ်မိုးသာ၏ ခြေလှုံးတွေက မြန်ဆန်ပေါ်ပါး သွက်လက်နေသည်။
နောက်ဘက်ကခြေသံတွေက နည်းနည်းဝေးကျိုးခဲ့ပြီး အသ
တွေက လျောကားခွင်တစ်လျောက် လိုက်တက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ဇ်မိုး ... ငါတို့ကို စောင့်ပါဦးကွာ၊ ဒီလောက်လည်း
စိတ်မစောစမ်းပါနဲ့ ...”

“လွှတ်သာထားလိုက်တော့ ကိုကျော်သက်ရေး ... တိုဇ်က မိုးမလင်း
ခင်ကတည်းက birthday wish သွားလုပ်ချင်နေတာ ...”

“ဒီလောက် စိတ်စောနေတာ ဒီကောင် ညာကတည်းက အိပ်ရဲ့လား
တောင် မသိဘူး”

“အိပ်မယ် မထင်ဘူး ကိုသက်၊ မနက် ၅ နာရီလောက်ကြီး
ကျွန်တော့ဆီ ဖုန်းဆက်နှိုးပြီး စောစောသွားဖို့ ဆော်ညြေနေတာ ...”

“ဒီကောင် ဒါတော့ သိပ်သိသွာ့လွန်းနေပြီး ငါတို့ မွေးနေ့တွေ
တုန်းက ဒီလောက် ဝိရိယ် မကောင်းပါဘူး”

ကျိုစယ်သံတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်၊ ခြေသံတွေက
တဖျပ်ဖျပ် ...။

င်မိုးက မွေးနေ့ကိတ်ဘူးကို ပိုက်ထားပြီး ခုနစ်ထပ်ထိ ဆက်တက်လာရင်း ပြီးစေ့စွဲ ဖြစ်လာသည်။

သူတို့ ပြောလည်း ပြောစရာ ... ။ သူကလည်း ဝိရိယ ကောင်းလွန်းခဲ့သည်။

တကယ်တော့ င်မိုးတို့ Green Hearts အဖွဲ့သားတွေရဲ့ မွေးနေ့တိုင်း အဖွဲ့သားတွေအားလုံး စုဝေးကာ မွေးနေ့ အမှတ်တရလေး တစ်ခုခု surprise လုပ်ပေးသည် အလေ့အထလေး ရှိခဲ့ပါသည်။

“မမော သိပ်လျှို့ဂုဏ်တာ ... သိလား ကိုဝေလင်း၊ သူ့ မွေးနေ့ သိချင်လို့ မေးတာကိုမပြောဘဲ စကားလွှဲပစ်လို့ ပန်ပန်တိုက သူ့ အလစ်မှာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်တဲ့က မှတ်ပုံတင်လေး ခုံးကြည့်မိလို့ သိရတာ၊ တော်သေးတယ် ... စောစောစီးစီး ကြည့်လိုက်မိလို့ နောက်မို့ဆို ဒီတစ်နှစ် လုပ်မပေးရဘဲ လွှတ်သွားမှာ ...”

ပန်ပန်က ဝေလင်းကို လုမ်းပြောရင်း လောကားထစ်တွေပေါ် နင်းတက်လာသည်။ ပန်ပန် အပါအဝင် အားလုံးဆီမှာ ဗာမကီမေအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးတွေ ပါလာကြသည်။

“အဲဒါ ကိုဇ်က နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပန်ပန်ရဲ့၊ ဒီ တစ်နှစ် မမေကို မွေးနေ့ လုပ်မပေးလိုက်ရရင် ကိုဇ် တော်တော်ကြကွဲ ရမှာ ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုဇ်”

နေနေက င်မိုးကို အမိလိုက်တက်လာရင်း လုမ်းပြောတာမို့ င်မိုးက ပြီးမိရင်း ...

“သူက မိဘလည်း မရှိတော့ဘဲ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာဆိုတော့ သူ့မွေးနေ့ရောက်တိုင်း အားငယ် ဝမ်းနည်းတာမျိုး ခံစားရမှာပါဘာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ ပျော်ပျော်ရွှေ့ရွှေ့လေး ဖြစ်သွား အောင် ငါတိုက ဂရမိက်ပေးဖို့ လိုတာပေါ့၊ ငါတို့အဖွဲ့က တွေး တစိမ်းတွေအတွက်တောင် စဉ်းစားပေးပြီး အရှုံအတန်းတွေ လုပ် နေတာလေး၊ ကိုယ့်အဖွဲ့သားအချင်းချင်းအတွက်လည်း စဉ်းစားပေးပြီး သူပျော်ရွှေ့အောင် ဂရမိက်ပေးဖို့လိုတာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

ယဉ်ချေ ၁၇၃

“အင်းလေး ဟုတ်ပါတယ်၊ မမေ ကြည့်ရတာလည်း တစ်မျိုးလေးပါ၊ အရယ်အပြီးကလည်း နည်းသေး၊ စက်ရပ်ကလေးလိုပဲ ...”

“နှလုံးသားပါ စက်ရပ်ဖြစ်နေရင် ကိုဇ်တော့ ဒုက္ခာပဲ ...”

“မူး ... ရောက်ပြီထင်တယ်ဟာ၊ ကြားသွားဦးမယ် ...”

င်မိုးက နောက်ဘက်သို့လည့်ကာ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ထိုးကန်လန်းဖြတ်တင်၍ ပြောလိုက်တော့မှ ပန်ပန်က ပခုံးလေးတွေနှင့်ကာလျှာတစ်လစ်လေး ထုတ်ပြီး ဤမ်းသက်သွားသည်။

ဝေလင်း၊ ပေါ်လျှို့ ကျော်သက်၊ ပန်ပန်နှင့် နေနေ တို့က လျေကားထစ်တွေမှာ အဆင့်ဆင့် ရပ်နေလိုက်ကြသည်။

င်မိုးကတော့ အခန်းရှုံးမှာ ရပ်ကာ အခန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တိုက် ဤ၊ အခန်း ဘုံ၊ ခုနစ်လွှာဆိုတော့ ဒီအခန်းပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ရယ်”

“အေး ... သူပေးထားတာတော့ အဲဒီလိပ်စာပဲလေး၊ ဘဲလ် နှိပ်ကြည့်လိုက်လေကွာ ...”

ကျော်သက်က လုမ်းပြောတာမို့ င်မိုးက အခန်း ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ရင်း လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက် င့်ကြည့်မိသည်။ မနက် ၁၀ နာရီ ဘုံ၊ မိနစ်ဆိုတော့ ဒီအချိန်ဆို နှီးတော့ နှီးပြီထင်ပါရဲ့။

အခန်းတံခါး ပွင့်အလာကို စောင့်ရင်းင်မိုးက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကား ...

“ပန်ပန် ... သူ ဒီနေ့ အိမ်မှာရှိတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာတယ်လေး၊ မနေ့က ပန်ပန် ဖုန်းဆက်ပြီး ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ပြောရင်း မေးကြည့်တော့ ဒီနေ့ သူ့သင်တန်းချိန်တွေ မရှိဘူးတဲ့၊ အိမ်မှာပဲ စာရေး စာဖတ် လုပ်မှာတဲ့ ...”

“တံခါးက ချက်ချင်းကြီးတော့ ပွင့်မလာဘူးလေကွာ၊ နောက် ဘက်တွေဘာတွေ ရောက်နေမှာပေါ့၊ စိတ်အေးအေးထား၊ စိတ်အေး အေးထား ... င်မိုး၊ သိပ်မပျောနဲ့ ...”

ယဉ်ချေ ၁၇၄

ကျော်သက်က လှမ်းပြောကျိုစယ်နေဆဲမှာ တံခါးက ချုပ်ခနဲ
ပွင့်လာကာ မေ့မျက်နှာလေး တစ်ဝါက်တစ်ပျက် ပေါ်လာသည်။

“ဟင် ... ကိုရင် ...”

“Happy birthday ! ...”

သူတို့အားလုံး သံပြိုင်အော်ကာ ၁၇မိုးက ကိုတ်မန်ကို
မြောက်ထားပြီး ကျွန်ုပ်များက လက်ခုပ်တွေ တီးလိုက်ကြတာကို မေက
မှတ်လုံးလေး အပြုးသားဖြင့် အံ့အားတသင့် ငေးနေသည်။ ဘာစကားမှ
လည်း မတုံပြန်နိုင်ဘဲ သူတို့ကို နှုတ်ဆိတ်ထေးကြည့်နေသော မေ့မျက်ဝန်း
ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။

“မမေ ... ကျွန်ုတော်တို့ကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့် မပေးတော့ဘူးလား ...”

၁၇မိုးက ပြောတော့မေ မေက သတိဝင်လာပုံလေးနှင့် လှပ်
ရှားလာကာ တံခါးကို ခဲ့ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူမ၏ တိုက်ခန်းလေးထဲကို လှမ်းဝင်ခွင့်ရလိုက်သည်နှင့်
နွေးထွေးသော ရာသကို ခံစားလိုက်ရသည်။

၁၇မိုးက ကျိုးသော်လည်း ရှင်းသန္တာနေသော အခန်းလေးထဲ
သို့ အရင်ဆုံး လှမ်းဝင်လာရင်း သူမ၏ နေရာကလေးကို ဝေးပြောကြည့်လာ
သည်။

“ဂါး ... မမေ အခန်းမှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးပါလား၊ အတော်
ပဲ ... မမေဆိုက ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ငှားဖတ်ရမယ်”

“ဟဲ့ ... သေချာပဲ ကြည့်ပါ၌း ပန်ပန်ရယ်၊ နင် ဖတ်လောက်စရာ
တစ်အုပ်တလေမှ ရှိရှိလား၊ ငါတွေ့တာတော့ စာကြီးပေကြီးတွေ
ချည်းပဲ”

မေ့အခန်းလေးထဲမှာ စကားသံတွေဖြင့် စည်ကားသွားသလို
ရှုံးပိုင်းအခန်းထဲမှာလည်း လူပြည့်သလောက်နီးနီး ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံးက ကြမ်းပြုပေါ် အေးအေးလူလူ ထိုင်ချလိုက်ကြ
တာမို့ မေက အားနာသွားပုံဖြင့် ...

“အားနာလိုက်တာ၊ ထိုင်စရာက အဆင်မပြတော့ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ပြောတယ် ... ပြောတယ်၊ ဒါက အပြောဆုံးပဲ၊ တုံးလုံးပက်လက်
သက်သောင့်သက်သာတောင် လှုလိုက်လို့ ရသေးတယ်”

ကျော်သက်က ခြေတစ်ဘက် စန့်ထုတ် အညာင်းဖြေရင်း
ပြောလိုက်တာပင်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်ုမ မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုများ သိပြီး ...”

“ဟာ ... စပ်စုတဲ့ ကိစ္စကတော့ ပန်ပန်တို့အတွက် အေးဆေးပဲလေ
မမေ၊ သူတို့တွေ မမေ ပိုက်ဆုံးအိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကို ခိုးကြည့်
ထားကြတာ၊ ကျွန်ုတော်တို့က ဒီလိုပဲ ... ကျွန်ုတော်တို့အပ်စုတဲ့
ကတ်ယောက်ယောက်ရဲ့၊ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း အမှတ်တရလေးဖြစ်
အောင်လုပ်တတ်လို့ မမေဆီ စုလာလိုက်ကြတာ ...”

“မမေ ... နေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်နှာလေး မို့အစ်နေသလိုပဲ ...”

၁၇မိုးက ကျော်သက်နှင့် စကားပြောနေသော မေ့ကို ငေးရင်း
လွှတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်တာမို့ သူတို့အဖွဲ့သားအားလုံးရဲ့ အကြည့်က
၁၇မိုးဆီ ပြိုင်တူရောက်လာသည်။

“မင်း ... မျက်စီကောင်းလှုချည်လား ၁၇မိုး၊ တော်တော်

အမြင်ကြည့်လင်ပါလားကျား၊ ငါတို့တောင် သတိမထားမိဘူး ...”

မေက ၁၇မိုးကို လှမ်းကြည့်ရင်း အနည်းငယ် ပြီးယောင်
ပြုကာ ...

“နည်းနည်း အအေးမိသလို ဖြစ်ထားလို့ မျက်နှာအမ်းနေတာပါ၊
ကျွန်ုမ နေကောင်းပါတယ် ကိုဇ်၊ ကဲ ... ခဏလေးပါနော်၊ ကိုဇ်
တို့စားဖို့ ကျွန်ုမ တစ်ခုခု စိစိုးလိုက်ပြီးမယ်”

“နိုး ... နိုး ... ဘာမှမလိုဘူး၊ မွေးနေ့ရှင်က ဒီမှာထိုင်၊ ဒီမှာ
ကိုတ်မန်ခွဲမယ်၊ စားစရာတွေလည်း ပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်ုတော်
တို့ရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါများ ...”

ကျော်သက် စကားဆုံးတော့ ၁၇မိုးမှုအပ အားလုံးက မွေးနေ့
လက်ဆောင်ထုပ်လေးတွေကို မေ့ရှုံးသို့ ချပေးလိုက်သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၉၅မိုးက ခုံပုကလေးပေါ်မှာ မွေးနေ့ကိတ်ကို တင်ထား
လိုက်ပြီး အသင့်ပါလာသော ဖယောင်းတိုင်ကလေးတွေ ဖိုက်နေရင်းက ...
“မမ ကျွန်တော် ဘယ်နှစ်ငါး ဖိုက်ရမလဲ ...”
“၂၂ တိုင် ...”
“ဟာ ... ဒါဆို မမေက ကျွန်တော်နဲ့ အသက်အတူတူပဲ၊ မမေကို
ကျွန်တော် မ ထည့်မခေါ်တော့ဘူး၊ မေလိုပဲ ခေါ်တော့မယ်၊ မေ
လည်း ကျွန်တော်ကို ကိုင်လို့ မခေါ်နဲ့၊ ၉၅မိုး၊ ၉၅မိုးသာ အဲဒီ
လိုပဲ ခေါ် အိုခေနော် ...”
“ကျွန်တော်တို့ကရော ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ ...”
ဝေလင်းက လှမ်းမေးတော့ ၉၅မိုးက ပခုံးတစ်ချက် တွေ့နှင့် ...

“မင်းနဲ့ ပေါ်ယောက မေ့ထက် ငယ်တယ်၊ ပန်ပန်နဲ့ နေနေလည်း
ငယ်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့လေးယောက်က အရင်အတိုင်းပဲ
ဆက်ခေါ်၊ ကျော်သက်က ငါတို့နဲ့ ရွယ်တူ ဆိုတော့ အမကိုမေလို့
ခေါ်ချင် ခေါ်ပေါ့ ...”
“ဟမ် ... မင်းကျတော့ မေ တစ်လုံးတည်း၊ ငါကကျတော့ လေကုန်
ခံပြီး နာမည်အပြည့်အစုံ ခေါ်ရမယ်ပေါ့ ...”
အားလုံးက အချင်းချင်းရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း ဖယောင်း
တိုင်လေးတွေ ကူးနိုင်ပေးနေကြသည်။

မေကတော့ မျက်လုံးကြည်လဲလဲလေးနှင့် သူတို့ကို ငါး
ကြည့်နေပါသည်။
“အိုခေ ... ကဲ ... ရပြီ”
“ဟက်ပီဘက်ဒေး တူးယူ xx ဟက်ပီဘက်ဒေး တူးယူ ...”
၉၅မိုးက ဖယောင်းတိုင်လေးတွေကို မီးညီထားလိုက်ပြီးပြီး
အားလုံးက လက်ခုပ်သတွေနှင့်အတူ သီချင်းစဆိုလိုက်ကြလေသည်။
လက်ခုပ်တီးကာ သီချင်းဆိုနေရင်းကပင် ၉၅မိုး၏ အကြည့်

တို့က မလုမ်းမကမ်း ခုံလေးပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဓာတ်ပုံကလေးဆို ရောက်
သွားခဲ့လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ပုံရသူ နှစ်ဦး၏အလယ်မှာ ရပ်နေသော မိန်း
ကလေးဟာ ...

၉၅မိုးသည် ထိပုံကလေးထဲမှာ အကြည့် လွှာမသွားနိုင်ဘဲ
ရင်တွေ တဒုန်းခုန်း ခုန်းလာသည်။

ဖြူစွင်အေးမြတဲ့ မျက်နှာထားကလေးနဲ့ ခေါင်းလေး ငဲ့ပြီး
အားရပါးရ ပြီးရယ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဆောင်းတစ်ညမှာ သူတို့ရဲ့
တက်တူးဆိုင်ကလေးကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။

မြင်ဖူး သိကျွမ်းနေသလို ခံစားချက်ရယ် ...။ အဖော့ရဲ့
အလုပ် အသေသပ်ဆုံး လက်ရာ အမကို တက်တူးရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီ
ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီအချက်တွေအားလုံးက မေဟာ သူ
၁၂ နှစ်သားအရွယ်က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်း သေချာ
စေခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးဟာ ကလေးရပ်တောင် သိပ်
မပေါ်ရက်တ်သေးသော်လည်း၊ လတ်တလော အမကိုမေနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်
တူရုံကလွှဲပြီး ခြားနားသောအသွင် ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဒါဟာ မေပဲ
ဆိုတာ သူ့စိတ်က သေချာနေပါသည်။

‘အဲဒီညာက ဘာဖြစ်ခဲ့ပါသလဲမေ’ ဟု မေးချင်သော်လည်း
သူ မမေးရက်ပါ။ အဲဒီညာက ဆုံးခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြန်မပြာ
လိုပါ။ မောဝမှာ ခါးသီးစရာတွေရှိခဲ့မယ်ဆုံးရင်လည်း မေအနေနဲ့ ပြည့်ဖူး
ကားချာ မေ့ထားလိုက်ချင်တာမျိုးတွေ ရှိနိုင်တာပေါ့ ...။ မေ မေပျောက်ချင်
သည့် အတိတ်ကို ပြန်တူးဆွဲသူလည်း မဖြစ်လိုတော့ပါ။

အဲဒီတုန်းက ပျောစရာကောင်းခဲ့ရင်သာ ခုချိန်မှာ ‘အဲဒီတုန်း
က နင်နဲ့ငါး ဆုံးခဲ့ကြတာလေ’ လို့ ပြန်ပြာင်းပြောဆိုဖြစ်မည်ပေါ့။
ခုတော့ သူက မသိချင်ယောင်သာ ဆောင်နေလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
သည်။

“ဟောကောင် သီချင်းမဆိုဘဲ ဘာတိုင်နေတာလဲ ဟိုမှာ မေကဖြင့် ဖယောင်းတိုင်တောင် မီးမှုတ်နေပြီ ...”

ကျော်သက်က တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်တော့မှ င်္မားက သတိဝင်လာသည်။ မေက ဖယောင်းတိုင်တွေအားလုံး ြိမ်းသွားအောင် မှုတ်နေသည်။

င်္မားက မေ့မျက်နှာလေးကို ၃၃:ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ လိုက်မိပါသည်။

မေက မွေးနေ့ကိုတိကို ခဲ့ပြီး ပန်းကန်ပြားလေးတွေ သွားယူ လာကာ သူတို့ အားလုံးစားဖို့ ခွဲထည့်ပေးနေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ဝယ်လာသည့် စားစရာတွေကို ပိုင်းဖွဲ့ စားသောက်ဖြစ်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ ကျော်သက်တို့ ဝေလင်းတို့ ရှယ်မော ခုညံ့ စားသောက်နေချိန်တွင် င်္မားသာက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဘာက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဝရန်တာ ကျော်:ကျော်:လေးမှာ နှင့်ဆီ၊ စံပယ်၊ သစ်ခွဲပန်း လေးတွေကို ဝေဝေဆာဆာ ပြုစုပိုးထောင်ထားတာတွေ့ရသည်။ ဝရန်တာ လေးက သန်ရှင်း မွေးမြန်နေပါသည်။

သူက အိမ်ဘာက်ကိုကျော်ခိုင်းကာ ဝရန်တာ ကျောက်ပြား ဖြူဖြူးလေးတွေပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ စံပယ်အိုးကလေးတွေဆီက စံပယ်ရန်းလေးက သင်းလာသည်။ နှင့်ဆီကတော့ အင့်ကလေးတွေသာ ရှိသေးသည်။ သစ်ခွဲပန်းအိုးကလေး တချို့ကတော့ တန်းလန်းချိတ်ဆွဲ ထားသည်။ မေ့မှာ မိန်းမသားဆန်တာ ဆိုလို့ ဒီပန်းပင်ကလေးတွေကို ပြုစုပိုးထောင်တတ်တာလေးပဲ ရှိမည်ထင်ပါရဲ့။

ဘာ့ကြောင့်မှန်းမသိ မေတ်သောက်တည်း ဒီတိုက်ခန်းလေး မှာ အထိုးကျော်ကျော် နေထိုင်ခြင်းက သူ့ကို ဝမ်းနည်းစေသည်။ မေ့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိတော့ခြင်းက သူ့ကို ကရဏာ သက်စေသည်။ မေ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေမှာ အနာတရ အငွေ့အသက်လေးတွေ မြင်ရတိုး သူ မသိသည့် မေ့အတိတ်ကို မှန်းဆ သနားရသည်။ ဆောင်းတစ်ညာမှာ

ရောက်လာခဲ့သူဟာ မေပါပဲဟု တဖြည်းဖြည်း သေချာလာချိန်မှာ ဆန်းကြယ်တဲ့ ရေစက်ကို သူ အံ့ဩရသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ချုစ်မိတယ်ဆိုတာဟာ သနားခြင်းက စလာတတ်တာမျိုးလား။ ချုစ်တယ်လို့ ပြောပြီး ချုစ်သူလို့ ပိုင်စိုးပိုင်နှင့် မဆက်ဆံရက်နိုင်အောင်ပင် မေ့ကို သူ ချုစ်သွားခဲ့သည်။ သူ့အချုစ်က ဖွင့်ဟာပြောရမှာတောင် နှမြောစရာကောင်းသော အချုစ်မျိုး။ သမီးရည်းစား အဖြစ် ပတ်သက်ဖို့ကိုတောင် အားနာရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး သိမ်းပြီး တစိမ့်စိမ့် တိတ်တာရိုး ချုစ်ချင်သည်ဟုဆိုလျှင် စေလင်းတို့ကတော့ သူ့ကို အရားဟု အမည်တပ်ကာ ရယ်မောလျောင်ပြောင်ကဗျာည်ထင်သည်။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... လူပတဲ့ ကိုတ်မှန့်လေးတစ်လုံးကို အလုပ်မှုစိုးလို့ မစားရက်ဘဲ အင်တံခါ်ရင်း အလုကြည့်နေချင်သည် အချုစ်မျိုးပေါ့။

“င်္မား ...”

“သို့ ... မေ ...”

မေက သူ့အနားကို ရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်တာမို့ သူက င့်မေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

မေက သူ့ကို ပြီးင့်ကြည့်ရင်း သူ့ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မလှမ်းမကမ်း နေရာလေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

လတူဖြူးဖြူး တိုက်ပြီး စံပယ်နှင့်လေး မွေးနေတဲ့ ဝရန်တာ လေးမှာ ဒုးလေးပိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေခွင့်ရတဲ့ ဒီအချိန်လေးကို သူ ရွှေချေသိမ်းထားချင်သွားသည်။

“ရှင် နေမကောင်းဘူးလား င်္မားမှာ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်း သလိုပဲ ...”

“မေလည်း မျက်နှာ သိပ်မကောင်းဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် နေမကောင်း တာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်းတော်လည်း မေ့လိုပေါ့၊ မျက်နှာမကောင်းပေမယ့် နေမကောင်းပါတယ်”

သူ.စကားကြောင့် မေက ကြည့်ကြည့်လင်လင်လေး ရယ်
မောလိုက်သည်။ တွေ့ရခဲသော အရယ်လေးပေါ့ ... ။

“ရှင်က စကားသိပ်တတ်တာပဲ ...”

“ပရက်စန်တာပါဆိုမှ စကားမတတ်ဘဲ နေမလား ...”

“အဟင်း ... ဟုတ်သားပဲနော်”

“င်မိုးသာ စကားတတ်တာ တိုင်းသိပြည့်သိပဲလေး၊ ကမဏီမေ
တစ်ယောက်ပဲ မသိတာ ...”

မေက ပြီးလိုက်ရင်း ...

“င်မိုးတိုးအားလုံးကို မေ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ င်မိုးတိုး
ကြောင့် မေ ဒီနေ့ စိတ်ချုမ်းသာရတယ်၊ မေ မွေးနေ့မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ
၁၀ နှစ် ရှိခဲ့ပြီလေ ...”

ဒါဆို သူနဲ့ ဆုံးခဲ့တဲ့အချိန်ကစပြီး မွေးနေ့မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ
ပေါ့ဟု သူက တွေးလိုက်မိသည်။

“အားနာပေမယ့် တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်၊ င်မိုးကပဲ
င်မိုး သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောပြေးပါ၊ နောက်နှစ်တွေတော့
မောကို မွေးနေ့ မလုပ်ပေးပါနဲ့၊ မေမွေးနေ့တွေကို အမှတ်တမဲ့ပဲ
ကျော်ဖြတ်သွားချင်လိုပါ ...”

“ဘာလို့လဲ မေရ ...၊ မွေးနေ့ကို သတိတရ ရှိတာ ကောင်းတဲ့
အလေ့အထတစ်ခုပဲလေး၊ ကျွန်ုတ်တို့ ခုလို လာတာ မကြိုက်ရင်
နောက်နှစ် မလာဘူးလေး၊ ဒါပေမယ့် မေ ဘာသာတော့ မွေးနေ့
အမှတ်တရ ကောင်းမှုလေးတစ်ခု လုပ်စေချင်တယ်၊ ကျွန်ုတ်
ဖတ်ဖူးတာလေး တစ်ခုရှိတယ်၊ ဘုရားရှင် လက်ထက်တုန်းက
ပုံ့ဖြေားတစ်ဦးရဲ့ သားက ခုနစ်ရက်အတွင်း သေမယ်ဆိုတာ သိလို့
ဘုရားရှင်ကလည်း သေမယ်ဆိုတာ မှန်ကြောင်း မိန့်တယ်တဲ့
အဲဒါနဲ့ ပုံ့ဖြေားကြီးက သူသားအသက်ကို ကယ်ဖို့ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်
နိုင် မေးလျောက်တယ်တဲ့၊ ဘုရားရှင်က ကယ်နိုင်ကြောင်း မိန့်ပြီး

ပုညခင် စာအုပ်ထိုက်

ပုံ့ဖြေားကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ နေရာထိုင်ခင်းတွေ ခင်းထားခိုင်းပြီး
သံယာတော်တွေကို ပင့်၊ ကလေးကို သံယာတော်တွေရဲ့ အလယ်မှာ
ထားပြီး ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပရိတ် ပဋိနှင့် ရွတ်ပေးဖို့ မိန့်ကြေား
လိုက်တယ်တဲ့၊ အဲဒီကောင်းမှု ကုသိုလ်ကြောင့် ကလေးလည်း
အသက်သားက လွတ်မြောက်သွားတယ်တဲ့ ...”

င်မိုးက လက်ဟန်တွေ ဘာတွေပါကာ တက်တက် ကြကြ
ပြောပြနေတာကို မေက စိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေရင်းက ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ရှင်က မဆိုးဘူးပဲ င်မိုးရဲ့၊ ရှုံးကြည့်ရင် ဟောရှေ့ရေးလေး လိုလို
မော်ဒယ်လေးလိုလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပေမယ့် ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး အလေးအနက် ထားသားပဲ ...”

“ဟ ... အပေါ်ယုံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူးလေ မေရ၊ ဘာလဲ ...
မေက ကျွန်ုတ်စတိုင်လဲ အလန်းလေးကိုကြည့်ပြီး ဘုရားမသိ
တရားမရှိလို့ ထင်နေတာလား ...၊ လူကြီးတွေ မျက်စိန္တာက်တဲ့
အပြင်အဆင်မျိုးရှိတဲ့ ဟောရှေ့ရွှေ့လုပ်ယောက်တဲ့
နှလုံးသားတွေ ရှိတတ်တယ်လေ့”

“ဟုတ်ပါတယ် င်မိုးရယ်၊ ရှင်လည်း ပရဟိတတွေ လုပ်နေတဲ့
လူငယ်လေးပဲလေး၊ ရှင့်ကို အထင်မသေးပါဘူး၊ မွေးနေ့နဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ခုလို ပြောပြနိုင်တာလေးကို အဲ့ဉာဏ်ပြီး သဘောကျဖို့
တာပါ၊ မေ ဝန်ခံော်မယ့် ... သိလား၊ မေ ရှင်နဲ့ စကားပြောနေရင်း
ရှင်နဲ့ ဟိုးအရင်ကတည်းက တွေ့ဖူး ဆုံးခဲ့သလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ
ရင်းနှီးနေတယ်၊ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေ လုပ်ချင်နေတဲ့ ပရဟိတ^၁
အလုပ်လေးတွေ လုပ်ခွင့်ရတာ တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ရှင်က^၂
မေ အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

မေရဲ့ တရင်းတန်း နဲ့ည့်သော စကားလေးကြောင့် င်မိုးက
ရင်တလုပ်လုပ် တုန်သွားသည်။ ‘ကျွန်ုတ်လည်း မေလိုပါပဲ မရယ်’
ဟုပဲ ပြောလိုက်ရမလား၊ ‘ရင်းနှီးမှာပေါ့ ... မေနဲ့ ကျွန်ုတ် လွန်ခဲ့တဲ့
၁၀ နှစ်ကာလ ဆောင်းတစ်ညာက ဆုံးခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ မေ ခြေသလုံးက

ပုညခင် စာအုပ်ထိုက်

တက်တူးလက်ရာဟာ ကျွန်တော် အဖော်လက်ရာပေါ့” ဟုပဲ ဆွဲပျိုးစပ်ပြလိုက်ရမလား။

သို့သော် ... သူ ဘာမှမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပြောလည်း မပြောချင်ပါ။ ကိုယ်ကို ခုလိုလေး ရှိုးသားစွာ ခင်မင်နေသည့် အနေအထားလေးကို ပျက်ယွင်းမသွားစေချင်ပါ။

ဝရန်တာဘက်ကို လေတတ်ချက် ထောက်လိုက်တာမှို စပယ်နှံတွေ သင်းလာပြန်သည်။ သို့သော် ... စပယ်နှံသင်းတိုင်း စပယ်ကို ခုးလိုက်ဖို့တော့ မသင့်ဘူး မဟုတ်လား။ ခုးမီလို့ ရန်ပြုယွားမှုဖြင့် ... ။

“ဒါနဲ့များတောင် မက ကျွန်တော်နဲ့ စတွေ့တော့ ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေတာနော်၊ ဓာတ်လျေကားရှုံးမှာ ဆုံးတော့လည်း ဘုကြည့်ကြည့်တာပဲ ... ”

“ဟင်းဟင်း ... ဘုကြည့်ကြည့်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးရင်”

“ဒီလူ ငါနောက်ကိုများ နောက်ယောင်ခဲ့ လိုက်လာသလား လို့သံသယနဲ့ ကြည့်တာ မဟုတ်လား ... ”

မက မဖြေားရယ်မောနေသည်။ မေ့ရဲ့ အရယ် မျက်နှာ လေးကို မြင်ရတာ ကျက်သရေ မဂ်လာအဖြာဖြာ ရှိရပါပေသည်။

“ဒါနဲ့ မေ့ စာအပ်စ်နားက ဓာတ်ပုံလေးက မေ့မိသားစု ပုံလား၊ မက ဘယ်အချုပ်တုန်းက ရှိက်ထားခဲ့တာလဲ ... ”

ရယ်နေသာ မေ့မျက်နှာက ရှတ်တရက် ညှိုးကျ သွားတာမို့ သူက မေ့မိသည့် ကိုယ်ပါးစပ်ကို ပိတ်ရှိက်ပစ်ချင်သွားသည်။

“မေ့ ဘု နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တုန်းက ရှိက်ခဲ့တာပါ၊ အဲဒီနောက မေနဲ့ နှစ်တွေအကြာကြီး ကွဲနေတဲ့ မေ့ မိဘနှစ်ယောက်လုံး တစ်နေရာ စိကနေ မေ့ဆီ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်လေ၊ မေ့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရှိက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံပေါ့ ... । အဲဒီနောက မေ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနဲ့ စိတ်အဆင်းရှုရဆုံးနဲ့ တစ်နောက်ပါပဲ၊ အဲဒီနောကရတဲ့ ခွန်အားတရှုံးကပဲ အဲဒီနောက ရခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေကို ဖြေသိမ့်စေနိုင်ခဲ့တာပါ”

သူ မေ့ကို မေးခွန်းများစွာ မေးချင်လာပြန်သည်။ အဲဒီနောက မေ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။ အခု မေ့မိဘတွေက အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးသလား ... ။ မေ ဘာလို့ ခုလို့ တစ်ယောက်တည်း နေနေတာလဲ ... ။ မေးချင်သော်လည်း သူမမေးရက်ပါ။ မေ ပြောနိုင်သလောက်လေး ပြောပြတာကိုပဲ နားတောင်ခွင့်ရှုရင်ပါသည်။ သူမေးခွန်းကြောင့် မေ့ကို စိတ်အနွောင့်အယုက် မဖြစ်စေလိုပါ။

မေက ဒုးလေး ပိုက်၍ထိုင်ရင်း ဝရန်တာပေါ်က စပယ်အိုးလေးတွေကို ငေးမေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မေမျက်လုံးတွေ စိစွဲတဲ့လာတာ ကို သူ မြင်ရသည်။

“သော်... မေတော့မလို့၊ မေ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးရှိုးမယ်၊ ဟိုကောင်တွေ ရှုံးမှာ ပေးရင် လျောက်စပ်စုနေမှာစိုးလို့ ... ”

သူက အနားမှာ ချထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကို ဆွဲယူကာ ဘူးလေးတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မေ့ကို လုမ်းပေးလိုက်သည်။

မေက ဘူးလေးကို ဖွံ့ဖြိုးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“လည်စည်း လေးလား ... ”

“ဟုတ်တယ် မေ၊ လည်စည်း စကု့ဗ့ ပဝါလေးပါ၊ မိုးပြာရောင်လေး ရွေးလာတာ၊ မေ ကြိုက်ရဲ့လား မသိဘူး”

“လှုလိုက်တာ ... မေ ကြိုက်ပါတယ်”

မေက ပဝါလေးကို ဖြန်ကြည့်ပြီး သုံးမြောင့်ပုံကလေးချိုးကာ လည်ပင်းမှာ ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစွန်းလေး နှစ်ခုကို ချည်လိုက်လေ မေ ... ”

င်္မိုးက လက်ဖျားလေးဖြင့် နှစ်ဖက်ချည်သည့်ပုံလေး လုပ်ပြရင်းပြောလိုက်တော့ မေက ပဝါစလေးနှစ်ဖက်ကို ဖြစ်သလိုလေး ချည်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို့ ချည်တာ မလာဘူး မေရာ ကျွန်တော်ချည်ပြမယ်၊ ဒီလို့ ... ဒီလို့ ... ”

င်္မိုးက ပဝါစလေးကို ဖျော်ခနဲ့ လုမ်းကိုင်ကာ ခပ်သွက်

သွက် ချဉ်ပေးလိုက်ပြီးမှ အားနှစ်သွားကာ ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း ...

“ဆောရီး ... မေ ကြိုက်ရဲ့လား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်လောပြီး ချဉ်ပေးလိုက်မိတယ်၊ ဟို ... ဘယ်လိုသော့မှ မဟုတ်ဘူးနော် မေ၊ တမင်အသာယူတာလို့ မထင်ကြေးနော်၊ ကျွန်တော် အကျင့်က ဒီလိုပဲ၊ ရုတ်တရက်ဆို ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးခင် လက်က ပါသွားပြီ”

“အဟင်း ... ရပါတယ် ကိုဇ်မိုးရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး ...”

မေက စိတ်မဆိုးတာမို့ ၁၅မိုးက နည်းနည်း ပျော်သွားကာ ...

“မေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အရင်ဘဝက ရေစက်တစ်ခုခု ရှိခဲ့တာ ဖြစ်မယ် မေ ...”

“ဘယ်လို ...”

“ရေစက်လေ၊ ရေစက်ဆိုတာ မေ မယုံဘူးလား၊ ကျွန်တော် အဖေကဆို ကျွန်တော်ကို အမြဲ ပြောတယ်၊ ဒီဘဝမှာ ကိုယ့်ကို ကောင်းကျိုးပြုမယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြစ်ဖြစ် မိသားစုံဝင် အချင်းချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ကြခဲ့ကြ ခင်မင် ရင်းနှီးပတ်သက်ကြတယ်ဆိုတာ အရင် ဘဝက ပါလာတဲ့ ကောင်းတဲ့ ရေစက်တွေကြောင့်တဲ့၊ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့သူနဲ့ မကြံချင်ဘဲ မရှေ့င်ဘဲ ကြံ့ရ တွေ့ရ ပတ်သက်ရတာဟာလည်း ဆိုးတဲ့ ရေစက်ကြောင့်တဲ့၊ မေနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ချင်းလည်း ရင်းနှီးတယ်၊ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လာတော့လည်း တစ်ယောက်ကောင်းကျိုးကို တစ်ယောက် ဆောင်ချက်နိုင်တယ် ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ ရေစက်ကြောင့်ပေါ့၊ မေနဲ့ ကျွန်တော် အရင် ဘဝက သူငယ်ချင်းလား၊ မောင်နှုန်မလား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ နော် ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မေက ၁၅မိုးပြောတာကို စိုက်စိုက်လေး ြိမ်သက်နားထောင် နေပြီးမှ အထောင်းကောင်းကောင်းဆီး ၃၃းမော့ြိမ်သက်သွားရင်း ...

“ရေစက်ဆိုးတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲကိုး ...”

ဟု ရေရှုတ်ဆဲမှာ ...

“ဟေ့ ... ဟိုနှစ်ယောက် ဘာတွေ တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြတာလဲ၊ လာကြလေကွာ၊ မနက်ဖြန် အလူ သွားဖိုကိစ္စ တိုင်ပင်ရအောင်၊ မေ ... မနက်ဖြန် အလူလိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လိုက်ခဲ့ပါမယ် ကိုကျော်သက်၊ မနက်ဖြန် မေ သင်တန်းချိန် မရှိပါဘူး”

မေက ကျော်သက်မေးတာကို လှမ်းဖြေရင်း အည့်ခန်းသက်သို့ ပြန်လည်သွားပြီမို့ ၁၅မိုးလည်း မေနောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဝရန်တာမှာတော့ စံပယ်နဲ့တွေ့ သင်းပုံ့လို့ ကျွန်ရှစ်ပါသည်။

စော လေဆိပ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပြီး အပြန်မှာ မောက် သွားခေါ်ပြီး မနက်စာ အတူသွားစားဖို့ ကြံချယ်ခဲ့တာပင် ... ။ ကား မောင်းရင်း ဖုန်းခေါ်ခေါ် ကြည့်နေပေယုံလည်း မေက ဖုန်းမကိုင်တာမို့ ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေ လို့လား၊ ဖုန်းကို silent လုပ်ထားလို့လားဟု တွေးမိသည်။

လင်းလွန်းက မောက် ဖုန်းခေါ်ကြည့်ရင်း မကိုင်သည့် အဆုံး မှာ ဖုန်းပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ဆက်မောင်းလာသည်။ ဒိမ်ရှုံးရောက်မှ တစ်ခါထပ်ခေါ်ကြည့်တော့မည်။ မေ ဒီနေ့ အတန်းချိန်မရှိဘူးဆိုတာတော့ သူ သိထားပါသည်။

လင်းလွန်းသည် ကားကို မောက်ခန်းရှိရာ လမ်းသွယ်ထဲ သို့ ချိုးကျွေးဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မေ တိုက်ခန်းရှုံး လမ်းတစ်ဖက် ခြမ်းမှာ ကားရပ်၍ မေဆီ ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ မေက ဖုန်းကိုင်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“မေနင်း မေ ...”

“မေနင်းပါ လင်း ...”

“ကိုယ် ဖုန်းခေါ်နေတာ ကြောပြီ”

“မေ ရေချိုးခန်း ဝင်နေလိုပါ ...”

“မေ အားလား၊ အားရင် ဒီနေ့ ဘရိတ်ဖတ် အတူသွားစားရအောင် လေ ...”

“မေ မအားဘူး လင်း၊ အခုပဲ အပြင်သွားတော့မှာ ...”

“ဘယ်သွားမှာလဲ မေ ...”

“မေတို့ သံနဲ့လျင်ဘက်က ဘကဗောင်း တစ်ကောင်းမှာ အလူ သွားလုပ်မလိုပါ”

“သော် ... ကိုယ် သိပြီ၊ မေ တစ်ခါ ပြောပြထားဖူးတယ်၊ ရုပ်သံ ဝန်ထမ်း လူငယ်လေးတွေ ဖွဲ့ထားတဲ့ Green Hearts အဖွဲ့ဆိုတာ လား”

“ဟုတ်တယ် ... လင်း ...”

ပုည်းစာအုပ်တိုက်

လင်းလွန်းသည် ကားမောင်းလာရင်း FM လိုင်း တစ်ခုကို လူမှုံးဖွင့်လိုက်ပါသည်။ နံနက်ခင်း အစီအစဉ်အဖြစ် ထုတ်လွှင့်နေသည့် သီချင်းတွေကို နားထောင်ရင်း သူက မေ တိုက်ခန်းလေးရှိရာဆီသို့ ဦးတည် မောင်းနှင့်လျက် ရှိပါသည်။

အသက် ၂၉ နှစ်ဆုံးသော အရွယ်ဟာ ချစ်သူ ရည်းစားကို မတွေ့ရမနေနိုင်၊ အပူတပ်းလွမ်းဆွဲတဲ့ရမည့် အရွယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ... လင်းလွန်းကတော့ တစ်ပတ် နှစ်ရက်လောက်သာ တွေ့ရွင့်ရသော မောက် အပူတပ်းမဟုတ်သည့်တိုင် အေးချမ်းကြည့်နှုံးစွာပဲ လွမ်းဆွဲတဲ့ သတိရမိပါသည်။

မေနဲ့ သူဟာ ချစ်သူတွေ့ ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် လွှတ်လပ်စွာ အချိန်ကြာကြာ တွေ့ဆုံးရချင်း နည်းခဲ့ပါသည်။ မေ ကလေးတွေကို စာလာသင်သည့် ရက်လောက်သာ အိမ်မှာပဲ စားသောက်စရာ တစ်ခုခုကို အတူစားရင်း မေ အိမ်အပြန်ကို လိုက်ပို့ရင်းသာ တွေ့ဖြစ်ခဲ့တာပင် ... ။

မေက ခဏေခဏ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း သိပ်မကြိုက်တာမို့ သူက မကြာခဏေလည်း ဖုန်းဆက်ဖြစ်၊ မေမှာက တဗြား သင်တန်းချို့ တွေ့လည်း ရှိသေးတာမို့ မောက် အနောင့်အယုက် မပေးချင်ပါ။

ဒီနေ့တော့ မိတ်ဆွေ ညည်သည်တစ်ယောက်ကို မနက်စော

ပုည်းစာအုပ်တိုက်

“ဒါဆို မေတ္တာ အလူထဲမှာ ကိုယ်လည်း ပါမယ်လေ ...”
 “ဒါဆို မေနဲ့တွေ့မှ အလူငွေ ပေးလိုက်လေ”
 “ကိုယ်က အခု ပေးချင်တာ ...”
 “အခု မေ လာယူလို့ မရဘူး၊ ချိန်းထားတဲ့အချိန်က ကပ်နေပြီ၊ ကျွန်းတောလမ်းက ရွှေပလွှင်ကို သွားရမှာ”
 “မေ လာမယူရပါဘူး၊ ကိုယ် လာပေးမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ မေတ္တာနဲ့ အတူတူ ကိုယ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ ...”
 “လင်း လာတာ စောင့်ဖို့လည်း အချိန်မရှိတော့တာ”
 “မစောင့်ရပါဘူး၊ ကိုယ်က အခု မေ အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီ၊ ကိုယ်တက်လာခဲ့ရမလား၊ မေဆင်းလာတာကို စောင့်နေရမလား”
 “ဟင်း လင်း နောက်နေတာလား”
 “မနောက်ပါဘူး၊ မယုံရင် ဝရန်တာက င့်ကြည့်လိုက် ...”
 လင်းလွန်းက ဖုန်းပြောရင်း ကားမှန်ချကာ ကားပြတင်းက နေ ခေါင်းပြုပြီး အပေါ်ထပ်သို့ မေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းကိုင်ရင်း ဝရန်တာမှာ ရပ်ကြည့်လာသော မေက သူ့ကိုမြင်သွားကာ ...
 “ရောက်နေတယ်လို့ စောစောက ပြောလိုက်ရောပေါ့ လင်း ရယ်၊ ခုတော့ စကားတွေ အများကြီး ပြောနေရတယ်၊ အိုခေါ်လေ ... ခဏစောင့်၊ မေ ဆင်းလာခဲ့မယ်”
 “အိုခေါ် ...”

လင်းလွန်းက ပြီးကာ ဖုန်းချလိုက်သည်။ မေဟာ ဖျော်ပျော်းမှု သိပ်မရှိဘဲ ခပ်တောင့်တောင့် ခပ်တည်တည်လေး နေတတ်ပေ မယ့် သူကတော့ မေ့ရဲ့ အဲဒီလို့ ခပ်တောင့်တောင့် စတိုင်လ်လေးကိုပဲ သဘောကျနေစိတ်သည်။ မေ့ရဲ့ မျက်လုံးထဲက ရိုဝင်ဆွေးမြည့်သလို အရိပ်အငွေ့လေးတွေ ပျက်ပြုယွားအောင် သူ့အချိစဲ့ စွမ်းဆောင်ခွင့် ရချင်ပါသည်။

ခဏနေတော့ မေက တိုက်ခန်းလေ့ကားမှ ဆင်းလာကာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းက သူ့ကားဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။ ဖြူဖျော်ဖျော်

ယုဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

ချည်ထည်လုချည်လေးနှင့် တိုဂို့ဖြူဖြော်လေး ဝတ်ထားသော မေ့ပုံစံလေးက လင်းထင်း တောက်ပနေသည်။ ဘာမှ အထွေအထူး ခြယ်သမထားဘဲ လည်း မျက်ခံးမျက်တောင် မည်းနှက်နေသော မေ့မျက်နာက ထင်းရှင်း ပေါ်လွင်နေတတ်တာပင်။

လင်းလွန်းက ကားပေါ့မှ ဆင်းလျက် မေ့ဆီကို သွက်သွက် လေး လျှောက်သွား၍ ကြြော်လာကာ ကားတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးမှ Driver seat သို့ ပြန်လာထိုင်လိုက်သည်။

မေက သူ့ကို င့်ကြည့်ရင်း ...

“လင်း ...”

“အင်ဟင် ...”

“နောက်ကို အဲဒီလို့ မလုပ်ပါနဲ့ ...”

“ဘာကိုလဲ မေ ...”

“ခုနလို့ မေကို လူမြင်သူမြင် ထွက်ခေါ်တာမျိုး၊ ခုလို့ မေတိုက် ခန်းရှေ့မှာ ကားလာရပ်ပြီး ခေါ်တာမျိုးကို ပြောတာပါ၊ မေက တစ်ယောက်တည်း နေရတာလေ ...”

“ဆောရီး မေ၊ မေ မကြိုက်ရင် ကိုယ် ဆင်ခြင်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် မောက်ကလည်း တစ်ခုတော့ ဆင်ခြင်ပေးရမယ် ...”

မေက မျက်မောင်လေး မသိမသာကုပ်ကာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ သူက ပြီးလျက် ကားမောင်းထွက်လာလိုက်ရင်း ...

“ခုလို့ မျက်နာတည်ကြီးနဲ့ ပြောတာမျိုး နောက်မလုပ်စို့ ဆင်ခြင်ပေးပါ မေ၊ ပြီးတော့ ... ကိုယ်ကို ချစ်သူ ပီပီသသ နှုံးနှုံးညုံးညုံး ဖျော်ဖျော်ပျော်းမျော်း ခွဲခွဲခွဲခွဲလေးလည်း ဆက်ဆံပေးစေချင်ပါတယ်”

မေမျက်နာလေးက မသိမသာ ဖျော်ဖျော်း နှုံးညုံးလာကာ ပြီးလဲလဲလေး ဖြစ်လာလျက် ...

“အပေါ်ယံက အရေးကြီးလို့လား လင်း၊ မေ့စိတ်ထဲကနေ လင်းကို ချစ်နေရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား ...”

ယုဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

“အပေါ်ယံက ဘာလို့ အရေးမကြီးရမှာလဲ မေရာ အရေးကြီးတာပေါ့၊ အပေါ်ယံက အရေးကြီးလို့သာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ မင်္ဂလာတွေဆောင်ကြ၊ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ကြ လုပ်နေကြတာပေါ့၊ ဘယ်သူက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်ချစ်နေနိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ အပေါ်ယံက တော်တော်အရေးကြီးတယ်၊ ကိုယ် မေနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စိစိုးမှုဖြစ်မယ်၊ မစိစိုးဘဲ ကို မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်ချစ်သူက ချစ်သူလို့ ချွဲနဲ့တာလေးလည်း ကိုယ်လိုချင်တယ်၊ အဲဒီချစ်သူလေးနဲ့လည်း ကိုယ်က လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ကိုယ်က နည်းနည်း လောဘကြီးတယ်”

မေက သူ့ကို ခွန်းတဲ့မပြန်ဘဲ ပေါ်စိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေသည်။

သူက မေ့လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း ...
“ကိုယ် အတည်ပြုဘာ မေ၊ ရှုံးတစ်ပတ်ထဲကျရင် ကိုယ့်အက်ဒီနေပြည်တော်ကပြန်လာမယ်၊ လွတ်တော်အစည်းအဝေးတွေ ပြီးသွားပြီး သူ ရန်ကုန်မှာ ခဏလာနေပြီးမှ သူ့နယ်မေါက်ကို သွားမှာလေ၊ ဒေဝါဒီပြန်လာရင် မေနဲ့တွေ့ပေးပြီး ကိုယ်တို့အကြောင်းပြာပြီး စိတ်ကူးထားတယ်”

မေက တိတ်ဆိတ် ပြုစီသက်သွားသည်။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော မေ့လက်တွေက မပျော့ပျော်တော့ဘဲ တင်းမှာလာသည်။ သူအံ့ဩနေဆဲမှာ သူကိုင်ထားသော မေ့လက်တွေက တောင့်တင်းအေးစက်လာပါသည်။

“မ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လက်ဖျားတွေ အေးလာပါလား၊ ဒေဝါလုပ်ဆိုလို့ မကြောက်နေတာလား၊ အဲဒီလောက် မကြောက်ပါနဲ့ မေရယ်၊ ဒေဝါဒီက သဘောကောင်းပါတယ်၊ လူငယ်ဆန်ပြီး လူငယ်တွေ အပေါ်လည်း နားလည်မှုရှိပါတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားပါတယ်၊ ဒေဝါဒီက ထက်ထက်မြှုက်မြှုက် ရှိုးရှိုးသားသားလေးဆို သဘောကျတတ်

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

တယ်၊ မေ့ကို မြှင်ရင် ဒေဝါဒီက အရမ်းသဘောကျမှာပါ၊ ဒေဝါဒီက ကိုယ့်ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေတာပါ၊ သူ့တုန်းကလည်း ပဲစေ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာဆိုတော့ သားတွေကိုလည်း စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျပြီး အခြေတကျ တည်တည်ပြုမြှင့်လေး ဖြစ်စေချင်နေတာ”

“ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းတော့ မပြောပါနဲ့ဘူး လင်း ... နည်းနည်းလေး အချိန်ယူပြီးမှပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ မေလည်း စာလာသင်နေတာပဲလေး၊ မေနဲ့တွေ့ပြီး နည်းနည်း စကားပြောဆို မျက်မှန်းတန်းပြီးမှ ပြောတာ ကောင်းပါတယ်”

“အိမေလေး ... မေပြောသလိုပဲ လုပ်တာပါနော်၊ မကြောက်နဲ့ ... ဟုတ်ပြောလား”

လင်းလွန်းက မေ့လက်လေးကို အားပေးသလို တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ငော၊ ငါက မူးအပေါ် ရှိုးရှိုးသားသား ခင်တာပါကွာ ...”

“စားပြောတောင် မယုံဘူး ...”

“ဘာ ...”

“ပါက်စီစား ပြောတောင် မယုံဘူးလို့ ...”

ထောက် ပါက်စီတစ်လုံးကို ကောက်ယူမြှောက်ပြရင်း ပြောလိုက်တာမို့ ငွောမိုးက လက်သီးချွှုံးပြလိုက်ရင်း ...

“မင်းတို့တွေ မေရှေ့မှာ လျှောက်နောက်ပြောင်မပြောကြနဲ့နော် တော်ကြာ စိတ်ဆိုးသွားရင် တို့အဖွဲ့ထဲမပါတော့ဘဲနေမယ်၊ မေက ငါကို ရှိုးရှိုးသားသားခင်နေတာ၊ မူးကို စိတ်အနှေ့ငွောင့်အယုက်ဖြစ် အောင် ငါမလုပ်ချင်ဘူး”

“ရှိုးသားခြင်းနဲ့ ဆန်းပြားခြင်းကြားမှာ မျဉ်းတစ်ကြောင်းပဲ ခြားတာပါ ကိုရော့၊ အဲဒီ မျဉ်းတစ်ကြောင်းကို ကိုဇေ ကျော်တတ်ဖို့ပဲ လိုတာ ...”

“ပြောပြလိုက်စမ်းပါ ပန်ပန်၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေမှာ ဘာအထာ ရှို့တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

သူတို့ အုပ်စုက ရွှေပည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ကာရင်း ရယ်မောက်ပြောင်ရင်း မနက်စာ စားနေခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆိုင်ခြိုဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကားက ကားဒီးလက် ကားအနက်ကြီးမို့ ကား ဝါသနာရှင် ဝေလင်းက ကားကို လိုက်စေးရင်း ...

“ကားက အလန်းကြီးကွဲ ... နော်”

ဟု ရေရှာတ်နေဆဲမှာ ကားက ပါကင်မှာရပ်လိုက်ပြီး ကားရှေ့ခန်းတံခါးနှစ်ဖက် ပွင့်လာပါသည်။

“ဘာ ... မမေ ... မမေ၊ မမေကျ၊ ကားပေါ်က ဆင်းလာတာ မမေ ...”

“ဟေ့ကောင် မင်းအသံ ဖော်လျှိုးကို လျော့ ...”

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဆလင်းရေ့ ... ဒေါက်ရှိရင် ယူလာခဲ့ပါ ဟေ့ ...”
 “ဘာလုပ်မလိုလဲ ... ကိုသက်၊ ဘာဖြစ်လိုလဲ”
 “ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ငိုက်ကျတော့မယ်၊ လည်ပင်းက အရှည် လွန်ပြီး ငိုက်ကျတော့မယ်၊ အချိန်မိ ဒေါက်လေးနဲ့ ထောက်ထားပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ငွောမိုး လည်ပင်းကို ...”
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားတော့မှ ဝင်ဝဆီ လှမ်းမျှော်ငေးနေသော ငွောမိုးက ရှုက်သွားပုံဖြင့် အံကြိုတ်ရင်း လက်သီးထောင်ပြသည်။

“ငွောမိုးရာ ... အဲလောက်ကြီးလည်း မမျှော်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ရောက်ချိန် တန် ရောက်လာမှာပေါ့၊ မင်း အဲဒီလောက်ကြီး သည်းသည်း ပြင်းပြင်း မျှော်နေရင် လာနေတဲ့လူထောင် လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့၊ ဖွဲ့ဖွဲ့ ... ဖွဲ့”

“ဟား ... ဟား ... ခလုတ်တွေ ဘာတွေ တိုက်နေမှာကို ပြောတာ ပါကွာ ...”

“ကိုင်ရာ ... ကိုင်းကြည့်ရတာ ဝင်ကြီးလိုက်တာ၊ အဲဒီလောက်ကြီး ချုစ်နေတာများ ဖွင့်ပြောလိုက်ရောပေါ့ ...”

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

“အဲသွားလိုပါက ...”

သူတို့အားလုံးက အဲသွာပင် မေနှင့် အတူတဲ့လာသော အမျိုးသားကို ငေးမောကြည့်နေလိုက်ကြပါသည်။

မေက သူတို့ကို လုမ်းမြင်သွားကာ သူတို့ဘက်သို့ လျောက် လာသည်။

င်မိုးက မေားကနေ အတူယှဉ်လျောက်လာနေသော အမျိုးသားကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်တောင် ဖြစ်လာရသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။ မေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ။ အရပ်မြင့် မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ... ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူခုံတာ ဖော်ပြ နေသော အသွင်အပြင်က ထင်းနေသည်။ လျောက်လာပုံက သူ ကိုယ်သူ ယုံကြည့်မှာအပြည့်၊ လျောက်လာနေရင်း မေကို ငံ့ခဲ့ကြည့်ကာ စကားပြော လာပုံက ရင်းနှီးလွမ်းမိုးဟန် အပြည့်။

ဝေလင်းတို့ အားလုံးက မေတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးမောင်း သက်နေပြီးမှ င်မိုးကို ဖျတ်ခနဲ့ လုမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

မေက သူတို့နား ရောက်လာကာ ...

“လူတောင် စုနေပြီပဲ၊ မ တစ်ယောက်ပဲ နောက်ကျနေတာ ဆောရီးပါနော်”

“မမေက နောက်မကျပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်ုတ်တို့က စောနေတာပါ၊ စောစောရောက်တော့ စောစော ပိုက်ဖြည့်ရတာပါ ...”

“မိတ်ဆက် ပေးရှိုးမယ်၊ ဒါ မေတို့ရဲ့ အရှုံးရင်းသစ် ကိုလင်းလွန်းတဲ့၊ မေတို့ အဖွဲ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ အတူပူးပေါင်း ရှုံးခို့ လိုက်လာတာပါ ...”

“တစ်ခု ကျွန်ုတ်သေးတယ်လေ ... မေ”

မေ စကားအဆုံးမှာ ကိုလင်းလွန်းက အပြီးသဲ့သဲ့ မျက်နှာ နှင့် မေကိုကြည့်ရင်း ရည်မွန်ယှဉ်ကျေးသော လေသံဖြင့် တီးတီးပြော လိုက်ပါသည်။ မေမျက်နာက ပန်းရောင်သွေးသဲ့သဲ့ ပြီးသွားတော့မှ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကိုလင်းလွန်းက င်မိုးတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ ခေါင်းလေး ဆတ်၍ ပြီး လိုက်ရင်း ...

“မေ ရှုက်နေမှာစိုးလို့ ကျွန်ုတ်ပေါ် ပြောလိုက်ပါတော့မယ်ဗျာ၊ ကျွန်ုတ်က အရှုံးရင်းသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မေချစ်သူပါ၊ ကျွန်ုတ်တို့ ချစ်သူဖြစ်ကြတာလည်း သိပ် မကြာသေးပါဘူး၊ မေက ကျွန်ုတ် တူမလေး နှစ်ယောက်ကို ရေကူးသင်ပေးရင်း ကျွန်ုတ်နဲ့ ဆုံးခဲ့ကြတာပါ”

ဝေလင်းတို့ အားလုံးဟာ မသိမသာ မျက်နာကလေးတွေ ပျက်လျက် င်မိုးဘက်ကို မျက်လုံးလေးတွေ ဝေးဝေးကြည့် လိုက်ကြ ပြန်ပါသည်။

င်မိုးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံမျိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းမှာ အပြီးသဲ့သဲ့ကို ဆင်မြန်းပြထားသည်။ သို့သော် မျက်လုံးတွေကတော့ ခိုစွာတ်လာပါသည်။

“မေ ... မေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြီ၊ လေ ...”

မေက ြိမ်းသက်နေရာမှ လူပ်ရှားလာကာ ...

“ဒါက မေတို့ အဖွဲ့သားအားလုံးပါပဲ၊ သူက င်မိုးသာ တဲ့ ပရက်စန်တာပေါ့ ...”

“မြတ် ... ကိုယ်သိတယ်၊ ကိုဇ်မှုးသာရဲ့ အစီအစဉ်တွေ ကိုယ် ကြည့်ဖူးတယ်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုလင်းလွန်း”

လင်းလွန်းက လက်ကမ်းပေးတာမို့ င်မိုးက လက်ခဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်နေတာကို ပိုင်းကြည့်နေကြသည့် သူတို့အဖွဲ့သားတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ စာနာ နား လည်သည့် အရိပ်အငွေ့တွေ ရှိနေကြသည်။ လင်းလွန်းက င်မိုးလက်ကို ပေါ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ညှစ်ခံလိုက်ရသလို နာကျင်လျက် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လိုက်ဟာ ကျွန်ုတ်ခဲ့ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကျွန်ုတ္ထများကို ဆက်လက် မိတ်ဆက်ပေးနေသော မေ့အသံ က သူ့အရှုံးမှ ဝေးကွာတိုးတိမ်သွားသည်။ ဘာကိုမှ မကြားရတော့သလို မြင်ကြားထိသိမှု အာရုံတွေ လွတ်ထွက်ဖျောက်ဆုံး လွင့်များသွားသလို ...။ အဲဒီလိုကြီးလား ... အချိန်ဆိတာ အဲဒီလို ခံစားနာကျင်စေတတ်သလား ...။

“မေ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခုံလို ခုံရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်များ မေ့ကိုလည်း စောင့်ရောက်ပေးဖို့ အပ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုတ္ထနဲ့ မော ချစ်သူတွေဆိုပေမယ့် တွေ၏ရ ချိန်က သိပ်ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုတ္ထလည်း ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ကိုယ်၊ မောလည်း သူ့ သင်တန်းချိန်တွေနဲ့ဆိုတော့ သိပ်မတွေဖြစ်ကြားပေါ့၊ ကိုင်မိုးတို့ အဖွဲ့နဲ့ကျတော့ ပရဟိတအလုပ်လေးတွေ အတူတူ လုပ်ဖြစ်နေကတော့ဆိုတော့ မကြားခေါ် ဆုံဖြစ်ကြမှုပဲလေး၊ မော ကျွန်ုတ္ထရေးတွေ ဘာတွေ သိပ်ကရမစိုက်ဘဲ အပင်ပန်းခဲ့ အလုပ်လုပ်တတ်တော့ ကျွန်ုတ္ထ အမြဲ စိတ်ပူရတယ်”

လင်းလွန်းက င်းမိုးသာတို့ တစ်ယောက်ချင်းစီ၏ မျက်နှာတွေကို ကြည့်ကာ တရင်းတနိုး ပြောနေရင်းက င်းမိုးသာ၏ ပျက်ယွင်းဆုပ်နစ်သွားသော မျက်နှာကလေးကို သတိပြုမိသွားရပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုတ္ထယ်ချင်းများ၏ င်းမိုးသာကို လုမ်းလွမ်းကြည့်တတ်သည် ‘စိတ်ပူတယ်’ ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးတွေကိုလည်း သတိပြုမိရပါသည်။

ယောက်းတို့၏ ဆင့်မအာရှမှာ ကိုယ်ချိစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်လိုပဲ ချစ်နေသည့် တဗြားယောက်းတစ်ယောက်ကို အလုပ်လို ခံစားသိရှိနိုင်သော စိတ်ခံစားမှုမျိုး ရှိတတ်ကြပါသည်။ အကယ်၍ ထိယောက်းနှင့် ကိုယ်ဟာ ချစ်သူနေရာအတွက် ယူဉ်ပြီး ဘက်ဖြစ်ခဲ့လို့ အပေါ်ယုံ မနာလို မျက်မှန်းကျိုးမံရင်တောင်မှ သူလည်း ကိုယ့်လိုအချိန်မျိုးနဲ့ ကိုယ်ချိစ်သည့် မိန်းကလေးကို ချစ်နေတာပါလား ဟူသော အသိက စိတ်ချင်း ရင်းနှီးနှီးစပ်မှုကို ဖြစ်စေနိုင်တာမျိုးပင်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က ချစ်သူနေရာမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိခွင့်ရနေချိန်မှာတော့ ကိုယ် မိန်းကလေးကို တိတ်တခိုး တစ်ဖက်သတ် ချိစ်နေရာတာ

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

ပါလားဟူသော စာနာနားလည်စိတ်မျိုးဖြင့် သနားကရာဏာစိတ်မျိုး ဖြစ်ရသည်လည်း ရှိပါသည်။ ဒါဟာ ယောက်းချင်းမှ မဟုတ်၊ ယောက်းတစ်ယောက်ကို အတူတက္ခ ချစ်မိသော မိန်းကလေးချင်းမှာလည်း ဒီလိုပဲ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူက ထင်ပါသည်။

“စိတ်ချုံ ... စိတ်ချုံ ... ကိုလင်းလွန်း”

င်းမိုး၏ သိသေနေသော အင့်မျက်လုံး အပြီးမျက်နာနှင့် ရိပ်မိလုလု လင်းလွန်းတိုကြားသို့ ကျော်သက်က ကြားဝင် ထိန်းပေးလာခဲ့သည်။

“မော ကျွန်ုတ္ထတော်တို့အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းလို မောင်နှမလိုပေး၊ ကိုလင်းလွန်း မေ့ကို ကျွန်ုတ္ထတို့ဆိုမှုသာ အပ်ထားရင် မူ့တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းစေရဘူး၊ စိတ်သာချုံ ... ဟဲဟဲ ... ဒါနဲ့ အဂူဇွှက ဘယ်လောက်တောင် ထည့်မှုပဲ မသိ ...”

“အယ် ... အယ် ... ကိုကျော်သက်ကြီးတို့ လောဘက စလာပြီ”

“ကားဒီလင်းကားကြီး စီးလာတဲ့သူဆိုတော့ မျှော်လင့်မိတာပေါ့လို ...”

“ဟား ... ဟား ... ထည့်မှုပါ ကိုကျော်သက်ရာ၊ ဒီမှာ အဆင်သင့်ပါ၊ နောက်လည်း ကိုကျော်သက်တို့ သွားရှုတိုင်း ထည့်မှုပါ”

လင်းလွန်းက ရယ်မောရင်း စက္ခာထုပ်လေး တစ်ထဲပဲကို ကျော်သက်ထဲ လုမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျော်သက်က အထပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်သောင်းတန်အုပ် တစ်ဝက်လောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟား ... တစ်သောင်းအုပ်ဟာ၊ အများကြီးပါလား”

“မများပါဘူး ကိုကျော်သက်၊ ငါးသိန်းတည်းပါ၊ ကျွန်ုတ္ထကားထဲမှာ ပါသလောက်ပဲ ရှုရတာပါ၊ နောက်တစ်ခါကျရင်တော့ ဒိုထက်များများ ရှုဖြစ်မှုပါ”

“ဟား ... ငါးသိန်းတောင် များနေပါပြီ ကိုလင်းလွန်းရာ၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုတ္ထတို့ ဒီတစ်ခေါက ထိထိရောက်

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

ရောက်လေး ဂျုနိုင်သွားတာပေါ့၊ မေ နင့် ကောင်းမှုလည်း ပါတယ် နော်... ”

“မေကို မျက်နှာလုပ်ချင်လို့ ရူတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးနော် လင်း... ”

“ဟား ဟား... မဟုတ်ရပါဘူး မေရာ၊ မေနဲ့ ပတ်သက်တာမျိုး မဟုတ်လည်း ဒီလိုအလူတွေဆို ဆယ်သိန်းလောက်တော့ အမြဲ လူဖြစ်နေတာပါ မေရာ၊ ကိုယ်မိုးတို့ ပြောပါဦးဗျာ... । ငင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်းမက ကျွန်တော့ကို အထင်လွှဲတော့မယ်”

လင်းလွန်းက ငင်ဗိုးကို နာမည်တပ်၍ တရင်းတနီး လှမ်း ပြောလိုက်တော့မှ ငင်ဗိုးက မျောလွင့်နေရာမှ ရှတ်တရက် သတိရလာ သလို အနည်းငယ် ကြောင်းအနေပြီးမှ ...

“အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုလင်းလွန်းကို ကျေဇူးတော် တင် ရမှာလေ၊ ကိုလင်းလွန်းကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု သိပ်အထာမကျလူသော လေယူလေသိမ်းဖြင့် ထပြာ လိုက်လေသည်။ တက်ကြွောင်လန်းသော လေသံဟု ထင်ရသော်လည်း ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး အနည်းငယ် ကျယ်လောင် အိုားဖြစ်လျက် မသိမသာလည်း တုန်းနေသေးသော မချိသွားဖြီ ထိုအသံနင့် ထိုဟန်က ရယ်စရာလိုလို သနားစရာလိုလို ဖြစ်ရတာမို့ ကျော်သက်က ကြားဝင်ထိန်းရပြန်သည်။

“အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါတို့အနေနဲ့သာ ဒီလောက်ကို များ တယ်ထင်ရပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ဆို ဒီလောက်က ပစ္စားလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ၊ ရေလျှော့နေတဲ့ ကန်ဆိုတာ မှန်မှန် ဖောက်ချေပေးဖို့ လိုတယ်လေ၊ အဲဒီလို ကန်ကဖောက်ချုလိုက်တဲ့ ရေတွေက ခန်း ခြောက်နေတဲ့ ချောင်းကန်တွေထဲ စီးဝင်သွားနိုင်ရင် အကျိုး ရှိတာပေါ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ သာယာစိုးပြောစေတာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... သွားကြရအောင်၊ နောက်ကျနော်းမယ် ... ”

ကျော်သက်က ဆော်သွေ့လိုက်တာမို့ ငွေရှင်းသူက ရှင်း၊ ပစ္စားစစ်သူကစစ်၊ လှပ်လှပ်ရှားရှား အာရုံပြောင်းသွားကြပါသည်။ မေက

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

သူ့ချုစ်သူ၏ ကားနှင့်အတူ ပါသွားသည်။ ငင်ဗိုးတို့ ကားက နောက်က လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

ငင်ဗိုးတို့ ကားက ပန်ပန်တို့ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး နှစ်ပောက်ကိုပါ လမ်းမှာ ဝင်ခေါ်လာရတာမို့ ဝေလင်းတိုးအားလုံးက ငင်ဗိုးကို ဘာမှမမေးမပြောဘဲ စာနာကြည့်ကလေး ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ဖြင့်သာ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြပါသည်။

ရိုက်ကူးရေးသွားဖို့၊ အလူကိုစွဲသွားဖို့ သန်လျင်တဲ့တားကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်နဲ့ဖူးသော်လည်း ဒီတစ်ခါ ဖြတ်ရတာလောက် လွမ်းစရာ ကောင်းတာ မရှိပါ။ ရှင်မွေ့နှုန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာ ကို ခွဲခြားထားခဲ့တဲ့ မြစ်ပေါ် က ဖြတ်နေရတာကိုပဲ လွမ်းစရာလိုလို ခံစားရပါသည်။

သန်လျင်ရောက်ပြီး အလူဓာတ်၊ အလူပစ္စားတွေ ပေးအပ်ပြီး ရိုက်ကူးရေးလုပ်နေချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲ မွန်းကြပ်လာတာမို့ ကျောင်းဝန်း အနောက်ဘက်က ရေကန်လေးဘက်သို့ လျောက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူက ရေကန်နားမှာ ရပ်ရင်း အဝေးဆီက လယ်ကွင်းတွေ နှင့် ကောင်းကင်ပြာဆီ ငေးမောကာ အသက်ကို ရိုက်၍ ရှုဆဲမှာ ခြေသံ ဖွွ့ဖိုးကို ကြားရသည်။

“ဒီနေရာလေးက တော်တော်သာယာတယ်နော် ကိုယ်မိုး”

လင်းလွန်းက ငင်ဗိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်ရင်း လယ်ကွင်းတွေဆီ လှမ်းငေးကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်းလွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်ဘက်ကို ရိုက်ကူးရေးထွက်ရင်တော့ ဒါမျိုးမြင်ကွင်းတွေ ခကာခကာ မြင်ရတာပေါ့”

“ကိုယ်မိုးက နယ်ဘက်ကို ရိုက်ကူးရေး ထွက်ရသေးတာလား”

“အရှင်တုန်းကတော့ ခကာခကာ ထွက်ရပါတယ်၊ ခုနောက်ပိုင်း တော့ မထွက်ရတော့ပါဘူး၊ ခုလို့ အလူကိုစွဲသွားမှပဲ ရန်ကုန် အနီးအနားလောက် သွားဖြစ်နေတာပါ”

“သော် ... ကိုယ်မိုးက Live အစီအစဉ် တစ်ခုလည်း တာဝန်ယူ ထားတယ်နော်၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ ကြည့်ဖြစ်တယ်”

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

“Live အစီအစဉ်ကတော့ တာဝန်ယူတာ မကြာသေးပါဘူး ကိုလင်းလွန်း”

“ဒါနဲ့ မောက့ ကိုဇ်မိုး ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ဒီလိုပါ ... သူငယ်ချင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ မောအပေါ် နားလည်မိတာလေးတွေ ရှိရင် သိခွင့်ရချင်တာပါ”

ဇ်မိုးက မသိမသာ သက်ပြင်း ရှိက်လိုက်မိရင်း ...

“ကျွန်တော် ခံစားမိတာတော့ မေဟာ စိတ်ဒဏ်ရာတွေ ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဇ်မိုး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ မေမျက်လုံးထဲမှာ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ရှိနေတယ်၊ မေက ဘဝ နာခဲ့ပုံပါ၊ ကိုဇ်မိုးကို ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက ကိုဇ်မိုးတို့ အသိုင်းအရိုင်းမှာ မေ ပျော်ပျော်ဆွင်ရွင်လေး နေတတ်သွား အောင် ကူညီဖေးမ နားလည်ပေးဖို့ပါ ...”

“စိတ်ချပါ ကိုလင်းလွန်း၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုလင်းလွန်းကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တာလေး တစ်ခု ရှိပါတယ်”

“ပြောပါ ... ကိုဇ်မိုး ...”

“မေ အတိတ်မှာ ဘာတွေပဲ ရှိခဲ့ရှိခဲ့ မောက့ မစွန်းပစ်ပါနဲ့၊ မေက တင်းမာတယ်ထင်ရပေမယ်၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ တစ်ကောင် ကြိုက် မိန်းကလေးပါ၊ မောက့ တန်ဖိုးထားပေးပါ”

ကိုလင်းလွန်းက ပြီးကာ ခေါင်းသို့တိုက်ရင်း ဇ်မိုးအေးတစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်ကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။

“စိတ်ချပါ ... မောက့ ခင်ဗျား တန်ဖိုးထားသလို ကျွန်တော်လည်း တန်ဖိုးထားပါတယ်”

လင်းလွန်းက ဇ်မိုး မျက်လုံးတွေထဲကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည့်ခဏမှာ နှစ်ယောက်သား နားလည်မှုရလိုက်သလို ခံစားရ လေသည်။

အပြန်ခရီးတစ်လျောက်လုံး ဇ်မိုးက အပြင်သို့ ငေးကာ

ယူညွင် စာအုပ်တိုက်

ဇြမ်သက်လာသည်။ ပန်ပန် သူငယ်ချင်းတွေ ကားပေါ်က ဆင်းသွားတော့မှ အားလုံး၏ အကြည့်တွေက ဇ်မိုးဆီ စုပြုရောက်လာသည်။

ကျော်သက်က ဇ်မိုးပခုံးကို လှမ်းဖက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ...

“မင်း အဆင်ပြုရဲ့လား ဟေ့ကောင်”

ဟု မေးတာမို့ သူက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ပြပါတယ်၊ ကိုလင်းလွန်း ကြည့်ရတာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ မေ ကံကောင်းမှာပါ ...”

“ငါက မေ အဆင်ပြုမပြု မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း စိတ်အဆင်ပြုမပြု မေးတာ ...”

“မေ အဆင်ပြုရင် ငါစိတ်လည်း အဆင်ပြုတာပေါ့ကွာ”

“မင်းကကွာ ... တကယ်ပဲ ပရက်စန်တာ လုပ်နေပြီး နှုတ်နေးလိုက်တာ ချာနေတာပဲ ...”

“ကိုကျော်သက်တို့က မဟုတ်တာက စပြောပြီ၊ အလုပ်ကိစ္စ နှုတ်သွက်တာနဲ့ပဲ အချစ်ကိစ္စမှာ နှုတ်သွက်ရမှာလား၊ ဒါက ခံစားချက်ပေါ် မူတည်ပြီး လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စကို ...”

“အေးလေ ...”

ပန်ပန်တို့ကဝင်ပြောရင်း သူ့ကို ကရဏာသက်သလို ကြည့်သည်။

ဇ်မိုးက ကားအပြင်ဘက် ကောင်းကင်ပြာဆီ လှမ်းငေးကာ ခပ်သဲသဲပြီးလိုက်ရင်း ...

“အားလုံးကို ငါဝန်ခံပါတယ်၊ ငါ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ငါ မောက့ ချစ်ခဲ့မိတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မေက ငါကို ရှိုးရှိုးသားပဲ ခင်တာလို့ ခံစားမိလို့ မောက့ ငါဖွင့်မပြောဘူး၊ လောကမှာ မှန်မှန် ကန်ကန် မချစ်တတ်တဲ့သူက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို တုံ့ပြန် မချစ်ရင် ရှေ့ဆက် စိတ်စေတနာကောင်း မထားချင်ကြတော့ဘူး၊ မှန်းတောင် မှန်းသွားကြတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်လို့ဘာ မပြည့်ဝရလို့ မချစ်နိုင်တော့တာ အချစ်စစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မှန်မှန်ကန်ကန်

ယူညွင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်တတ်တဲ့ သူကတော့ ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်လည်း မေတ္တာစေတနာ
မပျက်ဘဲ သူအကျိုးကို လိုလားတဲ့စိတ်နဲ့ စိတ်ထဲကနေ ဆက်ချစ်
သွားတတ်ကြတယ်၊ ငါ မော်အပေါ် စေတနာမပျက် ဆက်ချစ်နေ
တုန်းပါပဲ၊ မော်အတွက်ဆုံး ငါ ဘာမဆုံး လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်
ပဲ...”

ကားထဲက လူတွေအားလုံး တိတ်ဆိတ်ကုန်သည်။ မိန်း
ကလေး နှစ်ယောက်က မျက်ရည်ဝဲကြသည်။ ယောကျားလေးတွေက
မျက်နှာနီမြန်းလာကြသည်။ ဇိုးကတော့ ဟိုးအဝေး ကောင်းကင်းပြာဆီ
ငေးမောနေဆဲပင်။

တိတ်ဆိတ်နေသော တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေး၏ နံရုကိုမိုကာ
င်းမိုး အရှပ်ကျိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အခန်းဖော် ပြန်မလာသေးသော
တိုက်ခန်းလေးက မောင်ရိုနေသည်။

သန်လျင်ကအပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဟန်ဆောင်တင်း
ထားသမျှ စိတ်တွေကို ဖျော့ချလိုက်တော့ လူက အရှပ်ကျိုးပြတ် ဖြစ်ချင်
သွားသည်။

သူ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖို့ပုတ်အုပ်လိုက်ပြီး အမှားင်
ထဲမှာ ြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ မော်အတွက် သူဝမ်းသာသည်။
မော်အပေါ် ဆက်ချစ်နိုင်သေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ နာကျင်ခံစားရ
ပါသည်။ ကြောကွဲဝမ်းနည်းရပါသည်။ သူဟာ အချစ်ကိစ္စ အတွေ့အကြံ
ရင့်ကျက်သူလည်း မဟုတ်၊ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အစီမံသက်သက်မို့
နှင့်နေအောင် ခံစားရလေသည်။

အဖေသာ အနားရှိရင် ကိုယ့်ကို နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မလား...။

အဖော်ကို သတိရသည်။

အဖော် စကားမြောလိုက်လျှင် သူခံစားချက်တွေ သက်သာ
သွားမည်ဟု ထင်တာမို့ အဖော်ဆီ သူ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

“အဖေ...”
 “အေး... ပြော... သား၊ မင်း ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”
 အမေ့အသံက သွက်လက်လတ်ဆတ်မြှု... ॥ အဖေ အသံက
 သူ.ကို စိတ်ခွန်အား အမြဲပေးတတ်သည်။
 “အိမ်က ဆက်နေတာ အဖေ...”
 “မင်း ထမင်း မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”
 “အဖေ ဘယ်လိုသိလဲ...”
 “မင်းအသံက ထမင်း ခုနစ်ရက် မစားရသေးရတဲ့လူရဲ့ အသံမျိုး
 ဖြစ်နေတယ်လေကွာ...”
 “အဖေက ပြောတော့မယ်၊ အဖေရော အခု ဘာလုပ်နေလဲ”
 “ငါက ခုမှ ထမင်းစားပြီးလို တိုးရှေ့မှာ ဂျာနယ်တစ်စောင်
 ကိုင်ပြီး နှပ်နေတာ၊ တိုးထဲ စိတ်ဝင်စားစရာရှိရင် မေ့ကြည့်လိုက်၊
 စိတ်ဝင်စားစရာမရှိရင် ဂျာနယ်င့်ဖတ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ မင်း အသံကြား
 ရတာ အားမရှိလိုက်တာကွာ”
 “ခုမှ အပြင်က ပြန်ရောက်လိုပါ အဖေရာ...”
 “ဟောကောင်... သားအဖချင်း လာရှိးမနေနဲ့၊ လူပင်ပန်းရင် မင်း
 အသံက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကြိုက်တဲ့အလုပ် လုပ်နေရလို မင်း
 အသံက ပင်ပန်းလေ တက်ကြလေ၊ အခု အသံက စိတ်ပင်ပန်းတဲ့
 အသံ၊ ဘာဖြစ်လဲ... ပြော၊ အသည်း ကွဲလိုလား...”
 “ဟာ... အဖေ သိတယ်”
 “သိတာပေါ့ သားရာ၊ အဖေ မွေးတဲ့သားအကြောင်း အဖေ မသိဘဲ
 နေပါမလား၊ ဒီအချွ်ယ် ဒီလိုအသံနဲ့ အကြောင်းကိစ္စ အထွေအထူး
 မရှိဘဲ ဖုန်းဆက်လာရင် ဒါပဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ...”
 ငင်မိုးက အနည်းငယ် ပြုနိုင်လာရလျက်...
 “ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ကျွန်းတော် အသည်းကွဲလာတာ၊ ကျွန်းတော်
 ချုပ်တဲ့သူမှာ ချုစ်သူရှိနေလို...”
 “မင်း လူတန်းစွေးသွားပေါ့...”

“ခင်ဗျာ...”
 “လူဆိုတာ ချစ်ဖူးရတယ်၊ မှန်းဖူးရတယ်၊ အသည်းကွဲဖူးရတယ်၊
 ဒါမှ ရင့်ကျက်လာတယ်၊ အသည်းမကွဲဖူးတဲ့သူလည်း ရှိချင်ရှိမှာ
 ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရွှေထက်ရှားပါတယ်၊ အဖေဆိုလည်း မင်းအဖေ
 ကြောင့် အသည်းကွဲခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖေ အခု ကျွန်းကျွန်း
 မာမာ ပျော်ပျော်ရွင်ရွင် နေနိုင်သားပဲ၊ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ
 အနာလိုပဲ ဖြစ်တုန်းခဏာတော့ နာကျင်ခံစားရပေမယ့် အချိန်ကြာ
 သွားရင် အမာရွတ်လေး နည်းနည်းကျွန်းတာကလွှဲရင် အကောင်း
 ပကတိ ကျွန်းတာပဲ၊ တချို့ဆို အနာရွတ်တောင် ကျွန်းချင်မှုကျွန်း
 တယ်၊ ကင်ဆာလိုမျိုး ကိုယ်အသက်ကို ထိခိုက်နိုင်တဲ့အထိ လိုက်
 စားပျုံးပွားသွားတာမျိုး ရှိနိုင်ပေမယ့် ရှားပါတယ်ကွာ၊ ကင်ဆာ
 လောက်တော့ မဖြစ်စေနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် သတိလေးကပ်
 ထား...”
 “ကင်ဆာလောက်တော့ မပူလောင် မဆိုးဝါးနိုင်ပါဘူး၊ အဖေ၊
 သား မေတ္တာထားတတ်ပါတယ်၊ ြိမ်းချမ်းအောင်နေတတ်ပါတယ်”
 “အေး... ငါသားအကြောင်း အဖေသိပါတယ်၊ သားက လူတွေအား
 လုံးကို ဖြန်ကျက် မေတ္တာထားချင်တဲ့ လူမျိုးပဲလေ...”
 “အဖေ...”
 “ဟော...”
 “အမကိုင်ကိုရှုပဲ ထိုးပေးရတဲ့ ညကို မှတ်မိုးသေးလား”
 “မမှတ်မိုးဘဲ နေမလားကွာ...”
 “ကျွန်းတော် ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးက သူပဲ အဖေ”
 “ဟော...”
 အဖေက အဲ့သဲ တိတ်ဆိုတ်သွားပြီးမှ...”
 “မင်း... တကယ်...”
 “ဟုတ်တယ် အဖေ...”

“မင်း သူကို မှတ်မိတယ်ပေါ့၊ သူမှန်း ဘယ်လိုသိလဲ၊ သေချာလိုလားကွာ...”

“သေချာတယ် အဖော့၊ သူက ငယ်ငယ်ကရပ်နဲ့တော့ သိပ် မတူတော့ဘူး၊ သူနဲ့ဆုံးတာကြာပေမယ့် သူမှန်း သား မသိဘူး၊ သိပ် မကြာခင်ကမှ သူမှန်း သေချာဘူးတာ၊ သူ သားတို့ဆီလာတဲ့ အချေယ်က ဓာတ်ပုံလေးလည်း တွေ့တယ်၊ သူ့ခြေသုတုံးက တက်တူးကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့အတိတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာကျင် မှတ်စုစု၍ ရှိနေတဲ့ ပုံမျိုးမျိုးလို့ ကျွန်ုတ် သိမြေကြာင်း မပြောပြီဘဲ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တာ...”

“အေး... အဲဒီညက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲကွာ၊ ဒုက္ခ တစ်ခုခု ရောက်လာတဲ့ပုံမျိုးလေးပါ၊ အခုရော သူ့အနေအထားက အဆင်ပြုခဲ့လားကွာ၊ ငါ တက်တူးထိုးပေးထားရတဲ့သူဆိုတော့ သံယော ၇၅ တစ်မျိုးတော့ ရှိတယ်ကွဲ”

“ခု သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေတာ အဖော့၊ သူ့မှာ အသိုင်း အဝိုင်း ခွေးချိုး မိဘလည်း ရှိပုံမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် တည်တည် ပြုမြင်ပါပဲ၊ သူ ပညာလည်း တတ်တယ်၊ အားကစားသမားလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုတော့ နည်းပြပေါ့၊ အမှိုအခိုကင်းကင်း ရပ်တည်နေနိုင်ပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အခု သူ့မှာရှိတဲ့ ချစ်သူကရော ဟန်ဟန်ပန်ပန် ရှိရဲ့လား၊ မင်းနဲ့ဆုံးလား...”

“မဆိုပါဘူး အဖော့၊ ရည်မွန်ယဉ်ကျေးတဲ့ လူကြီးလူကောင်း ပုံစံမျိုးပါ၊ သူ့ကိုလည်း ချစ်ပုံရပါတယ်”

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ နာမည်က ဘာတဲ့လဲကွဲ”

“မာမကိုမေ တဲ့ အဖော့...”

“နာမည်ရင်းလား...”

“သားထင်တာတော့ သားတို့နဲ့ တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှ ပြောင်းလိုက်တာလားလို့...”

“အေးလေ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ဒီကလေးမက တို့နဲ့ ရေစက်ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ သူ့အဆျယ်လေးနဲ့ မမျှအောင်နာကျင်ခံစားနေတဲ့ မျက်နှာလေးက ခုထိ မျက်စိထဲက မထွက်ဘူးကွာ၊ သူ့မှာ ဘာအခက်အခဲပဲ ရှိရှိ စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ အဖော့...”

“အေး... ငါသားက စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့ ကလေးပါ၊ သားရဲ့ အသည်းကွဲတဲ့ ဒက်ရာကိုလည်း မှန်မှန်ကန်ကန် ကုစားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ အဖော့ယုံပါတယ်၊ တကယ်တော့ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်လျပါဘူးကွာ၊ အသည်း ကွဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရာဆိုတာ တရာ့လူတွေ ကြိုရတဲ့ ဘဝ ဒက်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ စာရင်မပြောပလောက်ပါဘူး၊ ကမ္မာအရပ်ရပ်မှာ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့် စစ်ပွဲတွေ အင်တေားတွေ၊ သဘာဝတေားအန္တရာယ်တွေ၊ လူသားချင်း စာနာမှုမရှိတာတွေ၊ လူမှုဘဝဒုက္ခအထွေထွေနဲ့ စိတ်ဒက်ရာသင့်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါ၊ ဒီလို လူတွေရဲ့ စိတ်ဒက်ရာ အနာတရတွေကို စာနာ အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ်ပြန်မချစ်လို့ အသည်းကွဲ ရတဲ့ ကိစ္စလောက်ကိုတော့ ပုံကြီးခဲ့၊ မံစားသင့်ဘူးလို့ အဖော့ထင်တယ်...”

အဖွဲ့စကားတွေက သူ့စိတ်နဲ့ကို ပေါ့ပါးလာစေသည်။
ငိုက်နေသော ခေါင်းကို မတ်လာစေသည်။

“အိုခေနော်... ငါသား၊ မင်း အခု ကျေးနေတဲ့ ခါးကို ပြန်မတ်တော့၊ ညွှတ်နေတဲ့ ခေါင်းကို မေ့လိုက်တော့၊ ညျစ်နေတဲ့ စိတ်အာရုံကို ရှုံးလိုက်တော့၊ ထ... ရေသားချိုး၊ ပြီးရင် သီချင်းလေးနားထောင်ပြီး ထမင်းစားတော့၊ နောက် နေ့၊ အမကိုမေတ္တာ တွေ့တဲ့အပါ သက်သောင့်သက်သာ ပြီးပြနိုင်ဖို့ မင်းနှုတ်ခမ်းတွေ ပျောပျောင်းနေပါစေ၊ မင်းချစ်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အခက်အခဲတွေကို

ကူညီဖို့ အဆင်သင့် ရှိနိုင်ပါစေ । ကဲ... ဒါပဲဟေ့... သွား... သွား
ထတော့... ထတော့..."

အဖောက် ဖုန်းချေသွားသည်။

သူ ခေါင်းကို မတ်ကာ မတ်တတ်ထပ်လိုက်သည်။

ဆုံးရှုံးနေရသော စိတ်ခွန်အားတွောက အဖော်ကားလုံးများ

ကြောင့် ပြန်လည် ပြည့်ဝလာရပါသည်။

အရောင်တွေ... အရှပ်တွေ... အသံတွေ ရှုပ်ယူက် ခတ်နေ
သော အိပ်မက်ကို မက်ပြန်ပြီ...။

အိပ်မက်ဟူသည် သိမိတ်ထဲက ခံစားမှုနှင့် မသိမိတ်ထဲက
ခံစားမှုကို ရောနောပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မက်တတ်သော အိပ်မက်မျိုး
လည်း ရှိသည်။

မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့ ကြိခဲ့သွေ့ ခံစားခဲ့ရသမျှကို အစီအစဉ်မကျ
ပြန်မက်တတ်သော အိပ်မက်မျိုးလည်း ရှိသည်။

မေကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာမှာ အိပ်မက်များစွာ မက်တတ်
ပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ ခံစားရသော ခံစားမှုကတော့ တသမတ်တည်း
ဖြစ်သည်။

မေ ကြောက်နေသည်။ အိပ်မက်တွေတိုင်းမှာ မေက
ကြောက်ချုံသွေးပျက်နေတတ်လေသည်။

မနက်စောစေ နိုးနေပြီးမှ ပြန်အိပ်သွားချိန်မှာ အိပ်မက်တွေ
က မောက် နှောင့်ယူက်မြှုပ်ငြုပ်...။

မေသည် အိပ်မက်တွေထဲမှာ ချောက်ချား ရှန်းကန်ရင်း
ဖုန်းသံကြောင့် နှီးလာပါသည်။

မေက မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ အိပ်ရာဘေးက ဖုန်းကို လှမ်းစမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

“မေ... မောနှင်း...”

သူ၊ အသံ၊ မေ ချစ်ရသူ၏ အသံ...၊ ဒီအသံဟာ မောကို ကြည့်မွှေ့စေသော်လည်း ဒီအသံရဲ့ ရောက်မှာ ရှိနေသည် အကြောင်းတရား တွေက မေ့စိတ်ကို ဉာဏ်နှစ်မ်းစေသည်။

“မောနှင်း... လင်း”

မေက တထုတ်ထုတ် တိုးနေသည့် နှုံးထောင့်စွန်း နားကို လက်မနှင့်ဖိုင်း ထထိုင်လိုက်သည်။ ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာ၊ မေ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နံးချိနေသည်။ မေ ဖျားပြီးလားမသိ...။ မေ စိတ်ခွန်အားတွေ ချိုင့်သွားတိုင်း မေက ဖျားတတ်သည်။

“မေ... ခုမှ အိပ်ရာထတာလား”

“အစောကြီး နီးပြီးမှ ပြန်အိပ်ဖျော်သွားတာပါ”

“ဆောရီး... ကိုယ် လှမ်းနီးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...”

“မေ... မနက်ဖြန် စာသင်ချိန် ရှိတယ်နော်...”

“အင်း... ရှိတယ်လေ”

“ကိုယ် မနက်ဖြန် ခရီးသွားရမယ် မေ၊ လေယာဉ်နဲ့ နေချင်းပြန် ခရီးပါပဲ၊ မန္တလေးမှာ ဖွင့်ပွဲတစ်ခု သွားတက်ရမှာ၊ ဉားမှု ပြန်ရောက် မှာချိတော့ မေ စာသင်တဲ့အချိန် ကိုယ် ပြန်မရောက်လောက်သေး ဘူး၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် အက်ဒီ ပြန်ရောက်မယ်...”

“ဘယ်လို...”

“အင်ဟင်... မေ မကြားလိုက်လို့လား၊ ဖုန်းလိုင်းပြတ်သွားတယ် ထင်တယ်၊ မနက်ဖြန် နေပြည်တော်က ဒ်က်ဒီ ပြန်ရောက်မယ်လို့ ပြောတာ...”

“သော်...”

မေက တဒုန်းဒုန်း ခုန်လာသော ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဒိုကာ အံတစ်ချက်ကြိုတ်လိုက်သည်။ ထိန်းစမ်း ကေမဏီ မေ၊ စိတ်လှုပ်ရှုးမှုကို ထိန်းချုပ်စမ်းပါ၊ အသံတွေ တုန်ရင် သွားစေနဲ့...”
“အဲဒီတော့...”

“အင်း... အဲဒီတော့... ဒက်ဒီ ပြန်လာပြီဆိုတော့ ကိုယ့် ချစ်သူကို ဒက်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ချင်ပြီပေါ့...”

“စိတ်မစောပါနဲ့ လင်း၊ လင်းကို မေ ပြောထားသားပဲ၊ နည်းနည်း လေး အချိန်ယူပြီးမှ လင်းချစ်သူအနေနဲ့ တွေ့တာ ကောင်းပါတယ်၊ ခုတော့ လရိပ်တို့ရဲ့ မြန်မာစာ ဆရာမ အဖြစ်နဲ့ပဲ တွေ့ချင်ပါသေး တယ်”

“ကဲ... ဒါဆို ဒီလိုလိပ်မယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ် မိတ်ဆက် မပေးရသေးရင်တောင် မေက ကိုယ့်ချစ်သူပါဆိုတာတော့ မေကျယ် ရာမှာ ဒက်ဒီကို ကိုယ် ပြောထားချင်တယ်”

“အင်း... ရပါတယ်၊ လင်း သဘောဇူး”

“အိခေါ်... ကဲ... ထ... မျက်နှာသစ်၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့ ကိုယ်လည်း ရဲ့သွားတော့မယ်”

လင်းက မေကိုနှစ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချိသွားသည်။

မေက အနားက ခေါင်းအုံကို လှမ်းခွဲဆုပ်ချေရင်း အံကြိုတ် မိသည်။ တွေ့ရတော့မှာပေါ့ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း။ ရှင်နဲ့ တွေ့ရတော့မှာပေါ့။ ဒီလိုတွေ့ဖို့ စောင့်ခဲ့ရတာ ၁၀ နှစ်တောင် ရှိခဲ့ပြီလေ ...”

ဖုန်းမြည်လာပြန်သည်။

မေက ဖုန်းကို င့်ကြည့်လိုက်သည်။ င်မိုးသီက ဖုန်းမိုးဖုန်းကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို... င်မိုး... ပြော...”

“မေ... အခု ဘယ်မှာလဲ...”

“အိမ်မှာ...”

“ဒီနေ့ အားလား၊ အတန်းချိန်တွေ ရှိလား”

“မရှိဘူး၊ မနက်ဖြစ်မှ ရှိမှာ...”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကိုမင်းဆွဲက စောစောကမှ ဖုန်းဆက်လာတယ်၊ သူတို့ ဒီနေ့ နည်းနည်း အလုပ်အားသွားလိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့၊ မဆုံးတာကြာလို ဆုံးရအောင်တဲ့၊ မေ အားရင် မောက့ပါခေါ်ပို့ ပြောလို ...”

“အင်း... မေလည်း စာသိပ်မရေးဖြစ်တာနဲ့ ကိုမင်းဆွဲတို့တောင် မဆုံးတာကြာပြီ၊ ဆုံးကြုမယ်လေ... မေလာခဲ့မယ်၊ ကိုကျော်သက်တို့ ရော လာကြမှာလား...”

“ကျော်သက် တစ်ယောက်ပဲ လာနိုင်မယ်၊ စေလင်းနဲ့ ထောကသွားစရာတစ်ခုရှိနေလို့၊ ပန်ပန်နဲ့ နေနေလည်း အသံသွင်းချိန်နဲ့ တိုက်နေလို့ မအားသွား၊ ကိုမင်းဆွဲဘက်ကတော့ ကိုဇော်နိုင်ရော ကိုစိုးအောင်ကော လာမှာ၊ ဒါနဲ့ မေ နေကောင်းရဲ့လား...”

“ကောင်းပါတယ်”

“မေ့အသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ”

“မေ ဘာမှုမဖြစ်ပါဘူး”

“တကယ်... ဘာမှုမဖြစ်တာနော်...”

“တကယ်ပါ င်းမိုးရယ်...”

“နေမကောင်းလို လာဖို့ အဆင်မပြုရင်လည်း ပြောနော် မေ...”

“ပြောပါတယ်၊ မေ လာခဲ့ပါမယ်”

မေက ဖုန်းချုပ်း ပံုဖျော့ဖျော့ ပြုးမိသည်။ အမြဲတမ်း သွက်လက်ပေါ့ပါးပြီး အကောင်းမြင်စိတ်ရှိတဲ့ င်းမိုးလို သူငယ်ချင်းကောင်းမျိုး ရှိတာကလည်း မေ့စိတ်ကို အားရှိစေသည်။ ယုံကြည်အားထားရသော သူငယ်ချင်းဆိုတာဟာလည်း တန်ဖိုးထားထိုက်သူပဲ မဟုတ်လား...”

မေက အသက်ကို မှန်မှန်ရှာကာ မေ ရှင်ဘတ်ထဲက မွန်းကြပ်နေမှုတွေကို ဖြေဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ခေါင်းကတော့ တထုတ်ထုတ် ကိုက်နေဆဲ ...”

“ကောင်လေး... မင်း ငါကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ် ပြောထားတာ ကြာပြီနော်၊ ဒီနေ့ စားသောက်သမျှ မင်းရှင်းရမှာ...”

“ဟား ဟား... ရှင်းပါမယ် ကိုဇော်နိုင်ရယ်၊ ကြိုးက်သလောက်သာ စားပါ”

“မင်းကလည်း ကလေးကို သွားအနိုင်ကျင့်နေပြန်ပြီ၊ အလိုလို နေရင်းကမှ မိဒိုယာသမားတွေဆို ပြောချင်ဆိုချင်နေကြတဲ့ အထဲမှာ မင်းက သူတို့ Green Hearts အလူသတင်းလေး ရေးပေးတာနဲ့ပဲ လက်ဖက်ရည်ချည်း တိုက်ခိုင်းနေတော့ နာမည်ပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်...”

“ဒီအချယ်ကြီးလား... ကလေး”

“ငါအသက် စွဲ ထက်စာရင် သူ့အသက်အစိတ်ဆိုတာ ကလေးပါကွာ...”

ရင်းရှင်းနှီးနှီး ရယ်မော နောက်ပြောင်နေသော သူတို့ကို ကြည့်ရင်း မေ ခေါင်းကိုက်သက်သာချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာသည်။

ကိုမင်းဆွဲက မောက့ကြည့်ရင်း...

“မမေ... ဘယ်လိုလဲ... စာမရေးဖြစ်သူးလား၊ ရေးပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျာန်ယ်မှာက ဥပဒေပိုင်းဆိုင်ရာလေးတွေ ပုံမှန်ရေးတဲ့သူ ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ယဉ်ခင် စာအုပ်စိုက်

ယဉ်ခင် စာအုပ်စိုက်

“ဟုတ်ကဲ... မေ ကြိုးစားပါမယ် ကိုမင်းဆွဲ”

“ကိုမင်းဆွဲ ကျွန်တော်တို့ဖို့ ဂျာနယ်လက်ဆောင် ပါလား”

“သို့... အေး... ပါတယ်၊ ပေးဖို့မေ့နေတာကွဲ...”

ကျော်သက်က မေးတော့မှ ကိုမင်းဆွဲက သူ့လက်ဆွဲ အိတ်ထဲက ဂျာနယ်တစ်ထပ်ကို နှိုက်ယူပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ချေပေးလိုက်သည်။

ငော်မြို့၊ ကျော်သက်နှင့် မေတို့က ဂျာနယ်တစ်စောင်စီ လှမ်း ဆွဲယူလိုက်ကြသည်။

ကျော်သက်က ဂျာနယ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေ့ပေးမယ့် ငော်မြို့ကတော့ ဂျာနယ်ကို လုန်လျော့နေရင်းက ဘေးထောင့်ခုံမှာ ထိုင်နေ သော မေ့ကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့် အကဲခတ်နေလိုက်မိသည်။

ဂျာနယ် င့်ဖတ်နေသော မေ့မျက်နှာလေးကို ဘေးတစောင်း အနေအထားဖြင့် သူမြင်နေရသည်။ မေ့မျက်နှာလေးက အိပ်ရေးမဝသလို စိတ်ဖိစိုးသလို တစ်မျိုးလေး ညီးနေသော်လည်း သူတို့စကားပိုင်းမှာ စိတ်ပါဝင်စားရှိသည်။ ရောက်စကာထက်တော့ နည်းနည်း ပိုလန်းဆန်း လာသလို ထင်ရသည်။ သူက မေ့မျက်နှာကို မြင်ရှုနှင့် မေ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မှန်းဆနေနိုင်သည်။

မေ့ကို ချုပ်သူအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရှုဖို့ လောဘကို ပယ်လိုက်နိုင် သောအခါ သူ့စိတ်က ရောင့်ရဲအေးချမ်းသွားပါသည်။ သူ့ကို အားပေး သည့် အဖော်ကျေးဇူးတွေလည်း ပါသည်ပေါ့...”

“ဟား... ၂၀၁၄ ခုနှစ်ထဲမှာ rape case (အဓမ္မပြုကျင့်မှု) ဖြစ်တဲ့ အရေအတွက်က တဗြားအမှုတွေရဲ့ အရေအတွက်ထက်တောင် များ တယ်ဆိုပါလား၊ ခုနောက်ပိုင်း ဒီလိုအမှုတွေ ပိုများလာသလိုပဲ နော်...”

ကျော်သက်က သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရင်း ပြောတာမို့ ငော်မြို့၏ အာရုံက ကျော်သက်ဆီ ရောက်သွားသည်။

ကိုမင်းဆွဲက သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန် ချထားလိုက်ရင်း...”

“ခုမှ ဒီလိုအမှုမျိုး ပိုများလာတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ၊ ခုမှ လူပိုသိ လာတာ၊ အရင်ကလည်း ဒါမျိုးအမှုတွေ များခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုလောက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လူမသိဘူး၊ ခုခေတ်ကျမှ မီဒီယာ တွေက များလာတော့ ဒီလိုသတင်းတွေကို များများဖော်ပြလာလို လူတွေ ပိုသိလာတာ...”

“ဒီအစိုးရလက်ထက်ကျမှ ပိုများလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်မလားကွဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဝါသနာပါတဲ့သူတွေက အစိုးရ ပြောင်းပြီဟော၊ ငါတို့ ဒီကိစ္စမျိုးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နယ်လှည့် ကျူးလွှန်ကြစိစ္စဆိုပြီး နယ်ပယ်ခဲ့တွင်လာကြတာမှ မဟုတ်ဘာ...”

“ဟား... ဟား... ကိုမင်းဆွဲကတော့ လုပ်ပြီး ဒါပြီး ပွင့်လင်းမြင်သာလာတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး လူ့ဆော်ပေးတဲ့ အခွေတွေ၊ ရုပ်ပုံတွေ၊ မီဒီယာတွေ ပိုပြီးများလားလို...”

“ဒါမျိုးက ဘယ်ခေတ်မဆို ခေတ်အဆက်ဆက် ရှိခဲ့တာပါပဲကွာ၊ ခုခေတ်မှာ အောင်ရှင်းပြီး စာအုပ်ထွက်လာသလို အရင်ခေတ် တန်းက ရတနာဝင်းထိန်တို့ ရေးတဲ့ အပြာဆန်ဆန် စာအုပ်မျိုးတွေ ထွက်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါနဲ့ ကောင်းခါးရွာက ကျောင်းဆရာမလေးတွေ rape case လည်း မပေါ်သေးဘူးနော်”

“ဒီကိစ္စက နည်းနည်း ကျယ်ပြန့်တယ်ကွဲ၊ သာမန်အမှုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တာပဲ၊ သေချာမသိဘဲနဲ့တော့ မပေါ်နဲ့ပါဘူးကွဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒီအမှုကိစ္စ ဖတ်ရတုန်းဆီ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူးရွာ၊ ဂျာနယ်တစ်စောင်က ဆောင်းပါးလေး ဖတ်လိုက်ရတုန်းက ဆုံး မျက်ရည်တောင် ပဲမိတယ်”

ငော်မြို့ကပါ ဝင်ဆွဲးနေးတာမို့ အားလုံးက ထိုအကြောင်း အရာဆီသို့သာ ဦးတည်လာသည်။ ကျော်သက်က သက်ပြင်းချရင်း...”

“ဟိုတာလောကလည်း ကျိုက်ထိုးရှိုးသွားတဲ့လမ်းမှာ နိုင်ငံခြားသွားကို

rape လုပ်လိုလေကျာ၊ အဲဒီအမှုကိတော့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖော်
ထုတ်ပြီးအပြစ်ပေးလိုက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြစ်ဒဏ်က များလွန်း
တယ်ဆိုပြီး မြန်မာမ အမှုကျတော့ ပြစ်ဒဏ် ဒီလောက်မများဘူး၊
နိုင်ပြောသူက ပိုတော်ဖို့ရှုံးဘူး ဘာသာ ဝေဖန်နောက်သေးတာ...”

“ဝေဖန်ရေးကတော့ ဘယ်နေရာမဆို ရှိမှုပဲလေ၊ လက်တွေ၊
ကိုင်တွယ်နေရသူတွေဘက်က ကြည့်ရင်လည်း မလွယ်ဘူးပေါ့၊
အများဝေဖန်နေသလို တန်ဖိုးတိုင်းတာတာတော့ မဟုတ်ပေမယ့်
ကိုယ့်နိုင်ငံလာတဲ့ အညွှန်သည်ကို ကျူးလွန်တာဆိုတော့ အများကြီး
ကျယ်ပြန်သွားနိုင်တယ်၊ နိုင်ငံရှုံးကိုယ်တာလည်း ရှိတယ်
မဟုတ်လား...”

“သိပ်မကြာသေးခင်က တစ်ခုဖတ်လိုက်ရသေးတယ်၊ ၉ နှစ်
သမီးလေးကို rape လုပ်တာလော့၊ သူ့အဖော် မောင်လေးကို
လည်း အုတ်ခဲနဲ့ထဲသေးတယ်၊ ရက်စက်လွန်းပါတယ်ဗျာ၊ အရွယ်
မရောက်သေးတဲ့ ကလေးသွေးယူငယ်ကိုတောင် အလွတ်မပေးဘူး”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ... လူမဆန်လိုက်တာ”

အရှိုးရနေသော စကားပိုင်းက မေ့နှုတ်က ထွက်လာသော
စကားကြောင့် ရှုတ်တရက် ရပ်တန်သွားသည်။

သွားကြားထဲက တိုးထွက်လာသလိုမျိုး အေးစက် ခါးသီး
အက်ကွဲကာ ခံစားချက်အပြည့် မုန်းတီးမှုအပြည့်ဖြင့် တိုးတိတ်အက်ကွဲစွာ
ထွက်ကျလာသော စကားလုံးက သူတို့အားလုံးကို ကြက်သီးဖြာထသွား
စေခဲ့သည်။

သူတို့ မေ့ကို ပြုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မေ့မျက်နှာက ပန်းရောင်သွေးထကာ မသိမသာ အံကြိတ်
ထားသည်ဟု ထင်ရသည်။ မေ့မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာကောင်း
လောက်အောင် စုံရှုလာသည်။

မေ့ကိုကြည့်ရင်း ထူးဆန်းသည်ဟု င်္ခိုး ခံစားလိုက်ရသည်။
ကိုမင်းဆွေကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားလုမ်း ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်စစ်း... ဒီအကြောင်းတွေ မမေရှုမှာ ပြောမိတာ အားနာ
စရာတောင် ကောင်းသွားတယ်၊ အင်း... ဒါပေမယ့် မမေလည်း
ဥပဒေသင်ထားတာဆိုတော့ ဥပဒေ ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် ရှုက်
စရာမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မမေကတော့ မိန်းကလေးဆိုတော့ မိန်းမချင်း
ကိုယ်ချင်းစာပြီး ပိုခံပြင်းမှာပေါ့များ၊ ကဲ... စကားလည်း ကောင်း
နေတာ ကြာပြီ၊ ရုံး တစ်ချက် ပြန်ဝင်ရည်းမယ်၊ ရင်းမယ်ဟူ...”

ကိုမင်းဆွေက ဝိတ်တာ လုမ်းခေါ်ကာ ငွေရှင်းနေသည်။

င်္ခိုးကတော့ မေ့မျက်နှာကို အကဲတာခတ်ခတ် ကြည့်မိရင်းက ...

“မေ... နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း... နည်းနည်း ခေါင်းကိုက်ပြီး အားနည်းသလို ဖြစ်နေတာ
ပါ...”

“မေ... သိပ်နေမကောင်းတဲ့အခါန်မှာ ဒေါသဖြစ်စရာ အကြောင်း
တွေ ကြားလိုက်ရလို စိတ်လှပ်ရှား ဒေါသထွက်လွယ်တာ ဖြစ်မယ်၊
မိုးတော့ နည်းနည်းချုပ်နေပြီ၊ မေတစ်ယောက်တည်း ပြန်လို ဖြစ်
ရဲ့လား၊ ကျွန်းတော် လိုက်ပို့ပေးရမလား...”

“ရပါတယ်၊ မေ တဗ္ဗာဆီးပြန်လိုက်မယ်...”

အားလုံး နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲကြတော့ င်္ခိုးက ဆိုင်ရှု
ထွက်ကာ မေ့ကို တဗ္ဗာဆီ တားပေးလိုက်သည်။

ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဖြတ်သွားချိန်မှာ ကားမီးအလင်း
ရောင်ဖြင့် မေ့မျက်နှာကို ဖျော်ခနဲ့ ဖျော်ခနဲ့ မြင်နေရသည်။ မေ မျက်နှာက
ဖျော်တော့လွန်းနေသည်။

ကားတားလို့ရတော့ ကားပေါ့တက်သွားသော မေ့ကို သူ
နှုတ်ဆက်ရင်း စိတ်မချု လက်မချု ဖြစ်ရသည်။

သူက မေ ပါသွားသော ကား၏မီးရောင် ပျောက်ကွယ်သည်
အထိ အမှာင်တဲ့မှာ ရပ်ငေးရင်း ကျွန်းရှစ်ရပါသည်။

မေက ညာလက်ဖြင့် ရေတကောင်းကို ကိုင်ကာ လက်ကျွန်
ရောကို ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးထဲသို့ ဖြည့်ဖြည့်ချင်း လောင်းထည့်နေမိ
သည်။

ရေတချို့က လက်ဖဝါးထဲက လျှံစွာက်ကာ ကြမ်းပြင်ဆီ
ဖိတ်စင်သွားသည်။

ရေတချို့က လက်ဖဝါးထဲမှာ တင်ကျွန်ခဲ့သည်။

မေက ရေထည့်ထားသော လက်ဖဝါးကို ဆုပ်လိုက်သည်။
လက်ဖဝါးထဲက ရေက လက်ကြားကနေ ယိုစိမ့်စီးကျသွား

သည်။

မေက တစ်စက် တစ်စက် စီးကျသွားသော ရေစက်တွေကို
င့်ကြည့်ရင်း မူပြီးတစ်ချက်အသံထွက်၍ ပြီးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မေက ရေတဲ့လား ...

“သွားစမ်း... သွားစမ်း... လူယုတ်မာတွေ...”
“ခလွမ်း... ချွမ်း...”

မေသည် ကိုယ့်တိုက်ခန်းကျော်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာပြီး
နောက် မျက်စိရှေ့တွေ့ရာ ရေဖန်ခွက်နှင့် ဖန်ရေတကောင်းကို လက်ဖြင့်
ရမ်းပစ်လိုက်သည်။

ရေဖန်ခွက်က နံရံခါး လွင်ကာ ခွမ်းခနဲ ကဲ့လျက် ဖန်ကဲ့စွာ
တွေ့ဖွာအနဲ့ လွင့်စင်သွားသည်။ ရေတကောင်းကတော့ အဖုံးပွင့်လျက်
တုံးလုံးလဲသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရေတွေ ဖိတ်စင်ကျလာသည်။

ထိုရေများက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိုင်ထွန်းလျက် မေ့ခြေ
ထောက်ဆီသို့ တဖြည့်ဖြည့်စီးလာသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပဲ မေ့ခြေ
ထောက်တွေ စိစွာတဲ့လာပါသည်။

“ရေ...”

“ရေ... ဟုတ်လား...”

မေက ထိုရေတွေကို င့်ကြည့်ကာ တီးတိုးရေရှေတ်လိုက်ပြီးမှ
ဆောင်းမော့ကာ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေနည်းနည်း ကျွန်
ရှိနေသေးသော တုံးလုံးလဲနေသည့် ရေတကောင်းကို င့်ကောက်ယူလိုက်
ပါသည်။

ပုညောင် စာအုပ်စိုက်

ပုညောင် စာအုပ်စိုက်

၄၆၉

“သမီး... ထ... ထ... ထစ်းဟဲ၊ ထပါဆိုဟယ်...”

အိပ်ဖျော်နေသော နှမေကို ရုတ်တရက် ဆွဲထူနှီးခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

၉ နှစ်သမီးလေး နှမေက အိပ်ချင်မှုးတူးဖြင့် မျက်လုံးတွေကို လက်ခုံလေးနှင့် ဆွဲပွဲတိလိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

နှမေ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မေမေနှင့် ဖေဖေ ထိုင်နေသည်။ နှမေနားမှာ အဖေရော အမေပါ အတူတူရှိခိုင် ရှားတာမို့ နှမေက ဖျော်သွားကာ အဖေနှင့် အမေကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း ပြီးရယ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော်... အဖေနှင့် အမေက မရယ်ဘဲ နှမေကို ခပ်တည်တည် ကြည့်နေပြီးမှ အမေက စတင်ကာ...”

“သမီး... နှင့်အဖေနဲ့ အမေနဲ့ အတူတူမနေတော့ဘူး၊ နှင့် အဖေနဲ့ လိုက်သွားမလား၊ အမေနဲ့ လိုက်မလား... ပြော”

“သမီး... မြန်မြန်ပြော၊ အချိန်မရှိဘူး၊ နှင့်အမေနဲ့ လိုက်မှာလား၊ အဖေနဲ့ လိုက်မှာလား...”

အဖေနဲ့ အမေက နှမေကို ရွှေးချယ်ခိုင်းနေသည်။ အဖေကို ရွှေးရမလား... အမေကို ရွှေးရမလား။ နှမ မဝေဆွဲခိုင်ဘဲ အဖေကို ကြည့်လိုက်၊ အမေကိုကြည့်လိုက်၊ မျက်လုံးလေးတွေ ကြောင်စီစီဖြစ်လာသည်။

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

အဖော်နောက်လိုက်ရင် အမေနဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူးလား၊ အမေနဲ့လိုက်ရင် အဖော်မဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူးလား။ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အတူနေလို မရဘူးလား။ နှမေက ကလေးဘာ၏ကလေးဖြင့် တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးကာ ငါချင်လာသည်။ အဖော်နဲ့ အမေကလည်း နှမေကို အလယ်မှာထားကာ တမေးတည်း မေးနေသည်။

“ပြောလေ သမီး ... ရဲရဲပြော”

“သမီးစိတ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်လေ ...”

“သမီး ဘယ်သူနဲ့ လိုက်ချင်သလဲ”

“သမီး ဘယ်သူနဲ့ နေချင်လဲ ...”

မေးခွန်းတွေက နှမေ၏ အကြားအာရုံထဲမှာ မြည်ဟည်း ပုံတင်ထပ်ကာ ရှုပ်ထွေးလာသည်။

သမီးက ဆုံးဖြတ်ရမှာလား ...

အဖော် လိုက်သွားရင် အမေ ဝမ်းနည်းမှာလား၊ အမေနဲ့ လိုက်သွားရင် အဖေ စိတ်ဆိုးမှာလား ... ။

နှမေ၏ မျက်လုံးလေးတွေက ပြုးပြောင်လာကာ ခပ်ပိန်ပိုင် ခန္ဓာကိုယ်လေးက တောင်တင်းလာသည်။

အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ချင်ပေမယ့် မဝင်ရဲ၊ အဖေ လည်ပင်းကို ခိုတဲ့လိုက်ချင်ပေမယ့် မတဲ့ရဲ။

အဖေကို အားနာသည်။ အမေကို အားနာသည်။

အဖေကို သနားသည်။ အမေကို သနားသည်။

“ဟဲ ... ဘာပြုးကြည့်နေတာလဲ ... ပြောလေ”

“မြန်မြန်ပြော သမီး ... ။ ငါ နင်အဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရတာ စိတ်ဆင်းရလွန်းလို မြန်မြန်သွားချင်ပြီ ...”

“အေး ... ငါကလည်း မင်းနဲ့ တစ်မိန့်လေးတောင် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဘူးဟေး၊ က ... သမီး ပြော၊ နင် ဘယ်သူနဲ့ လိုက်မှာလဲ၊ လိုက်မှာဖြင့်လည်း လာ ... မြန်မြန်သွားရအောင်”

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

အဖေက နှမေ၏ လက်မောင်းကို လုမ်းကိုင်ကာ သူ့ဘက်သို့ လုမ်းခွဲလိုက်သည်။

အမေက နှမေ၏ ကျွန်းလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လုမ်းခွဲလိုက်ပြန်ရင်း ...

“ရှင် ... ဇွတ်မခေါ်နဲ့လေ၊ ကလေးဘာသာ လိုက်ချင်တဲ့ဘက်လိုက်မှာပေါ့၊ သူ့ဘာသာ ရွှေးချယ်ပါစေ ...”

အဖေနဲ့ အမေက နှမေကို အလယ်မှာထားကာ နှမေကို စုံစိုက်ကြည့်ရင်း နှမေ၏အဖေကို စောင့်သည်။

နေ တစ်ခုခြောဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းဝမှာ ဆိုးနိုင်နေကာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ထွက်ပြီး အေးစက်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်လုံးတွေက ပို၍ ပြုးကြောင်လာသည်။

“ဟဲ ... မြည် ... ဟိုမှာ ကလေးက တက်တော့မယ်၊ နင်တို့တွေဟာလေ ... ကလေးကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းစရာလားဟဲ့၊ နင်တို့ ဦးနောက်နဲ့ နင်တို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြပါလား၊ နင်ကလည်း နောက်လင်နဲ့ နေမှာ၊ နင်ကလည်း နောက်မယားနဲ့ နေမှာ၊ ကလေးက ဘယ်သူနဲ့ လိုက်နေလို့မှ အဆင်ပြောမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ယူမယ့် လင်တွေမယားတွေကလည်း တစ်စက်မှ သောက်ချိုးပြုတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေး လိုက်နေရင် ကလေးပဲ နှိပ်စက်ခံရမှာ၊ သွားကြ ... နင်တို့ဘာသာ လွှတ်လွှတ်ကျွတ်ကျွတ် ပျော်ကြ၊ ပါးကြ၊ ဒီကလေးက ငါမျက်စီအောက်တင် ကြီးလာတာ၊ သွေးသား မတော်ပေမယ့်သားသမီးလို သံယောဇ်ဖြစ်နေပြီ၊ ငါပဲ ကျွေးမွှေး စောင့်ရောက်ထားလိုက်မယ်၊ နင်တို့ တွေ့ချင်ရင်သာ လာတွေ့ကြ၊ ကလေးကို ခေါ်မသွားနဲ့ ...”

အမြတ်နီးချင်း အဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးကျော်က နှမေကို ခွဲခေါ်ချိတ်းလိုက်သည်။ အဖေနဲ့ အမေ ရင်ခွင့်မှာသာ နေချင်သော နှမေက

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

ဒေါက္ခရင်ခွင်မှာ တုန်ခိုက်ကျန်ရစ်သည်။ အဖနှင့် အမေက နှမေကို
ထားခဲကာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

အဲဒီနောကို နှမ ဘယ်တော့မှ မမေ ... ။

အဲဒီနောက်ကြောင်း ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း နှမ တစ်ကိုယ်လုံး
အေးစက်လာကာ ရူးချင်သလိုလို စိတ်တွေ ရုပ်တွေးလာတတ်ခဲ့ပါသည်။

“မိဘရင်းတွေဖြစ်ပြီး နေပဲ ဇာနိုင်လွန်းကြပါတယ်အေ၊ တစ်စက်
ကလေးမှ အသည်းနှလုံး မရှိတဲ့ဟာတွေ၊ လူလို့ မသိတဲ့ဟာတွေ၊
ကိုယ့်သမီးဆီများ တစ်ခေါက်တကျင်းတောင် ရောက်မလာနိုင်
လောက်အောင် နောက်လင် နောက်မယားနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်
သာယာနေကြသလဲ မသိပါဘူးတော်၊ ငါနှယ် ... စီးပွားရေးက
အဆင်မပြောလိုပါဘူး ဆိုမှ လူပိုတစ်ယောက်ကို ကျွေးထားမိလျက်
သား ဖြစ်နေပြီ၊ ဒင်းတို့ သိတတ်လို့ တစ်နှစ်တစ်ခါ လာပေးကမ်း
ကြည့်ရှုရင်တောင် ငါ ကျေန်ပါသေးတယ် ...”

ဤသို့ ညည်းတွားသံများနှင့်အတူ နှမေ၏ ငယ်ဘဝ ကို
တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဖြတ်ကျော်လာရသည်။

ပြုစွောင့်အောင့်ကျွေးသော မသထာရေစာထမင်းတစ်လုပ်
ကိုစားဖို့ ဒေါ်လေးကျော်၏ ထမင်းဆိုင်မှာ ပန်းကန်ဆေးရင်း ... တောက်
တို့မည်၍ ပြီးလွှားကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း တစ်နောက်ပြီး တစ်နောက် ကျော်ဖြတ်
လာခဲ့ရသည်။

ဒေါ်လေးကျော့ အပေါက်ဆိုးဆိုး ပြောဆို ဆက်ဆံတာခံရ
လည်း နှမ စိတ်မဆိုးပါ။ ဒေါ်လေးကျော့ကို မမှန်းပါ။ နှမေကို ကျောင်း

ဆက်တက်ခွင့် ပြခဲ့သည့် ကျေးဇူးတွေက ဆပ်လို့မကုန်နိုင်ဘူးဟု ထင်ခဲ့သည်။

နှမေက မနက်စောစော ချက်ပြုတ်ရမည့် သားငါးတွေကို
ဆေးကြော၊ ပန်းကန်ဆေး၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ လွယ်အတ်ကလေး
စလွယ်သိုင်းကာ ကျောင်းသို့ပြေးရသည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်တွေမှာ လာကြိုတတ်သည့် သူငယ်ချင်းတွေ
၏ မိဘတွေကို မြင်တိုင်း အဖေနှင့်အမေကို သတိရသည်။

မွေးနေ့တိုင်းမှာ အဖေနှင့် အမေ ရောက်လာမလား ဟု
မျှော်ရသည်။

ရောက်မလာလေတော့ ကျောင်းရှေ့၊ ခရေပင်အောက်မှာ
ခရေပန်းတွေ ဝင်ကောက်ပြီး ကျောင်းသွားသည့် လမ်းဘေးက စော်
ကလေးသို့ ဝင်ကာ ခရေပန်းထပ်လေး ဘုရားရှေ့ချေရှင်း အဖေနှင့် အမေကို
တွေ့ဖို့ ဆုတောင်းရသည်။ အတူနေခွင့်ရဖို့ ဆုတောင်းရသည်။

ညာနေရောက်လျှင် အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ပြီးမှ နှမေ စာကျက်
သည်။ စာကျက်ပြီးလျှင်တော့ ဒေါ်လေးကျောအိပ်ခန်းသို့သွားကာ ဒေါ်လေး
ကျောကို နင်းနှိပ်ပေးရင်း ဒေါ်လေးကျော့၏ မကျမနပ် ပြောဆိုရှုပူသံ
တွေ့ကို နားထောင်ရသည်။

ဒီလိုနှင့် တစ်မိုးချုပ်ခဲ့ကာ နှမေ၏ ကလေးဘဝကို ကျော်
ဖြတ်လာခဲ့ရလေသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဒီအချိန်ရောက်တော့ မကျော့တို့ ပန်းပန်နိုင်ပြီ
ပေါ်တော် ... ”

“ရှင်ခိုင် ဘာ့ကြောင့် ရောင်းအားတက်လာတယ်ဆိုတာ မသိရင်
ခက်မယ်နော် ... ”

“ရှင်က အရသာအာရုံကို ရောင်းတာလား၊ အမြင်အာရုံကို ရောင်း
တာလား မကျော့ ... ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ပြောကြ ... ပြောကြ ... ကြိုက်သလို ပြောကြ၊
မနာလိုလို ပြောတဲ့စကားများ မကျော့တို့က ဂရမစိုက်ပေါင်တော်”

“အေးပေါ့ ... ရှင်က ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့မှ ဂရမစိုက်ဘဲ နေနိုင်ပြီ
ကိုးအေး ... ”

ဒီလိုစကားမျိုးတွေ မကြာခဏကြားလာရတတ်သော အချိန်
က နှမေ ၁၄ နှစ်ပြည့်ပြီး နောက်ပိုင်းအချိန်များ ဖြစ်သည်။

‘လှလာလိုက်တာ နေရယ်’ ဟူသော စကားတွေ အထပ်
ထပ် ကြားလာရပြီး မကြာခင်မှာ နှမေ ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။

“ဒေါ်လေးကျော့ရယ် ... နှမေ ၈ တန်းတောင် ရောက်နေပြီလော့၊
၁၀ တန်း စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတဲ့ အထိတော့ ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်

ပြုပါ ဒေါ်လေးကျော့ရယ်၊ နဲမ စာတော်တာ ဒေါ်လေးကျော့
သိပါတယ်၊ နဲမ ကျောင်းမထွက် ပါရစေနဲ့နော် ...”

နဲမက အထပ်ထပ် တောင်းပန်သူးသော်လည်း ဒေါ်လေး
ကျော့က ခေါင်းခါလျက် ...

“ဆိုင်မှာ ကူဖော်လောင်ဖက် ရှားတာလည်း ညည်းအသိပဲလေး
ညည်းက ဆယ်တန်းအောင်သွားရင်လည်း လခေါး အလုပ်တစ်ခုခု
ဝင်လုပ်ပါရစေတို့၊ တက္ကသိုလ် တက်ပါရစေတို့ ဖြစ်လာဦးမယ်၊
ဆိုင်မှာသာ ဝင်ကူမဲ့ပါအေား ညည်း ဝင်ကူရင် ရောင်းအားကောင်း
တာလည်း ညည်းအသိပဲဟာ ...”

ဒေါ်လေးကျော့က နဲမကို ကောင်းကောင်း အသုံးချုတ်တ
ပါသည်။ ကလေးဘဝတုန်းကသာ မီးဖိရှောင်ထဲမှာ ထားပေမယ့် နဲမ
အပျိုကလေးဖြစ်လာပြီး၊ အလှသွေးကြွယ်လာချိန်မှာ ဆိုင်ရှေ့သို့ ထုတ်လာ
သည်။ နဲမကို ချို့ချို့သာသာ ပြောကာ လူမြင်သူမြင် ဖွဲ့ထုတ်တတ်လာခဲ့
ပါသည်။

“နဲမရော့... ဟိုဘက်ဂိုင်းကို သေချာ ဂရိုက်ပေးလိုက်နော်၊ လိုလေ
သေး မရှိစေနဲ့၊ သူတို့က ဖောက်သည်တွေ ...”

ယောကျုံးလေးများ စားသောက်နေသည့် ဂိုင်းဘက်သို့
နဲမကို အမြဲသွားခိုင်းတာမို့ နဲမ စိတ်ညွစ်ရသည်။

“နဲမ ... ဟိုဘက်ဂိုင်းတွေ ထမင်းလိုက်ပဲ့ သွားဖြည့်ပေး လိုက်သို့
စေ ...”

ယောကျုံးလေးတွေ ဂိုင်းမှာ ထမင်းသွားထည့်ပေးတိုင်း
အကြည့်ရိုင်းတာချို့ကို ရင်ဆိုင်ရသည်လည်း ရှိသည်။

နဲမဟာ မျှစ်စိုပေါက်ကလေးလို နဲဖတ်လျက် အသက်နှင့်
မမျှအောင် ထွားကျိုင်းသည်။ ၁၅ နှစ်မပြည့်မီးမှာပင် နဲမ၏ အရပ်က
၅ ပေ ၆ လက်မ ရှိလာသည်။ လူပလွန်းသော မျက်လုံးနဲ့ကြီးများဖြင့်
ဆန်းပြားထင်ရှားလှသော နဲမရဲ့အလှက နဲမဟုတ်မြို့ကလေးမှာ တဖြည့်
ဖြည့်း ကျော်ကြားလာခဲ့ရသည်။

ယုံချင် စာအုပ်စိုက်

စီးပွားရေးအကွက်မြင်သော ဒေါ်လေးကျော့က ထမင်းချိုင်း
ဆွဲပေးဖို့ လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်လိုက်သည်။

“နဲမရော့... ချိုင်ခွဲတွေ ပို့ပေးဖို့ ပြင်လိုက်သိုးနော်၊ ဦးဇွှေးတို့အမိမိကို
တော့ ညည်းပဲ သွားပို့လိုက်တော့ ...”

ဆိုင်မဖွင့်ခင် ချိုင်ခွဲတွေကို နဲမက ပြင်ဆင်ရသည်။
ပြီးလျှင် တရာ့၊ ချိုင်တွေကို အလုပ်သမား ကောင်လေးနှစ်ယောက်က
ဆိုက်ကားဖြင့် လိုက်ပို့သည်။ နဲမကတော့ မနီးမဝေးက သူဇွှေးအမိတရာ့၊
ကို ခြေကျင့်လျှောက်ပြီး သွားပို့ပေးရသည်။

ဇည်သည်များပြီး ဇည်သည်လာတိုင်းလည်း နဲမတို့ဆိုင်က
မှာကျွေးတတ်သော အီမိမိ နဲမကို ပို့ခိုင်းတာလားတော့ မသိပါ။

သည်ဆို ဒေါ်လေးကျော့ဆီလာလည်သောယောက်ဗျားလေး
ဇည်သည်တွေလည်း များလာသည်။

မည်မည်ရရ အကြောင်းမရှိဘဲ လာလည်ကြသည့် ထို
ယောကျုံးများက ဒေါ်လေးကျော့အတွက်ဟုဆိုကာ လက်ဆောင်များ
ယူလာတတ်ကြပြီး ဒေါ်လေးကျော့ကလည်း ထိုသွားလာတိုင်း နဲမကို
လက်ဖက်သုပ်ခိုင်း၊ ငါးခြားကုတ်ဖိုင်းပြီး ဇည်သည်တွေကို ဇည်ခံစေ
သည်။

ကြာတော့ နဲမက စိတ်ရှုပ်လာကာ ...

“ဒေါ်လေး ... အဲဒီလူတွေ လက်ဆောင်ပေးတိုင်း မယူပါနဲ့၊
ဒေါ်လေးက ယူထားတော့ နဲမက အားနာပြီး ဇည်ခံနေရတယ်၊
နဲမ စိတ်ညွစ်လာပြီ ...”

“ဒါကတော့အေး ... ချောချောလှလှ အပျိုးအချယ်ကလေး ရှိတဲ့
အိမ်ဆိုတာ ဒီလောက်တော့ မျက်နှာပွင့်မှာပေါ့ ... । မျက်နှာ
ကလေးပြီး ဇည်ခံရတာများ ပဲပို့တာမှတ်လို့အေး”

ဒေါ်လေးကျော့က အပြီးမပျက် သွားအကျင့်လည်း မပြင်။
ဒေါ်လေးကျော့ကို စိတ်ပျက်ပေမယ့် ကိုယ့်မိဘကတော် ကိုယ့်ကို ပစ်ထား

ယုံချင် စာအုပ်စိုက်

နိုင်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျေး၊ နေစရာပေးထားခဲ့သော ကျေးဇူးတရား
ကို သိတတ်သောအားဖြင့် နှမေ ဆက်လက် သည်းခံလာခဲ့ရပါသည်။

နှမေ စိတ်ညွစ်လာတိုင်း နှမေ အသက် ၆ နှစ် အရွယ်က
ဆုံးသွားသော အဘွားကို သတိရသည်။ အဘွားပြောပြခဲ့သည့် ပုံပြင်တွေ
ကို သတိရသည်။

အဘွား၏ ပုံပြင်တဲ့က ရဲရှင်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည် ၇၁မကီ
ငုက်လေးကို အားကျေသည်။ ၇၁မကီငုက်လေး ဖြစ်ချင်လာသည်။

နှမေ အားချိန်ဆို ဗလာစာရွက်လေးပေါ်မှာ ၇၁မကီငုက်ပုံ
လေး ဆွဲကြည့်နေတတ်သည်။ အဘွား ဆွဲပြခဲ့မှုးသည့် ပုံစမြို့ဗျားလေးဖြစ်
အောင် ကြိုးစားဆွဲရင်း ၇၁မကီငုက်ရှင်ကလေးက တစ်ခါထက်တစ်ခါ
ပိုပို ကြည့်ကောင်းလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

အဲဒီငုက်ပုံလေးဆွဲတိုင်း နှမေက ငုက်ကလေးလို ကောင်း
ကင်ဆီ ပုံပဲတက်သွားပြီး အဖေနှင့် အမေ ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာ ရှာ
ဖွေကြည့်ချင်မိလေသည်။

နှမေ အသက် ၁၅ နှစ်ပြည့်စီး ၂ ရက်အလိုမှာ ဖြစ်သည်။

နှမေက ထမင်းချိုင်လေးကို ဆွဲ၍ လမ်းလျောက်လာချိန်မှာ
ကားနက်ကြီး တစ်စီးက ရှုံးလမ်းသွယ်မှ အရှိန်ဖြင့် ချိုးကျွဲလာကာ
နှမေကို တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“အမေ့ ...”

“ရွမ်း ... ဂလုံး ... ဂလုံး ...”

အလန်တာကြား ပြေးလွှားရောင်လိုက်ရသော နှမေက ဟန်
ချက်ပျက်ကာ လမ်းဘေး ချိုင်ခွက်ထဲသို့ ချော်ကျေလဲပြောသွားသည်။ ကိုင်
ထားသောထမင်းချိုင်လည်း လက်ထဲမှတွင်စင်သွားကာ ဖျောင်းခနဲ မောင်း
ခလုတ်ပွင့်ပြီး စတီးလုံးချိုင်တွေ တစ်စစ်လွင့်သွားသည်။ ချိုင်လွှာတို့
ယူပြီး ပြန်လာတာမို့ ဟင်းတွေမပါလို တော်သေးသည်။

နှမေက ကားကြီးကို ဂရမစိုက်အားဘဲ တစ်နေရာစီ လွင့်
လိမ့်သွားသော ချိုင်တွေကို အပြေးအလွှား လိုက်ကောက်နေရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခိုးမြင့်မြင့် ကားနက်ကြီး၏ ရှုံးခွန်း တံ့ခါး
ပွင့်သွားကာ ယောက်ဗျားတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ရှပ်အကျိုး လက်ရှည်
ဝတ်ထားသော ထိုလူကြီးက အသက် ၄၀ ကျော် လောက်တော့ ရှိမှည်

ထင်သည်။ ရပ်ရည်သန်ပြန်သော ထိုးလေးက ခပ်ဝေးဝေးမှာ လွင့်နေသည့်ချိုင်းအတစ်ခုကို သွားကောက်ယူကာ နှမေဆီ လုမ်းပေးလိုက်ရင်း ...
 “သမီး ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ...”
 “မဖြစ်ပါဘူး ဦး၊ ခြေထောက် နည်းနည်းနာသွားရုပါ”
 “ဦး ဘာကူညီရမလဲ”
 “မကူညီပါနဲ့ ဦး၊ ဘာမှမှ မဖြစ်တာ ...”
 “သမီးအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ၊ အိမ်ပြန်မှာလား”
 “ဟို ... ဒေါက္ခာ ထမင်းဆိုင်ကို ပြန်ရမှာပါ ဦး ...”
 “သို့ ... ဖျော် ... ဖျော်ထောင့်က ဆိုင်လား ...”
 “ဟုတ်ကဲ့ ...”
 “ဒါဆို ... လာလေ ကားပေါ်တက်၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်”
 “ဟို ... နေပါစေ ... ရပါတယ် ဦး၊ နီးနီးလေးပါ၊ လမ်းလျောက် သွားလိုက်ပါမယ်၊ ခြေထောက်ကလည်း လျောက်လို့ ရပါတယ်”
 “ဦးလေးတို့ ကားက အဲဒီရှေ့ကပဲဖြတ်မှာပဲ၊ လမ်းကြုပါတယ်၊ လာပါ ... လိုက်ခဲ့ပါ ...”
 “ဟို ... သမီး မလိုက်ရဘူးဦးရဲ့၊ ဦးလေးက ဘယ်သူဆိုတာ သမီး မသိဘူးလေ၊ သမီးနဲ့မသိတဲ့ လူစိမ်းကားပေါ်ကို သမီး မတက်ရဘူး”

နှမေက ထိုးလေးကို ပြန်ပြောရင်း ထမင်းချိုင်းအတွက် ခပ်မြန်မြန် ပြန်ဆင့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ထိုးလေးကို မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်ကာ ...

“သွားလိုက်ပါဦးမယ်ရှင့် ...”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး လူညွှန်တွက်လာလိုက်သည်။ နောက်ဘက် ကိုတော့ ယောင်လို့တောင် လူညွှန်မကြည့်ခဲ့ပါ။ မှန်အမည်းကြီး တပ်ထားသော၊ အထဲမှာ ဘယ်သူတွေပါမှန်း မသိသော ကားထဲကို ဝင်မထိုင်သူ့ ဘူးဆိုတာကိုတော့ နှမေက သိပါသည်။ နှမေကို မိဘကလည်း မစောင့်

ရောက်၊ ဒေါက္ခာကလည်း မစောင့်ရောက်တာမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာ ကွယ်စောင့်ရောက်ရမည်ဆိုတာကို ဘဝပေးအသိအရ အလိုလို ခံစားသိရှိ ခဲ့တာပင်။

နှမ ဆိုပြန်ရောက်တော့ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ထိုင်နေသော ဒေါလေးကျော်ကို တွေ့ရသည်။

“နှမရေး... တစ်သက်လုံးက ရောင်းလာတဲ့ ဒီဆိုင်နေရာကို ဖယ်ပေးရတော့မယ်တဲ့ဟော၊ ငါနှယ် သေသာသေချင်တော့တာပဲ၊ ဒီလို အကျယ် ဆိုင်နေရာမျိုးကို ချက်ချင်းကြီး ဘယ်နားသွားရှာမရလဲ၊ ရှာလို့ရှိုးတော့ ... လခက ခေါင်ခိုက်နေမှာ၊ ဆိုင်နေရာ ချက်ချင်း မရရင် ဆိုင်ကဘယ်လို့ ဆက်ဖွံ့ဗုံမလဲ၊ ဆိုင်မဖွံ့ဗုံတာကြာရင် ကိုယ့်ဖောက်သည်တွေ့ သူများဆီ ရောက်ကုန်တော့မှာ၊ စီးပွားတော့ ပျက်တော့မယ် ထင်တယ်ဟော ...”

ဒေါလေးကျော်က ပြောရင်း မျက်ရည်တွေတောင်ကျလာတာမျိုး နှမ စီတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါလေး အခက်အခဲကို သိပေမယ့် နှမေလည်း ဘာမှမကူညီတတ်ပါ။

အမှန်တော့ အဲဒီက စတင်ရောက်ရှိလာခဲ့သော ဒေါလေးကျော်ကို စီးပွားပျက်စေမယ့် အဖြစ်ဟာ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ နှမေ၏ ဘဝကို အပြင်းအထန် ထိုးနှက်ခြေမွှေမည့်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားမှာကို တော့ နှမ ကြိုး မသိခဲ့ရပါ။

“အခုကို တကူးတက ဂရာတစိုက် လာမေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
အရမ်းကို တင်မိပါတယ် ဦးထွင်ခေါင်လွန်းရယ်၊ နဲမ ဘာမ
မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းလည်း ပြန်မပြာလို့ ကျွန်မတောင်
ဦးထွင်ခေါင်လွန်း လာမှ သိရတာပါ ...”

နဲမက ခန်းဆီးနောက်မှာ ရပ်ကာ အညွှန်းထဲကို ချောင်း
ကြည့်ရင်း စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။

စိတ်ဆင်းရေးနေရသည်ဆိုသော ဒေါ်လေးကျော်၏ လေသံက
ခုလိုကျတော့လည်း တက်တက်ကြွေ့ကြွေ့ ပြန်ဖြစ်လာသည်။

နဲမကတော့ ဒီဦးလေး နဲမတို့အိမ်သို့ လိုက်လာတာကိုပါ
စိတ်ထဲမှာ မနှစ်မမြို့ ဖြစ်နေသည်။ ဘဝချင်း အလှမ်းကွာဝေးတဲ့ ဒီလိုလူ
တွေနဲ့ နဲမ မပတ်သက်ချင်ပါ။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းဆိုသူကတော့ လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ရည်
မွန်ယဉ်ကျေးဇား ရှင်းပြနေသည်။

“ကားနဲ့ပွတ်တိုက်မိသွားရင် ချက်ချင်းဆုံး ထူးပြီး ဘာမှ မဖြစ်သလို
ထင်ရပေမယ့် အိမ်ရောက်မှ အတွင်းဒက်ဖြစ်သွားတာကို သတိထား
မိတာမျိုး ရှိတတ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်ရင်လည်း ကူညီလို့ရအောင် လာခဲ့
တာပါ၊ ထမင်းဆိုနာမည်ကို ပြောသွားလို့ ဆိုင်ရိုင်ရှင်ရဲ့ အိမ်

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

လိပ်စာကို စုစုမ်းပြီး ဆိုင်ပိတ်ချိန်လောက် မှန်းလာခဲ့တာပါ ...”
“ခုလို့ စာနာသိတ်တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်ကျယ်၊ အင်း ... ဆိုင်ကလည်း လက္ခဏာဆို ပိတ်ရတော့
မှာလေ၊ ဆိုင်နေရာကို ဖယ်ပေးရတော့မှာ၊ ဟဲ ... နဲမရဲ့ အအေးက
ခုထိ ဖျော်လို့မပြီးသေးဘူးလား၊ ယူလာခဲ့တော့လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“အားတော့နာတယ် ဦးထွင်ခေါင်လွန်းရယ်၊ မီးကပျက်နေတော့
ကျွန်မတို့အိမ်က လင်းလင်းချင်းချင်း မရှိဘူးလေ၊ ဒီမီးရောင်နဲ့တော့
ဦးထွင်ခေါင်လွန်းရပ်ကိုတောင် နောက်တွေ့ရင် မှတ်မိမ့် ခပ်ခက်
ခက်ပဲ”

ဒေါ်လေးကျောက ပြောပြောဆိုဆို အညွှန်းထဲက တစ်
ချောင်းတည်းသော နှစ်ပေမီးချောင်းလေးကို သွားယူကာ ခပ်နီးနီးမှာ
ချုလိုက်သည်။ သို့သော် မီးချောင်း အရောင်လေးက မိန့်ဖျော့ဖျော့လေးသာမို့
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်ထင်းထင်းလင်းလင်း မမြင်ရဘဲ မှန်ရိုရို
မီးရောင်အောက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်ထိုင်နေသည်။

နဲမက အအေးချက်တွေထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းကို ယူ
လာကာ အညွှန်းစားပွဲပေါ်သို့ ငှဲ၍ အအေးချက်တွေကို ချုလိုက်တော့
ခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်ပွဲတွေက မျက်နှာရဲ့တစ်ဖက် တစ်ချက်ကို အုပ်
ကွယ်သွားသည်။

“ဟဲ ... အော် ... ဒီဆံပင်ကလည်း ရှုပ်လိုက်တာ၊ စည်းထား စမ်းပါ
နဲမချပ်”

“ခေါင်းလျှော်ထားတာ သေချာ မခြောက်သေးလို့ပါ”

“ခေါ် ... ခေါ် ... ကဲ ... လာ ... ထိုင်၊ အညွှန်းသည်ကို အညွှန်းမီးမှ
ပေါ့အော ...”

“နောက်ဘက်မှာ ကြက်သားခုတ်လက်စ တန်းလန်းနဲ့လို့ပါ၊ သမီး
ဘာမှုမဖြစ်ပါဘူး ဦး၊ စိတ်မယူပါနဲ့၊ ခုလိုလာမေးတာ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်ရှင် ...”

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

နမက ခပ်မြန်မြန်ပြောပြီး မီးဖိချောင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်
လာခဲ့သည်။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ ဦးထွင်ခေါင်လွန်းရော၊ ဒီကောင်မလေးဟာ
အပျိုပြဖြစ်နေပြီ၊ ကလေးစိတ်က မပျောက်ချင်လှသေးဘူးလော
လူကြီး သူကြီးရော၊ စကားပြောဖို့ဆို ဝန်လေးလိုက်တာ လွန်ရောပဲ”

ဒေါ်လေးကျောက အဘဝွှန်းချင်စွာ ပြောဆိုကျော်ခဲ့သည်။
စကားပြောရင် ‘အပျိုပြဖြစ်နေပြီ’ ဆိုသည့် စကားကို ထည့်ထည့်ပြော
တိုင်း နမစိတ်မှာ မနှစ်မမြို့ဖြစ်ရသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ပြန်မသွားသေးဘဲ ဒေါ်လေးကျောနှင့်
စကားဆက်ပြောနေသည်။

မီးဖိချောင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်ရှေ့က စကားပြောသံ
တွေကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားနေရသည်။

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ လူကြီးနဲ့ လိုက်လာတာတာလား၊ လူကြီးနဲ့
သိတယ်လား ...”

“မော် ... မော် ... လူကြီးလိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးနေရတာပေါ့
နော် ...”

ဒေါ်လေးကျော့ အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆိုပေမယ့်
ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၏ စကားသံက ခပ်အုပ်အုပ်မို့ သေချာ မကြားရပါ။

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ... စီးပွားရေးသမားဆိုတော့လည်း အားလုံးနဲ့
တည့်အောင်ပေါင်းရမှာပေါ့ ...”

တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ဒေါ်လေးကျော့၏အသံက ကျယ်
ကျယ်လာတတ်သည်။

ဒေါ်လေးဟော ဘူးကြောင့်များ ခုမှတွေ့တဲ့ တစ်မံး တစ်
ယောက်နဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရင်းနှီးနိုင်သလဲ မသိပါ။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်း ဆိုသူယူလာတဲ့ ခြင်းတောင်းထဲက စား
စရာတွေကြောင့်လား ...”

ဒါမှမဟုတ် ဦးထွင်ခေါင်လွန်းရဲ့ ချမ်းသာမှုကြောင့်လား ...”

နမ ကြားနေရသည့် အသံက တိုးသွားလိုက်၊ ကျယ်သွား
လိုက် ... ။ မကြားရတစ်ချက် ကြားရတစ်ချက်။

နမ မီးဖိချောင်ထဲက အလုပ်ပြီးသည့်အထိ စည့်သည်က
မပြန်နိုင်သေးပါ။

နမက ခြေဖွန်းလျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ဖယာင်း
တိုင်လေး ထွန်းပြီး ဆွဲလက်စ အမကိုင်က်ရှပ်ပုံကို ဆက်ဆွဲနေလိုက်သည်။

ပုံခွဲပြီးတော့ ပုံလေးကိုခေါက်ကာ နမ ဝတ်နေကျ အပေါ်
ဝတ် ရှပ်အကျိုး ဖလန်နယ်ကွက်ရဲ့ အီတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။
ဒီအရှပ်လေးကို အီတ်ထဲထည့်ထားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရဲရင့်သလို ခံစား
ရသည်။ မကြာခဏ ထုတ်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးချင်ပါ
သည်။

မနက်ဖြန်ဆို နမရဲ့ မွေးနေ...”

မွေးနေ့ မရောက်ခင် ဒီပုံလေးကို အပြီးဆွဲမည်ဟူသော
စိတ်ကူးက ပြည့်ဝသွားသည်။

မွေးနေ့ရောက်တော့မည်ဟု သတိရသွားတိုင်း အဖော့ အမေ
ကို သတိရမိသည်။

မွေးနေ့တိုင်း ရောက်လာလေမလားဟု မျှော်ရသည်။

မွေးနေ့တိုင်း ဝမ်းနည်းရသည်။

သို့သော်လည်း မွေးနေ့တိုင်း မျှော်လင့်ချက်ကို မရှပ်သိမ်း
ချင်ပြန်ပါ။

နမက စိတ်ကူးယဉ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းလိုက်
သည်။ ခပ်မောင်မောင် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီက မကြားရတစ်ချက် ကြားရ[း]
တစ်ချက် စကားသံတွေကို မကြားအောင် နားရွက်ကို ခေါင်းဆုံးဖြင့်
ပိုပိုပြီး အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

မနက်ဖြန်ဆို အဖော့ အမေ ရောက်လာမှာလား ...”

“သမီးရယ် ... တွေးလာလိုက်တာ၊ လှလာလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း ...
အမေတောင် သမီးကို မေ့ကြည့်နေရပြီ ...”

အမေက နဲမေကို ကြည့်မဝန်စေသော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့်
ကြည့်နေဆဲမှာ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ချုံကြည့်နေစေသော ဒေါ်လေးကျောက
ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ ...

“အဟင်း ... ဟမ်း ... အဟမ်း၊ မိုးကျျော်ကိုယ်တွေနော်၊ မိုးကျျော်ကိုယ်တွေ၊ ပစ်ထားတုန်းက ပစ်ထားပြီး ခုမှ လာအပိုလုပ်မနေ
ကုန်း၊ အပင်စိုက်ရုံ စိုက်ပြီး ပစ်သွားလို့ သူများက ရေလောင်း
ပေါင်းသင် ပြုစုထားလို့ သီးပွင့်လာတော့မှ အသီးပြန်လာချုံစား
မယ်တော့ မကြုန်း၊ မရဘူးမှတ် ...”

“စိတ်ချုပါ ဒေါ်လေးကျော်ရယ်၊ ကျွန်မတို့က သမီးကို ပြန်လာ
ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူးရင်၊ ကျွန်မတို့ ခေါ်သွားရင် သမီး ခုလို
တောင် အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့က
နေစရာ အတည်တကျလည်း မရှိတော့ ဟိုဒီ ပြောင်းရွှေ့နေရတာ
ပါ၊ စီးပွားရေးလည်း အဆင်မပြောကြပါဘူး၊ ဟိုတလောလေးကမှ
ကျွန်မ စွေးရောင်းရင်း မထင်မှတ်ဘဲ သူ၊ အဖော့နဲ့ ပြန်ဆုံးတာပါ၊
သူ၊ အဖောကလည်း ထိုင်းဘက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်တော့မှာမို့ ဘယ်
တော့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာလည်း မသေချာလို့ သူ၊ သမီးကို တွေ့ချင်
တယ်ပြောလို့ ကျွန်မတို့ လက်ရှိရှိအိမ်ထောင်တွေ မသိအောင် ညာပြီး
သမီးမွေးနေ့မှာ အဖော့ အမော့ တွေ့ဖို့လာနဲ့တာပါရှင်၊ ဒီတစ်ရက်
ကလေးပဲ သမီးကို အပြင်ခေါ်လည်ပတ်ပြီးရင် မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာ
ပို့ပေးမှာပါ၊ ကျွန်မတို့လည်း ဒီညာနေ့ ကားနဲ့ ပြန်ရမှာမို့ပါ”

အမေက တို့လျှို့တောင်းပန်ပြောတော့မှ ဒေါ်လေးကျောက
အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာကာ ...

“ပြီးရော ... ပြီးရော၊ အဲဒါဆိုလည်း ခေါ်သွားကြ၊ ကတိတော့
တည်ပစေနော်၊ မိုးမချုပ်ခင်တော့ ပြန်လာပို့ပေးကြ”

“သမီး ...”

“ဟင်း ... အဖော့၊ ဟယ်း ... အမော့ ...”

နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရသောအသံက နဲမေ၏ မွေးနေ့
မနက်ကို ပြည့်စုံတောက်ပသွားစေခဲ့သည်။

အဖော်ရှိရော့ အမော်ရှိပါ တစ်ပြီးတည်း တွေ့လိုက်ရတာမို့
နဲမေက ဆေးစိုက်လာသည့် ပန်းကန်တွေကို ချကာ အဖော်နှင့် အမော်ဆီ
ပြီးသွားလိုက်မိသည်။

“အဖော့ ... အမော့၊ သမီးး မွေးနေ့မှာလို့ လာတာလားဟင်း ...”

အဖော်နှင့် အမော် ပြီးလျှောက် ခေါင်းညိုတ်ပြုသည်။ မတွေ့ရ
တာ ခြောက်နှစ်ရှိပြုဖြစ်သော်လည်း မနေ့၊ တစ်နေ့ကမှ ခွဲခွဲသွားခဲ့သလို
ထင်မိသည်။ အဖော်နှင့် အမော်၏ အပြီးက ခြောက်နှစ်အတွင်း ခံစားခဲ့ရသည့်
ခုက္ခတွေ လွမ်းဆွတ်မှုတွေကို မေ့လျော့သွားစေသည်။ နဲမေ၏ စိတ်က
အဖော့၊ အမော့၊ အသွားတို့နှင့်အတူ ပျော်ရွင်စွာနေခဲ့ရသည့် အချယ်ကလေး
တုန်းကလို့၊ ခုက္ခဆုံးတာ မသိသည့် ကလေးလေး တစ်ယောက်လို့ ပြန်ဖြစ်
သွားသည်။

အမော် မျက်ရည်အပဲသားဖြင့် နဲမေ၏ လက်မောင်းတစ်
ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ ... စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးကျော့ရယ်၊ သမီးကို ဒီ အရွယ်ထိ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်လေးကျော့ ခွင့်ပြုတော့ အဖေနှင့် အမေလည်း ပျော်သွားသည်။ နှမေလည်း ပျော်ချင်သွားခဲ့သည်။ မတွေ့တာကြာသော မိဘနှစ်ပါး နှင့်အတူ လျှောက်လည်ခွင့်ရမှာမို့ ရင်များတောင် ခုန်မိပါသည်။

ခဲ့ဒီနောက အမေတို့နှင့်အတူ ဘုရားအတူသွားဖူးရသည်။

ဈေးထဲဝင်ပြီး နှမ စားချင်သမျှကိုလည်း စားရသည်။

နှမအတွက် ကလစ် အလှကလေးတွေ၊ ဖိနပ်လေးတွေ၊

အကြိုကလေးတွေ ဝယ်ပေးတာမို့ နှမမှာ ပျော်လို့မဆုံး။

အမေက နှမကို မေးခွန်းထဲတ်သည်။

“သမီး ဒေါ်လေးကျော့နဲ့ နေရတာ အဆင်ပြုခဲ့လား၊ ဒေါ်လေးကျော့က သမီးအပေါ်ကောင်းခဲ့လား ...”

နှမက ပထမတော့ အမှန်အတိုင်ဖြေလိုက်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ နှမ စိတ်ညွှန်ရတာတွေ အားလုံးကို အဖေနှင့် အမေကို တိုင်တည်ပြီး နိုက္ခြား ပြောဆိုလိုက်ချင်သည်။

အပေမယ့် ပြောတော့ရော ဘာတူးသွားမှာမို့လို့လဲ၊ နှမ စိတ်ညွှန်တာတွေကို သိရင် အဖေရော အမေပါ စိတ်ဆင်း ခဲ့ရတာပဲ အဖတ်တင်မှာ မဟုတ်လား။

နှမက အဖေနဲ့ အမေကို ပြီးပြုလိုက်ရင်း ...

“အဆင်ပြုပါတယ် အမေ၊ ဒေါ်လေးကျော့က သမီးအပေါ် ကောင်းပါတယ်၊ သမီးကို ကျောင်းလည်း ထားပေးတယ်လေ၊ ဒီတစ်နှစ်ပဲ အလုပ်များလို့ ဒေါ်လေးကျော့ကို ကူညီချင်လို့ ကျောင်း ခဏွှက်ထားတာ၊ နောက်နှစ်ခါဆို ပြန်တက်ရမှာပါ”

အဖေနှင့် အမေက စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက် ကြသည်။

အချိန်နာရီတို့က တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသည်။

အဖေ အမေတို့နှင့် ခွဲခွာရတော့မည်အချိန်နီးလာပြီမို့ နှမ ဝမ်းနည်းငါချင်လာမိပါသည်။

နှမခနဲ့ ဘယ်တော့ ထပ်လာဦးမလဲဟင် ...

နောက်နှစ် မွေးနေ့ရော လာဦးမှာလားဟင် ...

နှမ ... အဖေတို့ အမေတို့နဲ့ ဘယ်တော့ အတူတူပြန်နေလို့ ရမှာလဲဟင် ...

ရင်ထဲမှာတော့ မေးချင်သော မေးခွန်းတွေ တိုးထွေ့နေသည်။ သို့သော် ... နှုတ်က ထွက်မလာ။ နှမ မမေးရက်ပါ။

သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ရေ့ ကနေ ဖြတ်လျှောက်လာကြရင်း နှမက အဖေနှင့် အမေလက်ကို ခဲ့ကာ ...

“အဖေ ... အမ သမီးတို့ တစ်ခါမှ ဓာတ်ပုံအတူတူ မရှိက်ဖူးဘူး လေ၊ ဓာတ်ပုံ ဝင်ရှိက်ရအောင်နော် ...”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ၊ ရိုက်လေ ...”

အဖေနဲ့ အမေက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လုမ်းကြည် တွေ့ဝေသွားပြီးမှ ခေါင်းညီတ်သဘောတူလိုက်ကြတာမို့ နှမ ပျော်သွားသည်။

ဒီနောက နှမဘဝရဲ့ နေထူးနေ့မြတ်မို့ နောက်ထပ် ရှို့ မသေချာသော ဒီလိုနေ့မျိုးကို နှမက မှတ်တမ်းတင်ထားချင်တာပင် ...”

ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲဝင်ကာ နှမတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

နှမက အလယ်မှာ၊ အဖေနဲ့ အမေက နှမသေး တစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှာ ...”

ဓာတ်ပုံ ဆရာက ...

“ရိုက်မယ်၊ ပြီးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာ ပြီးလိုက်မိသော နှမခေါ် အပြီးက လိုက်လဲပျော်ရွင် အသက်ဝင်လွန်းခဲ့သည်။

ဘဝမှာ ဘယ်တိန်းကမှ နာကျင် ဒက်ရာ မရှိခဲ့သလိုပြီး
နေမေ ပြီးနိုင်ခဲ့သည်ထင်ပါရဲ။

ဓာတ်ပုံဆိုင်က ထွက်လာပြီးနောက် မှောင်ရီပျိုးလာချိန်မှာ
တော့ ခွဲစွာချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါသည်။

“သမီး ... အမေတို့လည်း ကားဂိတ်ကို သွားရတော့မယ်၊ ကား
ထွက်ချိန် နီးပြီ၊ သမီးကို ပြန်လိုက်ပို့မယ်နော် ...”

“ဟင့်အင်း ... သမီးကို လိုက်မလိုပါနဲ့၊ သမီး အမေတို့ကို ကားဂိတ်
လိုက်ပို့မယ် ...”

“တော်ကြာ ဒေါ်လေးကျော့ ဆူနော်းမယ်”

“ရပါတယ် ... အိမ်နဲ့ ကားဂိတ်နဲ့လည်း နီးနီးလေးပဲ၊ ကားဂိတ်က
နေ လမ်းလျောက်ပြန်လိုက်လို့ ရတယ်”

“တော်ကြာ ... သမီးကို ပြန်လိုက်မလိုချိပြီး ဒေါ်ကျော့က အမေတို့
ကို အပြစ်ပြောနေပါဘုံးမယ်ကွယ်”

“ရပါတယ်၊ သမီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒေါ်လေးကျော့
မဆူပါဘူး”

“အေး ... အေး ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ...”

နေမေက အဖေနှင့် အမောက် ကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ပေးလိုက်
သည်။

ကားထွက်ခါနီးတော့ အဝေးပြီး ကားကြီးပေါ်ကနေ အဖ
နဲ့ အမောက လက်ပြန္တ်ဆက်သည်။ နေမေကလည်း လက်ပြန္တ်ဆက်
သည်။

မြှေနှင့်တွေ မှန်ရီနေသော မှောင်ရီပျိုးဖျှေ ဉာဏ်သို့ ကားကြီး
က တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်သွားသည်။

ကားနောက်မီးရောင်လေး ပျောက်သွားသည်အထိ နေမေက
လက်ကလေးပြရင်း ရပ်ကျွန်းနေခဲ့သည်။

ပြန်ခွဲစွာရလို့ ဝိုးနည်းရသော်လည်း ပြန်ဆုံးတွေ့ရလို့ ပျော်
ခွင်ခဲ့ရပါသည်။

ဒီနေ့ဟာ နှမေဘဝ၏ အပျော်ချင်ရဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်
မည်ဟုသာ ထင်ခဲ့မိပါသော်လည်း ...

ငါးရဲ့အူဟင်းအရည်က ဆီများများ အနှစ်များများမို့ ထမင်းနဲ့ နယ်ရတာ
လည်း အားပါးတရ ရှိသည်။ လက်ဖြင့် တစ်လှတ်ပြီးတစ်လှတ် စားလိုက်
ထမင်းဖြူ။ ထပ်ထည့်လိုက်ဖြင့် ဗိုက်ထဲကို ဘယ်နှပန်းကန် ဝင်သွားမှန်း
တောင် မသိတော့ ...”

နှမ ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ ဒေါ်လေးကျော
က အပြီးကလေးဖြင့် လုမ်းခေါ်သည်။

“နှမ ... လာ၊ စားလို့ကောင်းရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စားလို့ကောင်းပါတယ် ဒေါ်လေးကျော့”

“သမီးကို ကျေးချင်လွန်းလို့ အသည်းဖတ်လေးတွေ များများကပ်
နေတဲ့ ဟင်းဖတ်ကြီးကြီးလေးတွေ ရွှေးခပ်ပေးထားတာကျယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လေးကျော့ ...”

နှမက ဒေါ်လေးကျော့ နားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။
ဒီနေ့အဖွဲ့ ဒေါ်လေးကျော့ဟာ မကြံစုံပူး ထူးကဲစွာ သဘောကောင်းလွန်း
လှပါသည်။

“သမီးကို ဝမ်းသာစရာသတင်း ပြောရှိုးမယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ ဆိုင်
ကိစ္စ အဆင်ပြေတော့မယ် သိလား ...”

“ဟင်း ဟုတ်လား ဒေါ်လေး”

“ဟုတ်ပါ့၊ ဦးထွင်ခေါင်လွန်းလေ ... သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူက
တကယ်ကို စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတာ သမီးရှေ့၊ ဒေါ်လေး အခက်
အခဲကို သိတော့ သနားသွားပုံ ရပါတယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ ဆိုင်နေရာ
ကောင်းကောင်းပြန်ရအောင် သူက ကူညီမှာတဲ့ ...”

“ဟင်း ဒေါ်လေးကလည်း သူနဲ့က တွေ့တာဖြင့် မကြာသေး
ဘဲနဲ့ ...”

လည်း ဟိုက ကူညီပါမယ်ဆိုမှပဲအော့၊ တွေ့တာ ကြာတာ မကြာ
တာက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ ...”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကူညီတာလဲ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တို့ကို

“ဒေါ်လေးကျော့ သမီး နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ တောင်းပန်
ပါတယ်၊ အမေနဲ့ အဖော်ကို ကားဂိတ် လိုက်ပို့ပေးနေလိုပါ ...”
“သွေ့ ... အေး ... အေး ... နှမ၊ သူတို့ ပြန်သွားကြပြီလား ...”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြန်သွားကြပါပြီ”
“အေး ... အေး ... ညည်းလည်း ဗိုက်ဆာလာမှာပေါ့၊ သွား ...
သွား ... ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားလိုက်တော့ ...” ညည်းကြိုက်တဲ့
ငါးရဲ့အူဟင်းလေး ချုပ်ထားပေးတယ်”

ဒေါ်လေးကျော့က နှမကို မဆူတဲ့အပြင် သဘောကောင်း
လွန်းနေတာမို့ နှမက အံ့ဩနေမို့သည်။ နှမအပေါ် ဘယ်တုန်းကများ
ဒီလောက်ကောင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ ...”

နှမက ရေအရင် သွားချိုးလိုက်ပြီး စတီးလုပ်လုပ်ထဲ ထမင်းပုံ
ထည့်ကာ နှမအကြိုက် ငါးရဲ့အူဟင်း တစ်ပွဲလုံးကိုပါ ပုံထည့်ပြီး အားပါး
တရ နယ်ဖတ်စားလိုက်မို့သည်။ ဒီငါးရဲ့ အူဟင်းကို ရောင်းသာနေပေယုံ
ချေးအကြီးခုံးဟင်းမို့ စားရခဲ့လှသည်။

ဒီနေ့တော့ အဖေနှင့်အမေနဲ့လည်း တွေ့ရာ နှမ အကြိုက်
ဆုံး ငါးရဲ့အူဟင်းနဲ့လည်း စားရတာမို့ နှမမှာ ပျော်ရွင်ကျေန်းလျက်
ထမင်းက ရွှေတ်ခနဲ့ ရွှေတ်ခနဲ့ ဝင်သွားကာ စားလို့ ကောင်းလှပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တို့ကို

“ခင်လိုပေါ့အော့၊ စာနာလိုပေါ့အော့၊ ဉာဏ်းကလည်း ပျော်ရမယ့် ကိစ္စကို ဘာလာရစ်နေတာလဲ၊ ဒုံးထက် အဆင်ပြေတာတောင် ဒီလောက် အဆင်မပြေဘူး၊ ဘုရားမလို သူနဲ့ တွေ့ရတာ၊ ဉာဏ်းနဲ့ အရင်တွေ့လာတာဆိုတော့ ဉာဏ်း ကျေးဇူးလည်း မကင်းပါဘူး”

နှမက စိတ်ရှုပ်သွားပေမယ့် ဒေါ်လေးကျော်အပျော်ကို မဖျက်ဆီးချင်တာမို့ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။ နှမ သဘောသာ ဆိုရင် တော့ ခုမှတွေ့ရတဲ့ တစ်မိုးတစ်ယောက်ဆိုက အကူအညီကို မယူချင်ပါ။

“ဉာဏ်း ... တစ်ခုတော့ ဒေါ်လေးကို ကူညီပေး”

ဒေါ်လေးကျော် မျက်နှာချို့သွေးပြန်ကာ နေ့မေ၏ ပါင်ကို တရင်းတန်း လှမ်းပုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကူညီပေးတဲ့။ အကူအညီ တောင်းတာပေါ့၊ အရင်ကဆို ‘ဟဲ ... ဒါလုပ်ပေး’ လို့ ပြောပြီး နိုင်းတတ် သူကလေ။

“အဲဒီ ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းက စီးပွားရေးသမား၊ လူကြီးတစ်ယောက် ခရီးထွက်ဖို့ လိုက်လာပြီး အဲဒီလူကြီး လိုအပ်တာတွေ လိုက်လုပ် ပေးနေတာ၊ အဲဒီလူကြီးကို ဓည့်ခံဖို့ ဉာဏ်း ခကာတော့ လိုက်သွား ပေး ...”

“ဘယ် ... ဘယ်လို ဓည့်ခံရမှာလဲ”

“မော် ... အေး ... ဉာဏ်းကလည်း ဒုံးဝေးလိုက်တာ၊ လူကြီး ထမင်းစားရင် ထမင်းဟင်းထည့်ပေး၊ ရေ့နေးပေး၊ အချို့ဖွံ့ဖြိုးပြင်ပေး၊ ဒီလိုပဲလိုတာလေးတွေ ကူညီပေးရမှာပေါ့၊ ဆိုင်မှာ ဉာဏ်း ကူလုပ် ပေးနေရတဲ့ အလုပ်မျိုးပါပဲ”

“ဘယ်မှာ ဓည့်ခံရမှာလဲ ...”

“လူကြီးက ဟိုတယ်မှာ တည်းတာဆိုတော့ ဟိုတယ်ကို သွားရမှာ ပေါ့ ...”

“ဟိုတယ်ကို သမီးမှ မရောက်ဖူးတာ၊ မသွားရပါဘူး”

“မော် ... ဘာမှကြောက်စရာ မရှိပါဘူးအော ...”

“သမီး တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာလား ...”

“အေးပေါ့၊ တော်ကြာနေ ဦးထွေ့ခေါင်လွန်း ကားနဲ့ လာခေါ မှာ ...”

“ဒေါ်လေး မလိုက်ဘူးလား ...”

“ဒေါ်လေးက လိုက်လိုမရဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု သွားစရာ ရှိတယ်”

“သမီး မသွားချင်ဘူး၊ မသွားရဘူး ဒေါ်လေး ...”

“ဒေါ်လေးလိုက်သွားရုံးနဲ့ ဘာဖြစ်မှုမိုလိုလဲ နေ့မေယ်၊ ဉာဏ်းလိုက် သွားတာနဲ့ အခု ဒေါ်လေး ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေ ပြေ လည်သွားမှာလေ၊ ဉာဏ်းက ဉာဏ်းကိုထမင်းကျေးထားတဲ့ ကျေးဇူး ရှင်ကို ဒီလောက်လေးတောင် စေတနာမရှိဘူးလား၊ မကူညီချင်ဘူး လား ...”

ဒေါ်လေး၏ အသံက ဒေါသသံ ပြောင်းလာသည်။
ဒေါ်လေး၏ ချော့တစ်ခါ ခြာက်တစ်လျှည်း စကားတွေကို နားထောင်ရင်း စားထားသည့် ငါးရုံးအုပ်ငါးတွေတောင် ပြန်အန်ထွက်ချင်လာသည်။

ဥက တဖြည်းဖြည်း မှာင်ရိုလာသည်။ မကြာခင်မှာပဲ ဦးထွေ့ခေါင်လွန်း၏ ကားကြီးက အိမ်ရှေ့သံ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

“က ... ဟိုမှာ ကားရောက်နေပြီ၊ ထ ... ထ ... အဝတ်အစား သွားလဲတော့ ...”

နှမက လေးပင်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ဆောင်းညာ အေးစက်စပ်ပြီမို့ ဘောင်းဘီရှည် အမည်းရောင်နှင့် နက်ပြာရောင် ရှုပ် အကိုလက်ရှည် ဖလန်နယ်အကွက်လေးကို ဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တွန်ဆုပ်လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းဆင်းလိုက်ပါ သည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၏ မေးခွန်းက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြေခွင့်
လိုက်သည်။

“မာမကီးင်က်ပုံပါ”

“သမီး ဆွဲထားတာလား ...”

“ဟုတ်ကဲ ...”

“ဘာလို့ ဒီလိုပုံမျိုး ဆွဲတာလဲ ...”

“ကြိုက်လိုပါ ဦး၊ သမီး အဘွားက ပြောဖူးတယ်၊ မာမကီးင်က်က
သတ္တိရှိတယ်၊ သိက္ခာရှိတယ်တဲ့ အဲဒါကြောင့် သမီးကြိုက်တာပါ၊
သမီးက မာမကီးင်က်လေး ဖြစ်ချင်တာ ...”

ကားထဲမှာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နှမေက စာရွက်
ကလေးကို ဖြန်ကာ ရင်မှာကပ်၍ ကြောက်စိတ်မရှိအောင် ကြိုးစားနေ
ရသည်။

“သမီး ... ရော့ ... အချို့ရည်လေး သောက်လိုက်၊ ဆောင်းတွင်း
ဆိုတော့ အေးမထားဘူး၊ ဒီတိုင်းသောက်လိုက်ရင် ရောင်တော့
ပြောမှာပါ၊ ကားထဲမှာ ရော့ဗျား ပါမလာလို့”

ကားက ဟိုတယ်ခြေဝန်းကြီးထဲဆို မောင်းဝင်လာချိန်မှာ၊
ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက အချို့ရည်တစ်ဘူးကို အသင့်ဖောက်ကာ နှမေကို
လှမ်းပေးလိုက်သည်။

နှမေက စိတ်လှပ်ရှားမှုဖြင့် အာခေါင်တွေ ခြားက်ကာ
ရင်တလုပ်လုပ် တုန်နေတာမို့ အအေးဘူးကို ခပ်မြန်မြန်ယူကာ မော့
သောက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကားက ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ရပ်သွားလေ
သည်။

နှမေက ကားမှန် နားမှာ မျက်နှာလေးကပ်ရင်း အပြင်ဘက်
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟိုတယ်ခြေဝန်းက အကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်ခန်း
တွေဟာ အဆောက်အဦးတစ်ခုတည်းမှာ ရှိနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သစ်လုံး

ပူည့်စာအုပ်စိုက်

အေးစက်နှုန်းညံ့ မွေးပျုံ နေသော ကားကြီးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်
လာသော နှမေ၏ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာခဲ့သည်။

အရိုင်ဘာဟု ထင်ရှုဗာက တိတ်ဆိတ်စွာ ကားကို အာရုံစိုက်
၍ မောင်းနေသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေတာမို့
နှမေနှင့် ကားချင်းယူဉ်လျက် ရှိနေသည်။ ကားထဲမှာ မီးဖွဲ့ မထားတာမို့
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သေချာမမြင်ရပါ ...။ လမ်းမီးရောင်တွေ
ကသာ ကားထဲသို့ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်ရောက်ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ကားက
မြှေနှင့်တိုကို ထိုးခွဲကာ ဘယ်ကိုမှန်းမသိ ဦးတည်မောင်းနှင့်နေသည်။
အဆင့်မြင့် ဟိုတယ်ဆိုတာတွေက မြှို့နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရှိသည်ဟု နှမေ
ကြားဖူးသည်။

နှမေက ကြောက်စိတ်ကို ဖယ်ရှားလိုတာမို့ ရှပ်အကျိုး အိတ်
ထဲက ဗလာစာရွက်ကလေးကို ထုတ်ယူဖြန်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကား
ထဲမှာ မောင်နေသော်လည်း လမ်းကေးမီးတိုင်များမှ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်လာနေ
သော အလင်းရောင်က မာမကီးင်က်ရှပ်ပေါ်သို့ တလက်လက် ကျရောက်
လာသည်။

“အဲဒါ ... ဘာပုံလဲ ...”

ပူည့်စာအုပ်စိုက်

အိမ်ကလေးတွေလိုမျိုး တစ်လုံးချင်းစီ ရှိနေသည်။ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးလည်း နှီးကပ်မနေဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည်။

“လာ ... ဆင်း ... သမီး၊ ဘန်းကလိုက နည်းနည်းဝေးတယ်၊ လမ်းလျောက်သွားရမယ် ...”

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက အရင် ကားပေါ်ကဆင်းသွားပြီး နှမေ ဘက်က ကားတံဌးကို ခွဲဖွင့်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

နှမေ ကားပေါ်က လုမ်းဆင်းလိုက်ချိန်မှာ ခြေနှင့် မောကြီးမထိသလို ပေါ့ဟာဟာ ဖြစ်နေသည်။

ခပ်မှောင်မှောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြောက်သော်လည်း နှုတ်က ဘာမှမမေးဖြစ်၊ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း ခေါ်ရာသို့ လျောက်လိုက်လာရင်း ခေါင်းထဲမှာ ပြီးစိစိ ဖြစ်လာသည်။

ထမင်းစားတာက ဘယ်မှာ စားမှုလဲ၊ ဘာလို့ ... ဘန်းကလို တွေက ဒီလောက် ဝေးတာလဲ။ နှမေ ခေါင်းထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ပြည့်ကြပ်လျက် အားအင်ဆုပ်နစ်လာသလို ခံစားမောလျှောလာသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ဘန်းကလိုတစ်လုံးရှုံးမှာရပ်လိုက်သည်။ အသင့်စောင့် နော်ရသော လူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ ...

“ပါလာပြီလား ...”

“ပါလာပါပြီ ...”

ထိုသူက မီးရောင်ကိုကျောခိုင်းကာ ရပ်နေရာမှ ရှုံးသို့လှမ်းထွက်လာကာ ...

“လာ ... လိုက်ခဲ့”

ဟု နှမေကို ခေါ်လိုက်သည်။ နှမေက ဦးထွင်ခေါင်လွန်းကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ခေါင်းတစ်ချက် ညီတ်ပြရင်း ... “လိုက်သွားလေ ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ‘ဟင့်အင်း ... မလိုက်ချင်ဘူး၊ ကျွန်းမကို ပြန်ခေါ်သွားပါ၊ အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ ဦးရယ်’ ဟု တောင်းပန်ချင်သော်လည်း လျောတွေက လေးလံလာကာ လူက ထိုင်းမိုင်းလာသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ ... နှမေ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အကြောက်လွန်ပြီး ရှောခံရနေတာ လားဟု တွေးဆဲမှာ ဘာန်းကလို့ အခန်းတံဌး ပွင့်သွားသည်။ “ဝင်သွားလိုက် ...”

ထိုသူက နှမေကို အခန်းထဲသို့ မသိမသာ ဘွန်းပို့လိုက်ပြီး အခန်းတံဌးကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။

မီးရောင်ဝါကျင်ကျင် လင်းနေသောအခန်းထဲမှာ ဖြူဖွေးခမ်းနားသော နှုစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးသာ အထင်အရှုံးရှိလျက် ဘာထမင်း ပိုင်းမှ ရှိမနေခဲ့ပါ။

အခန်းဝါးမှာ အုံဉာဏ်ဝေစွာ ရပ်တန်းနေရင်း နှမေ ခေါင်းတွေ မူးလာသည်။ ခြေတွေ လက်တွေ မလှပ်ချင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ခုတင်နံဘေးမှာ နှမေကို ကျောခိုင်းရပ်နေသော ခပ် ၀၀ ယောက်ဗျားကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူက နှမေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နှမေဆီ လျောက်လာနေသည်။

သန်မာသောလက်များက နှမေ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကြုံမှု တမ်းစွာ ဆွဲမွေ့လိုက်သည်။

နှမေ ရှုန်းသည်။ ကုပ်သည်။ သို့သော် လျက်တွေက အား အင်ချိန်းနေသည်။ ခြေထောက်တွေက ဒယ်ခွဲကာ အားအင် ဆုပ်ယုတ်နေသည်။ လျောတွေကလေးလံကာ အော်လို့လည်းမရဘဲ ရိုဝင်းမောစပြေသည်။ ပြောက်စရာမျက်နှာကြီး တစ်ခုနှင့် နှမေ အာရုံးထဲမှာ နှီးလိုက်ဝေးလိုက် ဖြစ်နေသည်။

နှမေသည် ရင်ထဲက သွေးပျက် ခါးသီးစွာ အော်ဟစ်နေသော်လည်း အသံက မထွက်နိုင်ဘဲ အားအင်ကုန်ခန်းလျက် စိတ်အာရုံးတစ်ခုလုံး မောင်အတိ ကျေသွားခဲ့လေသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ခြေသလုံးဆီမှ တစစ်စစ် နာကျင်းစား
မှုနှင့်အတူ နှမေ၏ စိတ်နာကျင်မှုကို သက်သာရာ ရလိုပြေား ကုစားရင်း
အေးစက်သော ဆောင်းညာစွဲကို ဖြတ်သန်းရလေသည်။

နှမသည် ပိုက်ဆံထပ် တစ်ထပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင်
ဆုပ်ကိုင်ရင်း အမောင်ထဲသို့ တိုးဝင်လျှောက်ထွက်လာသည်။

မြှေနှင့်တွေက နှမ၏မျက်နှာကို အေးခဲသွားအောင် ဆီး
ပက်လိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထံကျင်စုံရှလာသည်။

နှမ၏ အာရုံက ဟင်းလင်းပွင့်နေတာမို့ ဘာကိုမှ မခံစား
နိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးတွေ ကြောင်စိုးဖြစ်နေသည်။

လူဟာ ဝမ်းနည်းလျှင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဦးကြွေးတတ်ကြ
ပေမယ့် အဆုံးစွမ်းသော ဝမ်းနည်း နာကြည်းမှုတွေ ရင်မဆုံးအောင် များပြား
လာလျှင်တော့ ဦးလို့တောင် မရနိုင်တော့ဘဲ ခံစားချက်တွေ ထံပေ တိတ်
ဆိတ်သွားတတ်လေသည်။

ခြေားတည်ရာသို့ မနားတမ်း လျှောက်နေသော နှမ၏
ခြေအစုံသည် တက်တူးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရှုံးမှာ ရပ်တန်သွားခဲ့သည်။
ဆိုင်းဘုတ် ပတ်လည်မှာ မီးပွင့်မြှုန်မြှင်လေးတချို့ လင်းနေတာမို့ တက်တူး
ဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်လေးကို နှမ မြင်နေရသည်။

နှမက ဆိုင်ရှုံးမှာ ခဏရပ်တန်တွေဝေနေပြီးမှ ဆိုင်တံ့ခါး
ကို ခေါက်လိုက်သည်။

သမား လာရွေးတာတဲ့၊ အရွေးခံရရင် ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး အား ကစားတစ်ခုခုလည်း သင်ပေးမယ်၊ ကျောင်းလည်း ဆက်တက်လို ရမယ်တဲ့၊ ဒေါ်လေးကျော်ကြီးနဲ့ နင် မနေချင်ရင် အဲဒီမှာ သွား အရွေးခံပါလား ...”

ဒေါ်လေးကျော်၏ မတန်တဆ ခိုင်းစေမှုတွေကို သိသော နှမဇုံးကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ သတင်းပေးစကား ကို ကြားကြားချင်း နှမက မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အား ကစားရုံရှိရာဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ကျေသွားမလား ...”

ဟင့်အင်း ... နောက်မကျချင်ဘူး။ အချိန်မိပါရစေ။

နှမက မောဟိုက် တုန်ရုံစွာဖြင့် အားကစားရုံကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

စနစ်တကျ တန်းစီရပ်နေသော အရွေးခံ အားကစားသမား များနှင့် တာဝန်ရှိလှကြီးများ၏အကြည်တွေက ရုတ်တရက် ပြေးဝင်လာ သော နှမထံသို့ တစ်ပြီးတည်း စပြီးရောက်လာသည်။

ချွေးပြီက်ပြီက်ကျကာ တဟောဟော တဟဲဟဲ မောဟိုက် နေရင်းက အားယူကာ အော်ပြားလိုက်သော နှမဇုံး အသံက အားကစား ရုံကြီးထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... အရွေးခံပါရစေ ...”

အားကစား ထရက်ဆ ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ ထကာ နှမဆီသို့ ရော်က်လာသည်။

ပြီးတော့ ... မောဟိုက်နေသော နှမကို ပြီးပြကာ ရေသန့်ဘူးလေး တစ်ဘူးကို နှမထံ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ရွှေ ... ရေသောက်လိုက်ဦး သမီး၊ သမီးနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ ...”

“နှာ အဲ ... ၁ ... ၁။ မောက်မောက်”

မေသည် ရေကူးသင်ရင်း အားကာသိပုံစံနှုန်းထဲက ကျောင်းမှာ ပညာဆက်သင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ရှစ်တန်းမှ စကာ ကျောင်းပြန်တက်ရသည်။ ရေကူး အား ကစားကို ကြိုးစားသင်ယူလေ့ကျင့်ရင်း အတန်းပညာကိုပါ ကြိုးစားခဲ့သည်။

မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်နှင့် ဝေးသော မြို့ကလေးမှ လာခဲ့သော မေးအတွက် ရေကူးအားကစားက စီမံးလွန်းလှသည်။ အစပိုင်းမှာ မေးအတွက် ခက်ခဲခဲသည်။

သို့သော် ... မေ ကြိုးစားသည်။ ကြိုးစားရင်း အားအင် ကုန်ခန်း ဆုတ်နှစ်မောပန်းလာတိုင်း မေးအတိတ်ကို ပြန်သတိရကာ ရှိသူမျှ ခွန်အားအကုန်ဖြင့် အသေအကြ ကြိုးစားသည်။

ကြုံခဲ့ရသောခုက္ခာတွေက ရေလွှာကိုတွန်းကန်ရသော မေ ခြေထောက်တွေ ပိုမို သန်မာလာဖို့ တွန်းအားပေးသည်။

ဆိုးခဲ့ရသော ကံကြွောက မေးလက်တွေ လျင်မြန်သွက်လက် လာဖို့ တွန်းအားပေးသည်။

မေသည် မေးနောက်ကလိုက်လာသည့် ဘဝဆိုးကြီး၏လက် မှ လွှတ်အောင် ပြီးရသကဲ့သို့သော ခွန်အားမျိုးဖြင့် ရေကူးသည်။

မေ ပိုပြီး မြန်မြန်ကူးနိုင်လေ ပြီးခဲ့ရသော အတိတ်က နောက် မှာ ဝေးဝေးကျန်နေခဲ့လေဟု နဲလုံးသွင်းကာ ကူးသည်။

စာကျက်လို့ အိပ်လိုက်လာတိုင်းလည်း ဒုးထောက်ပြီး ကျက်သည်။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျက်သည်။ မေ ကြုံခဲ့ရသော ခုက္ခာတွေလောက် ဘယ်ခုက္ခာကမှ မဆိုးဘူးဟု တွေးလိုက်တိုင်း ဘယ်လိုပင်ပန်းမှုမျိုးကိုမဆို ခံနိုင်ရည် ရှိသွားသည်။

တွန်းအားများစွာကြောင့်ပင် အမက္ကီမေသည် ရေကူးမှာရော ကျောင်းစာမှာပါ အံ့ဩစရာကောင်းစွာ ထူးချွန်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံဖို့ ကိုယ့်ကို သူများ မစောက်းရဲဖို့ မေမှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိမှ ဖြစ်မည်ဟု မေက ခံယူထားခဲ့သည်။

အမက္ကီမေ၏ လက်အစုံသည် မြောက်တက်ကျွေးညွတ် လျက် ခြေဖျားကလေးတွေပါ ကြွတက်သွား၏။

ရှည်မြင့် ပေါ်ပါးကျွေးလစ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် ရေကူး ကန်တွင်းသို့ ခိုင်ပင်ထိုးကာ ကျွေးသွားသည်။

သန်မာ ရှည်သွယ်သော ခြေအစုံက ရေထဲကို ယက်ကန် ကာ သွယ်လျသော လက်တို့ဖြင့် ရေပြင်ကို ထိုးဖောက်ကြီးယက်ကာ ပေါ်ပါးသော ခန္ဓာကိုယ်လေးက ကြည်လင်သော ရေပြင်ပြာအောက်မှာ လျင်မြန်စွာ လူးလွန်ချွေးလျားလျက် ပန်းတိုင်ဆီ ဦးတည်နေသည်။

“အမက္ကီမေ ... အမက္ကီမေ”

အားပေးသံ တချို့ကို ကြားရသည်။ မေ၏နှလုံး ခုနှစ်နှုန်းတို့ မြန်လာသည်။

အမက္ကီမေ ... ။ ခုချို့မှာတော့ မေဟာ သူတစ်ပါး စောက်း ချင်တိုင်း စောက်းလို့ရသော နှမ မဟုတ်တော့ ... ။ ရေကူးချုပ်ပို့ယ် အမက္ကီမေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

မေးအတိတ်နှင့် လက်ရှိဘဝက တဖြည့်ဖြည့်း ဝေးကွာလာခဲ့သည်။

“မဖြင့်... မဖြင့်... မဖြင့်...”

“ဘမကိုမ ... ဘမကိုမ ...”

လက်ခုပ်သဲ တချိန်အတူ ရေမှာနှစ်နေသာ မေ ဦးခေါင်း
က ထောင်မတ်လာသည်။

မေသည် ရေကူးကန်သောင်ပေါ်သို့ လုမ်းတက်ရင်း မေ
နာမည်ကို အော်၍ အားပေးနေသာ ပရီသတ်တချို့ကို လက်လုမ်းပြ
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်ရလိုက်တိုင်း ... ရေမွန်း မေဟိုက်နေ
သာ ခံစားချက်မှ လွတ်မြောက်လာတိုင်း မော်ဘဝဆိုးကြီးထဲမှ လွတ်
မြောက်လာရသလို ပေါ့ပါးသွားရမြဲ ဖြစ်လေသည်။

မေတို့မြို့မှ ထွက်လာပြီး ၆ နှစ်အကြာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင်
မေတို့နိုင်ငံ၌ ရွှေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်ကာလ တစ်စိုက်တွင် စစ်တပ်၏ Image လည်း
ကျဆင်းနေခဲ့၏

မေတို့ ငယ်ငယ်က နောင်းတမ္မာမြေမြို့ ရပ်ရှင်ကား၊ ဝေလည်း
မွေး ကြွေလည်းမွေး ရပ်ရှင်ကားများကိုကြည့်ရင်း စစ်သားများကို ချစ်စင်
လေးစား သနားကရာဏာသက်ခဲ့ပူးသော အချိန်ကာလတစ်ခု ရှိခဲ့သော်
လည်း ဂါ အရေးအခင်းနှင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ် သယာအရေးအခင်းနောက်ပိုင်း
တွင် ပြည်သူများ၏ စိတ်ခံစားမှုသည် စစ်သားများအပေါ်တွင် ပြောင်းလဲ
လာခဲ့လေသည်။

အရပ်သားအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သော စစ်သားများစွာ ပါဝင်
နေသည့် ပြည်ထောင်စု ကြိခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးပါတီနှင့် အမိုက်
ပါတီဖြစ်သော အမျိုးသားဒီမိုကရေစိပါတီ ခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်း
စုကြည်မှုလည်း နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ကျနေခဲ့သည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် ရွှေးကောက်ပွဲအမီ ၂၀၀၉-
ခုနှစ် မေလ ၂၇-ရက်နေ့တွင် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်မှ ပြန်လှတ်လာရမည်
ဗြို့ပြစ်သော်လည်း အမေရိက်နိုင်ငံသား ရွှေ့နိုးလျှော့ ယက်တောက ၂၀၀၉-

ခု ၈။ (၃) ရက် ညတွင် အင်းလျားကန်ကို လက်ပစ်ကူးကာ ဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည်ကို သွားရောက်တွေ့ခဲ့ခဲ့သည်ကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိ ချွန်ယက်တောက်ကိစ္စကြောင့်ပင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် လွတ်ခါနီး ဆဲခဲမှာမှ နောက်ထပ် နေအိမ်အကျယ်ချုပ် သက်တမ်း တစ်နှစ်ခွဲ ကျခဲ လိုက်ရသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် မပါဝင်နိုင်တော့သော NLD ပါတီ သည် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခြင်းမပြုဘဲ သပိတ်မှာက်လိုက်ကြသည်။

NLD ပါတီထဲတွင်လည်း ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်လိုသူများနှင့် ရွေးကောက်ပွဲ မဝင်လိုသူများဟူ၍ နှစ်စုကွဲသွားကာ ရွေးကောက်ပွဲ ဝင် လိုသူများက အမျိုးသားဒီမိုကရေစိအင်အားစု (NDF) ဟု ပါတီခွဲထောင် လိုက်ကြ၏။ ပါတီ၏ အမှတ်အသား တံဆိပ်မှာ ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲ တွင် အနိုင်ရပါတီဖြစ်ခဲ့သော NLD ၏ အမှတ်တံဆိပ်သက်တာ ‘ခမောက်’ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ မေ့အသက်သည် ၂၁ နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မေသည် အားကာသိပ္ပါမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက်တွင် ရေကူးအားကစားသမားအဖြစ်မှ အနားယူလိုက်ပြီး မောက် အသစ်တစ်ခု ကို စတင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းကို ဂဏ်ထူး သုံးဘာသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သော လည်း မေက မေစိတ်ဝင်စားသော ဥပဒေမေဂျာကိုသာ ရွေးချယ်ကာ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်သာ တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မေသည် ဟိုတယ်တစ်ခု၏ Gym တွင် ရေကူးနည်းပြုအဖြစ် အလုပ်ဝင်လိုက်လေသည်။

မေအလုပ်မှာ တစ်ပတ် သုံးရက်သာ သွားစရာလိုတာမို့ ကျွန်းရက်များတွင် မေသည် အသက်မေ့ဝမ်းကျောင်း ဘာသာရပ်များစွာ ကို လောဘတ္ထုံး သင်ယူခဲ့လေသည်။

မှန်ဖုတ်သင်တန်း၊ အချက်အပြုတ် သင်တန်း၊ ကားမောင်း

သင်တန်း၊ အက်လိပ်စာသင်တန်းများကို မေက တစ်ခုပြီး တစ်ခု တက်ရောက်သင်ယူခဲ့၏။ သင်တန်းတိုင်းမှာလည်း မေသည် ထူးချွန်သုတစ်ဦး ဖြစ်လေခဲ့၏။

မေတက်သော တက္ကသိုလ်မှာ အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ဖြစ်သော လည်း မေက သင်ကြားပို့ချချက်များကို မှန်မှန် ထုတ်ယူ လေ့လာ ကျက်မှတ်သည့်အပြင် ဥပဒေနှင့် နိုင်ငံရေးစားပေများစွာကို လေ့လာဖတ်ရှု နေခဲ့လေသည်။

မေအလုပ်လုပ်ရသော နေရာမှာ ဟိုတယ်ဖြစ်၍ Gym လာကစားကြသော သူများနှင့် မေရေကူးသင်ပေးရသော ကလေးများမှာ ပိုက်ဆုံးသူများက အများစုဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့်ပင် မေသည် ပိုက်ဆုံး အသိုင်းအပိုင်းနှင့် ရင်းနှီးထိစပ် ဝင်ဆန်းလာခဲ့သည်။ Gym မှာ လာကစားကြသူများက သူတို့အိမ်သို့ခေါ်ကာ သီးသန့် နည်းပြနေခြင်း၊ ကလေးများကို သူတို့ ရေကူးကန်မှာ ရေကူးသင်စေခြင်းတို့ကြောင့် မေ့မှာ ဝင်ငွေတိုးတက်လျက် တင့်တင့်တယ်တယ်လေး ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအသိုင်းအပိုင်းထဲတွင် ကျင်လည်ရင်း ဆယ်တန်းတုန်းက မြန်မာစာရာတုံးထွက်ထားသော မေ့အကြောင်းကို သီလာကာ အက်လိပ်ကျောင်းတက်သည့် ကလေးများကို မြန်မာစာသင်ပေးရသည်လည်း ရှိ၏။

ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်သော အတတ်ပညာများ ဖြင့် တင့်တင့်တယ်တယ် ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့သော မေသည် စားဝတ်နေရေး ကိစ္စအတွက်တော့ ကြောင့်ကြေစရာ မလိုအပ်တော့ပေါ်။

၂၀၁၀ ရွေးကောက်ပွဲ နီးလာချိန်တွင် မေနှင့် ချယ်တူမြန်မာစာအများစွာက စိတ်ဝင်စား မရှိကြသော လည်းကောင်း နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားသော မေကတော့ ဘယ်ပါတီကို မဲထည့်သင့်သလဲဟု ဦးနောက်ခြောက်ခဲ့ရသည်။

ကြိုခိုင်ရေးပါတီမှာ အရပ်ဝတ် ပြောင်းထားသော စစ်သားများစွာ ပါဝင်သော လည်းကောင်း မဲဆန္ဒနယ် တစ်ခုချင်းစီတွင် ပါဝင်ယဉ်းပြီး

သော အမတ်များမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံသော ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်း
များလည်း ပါဝင်နေခဲ့သည်။

ပါတီကို မကြိုက်သော်လည်း ရွှေးချယ်စရာ နည်းပါးသည်
က တစ်ကြောင်း၊ တချို့ အမတ်များ၏ အရည်အချင်း ရှိမှုနှင့် ငွေကြေး
သုံးစွဲ လမ်းချင်း မဲဆွဲယူများကြောင့်ပင် ကြံခိုင်ရေးပါတီကို မဲပေးကြ
သူများလည်း များစွာရှိခဲ့၏။

တစ်သီးပုဂ္ဂလ အမတ်များကတော့ အားရစရာ မရှိပေ။

မေကတော့ NDF ပါတီကို မဲထည့်လိုက်လေသည်။

ရွှေးကောက်ပွဲ ရလဒ်များ ကြေညာသော ညွှေ့ကြည့်မေက
ရင်ခုနှစ်ဗာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့မိ၏။

အဖြေအားလုံး ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ ကြံခိုင်ရေးပါတီ
သည် အာဏာရပါတီအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အဲဒီနောက် ဦးသိန်းစိန်က သမ္မတကြီး ဖြစ်လာသည်။

တစ်နှစ်ငံလုံးက ဂိုင်းဝန်း ကန်းကွက်နေကြသော မြစ်ဆုံး
ဆည် တည်ဆောက်ရေးကို သမ္မတကြီးက သူ့သမ္မတသက်တမ်း တစ်
လျောက် မတည်ဆောက်စေရပါဟု ကတိပြုလိုက်သော အချိန်မှ စကား
သမ္မတကြီးကို ထောက်ခံမှုများစွာ မြင့်တက်လာခဲ့လေသည်။

ထိအချိန်ကာလမှာပင် တိပိဋကတ်းတချို့နှင့် ဂျာနယ်တချို့
၏ စာမျက်နှာထက်တွင် ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းကို အမျိုးသားလွတ်တော်
အမတ်အဖြစ် ပြန်လည် တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

“အဲဒီ သူငွေး ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းရဲ့ သား အကြီးနဲ့ ချွေးမလေ၊
ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းက ခုတော့ အမတ်ဖြစ်သွားပြီပဲ့၊ အရင်တုန်းက
ဒီဟိုတယ်မှာ ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းလည်း Gym လာလာ ကစားတတ်
တယ် ...”

တွေားဟိုတယ် တစ်ခု၏ Gym မှာ အလုပ်လုပ်နေသော
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ရင်း ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းကို ခြေရာခံ
မိသွားခဲ့သည်။

မေသည် ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းနှင့် ပတ်သတ်သမျှ ဂျာနယ်
သတင်းဖြတ်ပိုင်းများကို မပြတ်စောင်းလာခဲ့ရင်း ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းနှင့်
အနီးဆုံးသို့ ရောက်ရှိနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေနေခဲ့သည်။

ထိအတောအတွင်း ဒေါ်အောင်ဆန်းစုံကြည့်လည်း ကမ္ဘာ
မျက်နှာစာတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုံကြည့်သည် မြန်မာအမျိုးသမီးများ၏ icon
သဖွေ့ယ် ဖြစ်လာသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုံကြည့် ဝတ်ဆင်သော ချည်ထည် ဝတ်စုံ
များကို အတူယူဝတ်ဆင်ကြရင်း မြန်မာပြည်တွင် မြန်မာဝတ်စုံများ ပြန်
လည်း ရေပန်းစားလာသည်။

တချိုက ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ဖက်ရှင်နှင့် ဓာတ်ပုံများ ကို နှစ်သက်လျက် မော်ဒယ်သဖွယ် အပေါ်ပါ ချစ်ခင်သဘောကျ သဲသဲ လူပ်ကြပြီး တချို့ကတော့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ စွန့်လွတ်အနစ်နာ ခံမှုနှင့် အရည်အချင်းအနှစ်သာရကို တန်ဖိုးထား နှစ်လိုကြသည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သမီးဖြစ်ခြင်း၊ ရပ်ရည် ပြေပြစ်ချောမောခွဲဆောင်မှု ရှိခြင်းကြောင့်ပင် နိုင်ငံရေးကိစ္စများစွာကို ရှုမြင်သုံးသပ်ခြင်းမရှိဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးသာန် နှစ်လိုကြသူများလည်း ရှိသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ NLD ပါတီသည် နိုပ်ကြပ်ခံနေရ သော အခြေအနေကို ကျော်လွန်ကာ ပြန်လည်ရောပန်းစားလာချိန်၍ သာရာ ကူးလာကြသူများလည်း ရှိသည်။ ပေဖြစ်တုန်းက ခံခဲ့ပြီး၍ တူဖြစ်ခိုင်မှာ နှုန်းလိုသောသဘောနှင့် ထောင်လွှားလာသူ ပါတီဝင်တချို့ကြောင့် တချို့နယ်များတွင် ပါတီ၏ Image ကျဆင်းလာရသည်လည်း ရှိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြုပြင်ပြောင်းလွှာများကို ကမ္ဘာက စောင့်ကြည့် အသိအမှတ် ပြုလာရသည်။

အမေရိကန် သမ္မတ ဘားရက်ဟူစိန် အိုဘားမား ပင်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင် လာရောက်ခဲ့သည်။

၂၀၁၂-ခုနစ် ကြားဖြတ်ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ NLD ပါတီက အပြတ်အသတ် အနိုင်ရကာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့်တကွ အမျိုးသားဒီမိုကရေစိအဖွဲ့ချုပ် အမတ် ၄၂ ဦးတို့လွတ်တော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေကတော့ နိမ့်တုံမြင့် တဲ့ လှိုင်းနယ် ခုနစ်နေလေသည်။

တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေလေး ကောင်းလာလိုက်၊ ရရှိင်ကိစ္စ ပေါ်လိုက်၊ မိတ္တိလာကိစ္စပေါ်လိုက်ဖြင့် ရှုံးသို့သာ သွားသော်လည်း ခရီးက မတွင်။

နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်မှုရှိသည်ဟုဆိုသော အရေးအခင်း

များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော်လည်း ထိုကြီး၏ အစအနကိုပင် မည်သူက မှ ရှာမတွေ့...။

အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ၏ စကားမှားမှု များစွာကြောင့် ဟာသလုပ်ခြင်း ခံလာရ၏။

အစိုးရ ဘာလုပ်လုပ် ဘာဆိုဘာမှ ဝေဖန်သုံးသပ် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ အပြစ်ချည်းမြင်ကာ မကောင်းပြောသူများလည်း ရှိ၏။

မြို့ယာအများစွာက အာဏာရပါတီကိုသာ အများဆုံး ဝေဖန်ကြပြီး အတိက်ခံပါတီနှင့် ပတ်သက်၍မှု ဝေဖန်ဖို့ ဝန်လေး တွန်းဆုတ် တတ်ကြ၏။

မေကတော့ ၂၀၁၀ မှ အစပြုခဲ့သည့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ကာလအတွင်း မိန်းကလေးများ၏ ဘဝအခြေအနေ ဘယ်လောက်များ တိုးတက်လာခဲ့ပြီလဲဟု အမြဲ လေ့လာနေခဲ့သည်။

ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာန၊ လူမှုဝန်ထမ်းဌာန၊ ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာနများတွင် အမျိုးသမီး ခုဝန်ကြီးများ ခန့်အပ်ကာ အမျိုးအ-များကို နေရာပေးလာသည့် အတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာ ရှိ၏။

သို့သော် လူကုန်ကူးခံရသော မိန်းကလေးများစွာ ရှိနေဆဲ၊ အင်လျားကန်ဘောင်တစ်ရိုက်တွင် လူမြင်သူမြင် ဈေးကွက်ရှာသော မိန်းကလေးများစွာ ရှိနေဆဲ။

မှုဒ်မှုများစွာသည် မြို့ယာစာမျက်နှာထက်တွင် မကြာခဏ ဆိုသလို ဖော်ပြခဲ့လာရသည်။

မိသားစား အခက်အခဲကြောင့် ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသော မိန်းကလေးများလည်း ရှိနေဆဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ၁၉၄၉-ခုနစ် ပြည့်တန်ဆာပေါ်ရေး ဥပဒေကြောင့် ပြည့်တန်ဆာ မိန်းကလေးများက နိုပ်ကွပ်နိုင်သည့် အခွင့်အာဏာ ရှိသူ တချို့ထံ တိုးလျှိုးလာ၍ ထိုးရင်း ထိုးဘေးတွင်းက မထွက်နိုင်ဘဲ ပို၍ ပို၍ စံးစံးနှစ်မြုပ်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၂၀၁၃-ခုနစ်တွင် NLD အမတ် ဒေါ်စန္ဒာမင်းက ၁၉၄၉

ပြည့်တန်ဆာပျောက်ရေး အက်ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား ကျင့်သုံးနေ သည့် တာဝန်ရှိသူတဲ့၍ ပြည့်တန်ဆာများ ပိုမိုနစ်နာရမြေကြာင်း၊ တရားဝင် ခွင့်ပြသင့်မြေကြာင်း၊ နိုင်ငံဆင်းရဲ မွဲတော်မှာ ပြသေနာနှင့် အလုပ် အကိုင် ရှားပါးမှုပြသေနာမြေကြာင်း ပြည့်တန်ဆာအမှုအဆင်းများ များပြားလာ မြေကြာင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ပေး လိုက်ရနဲ့ ပြည့်တန်ဆာအရေအတွက် များပြားလာ ခြင်းကို ဟန်တားနိုင်မည်လားဟု မေးမြန်းဆွေးနွေးသွားသော်လည်း ဘာမှ ထူးခြားမလာခဲ့ချေ။

ထိန္ဒစ်မှာပင် သက်နှုန်းကျွန်းမြှုံးနယ်မှ လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် ဦးသိန်းညွှန်က အသက် ၁၆ နှစ်မပြည့်သေးသည့် ကလေး သူငယ်ကို မှုဒ်မြေးမှ ကျူးလွန်ပါက သေဒက် ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကလေး သူငယ်များအပေါ် ကျူးလွန်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဟန်တားရန် သုံးသင့်မြေကြာင်းမြောဆိုဆွေးနွေးသော်လည်း အငြင်းအခွန်ဖြစ်ကာ မအောင် မြင်ချေ။

ထိုသတင်းကတော့ မေ့ကို အံကြိတ်လျက် မျက်ရည်တောက် တောက်ကျစေသော သတင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲကအနှာကို ဆူလိုက်လာစေသော သတင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

၂၀၁၄ ခနှစ်အစမှာတော့ ရန်ကုန်ရှိ ဟိုတယ် Gym တွင် အလုပ်လုပ်နေသည်ဟု မေ သိတားသော မေ့သူငယ်ချင်းက မေ့ဆီ ဖုန်း ဆက်လာခဲ့သည်။

“မေရေး... ငါ အခု အလုပ်ပြောင်းသွားပြီ သိလား”

“ဟုတ်လား... ဘယ်ကို ပြောင်းရတာလဲ ...”

“နေပြည့်တော်က ဟိုတယ်ကိုလော လစာပိုများပြီး နေရေး စားရေး လည်း တာဝန်ယူပေးလို့ ပြောင်းလိုက်တာ၊ ငါ အခု အလုပ်လုပ်တဲ့ ဟိုတယ်က ဦးထွင်ခေါင်လွန်းတို့ မိသားစုပိုင် ဟိုတယ်လော ခု လောလောဆယ် သေချာဦးစီး နေတာကတော့ သူ့ချွေးမပေါ့၊ သူ့ချွေးမ မအိုကလျာက သဘောကောင်းတယ်ဟာ၊ ဟဲ့... ပြောရ ဦးမယ်၊ အခု မအိုက ရန်ကုန်အိမ်က သူ့သမီးလေးနှစ်ယောက်ကို

ရေကူးသင်ဖို့ ရေကူးဆရာမ ရှာနေတယ်၊ ငါမှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ မေးကြည့်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ နင် လုပ်မလား၊ နင် လုပ် ချင်ရင် ငါ ပြောပေးမယ် ...”

“ငါ လုပ်မယ် သူငယ်ချင်း ...”

“ဒုံးခေါ်... ဒါဆို ငါပြောပြီး နင်နဲ့ ချိတ်ပေးမယ်”

ထိုအခွင့်အရေးက မေ့အတွက်တော့ ရေကြွင်း ထဲ ကျသည့် အခွင့်အရေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မေသည် ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၏ အမိမောသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းနင်မတွေ့မိ ရည်မွန်ယဉ်ကျေးသော သူ့ သားနှင့်တွေ့ရကာ မထင်မှတ်ဘဲ တွယ်ပြီမြို့ခဲ့လေသောအခါ ...

ရီးထွန်ချိုင်လွန်း

ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၏ကားသည် စိမ်းစိုလုပေသာ မြက်ခင်:
ပြင်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုလမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်မောင်းနှင်လျက် ရှိသည်။
လွတ်တော်အဆောက်အဦကြီးက တဖြည့်ဖြည့်းဝေးကာ
ကျွန်းခဲ့သည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက နောက်ခန်းထိုင်ခဲ့နောက်မှိုကို ခေါင်း
မိုကာ မျက်လုံးတွေကို မူးမိုတ်ထားလိုက်သည်။

လွတ်တော် အစည်းအဝေးကာလ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ့မို့ အနည်းငယ်
စိတ်လက်ပေါ့ပါးသလို ခံစားရသည်။

“အန်ကယ်လ် ... အန်ကယ်လ် လက်ရေ့(ရှု) ကျွန်းတော် အဆင်သင့်
ထည့်ပြီး ကားပေါ်တင်ပေးထားတယ်၊ အီမီမှာ ဘာမှုယူစရာ မရှိဘူး
ဆိုရင် လေဆိပ်ကို တန်းဆင်းလို့ ရပါပြီ ...”

ဒရိုင်ဘာသားတွင် ထိုင်နေသော သူ့အတွင်းရေးမှူးက လှမ်း
ပြောတာမို့ သူက နာရီတစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“သွားမယ်လေ ... လေဆိပ်ပဲ တန်းဆင်းလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်လ်၊ လေဆိပ်မှာကားလာကြို့ဖို့လည်း ဖုန်း
လှမ်းဆက်ထားပြီးပါပြီ၊ မမကလျောတို့ ဟိုတယ်ဘက်ကိုရော ဝင်္ဂီး
မလား အန်ကယ်လ် ...”

ပုညောင် ၁၁၁၀၂၈

“မဝင်တော့ဘူး မောင်ဇော်မင်း၊ သမီးတို့ သားတို့နဲ့က ဉာဏ်တည်းက တွေ့ထားပြီးပြီ၊ နောက် သုံးလေးရက်နေရင် သူတို့လည်းလိုက်လာကြမှာ၊ အစည်းအဝေးနားစ အချိန်လေးပဲ ရန်ကုန်မှာ မိသားစုဆုံးရမှာ၊ မြေးလေးတွေ့နဲ့လည်း တွေ့ချင်လှပြီက္ခာ...”

သူက သူ့အတွင်းရေးမှူးကို လုမ်းပြောပြီး မျက်လုံးတွေ့ကို
ပြန်လည်မေးစင်း ပြုမ်သက်နေလိုက်သည်။

ခုချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝက သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်တည်လာ
နိုင်ခဲ့ပြီ။

သူ့ဘဝက ဆယ်နှစ်အတွင်း ထူးခြား ပြောင်းလဲခဲ့တာ
ကျေနပ်စရာပေါ့ ...။

ဟိုအရင်ကာလတွေ့တုန်းကတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကလေးရဖို့၊
စီးပွားရေးခွင့်ကလေး ကိုယ့်ဆီရောက်လာဖို့ တာဝန်ရှိ လူကြီးတာချို့ နောက်
က လျောက်လိုက်စည်ံခံရင်း အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် အလိုက်တသိ
ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း သူ့ရဲ့အချိန်တွေ ကုန်ခုံးခဲ့ရသည်။

အဲဒီအကျိုးတရားကြောင့်ပဲ ထွေ့ခေါင်လွန်း၏ဘဝက ပြည့်စုံ
ချမ်းသာလာခဲ့သည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော နောက်ခံ အင်အားကြောင့်ပဲ
နှင့်ရေးနယ်ပယ်မှာ ခြေချဖို့ လွယ်ကူခဲ့သည်။

ခုချိန်မှာတော့ ပြည့်သူ့အကျိုးစီးပွားကို ထမ်းဆောင်ရွင်းနဲ့ပဲ
ကိုယ့်အသိုင်းအပိုင်း နယ်ပယ်လည်း ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ရပါသည်။

သူ့ကားက လေဆိပ်သို့ ဦးတည်းမောင်းနှင့်နေသည်။

မကြောခင် လေဆိပ်သို့ ရောက်တော့မှာမို့ သူက မျက်လုံး
ဖွင့်လိုက်ရင်း ကားရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ကျယ်ပြန့်စွာ မြင်ရသည် ကောင်းကင်
ဟူကြီးကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘဝမှာ မတတ်သာ၍ လုပ်ခဲ့ရသော အမှားအယွင်းတချို့
ကိုသာ မေ့ထားနိုင်လျှင် ခုချိန်မှာ သူ့ဘဝကြီးက အဲဒီကောင်းကင်ကြီးလို့
ပဲ ပြောလဲလှပနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ဘိုးဘိုးကြီး ပြန်လာပြီ”

အိမ်ရေးမှာ သူ့ကားရပ်ရပ်ချင်းမှာပင် အိမ်ထဲမှ ကလေးနှစ်
ယောက်က အပြေးအလွှား ထွက်လာကြိုခိုက်သည်။

ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖက်ဖွဲ့နှုတ်
ဆက်ရင်း ...

“သမီးတို့ ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားရဘူးလား”

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ ဘိုးဘိုးရဲ့ ...”

“ထဲ့ ... ဟုတ်သားပဲ”

“သမီးတို့ အခ မြန်မာစာဆရာမနဲ့ မြန်မာစာ သင်နေတာလေ
ဘိုးဘိုး”

“ဟုတ်လား ... စာသင်နေတာလား၊ ဒါဆို သွား ... သွား၊ စာဆက်
သင်ကြား ... စာသင်ပြီးတော့မှ ဘိုးဘိုးအခန်းဆီးလာခဲ့ကြား၊ ဘိုးဘိုး
ခရီးပန်းနေလို့ အနားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီးလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘိုးဘိုး”

ကလေးနှစ်ယောက်က အိမ်ထဲသို့ ပြန်ပြေးဝင်သွားကြသည်။

သူက သူ့အတွင်းရေးမှူးကို မှာစရာရှိတာ မှာနေစဉ်မှာ
အိမ်က ကောင်မလေး အေးယဉ်က သူ့လက်ဂေါ်(၍)ကို လာဆွဲယူသွား

သည်။ သူကတော့ ခေါင်းပေါင်းဘူးနင့် တိုက်ပုံအကျိုကိယူကာ အမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သူက အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လျေကားရှိရာသို့ ခပ်မှန်မှန် လျောက်လာရင်း ကလေးတွေ စာသင်နေသည့် ဇည်ခန်းထဲကို လုမ်းကြည့် လိုက်ပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ဘက်ကို ကျောပေးထိုင်လျက် အနေအထားမှာ ရှိနေသည်။

ရဟာမဖြစ်ဟန်တူသူ မိန်းကလေးကတော့ သူ့ဘက်ကို မျက်နှာမျှ၍ ထိုင်နေရင်း ခေါင်းကိုင့်ကာ စာအပ်ကို ကြည့်နေသည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဆံပင်စတန္ထိုး၊ ခပ်စွေစွေ ဝကျိုးကွယ်နေတာမျို့ မျက်နှာကို သေချာမဖြင့်ရသော်လည်း ခပ်ယ်ငယ် မည်ဟုတော့ သိလိုက်ပါသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက လျေကားဆီ လျောက်သွားရင်း သူမကို လုမ်းကြည့်လာဆဲမှာပဲ သူမက ရှုတ်တရှုက မျက်လွှာပင့်ကာ သူ့ကိုလုမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

မျက်တောင်တွေ ဖျော်ခန့် ကော့တက် ပွင့်ဟသွားချိန်မှာ ဆုံးလိုက်ရသော အကြည့်တစ်ချက်က သူ့စိတ်ကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွား ပေါ့သည်။

ဘယ်လို အကြည့်မျိုးကြီးလဲ ...

ခပ်စွဲးစွဲးနင့် မယဉ်ကျေးလှသော အကြည့်တစ်ချက်က သူ့ကို အုံပြုသော်။

အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်တာမျိုးမဟုတ်။ တမင် ရည်ရွယ် ရည်စွဲးကာ ကြည့်လိုက်သလိုမျိုး ... မျက်လုံးထဲမှာ အခိုပ္ပာယ်တွေ အပြည့်ရှိနေသလိုမျိုး ... ။

ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဉီး ... ။ ဒီလို မျက်ဝန်းအမိမျက်ယ်ကျယ်မျိုး ကို မြင်စွဲးသလိုလိုပါလား ... ။

ဘယ်မှာများ မြင်စွဲးခဲ့ပါလိမ့် ... ။

သူဇေဝဇေဝ ဖြစ်သွားချိန်မှာ သူမက မျက်လွှာပြန်ချွေသွားပြီး ကလေးတွေကို စာဆက်သင်နေသည်။

သူကတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်လာခဲ့ပါသည်။

အေးယဉ်က လက်ရွှေ(၇၂)ကို သူ့အခန်းထဲ ဝင်ထားပြီး ပြန်ထွက်လာတာမျို့ သူက အေးယဉ်ကို လုမ်းခေါ်လိုက်ရင်း ...

“အေးယဉ် ... နင့် အန်တိမြင့်ကော် ... ”

“ဘုရားခန်းထဲမှာပါ ဦး၊ ဘုရားပန်း လဲနေပါတယ်”

“အေး ... ပြီးရင် စာကြည့်ခန်းထဲ ခကဲလာခဲ့ပါလို့ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦး”

အေးယဉ်ကို မှာပြီးနောက် ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက အခန်းထဲ ဝင်လာကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အေးအေးအေးအေး တရေးလောက် တော့ အိပ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလာခဲ့သော်လည်း သူ့စိတ်က အနားမရ သေးပါ။

သူ့ကို အကြည့်စွဲး အကြည့်ရှင်းတစ်ချက် လုမ်းကြည့်လိုက် သော ထိမိန်းကလေးကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို ဖြစ်လာရပါသည်။

သူ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့လျောက်လာပြီး ဒေါ်မြင့်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ခကဲနေတော့ ဒေါ်မြင့်က အခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီး ဝင်လာပါသည်။

“ဒေါ်မြင့် ဘုရားခန်းထဲ ရောက်နေလို့ မောင်ထွင်ခေါင် ပြန်လာ တာတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ထိုင် ... ဒေါ်မြင့်”

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက သူ့စားပွဲရေးကခံမှာ ထိုင်ဖို့ ဗျားပြ လိုက်တာမျို့ ဒေါ်မြင့်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အိမ်ရေးကတစ်ယောက်က ကလေးတွေရဲ့ကျူးပြင်ဆရာမလား ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဆရာမက ငယ်လျချည်လား ... ”

“ခုခေတ် ဆရာမတွေက ငယ်ကြတယ်လေကွယ်၊ တချို့ဆို ၁၀ တန်းအောင်ပြီးစ ၁၆ နှစ်လောက်နဲ့ စာလိုက်သင် ပေးနေတာလည်း ရှိတာပဲ”

“အရင်တစ်ခါ ရေကူးဆရာမ ဆိုတာကရော ... ”

“သူပဲလေ ... ”

“ဘယ်လို ... ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဆရာမလေးက အစုံတတ်တယ်လေ မောင်ထွေ့နောင်ရဲ့၊ ၁၀ တန်းတိုန်းက မြန်မာစာဂျာကျော်ထူး ထွက်ထားတာလေ၊ ရေကူးသင်နေရင်းနဲ့ သူ မြန်မာစာ ကျူးရှင် ပြတယ်ဆိုတာသိလို့ တစ်ခါတည်း ဆက်ခေါ်ထားလိုက်တာ တော်တော် အဆင်ပြုသွားတယ်၊ မောင်ထွေ့နောင်ကို လင်းလွန်း မပြောဘူးလား ... ”

“ရေကူးဆရာမ ခေါ်သင်နေတာပဲ ကျွန်ုင်တော် သိတယ်၊ မြန်မာစာ ဆရာမအဖြစ် ဆက်ခေါ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုင်တော်ကို သားမပြောပြုဘူး ဒေါ်မြင့်”

“အဟင်း ... ဒါကတော့ ... ”

“ဒေါ်မြင့်က စကားမဆက်ဘဲ ပြီးစိစိလုပ်နေတာမို့ ဦးထွေ့ ခေါ်လွန်းက မျက်မှာင်ကြော်၍ ကြည့်မိရင်း ... ”

“ဒေါ်မြင့် ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ဘာလို့ ပြီးစိစိ လုပ်နေတာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်ုင်တော် မရှိတုန်း ဘာတွေ ထူးခြားတာ ရှိခဲ့သလဲ ... ”

“အင်း ... ထူးခြားတာကတော့ မောင်လင်းလွန်း ချစ်သူ ရာဘွားတာ ပါပဲကွယ်၊ ခုနဲ့ ဆရာမလေးနဲ့ မောင်လင်းလွန်းနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေကြတယ် မောင်ထွေ့နောင်၊ မောင်ထွေ့နောင် ပြန်လာရင် သူ ဖွင့်ပြောမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဆရာမလေးက မဆိုရှာပါဘူး၊ သူ့ဝင်ငွေ

ယဉ်ခင် စာအုပ်တိုက်

လေးနဲ့သူ တင်တော့နှင့်တယ်လေး ရပ်တည်နေတာပါ၊ တည်တည်ပြုပြုပြုလေးလည်း ရှိပါတယ်၊ မင့်သားကသာ သည်းသည်းလျှပ်နေပေမယ့် သူကတော့ လူမြန်ရရလေးပါပဲ”

ဦးထွေ့နောင်လွန်းက မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ရင်ထဲထင့်ခဲ့ ဖြစ်သွားပါနဲ့ ... ”

သားနဲ့ချစ်သူဖြစ်နေတဲ့မိန်းကလေးက တစ်နှစ်မာ ယောက္ခမတော်နိုင်ကောင်းတော်နိုင်ချော်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်မျိုးဟာ ဒီလိုအကြည့်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ ... ”

ဘုံးကြောင့် သူ့ကိုဒိုလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်လိုက်တာလဲ ... ”

နေစမ်းပါဌီး ... အဲဒီမျက်လုံးတွေကို ဘာလို့ ရင်းနှီးနေရတာလဲ ... ”

အဲဒီအကြည့်က သူ့ကို ဘာကြောင့် တုန်လှပ်သွားစေနိုင်တာလဲ ... ”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပြီလေ၊ သွားလို့ရပြီ ဒေါ်မြင့်”

သူက အနည်းငယ် ကိုက်ခဲလာသော ခေါင်းကိုဖို့ရင်း ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်မြင့်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရင်း ... ”

“မောင်လင်းလွန်းကတော့ မန္တာလေးကို နေချင်းပြန်သွားတယ်၊ ညြုံးပြန်ရောက်မယ်”

“ကျွန်ုင်တော် သိတယ်၊ ကျွန်ုင်တော်ကို ဖုန်းဆက်ပြောထားတယ်”

“ဒေါ်မြင့်က စာကြည့်ခန်းဝဆီသို့ လျောက်သွားနေသည်”

ဦးထွေ့နောင်လွန်းက ဒေါ်မြင့်ကို တစ်ချက်လမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ... ”

“ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ ဒေါ်မြင့် ... ”

“အမတီးမေ ... တဲ့”

“အမတီးမေ ... ”

သူက တီးတိုးရော်တိုင်း မျက်နှားပင့်လိုက်မိသည်။ အမတီး”

အမကီ ဆိတဲ စကားလုံးကို သူ မကြိုက် ... ॥ ဒီနာမည်ကို ကြားတိုင်း သူ.လိပ်ပြာက သူ.ကို ခြောက်လှန့်တတ်တာမို့ပင်။

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ထွေ့ငြောင်၊ အမကီမေတဲ့၊ နာမည်နဲ့ လိုက် အောင်များ ခြောသလုံးမှာ အမကီငြောင်ပဲ တက်တူး ထိုးလိုက်တာများ လား မသိပါဘူး”

“ဘယ်လို ...”

လက်ဖြင့် ဖိထားသော သူ.ခေါင်းက ဆတ်ခနဲ့ မတ်သွား သည်။ ဒေါ်မြင့်က တံခါးလက်ကိုင်ဘုက္ခာ လက်ဖြင့် လုမ်းကိုင်ထားရင်း က ...

“သူ.ခြောသလုံးမှာ အမကီငြောင်ပဲ တက်တူး ထိုးထားတာ တော်တော် လုလို မောင်ထွေ့ငြောင် မြေးတွေ့တောင် ရေကူးသင်ရင်း အထူး အဆန်းဖြစ်ပြီး သဘောကျနေကြတာလေ ...”

ဟု ရယ်မောပြာဆိုပြီး တံခါးဘုက္ခာ လုညွှန်း ဆွဲဖွင့် ထွက် စွာသွားပါသည်။

အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်သွားချိန်မှာ သူက ပုံကြောင်ကြောင် ပြို့သက်၍ ကျွန်းရွှေ့သည်။

“ခြောသလုံးမှာ ...”

သူ ပုံတိုးတိုး ရော်တိုးသည်။

ခြောသလုံးမှာ တက်တူးထိုးထားတယ်၊ တက်တူးက အမကီ ရုပ်။ နာမည်က အမကီမေ ...”

ထိုးအကြောင်းအရာတွေက သူ.ကို ပို၍ ခေါင်းကိုက်သွားစေ သည်။

မျက်လုံးကို မိတ်လိုက်မိချိန်မှာ မျက်လုံးစုံစုံ တစ်စုံက အာရုံတဲ့မှာ တဝံလည်းလည်း ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘူးကြောင့် ဒီအကြည့်က သူ.ကို ခြောက်လှန့်စေတာလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစားရင်း ရင်တုန်လာရ ပါသည်။

လမိုက်ညာကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေးတွေ စုံညီစုံ ပြုလာ သည်။

အိမ်ခေါင်မိုးထပ် ဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာတော့ မီးတိုင် ပုံပုံ လေးတွေဆိုက မီးအိမ်အလင်းရောင် ပါဖန့်ဖန့်လေးတွေ ဝင်းဝါနေသည်။

ဦးထွေ့ငြောင်လွန်းက မှန်လုံအိမ် ဥယျာဉ်လေးထဲမှာ ထိုင်ရင်း သား အပေါ်တက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။

သားကိုမေးချင်သည့် မေးခွန်းတွေကလည်း ခေါင်းထဲမှာ တန်းစီနေသည်။

သူတို့သားအဖအတူ အိမ်မှာနေချိန်တချို့မှာ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြာဆိုချင်တိုင်း ဒီခေါင်မိုးထပ် ဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာ ချိန်းဆုံး ပြောကြမြှုဖြစ်သည်။

လျေကားဝသို့ သူ လုမ်းကြည့်နေချိန်မှာပဲ ခေါင်မိုးထပ်သို့ တက်လာသော သားကို လုမ်းမြင်ရသည်။

သူ.ထံသို့ သားလျောက်လာတာကို သူက ငေးကြည့်နေမိ သည်။

သားဟာ အရာရာပြည့်စုံကံကောင်းသော ယောကျား တစ် ယောက်ပါ။

ပုညာင် စာအုပ်တိုက်

ရပ်ဆင်း အကိုကလည်း သန့်ပြန် ရည်မှန်ကာ အမှုအရာ အပြောအဆိုလည်း ယဉ်ကျေးအဆင့်မြင့်သူပါ။ အထက်တန်းကျကျ နေ ထိုင်တွေးခေါ်တတ်သူပါ။ လုပ်ငန်းဦးစီးရာမှာလည်း အရည်အချင်း ပြည့်စုံ ဝြီးဝန်ထမ်းတွေအပေါ် ထောက်ထားင့်သူတတ်သူ၊ စိတ်ထား နဲ့သုတေသူပါ။

ဦးထွေ့စောင်လွန်း၏ သားကြီး ကောင်းမြတ်လွန်းထက် သား ငယ် လင်းလွန်းက ပိုပြီး စိတ်ထားကောင်းသူမျှ သားငယ်အတွက် သူက ပိုပြီး စိတ်ပူရပါသည်။

“အကို ၃... ကောင်းနေပြီးလား ၃...”

“ဒွေးကောင် ၃... မင်းကတော့ အဖောကို တွေ့တာနဲ့ နှိပ်ကွပ်ဖို့ပဲ၊ အကို ဒီနေ့ မသောက်ပါဘူးကွာ ...”

သားက ရယ်မောရင်း သူ့ရှေ့ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သားမျက်နှာက သောကမရှိသလို ကြည်လင်ရှင်းလင်းနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ၃... သား၊ မန္တာလေးက အလုပ်ကိစ္စတွေရော ပြတ်ခဲ့ရဲ့ လား ၃...”

“ဟုတ်ကဲ့ ၃... ပြတ်ခဲ့ပါတယ် အကို”

ဦးထွေ့စောင်လွန်းက လင်းလွန်းကို ခပ်ပြီးပြီး ကြည့်နေ လိုက်ရင်းက ...

“မင်း အကို ပြောပြစ်ရာ တစ်ခုခုများ ရှိနေသလား သား ၃...”

“အဟဲ ၃... အကို တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သတင်းတစ်ခုခုများ ရထားလိုလား ၃...”

“ဒါပေါ့ ၃... မင်းအဖောက မျက်စီကြီးနားကြီးပဲလေ၊ ဒီအမိမှာ တစ်ခု ခုထူးရင် အကို မသိဘဲနေဖူးလိုလား ၃...”

လင်းလွန်းက ပြီးစိနှင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်ရှုက်ရှုက်ပုံစံဖြင့် ဆံပင်ကိုတစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း ...

“အကို ဒီသိတာ စောသွားတယ်၊ သားက အကိုပြန်လာရင် ပြော ပြုစိုး စိတ်ကူးပြီးသားပါ၊ အကိုကလည်း သားကို အိမ်ထောင်ပြု စေချင်တဲ့သူဆိုတော့ အကို ပြုကို အမြန်ဆုံး အသိပေးမလိုပါပဲ ၃...”

“ဆိုလိုတာက အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“အဟဲ ၃... အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး အကို မေနဲ့ ချက်သွေဖြစ်ကြတာလည်း အရမ်းတော့ မကြေသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကိုနိုက် မိတ်ဆက်ပေး အသိပေးပြီးလို့ အကို သဘောတူ ခွင့်ပြုပေးထားရင်တော့ နေရထိုင်ရတာ ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိတာပေါ့ ...”

“ကောင်မလေးအကြောင်း အကို ဘာမှမသိရသေးဘူးလေ သား”

“မေက ရှိုးသား ထက်မြှုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ အကို သူ့အရည် အချင်းနဲ့ သူ တည်တည်ပြုမြှုမြှု ရပ်တည်နေတဲ့ သူပါ၊ မိဘတွေ တော့ မရှိရှာတော့ပါဘူး၊ သူက ရန်ကုန်မာတိတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“လူတစ်ယောက်မှာ မျိုးရှိုးဆိုတာက အရေးကြီးအယ် သား၊ သူ ဘယ်မျိုးရှိုးက ဆင်းသက်လာလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြီးပြင်းလာသလဲ ဆိုတာက သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ပိုက်ခံ ချမ်းသာတာ မချမ်းသာ တာ အကို မပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကလျာ့လို့ မျိုးရှိုးနဲ့ အသိုင်း အပိုင်း ကောင်းဖို့တော့ လိုတယ်”

“မျိုးရှိုးဆိုတာကတော့ သူ ဖုန်တိုးလို့ရတဲ့ ကံကြွာ့မှ မဟုတ်ဘဲ အကို သူ ပြန်ပြုပြင်လို့မရတဲ့ အချက်ကိုတော့ အားနည်းချက် အဖြစ် ထောက်ပြလို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဒါဆို သူ ဘယ်အရပ်ဒေသကလာသလဲ၊ ဘယ်နယ်ကလဲ၊ သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းလာခဲ့သလဲဆိုတာ သား သိလား ၃...”

“သား ၃... သိပ်အများကြီးတော့ မသိဘူး အကို ဒါပေမယ့် သား သူ့ကိုချစ်ပါတယ်၊ သူလည်း သားကို ချစ်တယ်လို့ ယုံပါတယ်”

“မင်း သိသင့်တယ် သား၊ သိဖို့လည်း ကြီးစားသင့်တယ်၊ မင်းနဲ့ သူက အသိုင်းအပိုင်း မတူဘူးလေ၊ သူ့ဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ မင်း မသိနိုင်ဘူး၊ အကိုကလည်း မင်းကို ပြောခဲ့ဖူးတာပဲလေ၊ အချုပ်ဖမ်း မခဲ့ရစေနဲ့ဆိုတာ၊ ဟား ၃... သိပ်တော့ ဘဝင်မကျဘူးကွာ၊ ငါသားက ဒါထက် ပိုပြီး တင့်တယ်တဲ့ သူမျိုးကို ရွှေးချယ်မယ်လို့

ထင်ထားခဲ့တာ၊ ဒီလိုမျိုး ရွှေးချယ်သူးလိမ့်မယ်လိုတော့ ဒက်ဒီ
ထင်မထားဘူး”

“သား စိတ်ခံစားမှုအရတော့ သူက သားအတွက် တင့်တယ်
တောက်ပတဲ့သူပါ ဒက်ဒီ၊ ပြီးတော့ ဒက်ဒီ သားက အချဉ်ဖမ်းခံ
ရလောက်အောင်တော့ မတုံးသေးပါဘူး”

“အိုခေါ် ... ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို ဒက်ဒီ
အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ မင်းရဲ့ ရွှေးချယ်မှုကိုလည်း ဒက်ဒီ အပြစ်
မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ မင်းလည်း အချယ်ရောက်ပြီပဲ”

“ကျေးဇူးပါ ဒက်ဒီ”

“ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ထင့်နေတယ် သား”
“ဘာဖြစ်လိုလဲ ဒက်ဒီ”

“ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဒက်ဒီ မကြိုက်ဘူး၊ သူ ဒက်ဒီ
ကို ကြည့်တဲ့အကြည့်က တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခုခု ခြိမ်းခြောက်နေသလို
မျိုးပဲ ...”

“အဟား ... သူက ဒက်ဒီကို ဘာများ ခြိမ်းခြောက်နိုင်မှာ မို့ဂို့လဲ၊
ဒက်ဒီ အလုပ်ပင်ပန်ပြီး အပ်ရေးပျက်ခဲ့တာတွေ များပြုထင်တယ်”

“မင်းက ငါကို စိတ်ဖိစီးပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာလို
စွပ်စွဲချင်တာလား ...”

“ဟဲဟဲ ... မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရာ၊ မေက အချယ်နဲ့မမျှအောင်
တည်ပြုမဲ့ရင်ကျက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သေချာတွေကြည့်ရင် ဒက်ဒီ
သဘောကျမှာပါ၊ မနက်ဖြန် ဒက်ဒီအားရင် ...”

“နော်း ... သား”

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက လင်းလွန်း စကားမဆုံးခင် ဖြတ်၍
တားမြစ်လိုက်ပါသည်။

“ဒက်ဒီ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး၊ သူကို ဒက်ဒီချေးမအဖြစ်တွေ့
ဖို့ ဒက်ဒီစိတ် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး၊ မင်းရဲ့ ချစ်သူအဖြစ်
ဒက်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုးတော့ မလုပ်စေချင်သေးဘူး၊ ကလေး

တွေ့ရဲ့ ဆရာမအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးထားပြီး ရင်းနှီးမှ ရတော့မှ
နောက်တစ်ဆင့်တက်တာပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒက်ဒီ၊ မေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောထားတာပါ”
“မြော် ... သူကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောသလား ...”

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ခပ်တိုးတိုးရော်ရင်း ကောင်းကင်
ဆီ အော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူ့စိတ်တွေ့ ဘူးကြောင့်များ လေးနေရပါလိမ့် ...”

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၊ အတွင်းရေးမှူး အဆင်သင့်တဲ့ ချွင့်ပေးလိုက်သော ကားနောက် ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ ရင်တလုပ်လုပ်တွန်လာသည်။

မြင်ဖူးလိုက်တာ။ ဒီမျက်နှာကို မြင်ဖူးလိုက်တာ ...။ ဒီ အကြည့်တွေနဲ့ ရင်းနှီးလိုက်တာ။ ဒီအကြည့်တွေက ထူးခြားပြီး လန်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ။

သူမ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်က ဆုံးခဲ့သည့် မိန်းကလေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

အဲဒီ မိန်းကလေးများလား ...။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ခပ်ဆင်ဆင်တူတာပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ လောကမှာ ဂုဏ်မရှားဘူး မဟုတ်လား။

လောကြိုချုပြုကြားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက် ထိ smart ဖြစ်ပြီး ယုံကြည့်မှု အပြည့်အဝရှိတဲ့ စတိုင်လ်မျိုး ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

“ဦး ရက်စက်လိုက်တာ၊ သားသမီးချင်း မစာနာလိုက်တာ”

အေးခဲတုန်ခိုက်နေသော အသံက နားဝမှာ ကပ်ပေါ်လာ သလိုမို လူက ဆတ်ခနဲတုန်ကာ လန့်သွားသည်။

သူ မျက်လုံးမိတ်၍ ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်သည်။ နှုံးကို လက်ဖြင့် အပ်မိတော့ နှုံးပေါ်မှာ ချွေးတွေ့ချွေ့နေတာကို သိလိုက်သည်။

အဲကွန်းနဲ့ ဒီလောက် အေးစိမ့်နေတဲ့ ကားထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလောက် ချွေးထွက်နေရပါလိမ့် ...။

“အန်ကယ်လ် ... နေမကောင်းဘူးလားခင်ဗျာ၊ ဘာများ ဖြစ်လိုပါ လဲ ...”

သူ၊ အတွင်းရေးမှူးက နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ သူ၊ ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးတာမို့ သူက လက်ဖဝါးကာပြုလိုက်ပြီး မျက်စိမ့်တ် ပြမ် သက်နေလိုက်ပါသည်။

“မေ ... ဒါ ... ကိုယ့် ဒက်ဒီ ဦးထွင်ခေါင်လွန်းပါ၊ ဒက်ဒီ သူက ဘမက်မေပါ၊ ကြယ်စင်တို့ ဆရာမပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်လ် ...”

ဘယ်လိုအသံ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးပါလိမ့် ...။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေရင်းက ဦးထွင်ခေါင်လွန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သော လေသံက အေးစက်စက် ခပ်ထောင့်ထောင့် ဖြစ်နေသည်။ မျက်တောင်မခတ်တော့သလိုမျိုး ... စိုက်ကြည့်နေပုံက ရှုံးရှုံးပြီး အမိုးယ်တွေလည်း အများကြီး ရှိနေသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းကသာ စိတ်ထဲထင်းကာ ဘဝင်မကျပေမယ့် သားကတော့ ပေါ့ပါးခွင်လန်းနေသည်။ သူမကို ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ သားရဲ့အချုပ်တွေကို အများကြီး တွေ့ရသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကျယ်၊ ကလေးတွေ မြန်မာစာ အရည် အချင်း တိုးတက်လာတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... လုပ်ကြပါ၊ သင်စရာရှိတာ ဆက်သင်ကြပါ၊ အန်ကယ်လ်လည်း ဒင်နာတစ်ခု သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဘိုးဘိုးကြီး တာ့တာ ...”

“အေး ... အေး ... တာ့တာ ... တာ့တာ ...”

က စာရွက်တစ်ခုခုကို နင်းထားမိနေတာမို့ ခြေထောက်ကိုဖယ်ပြီး စာရွက်
ကို င့်ကောက် ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ...”

အနည်းငယ် တွန့်ကြေနေသော စာရွက်ဖြူပေါ်မှာ ပုံဆွဲတံတာ
ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ဆွဲထားသော ဇာမဏီငှက်ပုံကို မြင်လိုက်ရတာမို့
သူ တုန်လှပ်သွားသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဟိုကောင်မလေး ကားပေါ်မှာ ကျွန်းခဲ့တဲ့
စာရွက်ပေါ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ဇာမဏီငှက်ရုပ်နဲ့ ချွတ်စွတ်တူနေတာပါလား။

“ဆရာ သံပရာရည် ရပါဖြီ”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက သံပရာရည်ဖန်ခွက် လာချေပေးသော
မသန်းကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မသန်း ... ဒီ ... ဒီပုံက ဘယ်သူ ဆွဲထားတာလဲ”

“ငြော် ... အဲဒါ ... ဆရာမ ဆွဲတဲ့ပုံပါ၊ ကလေးတွေက ပုံဆွဲတာ
ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဉာနေက ပုံဆွဲပြသွားတာ၊ ကလေးတွေ
မူပြီး အညွှန်းမှာ ထားခဲ့တာဖြစ်မယ်”

သူရင်တွေ ပုံငွေကြတော့မလို တဒုန်းဒုန်း ခုန်လာရကာ
ပြန်းခနဲ့ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်မိသည်။

“ဆရာ ... သံပရာရည် ...”

မသန်းက လုမ်းပြောတာမို့ မသန်းကို လက်ကာပြခဲ့ပြီး
အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

သူ အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
သူ.လက်ထဲမှာတော့ ထိုစွဲဗြိုက် ဆပ်ကိုင်လာပါသည်။

စာကြည့်ခန်းတံ့ခါးကို ဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး
စားပွဲမှာထိုင်ကာ သူ့စိတ်ကို သူ ငြိမ်အောင် ထိန်းနေလိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ ဆပ်ချေလာမိသော စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ
ဖြန့်ချကြည့်ရင်း သူ.အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးလာခဲ့ရသည်။

ပုညာင် စာအုပ်တိုက်

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း ဒင်နာက ပြန်လာတော့ ညာ သာ နာရီ
ရှိခဲ့ပြီ ...”

မသန်းက တံ့ခါးလာဖွင့်ပေးတာမို့ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း က
အမိထလဲသို့ လုမ်းဝင်လာရင်း ...

“ကလေးတွေ အိပ်ပြီလား မသန်း ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိပ်သွားကြပါပြီရင်း၊ ကလေးတွေက သူ့ အဖေနဲ့
အမေ ပြန်လာခါနီးပြီဆိုလို့ ဖျော်နေကြတာ၊ သူတို့ အဖေ အမေနဲ့
ဖုန်းပြောပြီးကတည်းက စောစော အိပ်ရာဝင်သွားကြတာ”
“သားရော ...”

“မောင်လင်းလွန်းလည်း သူ.အခန်းထဲမှာပါ”

“ငြိုက် သံပရာရည် တစ်စွဲကြတော်လောက် ဖျော်ပေး မသန်း၊ ဉားတိုး
သလား မသိဘူး၊ ခေါင်းထဲ မူးရိပ် မူးရိပ် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ အခန်းထဲကို ပို့ပေးရမလား”

“ရတယ်၊ အညွှန်းကိုပဲ လာပို့ ...”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက အညွှန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး
ဆိုတော်ပေါ်မှာ မှုံလျှော့ ထိုင်ချု ဤမြစ်သက်နေလိုက်သည်။

ခကာအကြား သူ.ခြေထောက်ကိုရွှေ့မိတော့မှ သူ. ခြေထောက်

ပုညာင် စာအုပ်တိုက်

အဲဒီညက ...

တိမိန်းကလေးက သူ့ကို မှန်းတီးစက်ဆုပ်သော အကြည့်

ဖြင့် ကြည့်ရင်း သူရှေ့မှာ ရပ်လာခဲ့ပါသည်။

မြှေနှင်းတွေ မှန်းနှင့်အေးစက်နေသော ထိုညမှာ ဘန်းကလိုထဲ
ကနေ ထွက်လာသော မိန်းကလေးက လည်ချောင်းကို လက်ညွှံးဖြင့်
ထိုးထည့် အန်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

သူ ... ကောင်မလေးဆီ ပြီးသွားပြီး ကောင်မလေး ပခုံးကို
အမှတ်တမဲ့ လူမဲးခွဲလိုက်တော့ ကောင်မလေးက သူလက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း
ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ဦး တိုက်လိုက်တဲ့ အအေးဘူးထဲက ကျွန်းမကို မူးယစ်ထုံးထိုင်း
စေတဲ့ ဆေးတွေကို ပြန်ထွက်ကျလာအောင် အန်တာပါ ဦး ... ”

“ကဲ ... ကဲ ... လာ ... ဟိုမှာ ကား ရပ်ထားတယ်၊ မင်းကို အီမ်ပြန်
ပိုပေးမယ်၊ ဒီနားမှာ ရုရှုညံ့သုံး စကားပြောနေရင် မင်းပဲ ပိုအရှုက်
ကွဲမယ် ... ”

သူက ကောင်မလေးကို ဘန်းကလိုနှင့်ဝေးရာသို့ ဆွဲခေါ်လာ
ခဲ့သည်။ လူရှင်းနေသည့် ကားပါကင်နားရောက်တော့ ကောင်မလေးက
သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ကားပါကင်ဘေး မီးတိုင်၏
အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်နေရသော ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှု
လွန်းနေသည်။ သူမက သူ့ကို ဖိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဦး... ရက်စက်လိုက်တာ၊ သားသမီးချင်း မစာနာလိုက်တာ၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ ယုတေသနလိုက်တာ၊ လူမဆန်လိုက်တာ ...”
“မင်း ငါကို ဒါတွေ လာပြာမနေနဲ့ ကလေးမ၊ မင်း အပ်ထိန်းသူ ကလည်း သဘောတူကြည့်ဖြူလို့ မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ခံ တယ်လို့ မင့်အဒေါကပြာလို့ သူ့လက်ထကို ထိုက်သင့်တဲ့ ပိုက်ဆံပေးပြီး ခေါ်လာတာပဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း အသာတူကြည့် လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ မင်းတို့ဘာက်က လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေးကိုယူပြီးရင် မင်းကရေပဲ၊ ငါတို့လက်ချပ်ထဲက ရေပဲ၊ ရော့ ... ဒီမှာ မင်းအတွက် ဒီပိုက်ဆံတွေ ထပ်ယဉ်သွားပါ၊ ဒီလောက်ဆုံး မင်းတို့ အဆင်ပြုသွားမှာပါ”

သူက ကောင်မလေး လက်ထကို ပိုက်ဆံထပ် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံထပ်ကို ကျစ်ကျော်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက် အံကြိတ်ထားရင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုနောက် တုန်ခိုက် အေးခဲ့သော အသံဖြင့် ...
“ကျွန်မ ... မကောင်းတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကို တစ်သက်မကျော်း ...”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောခဲ့ပြီး သူ့ရှေ့မှ ချာခာနဲ့ လူည့်ထွက်လျက် နှင့်မှုန်တွေထဲ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မသက်သာ ခံစားလိုက်ရသော်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေဟု တွေးကာ ဖြောလိုက်သည်။
ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ သူ့အနေအထားက ခုချိန်မှာ ဒီလိုပဲ လုပ်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။

သူလိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို ပေးနိုင်သူ၊ သူ့အတွက် စီးပွားရေးတံ့ခါး ဖွင့်ပေးနိုင်မည့်သူ၏ အနားမှာ သူ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နေရသွေး၊ ထိုသူ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ပေးနေရိုးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တကာယ်တော့ ကားရှေ့မှာ မူာက်ရက်လဲမလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမအဖြစ်က ကျားရှေ့မှာ မူာက်ရက်လဲသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်စစ် လွင့်နေသော စတီးလ်ချိုင့်အံတွေကို တစ်ခုချင်းစီလိုက်ကောက်နေသော သူမ၏အလုကို ကားထဲမှာပါလာသော သူကြောက်ရွှေ့ရှိသောရသွားခဲ့ပါသည်။

“ဟိုကောင်မလေး လူလိုက်တာ၊ ဘယ်ကလဲ ... စုစုမဲ့ကြည့်ပါဦး”

ဟူသော စကားတစ်ခွန်းက အရာရာ အလိုက်တာသိ ဆောင်ရွက်ပေးနေသော သူတွေကို ကြိမ်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းတို့လိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဆရာက အဲဒီ ကောင်မလေးမှ အဲဒီကောင်မလေး ဖြစ်နေတာပျော်ကိုထွင်ခေါင်လွန်း ကြိုးစားကြည့်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျား ခွင့်တစ်ခုတော့ ရလာမှာပါ”

ထိုသူ၏ အနီးကပ်လူထဲမှ သတင်းစကားကလည်း သူ့ကို မီးထိုးပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျား ... သေချာရဲ့လား၊ အလိုမတူလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ပြဿနာ တက်သွားလိမ့်မယ်”

အနီးကပ်လူရဲ့ မှုကြေားမှာက သူ့ကို စီးရိမ်စိတ် ပိုလာစေကာ ရိုဝင်ထဲထိုင်းစေမည် ဆေးတရီးကို အအေးဘူးထဲသို့ ထည့်တိုက်ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီညာက သူ့ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့်ပင် သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းကြီးကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

အဲဒီညာက သူကားပေါ်က ဆင်းခါန်းအချိန်မှာမှ ကားနောက်ခန်းကြိမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျကျွန်ရှစ်ခဲ့သော သူမ၏ ဗောဓိရိုက်ရပ်ပဲ ဆွဲထားသည် စာရွက်ကလေးကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာ သူမအတွက် စိတ်ပျော် သူမ၏ အဒေါန်း သူ သွားတွေ့ခဲ့ပါသောသည်။

“ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲ မသိပါဘူးတော်၊ ခြေသလုံးမှာ ငါက်ရပ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လား ... ကြက်ရပ်လားမသိ တက်တူး သွားထိုးလာပြီး အနေရှိနှင့် ဖျားလို့ အိပ်ချဉ်းနေတာပဲ”

ဟူသော စကားကို ကြားခဲ့ရတာမို့ သူ ပိုက်ဆံတယို့ထပ် ပေးပြီး တိတ်ဆီတ်စွာ လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့အမကီးငှက်ရပ်ကပဲ သူ့လိပ်ပြာကို ခြောက်လှန့်လာခဲ့တာ ၁၀ နှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပါပြီ။

“အဲဒါ ဘာပုံလဲ သမီး ... ”

“မာမကီးငှက်ပုံပါ”

“သမီး ဆွဲထားတာလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလို့ ဒီလိုပုံမျိုး ဆွဲတာလဲ ... ”

“ကြိုက်လိုပါ ဦး၊ သမီး အဘွားပြောတာ မာမကီးငှက်က သတ္တိ ရှိတယ်၊ သိက္ခာရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သမီး ကြိုက်တာပါ၊ သမီးက မာမကီးငှက်လေး ဖြစ်ချင်တာ ... ”

ဖြေစင်ရိုးသားသော မိန်းမင်ယော်လေး၏ ဖြေစင်ကြည်လင် သော မျက်နှာကလေးနှင့် ကလေးဆန်ဆန် အမြောက်လေးက သူ့အာရုံကို မကြာခဏ လာနောင့်ယုက်ခဲ့သည်။

ခုတော့ သူ ကြောက်ခဲ့သော မာမကီးငှက်လေးက သူ့ရှေ့ မောက်သို့ ...

သူ့သား၏ ချစ်သူအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အပျိုစင်ကလေးနဲ့သာ လက်ထပ်ပေးချင်သော သူ့သား၏ ချစ်သူဟာ သူ့ပယောကကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတဲ့လား။ ဒါဟာ ... တိုက်ဆိုင်မှုလား။

သူမ၏ တမင်ရည်ချုပ်ကြံစည်မှုလား ... ။

ကိုယ့်ဆီရောက်လာတော့မည့် ကံကြမ္မာတစ်ခုက ခြောက်လှန့်လေသောအခါ ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက စတင်သွေးပျက်စ ပြုလာခဲ့ပါသည်။

သူမနှင့် ထပ်တိုက်မဆုံးရသေးခင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲဟု တွေးလိုက်တိုင်း ရင်တလုပ်လှပ် တုန်လာရင်း အိပ်မပျော်သော ညကို ဖြတ်သန်းလာပြီး တစ်ရက်မှာ ...

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ”

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တိတ်ဆီတ်စွာ ထိုင်၍ တို့ သတင်းကြည့်နေသော ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက တံခါးခေါက်သံကြောင့် တို့ကို အသံနည်းနည်း တိုးလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်သူလဲ ... ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သို့သော် တုံ့ပြန်သံ မကြားရဘဲ တံခါးက ချင့်ခွန် ပွုင့်သွားသည်။

“ဟင် ... ”

စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော မာမကီးမေကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ သူက ထိတ်လန့်သွားရသော်လည်း တည်၍ ဟန်ဆောင်လိုက်ရင်း စားပွဲနောက် ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်းကပင် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သရမက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အန်ကယ်လ် စာကြည့် ခန်းထဲ ဝင်လာတာလဲ၊ ကလေးတွေကိစ္စ ပြောစရာ ရှိလို့လား၊ ဒေါသန်းကိုပြောပြီး အန်ကယ်လ်ကို ခေါ်လိုက်ရင် အန်ကယ်လ် ဆင်းလာမှာပေါ့ ...”

“ရှင် ... ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ ရှင် ကျွန်းမကို မှတ်မိနေလောက်ပါပြီ”

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ အမဏီမေ”

“သူ့ ... ရှင်က မမှတ်မိသေးဘူးလား”

သူမက သူရှေ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာပြီး စားပွဲပေါ်က ဖန်ရေတကောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

ထိုနောက် ဘယ်လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ထားကာ ညာလက်ဖြင့် ရေတကောင်းကို စောင်းငဲ့၍ ရေ တစ်စက်စက် လောင်းထည့်နေလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်းမက ရေလေ၊ ရှင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ရေ...၊ ရှင်တို့ လက်ချုပ်ထဲ က ရေ...”

အဆက်မပြတ် သွန်းလောင်းနေသော ရေစက်များက သူမ၏ လက်ချုပ်ထဲမှလျှော့ထွက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စက်စက် စီးကျ ခိုင်ထွန်းသွားသည်။

သူမက ပြောသွေ့နေသောလက်ချုပ်ကို ဆုပ်လိုက်တော့ လက်ချုပ်ထဲက ရေက လက်ကြားမှ ယိုစိမ့်ထွက်ကျသွားသည်။

“တွေ့လား ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ လက်ချုပ်ထဲက ရေဆိုရင်တော် ကြာကြာ ဖမ်းဆုပ်ထားလို့မရဘူး၊ ဆုပ်လိုက်ရင် လျှော့ထွက် ယိုစိုး သွားတတ်တာ ရှင်မြင်တယ် မဟုတ်လား ...”

“ရှင်ပြောခဲ့ဖူးသလို ကျွန်းမက ရေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တော် နွားခြေရာခွက်လောက် နေရာလေးမှာ ခဏတင်ကျွန်းခဲ့တဲ့ ရေ မဟုတ်ဘူး၊ အင်းအိုင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သေနေပြီး ဘယ်ကိုမှ

ဆက်စီးခွင့်မရတဲ့အဆုံးမှာ ခန်းခြောက်သွားရတဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြမ်းပြီမြောင်းညာင်း စီးနေလို့ လှပအေးချမ်းပေမယ့် ခွန်အားမဲတဲ့ စမ်းချောင်းကရေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သောင်က နှောင့် ယုက်လို့ ကျူးကျွန်းခဲ့ရတဲ့ မြစ်ကျိုးအင်းထဲက ထွက်ပေါက်မဲ့ ရေမျိုး လည်း မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းပျက်ချိုင့်ခွက်တဲ့မှာ တင်ကျွန်းခဲ့လို့ လမ်းသွားလမ်းလာ လုတကာ ခြေဆေးသွားလို့ နောက်ကျိုးသွားပတ် ဗွက်ဖြစ်ပြီးမှ ခန်းခြောက်ရတဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ...”

“ကျွန်းမက ဟိုးအဝေးကြီးကနေ အဟုန်ပြင်းပြင်း စီးလာ ပြီးမှ ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားအရှိန်မျိုးနဲ့ ကျောက်ဆောင် ကျောက်သား ချောက်ကမ်းပါးတွေကိုတောင် ရင်ဆိုင်ပွတ်တိုက် ပွန်းပဲ ပြတ်ရှုပြောင်းလဲစေနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ရေတံ့ခွန်ကရေမျိုးပါ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း”

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ထိုင်ရာမှတ်တာ စားပွဲရှေ့သို့ လျှောက်လာရင်း ...

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ မင်း ပြောတာတွေ ငါ နားမလည်းဘူး၊ မင်း အခု ငါအခန်းထဲက ထွက်သွားပါ အမဏီမေ၊ မင်းမထွက်ရင် အိမ်ကလူတွေကို ငါခေါ်လိုက်မယ် ...”

“ခေါ်ချင်ခေါ်လေ ... ဒါဆို ကျွန်းမ ပြောချင်တာတွေကို ရှင် တစ်ယောက်တည်းရှေ့မှာတင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အများ ရှေ့မှာပါ ပြောခွင့်ရသွားတာပေါ့ ...”

“မင်း ... ထွက်သွား”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်းမ မထွက်ဘူး၊ ကျွန်းမ မသွားချင်ရင် ဒီအခန်းထဲကမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်ကပါ ထွက်မသွားသဲနေလို့ ရတယ်လေ၊ လင်းလွန်းကို ခွင့်တော်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ ...”

“မင်း ငါသားကို မထိပါနဲ့ အမဏီမေ၊ တကယ်လို့ ငါကြောင့် မင်းဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင် ...”

“နိုး၊ နိုးပါ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ ဘဝပျက်တယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှစ်းကို မသုံးပါနဲ့၊ ရှင်ကြောင့် ကျွန်းမဘဝ ည်စွမ်းခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်”

ဘဝပျက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မဘဝကို ဘယ်သူကမ ဖျက်လို မရဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကမ ကိုယ့် ဘဝကို မဖျက်ရင် ဘယ်သူ ကမ ကိုယ့်ဘဝကို လာဖျက်လို့ မရပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝက ကျွန်မ လက်ထဲမှာပဲ ရှိတယ် ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးနိုင်တော်လည်း ကျွန်မပဲ၊ ဖန်တီးတည်ဆောက်နိုင်တာလည်း ကျွန်မပဲ၊ ဒီ ၁၀ နှစ်အတွင်း ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မလက် ကျွန်မမြော ကျွန်မ ဦးနောက် အသိ ဉာဏ်နဲ့ ကျွန်မလှပပ တည်ဆောက်ထားနိုင်ခဲ့တယ် ဦးထွင် ခေါင်လွန်း၊ ကျွန်မဘဝကို ရှင် ဖျက်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အထင်ကြီးမနေ့နဲ့ ...”

“မင်း ... အပြစ်မရှိတဲ့ ငါသားကို မထိပါနဲ့ ၃၁မကီမ”

“ကျွန်မက ရှင့်သားကို မထိပါခဲ့ပါဘူး ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ ရှင့်သားကသာ ကျွန်မကို ချို့ခဲ့တာပါ၊ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့တာပါ”

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ မင်းငါကို ကလဲစားချိဖို့ မယာတွေသုံးပြီး ငါသားကိုလှည့်စားခဲ့တာ မဟုတ်လား ...”

“မဟုတ်ဘူး ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာ ရှင်နဲ့ ခုလို ပြောခွင့်ရရှိသက်သက်ပဲ၊ ရှင့်သားက ကျွန်မကို ချို့ခဲ့တာ ကျွန်မက ရှင့်သားကို ချို့ခဲ့မိတာက နောက်ထပ် ကံကြမ္မာ တစ်ခုပါ ...”

“ကဲ ... အဲဒီတော့ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ ရှင်ကိုအကျိုးစီးပွားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ့်လှုအတွက် ရှင် ဆက်သွေ့တဲ့ မိန်းကလေးက အခါ ရှင့်သားရဲ့ ချို့သူအဖြစ် ရှင်ရှေ့မှာ ရပ်နောတယ်၊ ရှင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ အခါ ရှင် ဘယ်လိုခံစားနေရပြီလဲ၊ ရှင် အခါအချိန်မှာ ခံစားရတယ် ဆိုရင်တောင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်တုန်းက ကျွန်မ ခံစားခဲ့ပေါ့ ခံစားချုပ်ကို မြှေတစ်မှုန်စာ တောင် မမိပါဘူး ...”

ပုညခင် ၁၁၁

“မင်း ... မင်း ... ငါကို လာအပြစ်မတင်နဲ့ ဒါ ငါ တစ်ယောက် တည်းရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖော်က ကြည်ဖြူလို့ မင်းတို့ အက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ ...”

“တော်စမ်းပါ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ ဒေါ်လေးကျော်လည်း ယုတ်မာ ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို လောဘတက်အောင် မက်လုံး လာပေးပြီး ကမ်းလှမ်းခဲ့တဲ့သူက ရှင်ပဲ၊ ရှင်မိုလို ရက်ရက်စက်စက် ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေးကို ထိုးကျေးရက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မအသက် ၁၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိခဲ့ဘူးလား၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်မရဲ့ ၁၅ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့၊ ကျွန်မ မိဘတွေလာလို့ ပျော်ခဲ့ရတဲ့ နေ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီညနေမှာပဲ ကျွန်မရဲ့ အပျော်တွေ အားလုံး ပျော်ခဲ့ရတဲ့ နေ့လုံး မျှတစ်ပါးက လွည့်ဖျား အသုံးချုံခဲ့ရင် ရှင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ ရှင် စာနာကြည့်စမ်းပါး၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကို ရှင်ပါးစပ်က သမီးလို့အော်တယ်၊ ကျွန်မမှာတော့ ဟဲ့ ... နှမေ ... ဟဲ့ ... နှမေ ဆိုတဲ့ ကြားနေကျ စကားလုံး မဟုတ်တဲ့ ကြားရခဲတဲ့ သမီးဆိုတဲ့ အမော်အဝေါ်လေးကို သဘော ကျြော်း ကိုယ့်အဖေအရွယ် ယောက်သုံးတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်လွန်းလို့ ရူးသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ရှင်ပါးစပ်က ထွက်တဲ့ ‘သမီး’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုမှ အားမနာ ကျွန်မကို အအေးတစ်ဘူးတိုက်ပြီး ရှင်ကျော်ရှင်ကြီးရဲ့ အခန်းထဲကို ထည့်ပေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ရေ့ ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေဟုတ်လား၊ ရှင်မိုလို ရှင် မိုလို ...”

၃၁မကီမက ပြောရင်း ရင်ဆို့လာကာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ရှိခဲ့ရှင် ရှိက်ကာ ရှိက်ကာ ဖိချုလိုက်ရင်း အသံတိမ်ဝင်ကာ မျက်ရည်စွေ့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

ပုညခင် ၁၁၁

“ရှင် သိလား ... ရှင် သိရဲ့လား၊ ဒီ ၁၀ နှစ်အတွင်း ကျွန်မစိတ် ကို ကျွန်မ ... ဘယ်လို့ တည်ဆောက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိလား၊ အပြင်ပန်း တည်ပြုမနေသောက် ရင်ထဲမှာ ဗလောင် ဆူနေခဲ့တယ်၊ အပေါ်ယံ အေးခြေး အတွင်းက လှိုင်းထနေခဲ့ရတယ်၊ စိတ်မလုံခြုံမှတွေ၊ ခြောက်အပိုမက်တွေနဲ့ အိပ်မပျော်တဲ့သေတွေ အများကြီးနဲ့ ထိတ်လန်းနေခဲ့ရဖူးတယ်၊ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ကျွန်မ ဘဝကြီးက မောင်မိုက်နေသလို ခံစားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလို့ အချိန်တွေ ထဲကနေ လွှတ်မြောက်လာဖို့ ကျွန်မ ပင်ပန်းတကြီး ကြီးစားရန်း ကန်ခဲ့ရတယ်၊ ရှင်ကတော့ မိန်းမပျိုးလေးကို ထိုးကျေးပြီး ရခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးတွေနဲ့ ကြီးများချမ်းသာလာတယ်၊ ပြည်သူတစ်ယောက် ကို မညှောမတာ နင်းချေရက်ခဲ့သူက ပြည်သူ့ကိုယ်စားလုယ် ဖြစ် လာတယ်”

ရင်ဘတ်ကိုဖိုကာ မျက်ရည်ကျ ရှိုက်ငင်ကာ ပြောနေသော ဗောဓိမေကို စိုက်ကြည့်နေသော ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၏ မျက်လုံးများက ရဲရဲနိုလာသည်။ သူက မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ကာ မျက်ရည်ကို ထိန်းလိုက် ရင်း ...

“အေး ... မင်းခံစားခဲ့ရတာကို မမိပေမယ့် ငါလည်း ခံစားခဲ့ရတာပဲ ဗောဓိမေ၊ မဖြစ်လို့သာ အဲဒီအခြေအနေမျိုး ဖန်တီးခဲ့မိပေမယ့် ငါ ပျော်ရွင်ပြီး ကျွန်နေခဲ့တာတော့မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအသက် ၁၅ နှစ်ပဲ ရှိတာကိုလည်း ငါမသိခဲ့ဘူး၊ မင်းအဒေါက ၁၈ နှစ်ပဲ ပြုံးပြုလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ မင်းကလည်း လူကောင်ထွားတဲ့အတွက် ငါယုံခဲ့တယ်၊ ငါမှာလည်း နောင်တဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ ဝန်ခံပါတယ် ဗောဓိမေ၊ ငါများခဲ့တာတွေအတွက်လည်း မင်းကို ငါ တောင်းပန်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ မင်းအတွက် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ...”

“ပထမဆုံးအနေနဲ့ ရှင်ဆိုက ကျွန်မ တောင်းဆိုချင်တာ ရှိပါတယ်”
“ပြောပါ ... ဗောဓိမေ၊ ငါ လုပ်နိုင်ရင် လုပ်ပေးပါမယ်”

“ရှင်လုပ်ပေးရမှာက ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတိုင်းပြည်က မိန်းကလေးတွေ အားလုံးအတွက်ပဲ ...”

“ဘယ်လို့ ...”

“ကျွန်မကိုယ်စား ကျွန်မအတွက် အလျော်အစားအဖြစ် ဒီတိုင်းပြည်က အချေယ်မရောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဥပဒေနဲ့ အကာအကွယ်ပေးပေးပါ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ အချေယ်မရောက်သေးတဲ့ ... ၁၆ နှစ် မပြည့်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အဓမ္မပြုကျင့်ရင် သောက်ချုမှတ်နိုင်တဲ့ ဥပဒေကို လွှတ်တော်မှာ တင်သွင်းပေးပါ”

“အဲဒီကိစ္စက ၂၀၁၃ ခုနှစ်ကတည်းက တင်သွင်းပြီးသားပဲ၊ သက်နှုန်းကျွန်းမြို့နယ် လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးသိန်းညွှန်း တင်သွင်းခဲ့ပြီးသား၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးလေ”

“အဲဒါ ကျွန်မ သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကို ပြန်ပြီး တင်သွင်းခိုင်းတာပါ”

“သောက် မဖြစ်မနေ ချုရမယ်ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဗောဓိမေ၊ ဒီလို့ အမှုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အမှုဆင်ခံရတာမျိုး၊ မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲမိတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြစ်မှု မကျော်လွန်ခဲ့သူကို မှားယွင်းပြီး သောက်ပေးမိတာမျိုးက မဖြစ်သင့်ဘူး”

“အဲဒီလို့ မဖြစ်ဖို့ တရားစီရင်ရေးမန္တိုင် မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်ဖို့ ရှင်တို့ဘက်က ကြီးစားရမှာပေါ့၊ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း၊ ဒီလို့ဖြစ် တတ်တာကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာက သောက် မဖြစ်မနေ ချုရမယ်ဆိုတာမျိုး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ၁၀ နှစ်က ငါ သောက်အထိ ချုမှတ်ဖို့ တင်သွင်းရင် ပိုပြီး မျှတပြီး ဖြစ်နိုင် ချေရှိလို့ ရှင့်ကို ထပ်ပြီး ပြင်ဆင်တင်သွင်းခိုင်းတာပါ”

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ခဏြိမ်သက် စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညိုတ်လိုက်ရင်း ...

“ကောင်းပြောလေ၊ ငါ ကြီးစားပေးမယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းဘက်က ငါသားနဲ့ လမ်းခွဲပေးပါ”

“လမ်းခွဲဖို့ဆိတာ ဒီလို လွယ်လွယ်ကူကူပြောလိုရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးရင့်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်နေကြတဲ့အခါန်မှာ တစ်ယောက်တည်းဘက်က တစ်ဖတ်သက် ဖြတ်တောက်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

“လင်းလွန်းကို မင်းနဲ့ ငါ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ၊ ကျွန်မက အပျို့မဟုတ်လိုလား၊ ကျွန်မ တစ်ညုးပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသုံးချခဲ့ရဖူးတာပါ”

“မင်း လင်းလွန်းကို တကယ်ချစ်ရင် အသုံးမချသင့်ဘူး အမကိုဇ်”

“ကျွန်မ လင်းကို အသုံးမချပါဘူး၊ ကျွန်မ တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မတို့ချစ်တာကို ရှင်လက်မခံနိုင်ရင် ဘာ့ကြောင့် သဘောမတူရသလဲဆိတာ ရှင့်သားကို အမှန်အတိုင်းပြောပြီး တားလိုက်ပေါ့”

“မင်း ... မင်း ...”

“ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက မခံချို့မခံသာ ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်ချိန်မှာ ရင်ဘတ်က ရုတ်တရက် အောင့်တက်လာသည်။ မဖြစ်ဘူး ... ။ သားနဲ့တော့ လက်ထပ်မပေးနိုင်ဘူး။”

“တစ်ခါတစ်ခါ လောကြီးက တရားမျှတပါတယ် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ သူများဆီက တစ်ကောင် စားထားပြီးရင် ကိုယ့်ဘက်က လည်း တစ်ကောင် ပြန်ကျေးရတတ်ပါတယ်၊ ရင် တန်ဖိုးမထားဘဲ အသုံးချခဲ့တဲ့ မိမိုးကလေးကို ရှင် တန်ဖိုးထားရတဲ့ သားနဲ့သာ ကြည်ကြည်ဖြူမြှော်၍ လက်ထပ်ခွင့် ပေးလိုက်ရင် ရှင့်ရဲ့အပြစ်တွေ လည်း အထိက်အလျောက် ကြေပျက်ပြီး လူယုတ်မာဘဝကနေ သူတော်ကောင်းနာမည် ခံနိုင်သွားမှာပါ ...”

“ငါ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ရှင် ဘာ့ကြောင့် သဘောမတူလဲဆိတာ ရှင့်သားကို ရှင် မပြောရင် ကျွန်မပဲ ပြောပြလိုက်ရမလား ...”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား ...”

“ပုံးမ ၃၆၆ (က) ဆိတာရှိတယ် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ အနိုင်အထက်ပြခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ကာမသွေးဆောင် အကျင့်ဖျက်ဆီးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် မတရားသဖြင့် ကာမစပ်ယျက်စေရန် အကြံဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ အနိုင်အထက်ပြခြင်းသို့တည်းမဟုတ် ကာမသွေးဆောင်ခြင်းခံရမည် ဖြစ်တန်ရာကို သိလျက်နှင့်သော် လည်းကောင်း ...”

မေသည် ထိုဥပဒေပုံးမပါ အကြောင်းအရာကို တစ်လုံးချင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ရွတ်နေရင်း အသက တုန်ရိတိမ်ဝင်သွားကာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျလာသည်။ မေက မျက်ရည်ကျ လျက်ပင် ဆက်၍ ရွတ်ပြန်သည်။

“ထိုမိန်းကလေးအား တစ်နေရာရာမှ ထွက်သွားစေရန် သို့တည်းမဟုတ် ပြုလုပ်မှု တစ်ခုခုကို ပြဖေရန် မည်သူမဆို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထိုမိန်းကလေးကို သွေးဆောင်လျင် ထိုသူကို ဆယ့်နှစ်အထိ ထောင်သော် ချမှတ်ရမည့်အပြင် ငွောက်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်တဲ့ ဒါ ကျွန်မ တစ်လုံးမကျို့ အလွတ်ရနေတဲ့ ဥပဒေပဲ၊ အဲဒီ ဥပဒေနဲ့ ရှင်နဲ့ ဤစွမ်းနေပေမယ့် ရှင်သာ ကျွန်မတင်ခိုင်းတဲ့ ဥပဒေ မူကြမ်းကို တင်သွင်းပေးရင် ရှင်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇ်ဝင်ကို ကျွန်မ ပြန်မဖော်ဘူး၊ ရှင်သာ ရှင့်သားနဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့် ပြခဲ့ရင် ...”

“မင်းနဲ့ ငါသားနဲ့ မတန်ဘူး ...”

“ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ဒေါသတော် အော်ပြောလိုက်တာမို့ မေက မဲ့ပြီးကလေးတစ်ချက် ပြီးမိရင်း ...”

“တန်တယ် မတန်ဘူးဆိတာ၊ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်မယ် လက်မထပ်ဘူးဆိတာတော့ လင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ၊ ကျွန်မ လင်းအပေါ် မလှည့်ဖူးပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ တစ်ချိန်က ဒီလိုအဖြစ်မျိုးရှိခဲ့တဲ့

မိန်းကလေးဆိတာ လင်းကိုဖွင့်ပြောပြီး လင်း လက်ခံနိုင်မှ လင်းက လက်ထပ်ချင်သေးတုန်းပဲဆိုမှ လင်းနဲ့ လက်ထပ်မှာပါ၊ အဲဒီအဖြစ် အပျက်ကို ပြောတဲ့အခါလည်း လင်းကို မခံစား မနာကျင်စေလိုတဲ့ အတွက် ရှင့်အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ပြီးပြောမှာပါ၊ ရှင့်နာမည် မပါစေ ရပါဘူးဆိတာ ကျွန်မ ကတိပေးနိုင်ပါတယ်”

အမတီမေက မျက်ရည်တို့ကို ပွတ်သတ်ပြီး ဦးထွဋ်ခေါင် လွန်းကို ကျော်ခိုင်းလှည့်ထွက်လျက် အခန်းတံခါးဆီ လျောက်သွားလိုက် သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အခန်းတံခါးခေါက်သံ နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပါ သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဒက်ဒီ ... သား ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ရှတ်တရှက် တံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ အခန်းတံခါး ဝမှာ လင်းလွန်းနှင့် မေ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားသည်။

“ဟင် ... မေ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်လိုရောက် ...”

“မြော် ... သား ... လာလေ ... ဝင်ခဲ့၊ ဆရာမက သူလိုချင်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိရင် ရှားပေးဖို့ ဒက်ဒီကို ခွင့်တောင်းပြီး စာအုပ် လာရှာတာပါ ...”

“မြော် ...”

လင်းလွန်းက မေ့ကို ကြည့်နေဆဲမှာ မေက လင်းလွန်းကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့် ပြီးပြလိုက်ပြီး အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလိုက် ပါသည်။

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

“စာအုပ်လာရှာတဲ့ သူက စာအုပ်လည်း ပါမသွားဘူး”

“သူရှာတဲ့ စာအုပ်က ဒက်ဒီစာအုပ်စင်မှာ မရှိဘူးလေ”

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီနှင့် စကားပြောရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်က ရော်စိုးစိုးစွာတွေ့ကို နှင့်မိသွားသည်။

“ဟင် ... ဒက်ဒီ ရေတွေလည်း ဖိတ်လို့ပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မြော် ... ခုန် ရေသာက်ဖို့ လှမ်းယူရင်း လက်နဲ့တိုက်မိလို ရေတွေဖိတ်သွားတာ သား ...”

“ဒက်ဒီ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဒက်ဒီကြည့်ရတာ ဖြူဖြပ် ဖြူရော် နဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ် သား၊ နည်းနည်း ရင်တုန်ပြီး မူးချင်သလို ဖြစ်နေတာ၊ ခဏလေး ... ဒက်ဒီ ဆေးသောက်လိုက်ဦးမယ်၊ သား ဆိုအပေါ် သွားထိုင်လေ၊ ဒက်ဒီ လာခဲ့မယ်”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ပျက်ယွင်းနေသာ မျက်နှာကို ပြင်ဆင် လိုက်ပြီး အဲဆွဲတဲ့က ဆေးဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ဆေးသောက်လိုက်သည်။

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီစားပွဲရော့က ဆိုအပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဒက်ဒီကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ဆေးသောက်ပြီးသည်နှင့် လင်းလွန်းရှေ့ ဆိုအပေါ်မှာ လာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“သား ဘယ်လိုမြင်လဲ ...”

“ဘာကိုလဲ ဒက်ဒီ ...”

“အမတီမေ ... ဒက်ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ် လိုမြင်လဲ မေးတာ ...”

“ဒက်ဒီပဲ ပြောတယ်လေ၊ စာအုပ်လာရှာတာဆို ...”

“အဲဒီလို စာအုပ်လာရှာတာကိုက မူးမှုန်တာလေ၊ သား ရည်ရွယ် ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒက်ဒီ အပြစ်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက သိပ်မူးမှုန်ဘူးလေ၊ အမှန်ဆို ကလေးတွေကို စာလာသင်တဲ့ သူက ဒီအပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာရဲစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး၊ သူ၊ ဘာသာ အောက်ထပ် ညည့်ခန်းထဲမှာ စာသင်နေသင့် တာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဒီအခန်းထဲမှာ ဒက်ဒီ ရှိနေတာကို မသိဘဲ အခန်းတံခါးဖွံ့ဖြိုးလိုက်တော့မှ စာအုပ်လိုချင်လိုလိုအကြောင်း ပြလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ ဒီလိုပဲ တဗြားအခန်းတွေကို ဒက်ဒီတို့ မသိအောင် လိုက်ဖွင့်ကြည့် နေတာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူး၊

လား၊ ဒီဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ရင် သူ့ အကျင့်စာရို့တွေကို သံသယဝင်စရာ
ဖြစ်မနေဘူးလား သားရယ် ...”

“မေက ဒီလိမ့်န်းကလေးမျိုးမဟုတပါဘူး ဒက်ဒီရယ်၊ သူ တကယ်
စာအုပ်လိုချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

“မင်းက ယုံတတ်လွန်းတယ် သား၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပြီးလေကွာ၊
သူနဲ့ ဒက်ဒီနဲ့က ရင်းနှီးမှုလည်း မရှိဘူးလေ၊ မင်း မိတ်ဆက်ပေး
တုန်းက စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောဖူးရုပ် ရှိတာ၊ သူကိစတွေ၊
ကတည်းက သူမျက်လုံးတွေကို ဒက်ဒီ မကြိုက်ဘူး၊ မျက်လုံးတွေ
က မရှိသားဘူးလို့ ထင်တယ်၊ မင်း ဆုံးဖြတ်မစေပါနဲ့၊ နည်းနည်း
အကဲခတ်ရင်း စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ၌း၊ ဒီအတော့ အတွင်း အိမ်က
အခန်းတွေကိုလည်း သေချာလော်ချုပြီး အိမ်က အဖိုးတန်ပစ္စည်း
လေးတွေကို ပစ္စလက်ခတ် မထားနဲ့ပေါ့ကွာ”

လင်းလွန်းက စိုးရိမ်တကြီး ပြောနေသည့် ဒက်ဒီကို ကြည့်
ရင်း သက်ပြင်းချမို့သည်။

မေဟာ ဒက်ဒီ စိုးရိမ်ရမည့် အကျင့်စာရို့တွေမျိုး ရှိသည့်
မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်တာကို သူယုံကြည်မိပါသည်။

မေအပေါ် သူ သံသယမဝင်ရက်ပါ။ မေမှာ ဘာအကြောင်း
ပရှိရှိ မေကို သူချုစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ မေဟာ ဦးထွန်ခေါင်လွန်းကို လျော့တွက်ခဲ့
မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက် အတ္ထကြီးပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ထိ ကြီးနိုင်
သလဲ၊ လူတစ်ယောက် ယုတ်မာပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ထိ ယုတ်မာနိုင်
သလဲဆိုတာ မေက မမှန်းဆတတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီလို လျော့တွက်ခဲ့ခြင်းကပဲ မေကို ခုတိယအကြိမ်
ထောင်ချောက်မိစေခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့၊ မေ စံသင်ဖို့ဘူးချိန်မှာ အိမ်သားတွေအား
လုံး စုစုပေါင်း ရှိနေတာကို တွေ့ရသည်။

မေ ရောက်စမှာတော့ အရာအားလုံးဟာ အဆင်တပြရှိလှ
သည်။

သဘောဖြူပုံရသော ကြယ်စင်တို့ မေမေက မေကို တရင်း
တနီး နှုတ်ဆက်လာခဲ့ပါသည်။

“ညီမရေး... ညီမနဲ့ မလည်း မဆုံးတာကြာပြီနော်၊ မ ပြန်လာတဲ့
ရက်ကျတော့လည်း ညီမ အတန်းချိန် မရှိတဲ့ ရက်ဆိုတော့ မနဲ့
မဆုံးဖြစ်ဘူးပေါ့၊ အခု ပြန်လာတာတော့ ရက်ကြာကြာလေး နေ့
ဖြစ်မှာလေ၊ ကလေးတွေအဖော်လည်း ပါတယ်၊ ဒက်ဒီ အိမ်ပြန်”

နားတုန်း မိသားစု အေးဆေးဆုံးရအောင် ပြန်လာကြတာ၊ သို့... ကလေးတွေ အဖော်တောင် မဆုံးရသေးဘူးနော်၊ ဒါက မ အမျိုးသား ကိုကောင်းမှတ်လွန်းပါ၊ ကိုမြတ် သူက ကြယ်စင်တို့ရဲ့ မြန်မာစာ ဆရာမလေး...”

“သို့... ဟုတ်ကုပါဗျာ၊ ကလေးတွေ မြန်မာစာ ဉ့်တာတော့ ဆရာမ သိတဲ့အတိုင်းပါ၊ ဂရာစိုက်ပေးပါဗျာ”

မကလျာတို့ နှီးမောင်နှင့်က မောက် တရင်းတန်း နှုတ်ဆက်သည်။ မက သူတို့ကို ပြီးကာ နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ကလေးတွေ မတွေ့ပါလား မ”

“ခုနကမှ ရေဆင်းကူးပြီး ဗိုက်ဆာတတ်အော်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားကြတယ်၊ သူတို့က ရေကူးပြီးရင် ဗိုက်အရမ်းဆာ အရမ်းစားပဲ၊ သူတို့စားဖို့ အစ်မ သွားပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပြီးမယ်၊ သူတို့စားကြည့်မှာမို့ ခဏတော့ စောင့်ပေးပါ၊ အေးဆေးနားနော်၊ ခြိထဲလမ်းဆင်းလျောက်နေလည်း ရတယ်”

“မာမိရေ့... ဒက်ဒိရေ့...”

“မာမိရေ့... မီးတို့ ဗိုက်ဆာပြီ”

“အေး... အေး... လာပြီဟေ့...”

မလျာက မီးဖို့ချောင်းဘက်သို့ ပျားပျားသလဲ ဝင်သွားသည်။ သူ့အမျိုးသားက အောက်ထပ် အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

မကတော့ မေ့စလင်းဘတ်အိတ်ကို အောင်ခန်းမှာ ထားခဲ့ကာ ခြိထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

မက ရေကူးကန်ဆေးက ခုံလေးမှာ သွားထိုင်ရင်း ရေပြင်ပြားပေါ်မှာ အရိပ်လာထင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြားနှင့် တိမ်တွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်လင်းသာ ရေနှင့် ပြာစင်းသာ ကောင်းကင်ကို တစ်ပြီးလည်း မြင်နိုင်သော ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကို မေ အေးကာသိပ္ပါကျောင်း သူ ဘဝကတည်းက နှစ်နှစ်သက်သက် ငေးမောဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခဏ

တော့ ပူပင်သောက ပြောပျောက်လန်းဆန်းသွား စေသည့် မြင်ကွင်းမျိုးပင် ...။

လင်းတို့ အိမ်နှင့် ခြိဝန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ထမင်းစားခန်းဘက်က တစ်ချက် တစ်ချက် လွှဲန့်လာသော ကလေးတွေရဲ့ အသံမှာပတိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

ဒီအိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ဦးထွေ့ခေါင်လွန်း ရှိနေသလား ...။ သူ စီးနေကျ ကားကတော့ ရှိနေပါသည်။

မေ ... ထိုင်နေခဲ့မှာ အိမ်ထဲမှ ထွက်ကာ မေဆီသို့ လျောက်လာနေသော လင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လင်းက အပြင်သွားမလို့လား မသိ ... အဝတ်အစား သစ်သစ်ကို စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်စားထားခဲ့သည်။ လင်းက ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ။ လင်း စိတ်ထားလေးကလည်း လှသည်။ လင်းကို မေ ကြာကြာ လိမ်းသွားမထားလိုပါ။ မောဘဝကို လင်းသိပြီးမှ လင်း ဆုံးဖြတ်ပါစေ။ လင်းက စွန့်ပစ်မယ်ဆိုလည်း မက အသာတကြည် ထွက်ခွာသွားလိုက်ရုပင်။

လင်းကတော့ မေဆီ ခပ်သွက်သွက်လေး လျောက်လာပြီး မေဘားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေ ... ကိုယ် မေဆီ ဖုန်းဆက်ဆက်နေတာ၊ မက ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ကွာ၊ မေ ဖုန်းပိတ်ထားရင် ကိုယ် ဘယ်လောက် စိတ်ပူရတယ် မှတ်သလဲ”

“မေ စဉ်းစားစရာလေးတွေ ရှိနေလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ ဖုန်းမပြောချင်လို့ ဖုန်းမကိုင်ဖြတ်တာပါ လင်း ...”

“ကိုယ်နဲ့တောင် မပြောချင်ဘူးလား ...”

“လင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေရတာမို့လိုပါ”

“ဘာတွေများလဲ မေ၊ ကိုယ်ကို ပွဲန့်ပွဲန့်လင်းလင်း ပြောပြပါ”

မက ပြောမထွက်ရက်သေးဘဲ လင်းမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေ စိုးရိမ်သည်။ လင်း မေကို ပစ်သွားမှာကို မက စိုးရိမ်

တာ မဟုတ်ပါ။ မေ့အတွက် မေ စိုးရိမ်တာ မဟုတ်ပါ။ လင်း နာကျင်ခံ စားသွားရမှာကိုသာ စိုးရိမ်မိတာပါ”

“လင်း ...”

“အင်ဟင် ... ပြောလေ မေ”

“အကယ်၍ ... အကယ်၍ ... မေဘဝမှာ ချွှတ်ယွင်းချက် တစ်ခုခု အပြစ်တစ်ခုခု ရှိနေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် လင်း မေကို ခွင့်လွတ်နိုင်မှာ လား ...”

“မေ ...”

လင်းက မေပုံးတွေပေါ်သို့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို တင်လိုက်ရင်း မေမျက်နှာကို စွေ့စွေ့ကြည့်ကာ ...”

“မေ ... ဒီမေးခွန်းပဲ ထပ်မေးပြန်ပြီ၊ ကိုယ်လည်း ပြောပြီးသားကိုပဲ ပြောပါမယ်၊ မေကို ကိုယ် နားလည်တယ် မေ၊ မေဟာ စိတ်ဒဏ်ရာ အနာတရ တစ်ခုခု ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ် ခံစားမိပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောဖြစ်တဲ့နေ့ ကတည်းက ကိုယ် မေကိုပြောခဲ့တာပဲ၊ အပြစ်အနာအဆာဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒီအပြစ်အနာဟာ သူတစ်ပါး ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာလား၊ ကဲ့ကြမှာကြောင့်လား၊ မေကိုယ်တိုင် ဆိုးမိုးကိုခဲ့လို့လား၊ မေ ကိုယ်တိုင် မကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆိုးမိုးမိုးတာမျိုးမှ မဟုတ်ရင် မေကို အပြစ်ရှိသူလို့ ကိုယ်မယူဆုံး၊ မေကိုယ်တိုင် ဆိုးခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဆိုးရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ကိုယ်ရှာကြည့်ပြီးမှ မေကို အပြစ်တင်သင့် မတင်သင့် စဉ်းစားမယ်”

“မေက ... မေက ...”

“ဆရာမရေး ...”

ဒေါ်သန်း၏ ဒေါ်သံကြောင့် လင်းလွန်းက မေပုံး ပေါ်က လက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

“ဆရာမရေး ... စာသင်ဖို့ ကလေးတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်သန်း ...”

“ကဲ ... သွားလိုက်းမယ်၊ ကိုယ်လည်း လေဆိပ်မှာ စည့်သည် ကြို့မြို့ အချိန်မြို့ သွားရမယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတော်ပါ ...”

လင်းက မေဆံပင်တို့လေးကို တစ်ချက် လှမ်းဖွဲ့လိုက်ပြီး ကားရပ်ထားသည့်ဘက်သို့ လျှောက်တွက်သွားသည်။

မေက အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျောက်လာရင်း အပေါ်ထပ်သို့ အမှတ်မထင် မေ့ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ပြတင်းဝမှာ ရပ်လျက် မေတို့ဘက်သို့ လှမ်းငံ့ကြည့်နေသော ဦးထွင်ခေါင်လွန်းကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

မေ မေ့ကြည့်တာ မြင်တော့မှ သူက ပြတင်းပေါက်နားမှ နောက်ဆုတ် ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

မေစိတ်တဲ့မှာ မသို့မသန့်ဆော အာရုံတစ်မျိုးဖြင့် ကြက်သီးဖြာသွားသည်။

မေ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ပြီး ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေလိုက်သည်။

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်၍ အိပ်ငိုက်နေသော အေးယဉ်ပဲ ရှိသည်။

ကလေးတွေကို စာသင်ရင်း နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာတော့ အန်တိမြင့်က အသက္ကယ်ကျယ် အော်ဟစ်ရင်း အပေါ်ထပ်မှ ပြီးဆင်းလာ လေသည်။

“ကလျာရေး လာကြပါဦး ... ရှာကြပါဦး ... မောင်ထွင်ခေါင်ရဲ့ သိန်း ၁၀၀ လောက်တန်တဲ့နာရီ ပျောက်နေလို့တဲ့ ပိုင်းရှာပေးကြပါဦးပေး ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာပျောက်တာလ”

မကလျာက ထမင်းစားခန်းဘက်မှ ထွက်လာပြီး လှမ်းမေး

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လိုက်သည်။ ကိုကောင်းမြတ်လွန်းလည်း အခန်းတစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဒေါသန်းကလည်း အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး မေ စာသင်နေသည့် အညွှန်းသို့ လူစုတက်ဖို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အိမ်မှာ ပျောက်တာတဲ့၊ အိမ်မှာ ပျောက်တာ ...”

“အပေါ်ထပ်မှာ သေချာ ရှာပြီးပြောလား အန်တိမြင့် ...”

“ရှာပြီးပါပြီဟယ် ...”

“ရေချိုးခန်း ဖေစင်နားမှာရော ...”

“ရှာကြည့်တယ် ... မတွေ့ဘူး၊ နှဲနေပြီ”

“စာကြည့်ခန်းမှာရော ...”

“စာကြည့်ခန်းလည်း ရှာပြီးပြီ၊ မတွေ့ဘူး၊ အောက်ထပ်တော့ မရှာရသေးဘူးလေး၊ အညွှန်းမှာ အရင်ရှာလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ရှာမယ်လေ ... အားလုံး စိုင်းရှာကြတာပေါ့”

အားလုံးက ရှာတိရှိသော ဆူဆူညံညံဖြစ်နေတာမို့ မေက စာသင်ရပ်ကာ သူတို့အားလုံးကို လုမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ထိ အခြေအနေက ဘာကိုဦးတည်နေသလဲဆိုတာ မေက မရှိပိမိသေးပါ။

“မောင်ထွေ့ခေါင် ပြောတာတော့ သူ အပြင်က ပြန်လာတုန်းက အညွှန်းထဲမှာ ခကာထိုင်ရင်း ချွတ်ထားခဲ့မိသလား မသိဘူးတဲ့ ...”

မေက အနည်းငယ် မျက်ခုံးပင့်သွားသည်။

မေ ဒီအညွှန်းထဲကို ရောက်လာတုန်းကတော့ အညွှန်းစားပွဲပေါ်မှာ စာအပ်တျို့နှင့် တိပိဋက္ကာရီမှတွေက လွှဲပြီး ဘာမှ ရှိမနေပါ။

အန်တိမြင့်၊ ဒေါသန်းနှင့် အေးယဉ်က အညွှန်းတစ်ခုကို ရှာနေရင်း ဒေါသန်းက မေ့စေလင်းသတ်အိတ်ကို ဆွဲယူလျက် ...

“ဟို ... ဆရာမအိတ်ကိုပါ ရှာလိုက်ရမလား ...”

“ဟဲ ... ဆရာမအိတ်ကို ရှာစရာလား ...”

“ဆရာမ အိတ်ကို ရှာစရာမလိုဘူးလေ ဒေါသန်း”

အန်တိမြင့်နှင့် မကလျာက လုမ်းပြီး ဟန့်တားလိုက်သော လည်း မေက စိတ်အနောင့်အယုက် ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီအိမ်မှာ တစ်စိုး

ဆိုလို မေတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း ပျောက်လို့ ရှာကြ ဖွေကြတာက မေ့ကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာစေသည်။

“ရှာပါ ... ရှိတယ်၊ စိတ်ရှင်းသွားတာပေါ့၊ ရှာလိုက်ပါ ဒေါသန်း”

မေ ခွင့်ပြချက် ရသည်နှင့် ဒေါသန်းက မေ့အိတ်ကို ဆွဲဖွင့်က က ဆိုအပေါ်သို့ မောက်သွန်ချလိုက်သည်။

အုံသိရာကောင်းလွှာပင် မေ သေချာတောင် မမြင်ဖူးခဲ့သော ရွှေရောင်ပြောင်ဝင်းနေသည် လတ်ပတ်နာရီ အကောင်းစားကြီးက မေ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတချို့နှင့်အတူ ရောနော ထွက်ကျလာလေသည်။

“ဟင် ...”

ရီရီသမျှ လူအားလုံးက နာရီကို ထွေ့ကြည့်လိုက်ကြရင်း အုံသိတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ကြသည်။ မေသည်လည်း ထိနာရီကို စိုက်ကြည့်ရင်း အုံသွေ့န်းလို့ မုတ်တက်သွားခဲ့ရသည်။

အုံဒေါက်မှာတော့ လူအားလုံး၏ အကြည့်များက မေ့ဆီသို့ စုပြုရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“မာမိ ... ဘိုးဘိုးကြီးနာရီကို ဆရာမ ယူထားတာလား”

“ဆရာမက ဘာလို့ ယူထားတာလဲ မာမိ ...”

ကလေးတွေက သူတို့အမေ့ဆီ ပြေးသွားကာ သူတို့ အမေ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လှပ်ယမ်း၍ မေးနေကြသည်။ မကလျာက ကလေးတွေ မေးတာကို မဖြေနိုင်ဘဲ မေ့ကို ကြောင်စိစိ ကြည့်နေသည်။

ကောင်းမြတ်လွန်းက ကျွတ်ခနဲတစ်ခုကို စုပြုပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

အန်တိမြင့်က မသိမသာ မဲ့ဆွဲလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းက အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာခဲ့ကာ မေ့ရော်မှာ ရပ်လျက် သွေးအေးပြုမိသက်သော အသံဖြင့် ...

“အင်း ... ပြန်တွေ့ပြန်တွေ့နည်းက စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်းပေးမယ့် ပြန်တွေ့လို့ တော်ပါသေးတယ်၊ ဒီနာရီက ကိုယ် ဆွတ်လာလန်

သွားတုန်းက ဝယ်လာပြီး အမြတ်တန်းပတ်ခဲ့တာ နှစ်တွေကြာပြီ ဆိုတော့ ငွေကြေးတန်းဖိုးထက် သံယောဇ်တန်းဖိုးက ပိုကြီးနေ တယ်လေ ...”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနာရိုကို ကျွန်မ မယူခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ထွက်ကျလာတာကတော့ ဆရာမအိတ်ထဲက ဖြစ် နေတယ်၊ အားလုံးလည်း ဒါကိုမြင်ကြတယ်၊ အင်းလေ ... ထားလိုက်ပါတော့၊ ကလေးတွေ ဆရာမမို့ အန်ကယ်လ်က ခွင့်လွှာတို့ တယ်၊ ရဲကိုလည်း ဖုန်းဆက်မအော်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနောက်ပြီး တို့အိမ်က လူတွေနဲ့ မင်းပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ လင်းလွန်းကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း သေချာ ပြောပြထားလိုက်ပါမယ်၊ စိတ်တော့ မကောင်းဘူးကွယ်၊ မင်း သွားလိုရပါပြီ ...”

“ဦးထွေ့ခေါင်လွန်း ...”

“အို ... အို ... လူကြီးကို ဘယ်လိုအော်လိုက်တာလဲ ... । လင်းလွန်းပြောတာတော့ မင်းက ယဉ်ကျေးတဲ့သူပါဆို ခု မင်းကြည့်ရတာ တော့ အဒီလို မဟုတ်သလိုပါပဲလား၊ ရဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ချင်တဲ့ စိတ် ပေါ်မလာခင် မင်း ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားတာက ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မင်းကို ရဲလက်အပ်မိရင် ပထမဆုံး နာကျင်ခံစားရမှာက လင်းလွန်း ပဲ၊ အားလုံးရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဆိုတော့ လင်းလွန်း မယုံချင်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ၊ လင်းလွန်းကို မခံစားရစေချင်ရင် မင်း တို့အဆိုင်းအရိုင်းကနေ တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ် ပျောက်ကွယ်ပေးသွားပါ၊ မင်းသာ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကိုလည်း လင်းလွန်း မသိအောင် ဖုံးကွယ် ပေးထားနိုင်ပါတယ်၊ အင်း ... ဘာပဲပြောပြော ဒီလိုစာရီဇ္ဈိရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့မှ ပတ်သက်မိတဲ့ သားအတွက်တော့ တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်”

မေက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်းလာသည်။

ဦးထွေ့ခေါင်လွန်းက သွေးအေးအေးဖြင့် ပြောပြီး လျေကားရှိရာသို့ လျောက်သွားနေသည်။

အားလုံး၏ အကြည့်တွေထဲမှာ မယုံနိုင်ခြင်းများစွာ ... အထင်သေးခြင်းများစွာ ...

မေ ... အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်မတတ်ကိုက်ကာ ထိနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြီးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒီနေ့က မလှတော့ ... နောက်နေ့များစွာလည်း x x x ချက်ချင်းပဲ
ခြောင်းလဲ x x x မျှော်လင့်သမျှ ဖြစ်စိမဂ္ဂယ် x x x ထင်တာများ မဖြစ်ခဲ့
ရင် x x x မငိပါနဲ့ ကလေးလေးရယ် x x x”

“အလျေားလို့ ဦးထောက်ရင် x x x ဆက်ရှုံးနိမ့်နေမှာပဲ ဒီနေ့
ရက်အများစုက အကြောင်းနာတရားနဲ့ မထိက်တန်လို့ x x x ခွင့်လွှတ်ပြီး
တော့ ခေါင်းင့်နေရင် ပိုလိုပဲ ဆိုးလိမ့်မယ် x x x”

“အမှန်တရားကို ကြိုးစားဖက်တွယ်လိုက် x x x ကျခုံးချိန်
လောကကြီးကို အခဲ့တိက်ဖို့ မွန်မြတ်တဲ့ မင်းစိတ်ဓာတ်လေး ရိုက်ချိုး
ကြတယ်ဆိုရင်တောင် x x x မငိပါနဲ့ ကလေးလေးရယ်”

သီချင်းသံ သဲသဲက မေန့်လုံးသားကို ရိုက်ခတ်နှီးဆွလိုက်
သည်။

မေအာရုံတွေ ဖျော်ခနဲ့ နှီးကြား ရှန်းကြွလာသည်။

အလျေားပေးလို့ ဦးထောက်ရင် မေ ဒီလိုပဲ ဆက်ရှုံးနိမ့်နေ
ရှုံးမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ခွင့်လွှတ်ပြီး ခေါင်းင့်သည်းခံနေရင် ပိုပြီး ဆိုးလာ
တော့မှာ မဟုတ်လား ...”

ဟင့်အင်း ... သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိမ့် ဆက်ပြီး သည်း
မခံနိုင်တော့ဘူး။

မေက ဆတ်ခနဲ့ ထရပ်လိုက်သည်။

ထုံကျော်နေစေသာ ခြေထောက်ကြောင့် လူက ညွှတ်ခနဲ့ ယိုင်
ဘွားသည်။

မေက နံရုံရှိ လက်ထောက်အားပြေကာ ကြိုးစားထရပ်လိုက်
ပါသည်။

ပြင်းထန်လွန်းသာ ခံစားချက်ခြောင့် မေတစ်ကိုယ်လုံးဟာ
တောင့်တင်းအေးစက်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွမ်းကျွမ်း ဆုပ်ထားမိသော လက်သီးနှစ်ဖက်က တဆတ်
ဆတ် တုန်နေသည်။

မေ ဒိုလိုမရပါ။ မေ ဝမ်းနည်းတာ မဟုတ်ပါ။ မေစိတ်တွေ
ဟာ ထုံဟန်ပြေဆောကာ ဘာအတွက် ဘယ်လိုခံစားရတော့မယ်ဆိုတာ
မသိလောက်အောင် အငြိမ်ကြီးငြိမ်လျက် အခန်းနံရုံထောင့်မှာ ကပ်မှုထိုင်
နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြောသွားခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မသိပါ။

ခြေထောက်တွေ ထုံကျော်လာသော်လည်း မေက ထိုနေရာမှ
မထဖြစ်ဘဲ ပေကပ်ထိုင်နေသည်။

ယောက်တွေ အဖေနဲ့ လိုက်မလား ... အမေနဲ့ လိုက်
မလားလို့ အမေးခဲ့ရတုန်းကလိုပဲ မေက တောင့်တင်းအေးစက်လျက်
တက်ချက်တော့မလို့ ဖြစ်လာသည်။

မေ တယ်လီဖုန်းလေးဆီမှ မေ နားထောင်နေကျ ပိုပို၏
သီးချင်းတစ်ပုဒ်သာ မေအဖော်အဖြစ် အခန်းထဲမှာ ခပ်သဲသဲ ကြားနေရ
သည်။

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

ပုညောင် စာအုပ်တိုက်

“မ ... လာ ... ဝင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဘာ ... ဘာ ... ဖြစ် ... ”

သူ့စကားလုံးတွေက ရှုတ်တရက်ရပ်သွားသည်။ မေ့မျက်နှာကို စွဲစွဲကြည့်မိခိုက်မှာ သူ ဆုံးအသွားသည်။

“မ ... ”

မေ့ပုံစံဟာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်က သူ စတွေ့ခဲ့ ရသလိမျိုး။
မချိမဆုံး ခံစားမှုကြောင့် စိတ်အာရုံတွေ ဖျောလွင့် နာကျင်နေသလိမျိုး။

“င်မိုး ... တစ်ယောက်တည်းလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... မေ၊ ကိုယ့်အခန်းဖော်က နိုက်ဂျာတို့၊ မေ ... မေ ... ဘာဖြစ်လာသလဲ ... ပြောပါ၊ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ”

“င်မိုး ... ”

မေက အားကိုတိုင်တည်ဟန်ကလေးဖြင့် သူ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“မ ... ”

“င်မိုး ... မေ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ မေ သည်းမခံချင်တော့ဘူး၊
မေ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မေ ဘာလုပ်ရမလဲ င်မိုးရယ် ... ”

မေက သူ့ရှင်ဘတ်ကို သူ့ဖိကာ ခါးညွှတ်ကုန်ရှိက်လျက်
ပြောရင်း ရှုတ်တရက် စိတ်လျော့လိုက်သလိမျိုး ရှိက်ကာရှိက်ကာ ငိုလေ
သည်။

“မ ... မေရယ် ... ”

မေ ဘာဖြစ်လာမှန်း မသိသေးခင်မှာပင် မေ့မျက်ရည်က
သူ့ကို နာကျင်စေတော့မို့ သူက မေကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“င်မိုး ... မေဘဝကို င်မိုး သိလား၊ မေ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
မေ ပြောပြုပါရစေ၊ မေ ... ရင်မဆုံးတော့လို့ ပြောပါရစေ ... ।
လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်၊ မေ ၁၅ နှစ် တုန်းကလေ လူတစ်ယောက်ရဲ့

“တီး ... တောင်”

“လာပြီဟေ့ ... ”

တံခါးဘဲလ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတာမို့ င်မိုးက ကြော်
လက်စ ကြော်ဥကြော်ဒယ်အုံးကိုချကာ အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြီး
ထွက်လာပါသည်။

“ဒီကောင် ဒီနေ့နိုက်ဂျာတို့ခုပြီး ဘာပြန်လာလုပ်သလဲမသိဘူး ... ”

ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့မှ ချိန်းမထားတာမို့ သူ့အခန်းဖော်
အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေး ပြန်လာတာဟုသာ င်မိုးက ထင်လိုက်သည်။

နာရီ လုမ်းကြည့်တော့ ညာ ၈ နာရီ ကျော်ခဲ့ပြီ။

င်မိုးက ချောင်းကြည့်ပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်မနေတော့
။ တံခါးကိုသာ ဆဲဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... မေ”

သူအခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသော မေ့ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့
သူ အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ့နှင့်အတူ တစ်ခေါက်သာ မေ
ရောက်လာခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုလို့ တစ်ယောက်တည်းတော့ တစ်ခါမှ မလာ
ခဲ့ဖူးပါ။ လာမယ့်လာတော့လည်း ညာအချိန်မတော် ကြီးပင်။

သူက တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း ...

ပုညာင် စာအုပ်တိုက်

ပုညာင် စာအုပ်တိုက်

လူညွှန်မှုမျက်ဗြာင့် မောဘဝ စွန်းထင်းခဲ့ရတယ်၊ မေ rape အလုပ်ခံ ခဲ့ရတယ် ... ”

င်မိုးက မေကို ကြောင်ကြည့်ရင်း ရှုတ်တရက် ရှောခံရသွားသည်။ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားက ရင်ပွင့်ခုန်ထွက် သွားတော့မတတ် ဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။

“အဲဒီလူက ... အဲဒီလူက ... မေကို အသုံးချဖြီး ထိုးကျေးခဲ့တယ်၊ သူ၊ လူကြီးဆီ လွတ်ပေးပြီး အသက် ၁၅ နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ မောဘဝ ကို သူ အခွင့်အရေးရှိုး အသုံးချခဲ့တယ်၊ အဲဒီလူက လင်းလွန်းရဲ့ အဖေ ဦးထွင့်ခေါင်လွန်းပဲ ... ”

င်မိုးသည် မေကို ပြေးစိုက်ကြည့်နေရင်း အြိမ်ကြီး ြိမ်ကျ သွားသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ရှုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသွားကာ နံရံကို လက်သီးနှင့် ပြီးထိုးလိုက်လေသည်။

“ခုန်း ... ”

“ခွမ်း ... ဂလွမ်း ... ”

“ဟား ... ”

ခိုးဝါးလွန်းသည်။ မိုက်ရိုင်းလွန်းသည်။ သူ လူသတ်ချင် စိတ်ဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ အနားက တွေ့သမျှပစ္စည်းကို လက် ဖြင့် ရမ်းလိုက်ရင်း သူ သွေးရှုးသွေးတန်း ဖြစ်လာသည်။

“ဟား ... မရတော့ဘူး၊ ကိုယ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ လူမှုဟုတ် ရဲ့လား၊ လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား ... ”

“င်မိုး ... င်မိုး ... မလုပ်ပါနဲ့ င်မိုးရယ်”

မေက င်မိုးကို ပြေးဆွဲဖက်ချုပ် တားမြစ်လိုက်ပြီး ပွန်းပဲ သွေးစို့လာသော င်မိုး၏ လက်တွေကို ဆွဲယူခုပ်ကိုင်ထားသည်။

အဲဒီနောက်တော့ င်မိုးသာ၏ သွေးတွေ ရွှေကာ ဆတ်ဆတ် တုန်နေသော သစ်သီးခုပ်တွေကို မေက ဖမ်းချုပ်ခုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ

ငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က နဖူးချင်း ထိုလျက် ဆတ်ဆတ်တုန် သိမ့်သိမ့် ခါကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိကြလေသည်။

မျက်ရည် ပြောက်သွေ့စဲ ပြုချိန်မှာ င်မိုးသာက မေပခံး တွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“မေ၊ မေ ... ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲပြောပါ၊ မေ လုပ်ချင် တာအားလုံး ကျွန်းတော် ကူညီမယ် ... မေ၊ ပြီးတော့ ... ”

သူ ပြောနေဆဲမှာ မေမျက်လုံးတွေက မလှမ်းမကမ်း နေရာ တစ်ခုဆီ စိုက်ငေးပြီးသက်သွားသည်။

သူ မေကြည့်ရာဘက်သို့ လူညွှန်ကြည့်လိုက်သည်။ မေ ငေးကြည့်နေသောအရာက သူတို့သားအဖရဲ့ဓာတ်ပုံး၊ တက်တူး ဆိုင်လေးထဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက် အတူ လည်ပင်းဖက်၍ ရှိုက်ထားသော ပုံး ... ”

မေက ထိုဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ င်မိုးဘက်သို့ တဖည်းဖြည်း ပြန်လှည့်လာကာ ...

“င်မိုး ... င်မိုးက”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်တုန်းက ... । အဲဒီ ... အဲဒီညာက မေ ရောက်လာခဲ့တဲ့ တက်တူးဆိုင်က ကျွန်းတော့အဖရဲ့ ဆိုင်ပါ၊ အဲဒီညာက မေအနားမှာ ကျွန်းတော်လည်း ရှိုနေခဲ့ပါတယ်”

မေသည် နှုတ်ခမ်းအစုံ မသိမသာ ပွင့်ဟလျက် င်မိုးကို စိုက်ကြည့် ြိမ်ငေးသွံးလေသည်။

“ကျော်စော် မယံဘူး အစ်မ ...”

“အစ်မလည်း မယုံချင်ပါဘူး လင်းလွန်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် အများ
ရှုံးမှုအဆိတ္တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အားလုံး မျက်စိန့် တပ်အပ်သေ
ခါ့ မြင်ခဲတော့လေ ။”

ဘယ်လိမ့်မ မယုံကြည့်နိုင်သော လင်းလွန်းကို မမကလျာက
တတ္တတ္တတ္တတ္တပဲ့ခို ဖျော်းမှန်ခဲ့သည်။

“မ ဒီလိမိန်းကလေးမဟုတ်ဘာ ကျွန်ုတ်သော သိတယ် အစ်မ၊
အဲဒီလိ စာရိတ္ထပျိုးရှိပါ မိန်းကလေးကို အကဲမခတ် တတ်လောက်
အောင် ကျွန်ုတ် မအဘူး ...”

“အစ်မ နားလည်ပါတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် ခက္ခလားတော့ ြမ်မနဲ
ပေးပါ၊ ခက္ခလားတော့ ဒက်ဒီအခြေအနေကို ဖောင့်ကြည့် ြမ်သက်
နေလိုက်ပါ၊ လောလောဆယ် ဒက်ဒီကလည်း မင်းနဲ့ အခြေတင်
မပြောချင်သေးဘူးလို့ ပြောပြီး မင်းကိုရှောင်နေတာလေ၊ သွေးပူ
တုန်းမှာ ထိပ်တိက်သွားမတွေ့ပါနဲ့၊ ဒက်ဒီနဲ့ သေချာ မပြောဆိုရ
သေးခင် အာမဏီမေ့လည်း သွားမတွေ့ပါနဲ့ဘီး”

“ကျွန်တော် သွားမထော့ရင် သူ ပိုပြီး နာကျွင်ခံစားရမှာဖေါ် ...”
“အေး ... အဲဒီလိ ခံစားချက်တွေ ပင်းထန်နေကြတုန်းမို့ ဘာမ

အမှားမဖြစ်အောင် မင်းကို ဌာမြို့မြို့နေခိုင်းတာလေ၊ အချိန်လေး
ခက္ကယူလိုက်ပါဉီး လင်းလွန်းရယ်၊ အားလုံး သွေးပူနေတဲ့အချိန်
မှာ ခက္ကြမ်ပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်တာ ကောင်းပါ
တယ်၊ မင်း ခုနေ သူ့ဆီသွားမယ် သူနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်ဆိုလည်း
မင်းဘက်က သူစိတ်ကျေနပ်အောင် ဘာမှ ရေရေရာရာ ပြောနိုင်
ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခုချိန်မှာ မင်းဒက်ဒိုကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူ့ကို
လက်ထပ်ရတဲ့ စိတ်မျိုးရော မင်းမှာရှိရဲ့လား၊ သူကရော မင်းကို
လက်ခံမှာလား ... ।

“၌ေးတော့ ဒါ နာရီခိုးတဲ့ကိစ္စကိုလည်း ေမဏီမ မခိုးပါဘူးဆိုတာ ဘာသက်သေမှ မရှိသေးဘူး၊ အစ်မ ဘာမှမပြောသာလို့သာ မပြောလိုက်ပေမယ့် ဒေါသန်းက မောအတ်ကိုရှာဖို့ ပြောလိုက်ချိန်မှာ ရှာပါလို့ ပြောလိုက်တဲ့ မောပုံစံက တည်တည်ဖြစ်ဖြစ်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အစ်မလည်း မယုံချင်ယုံချင်နဲ့ စိတ်ရှုပ်နေတာပါလင်းလွန်းရယ် ...”

မကလျော၏ ဖျောင်းဖျ စကားအဆုံးမှာ လင်းလွန်းက သက်ပိုင်းချလိုက်ပါသည်။

မေ ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲလို့ တွေးရင်း သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်
ထွေးလာခဲ့သည်။

ဒက်ဒီနဲ့ သေချာ စကားပြောခွင့်ရမိ သူဘယ်နှုတ် စောင့်ရှုံးမှုလဲ ..."

အစီအစဉ် တင်ဆက်သူ ဇိုးသာသည် ရှုပ်သံ အဆောက် အအိုဒ်အလယ် စကြိုလမ်းအတိုင်း ရှုပ်သံအစီအစဉ် ရိုက်ကူးမည့် စတူဒို့ယို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လျှောက်ရှိပါသည်။

အလုပ်ပြုတွင် ဘယ်လို အကျိုးဆက်တွေပဲရရ သူ ယုံကြည်ရာကို ရဲရဲလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီးမျှ သူ့ခြေလမ်းတွေက သွက်လက်တက်ကြနေခဲ့သည်။ သူ လျှောက်လာနေရင်း ဖုန်းဝင်လာတာမို့ သူ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“အေး... ပြော... ဝေလင်း...”

“ကိုဇ်... မမေ ရောက်ပါပြီ၊ ရိုက်ကူးရေး စချင် စလို့ ရပြီ...”

“ဒုံးခေါ်... ကိုယ် လာနေပြီ”

သူ့ခြေလမ်းတွေက ပို၍သွက်လာသည်။ သူ့ရင်က ပို၍ ခုန်လာသည်။

cele တွေကိုသာ တွေ့ဆုံးမေးမြန်းရင်း ဘဝကို အချိန်မကုန် ချင်ခဲ့သော ပရက်စန်တာ ဇိုးသာအတွက်တော့ ဒီလို အင်တာဗျားမျိုးက စိတ်လှပ်ရှားစရာ ကောင်းသည်။

ဘဝမှာ အစီပွာ်ယူရှိသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်ခွင့်ရတော့ မည့်သူလို သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသည်။

ပူးချောင် စာအုပ်စိုက်

အလှပြင်ခန်းရှေ့က ဖြတ်လာသော်လည်း သူ စောင်းငဲ့ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အင်တာဗျားတစ်ခုမှာ အရေးကြီးဆုံးက အင်တာဗျား သူ၏ အလှအပနှင့် အဝတ်အစား မဟုတ်၊ အင်တာဗျားခံရသူ၏ စကားလုံးတိုင်းကို စာနာနားလည် စိတ်ဝင်စားနိုင်စွမ်း အပြည့်ရှိဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ကျော်ကြားသော အနုပညာရှင်ကို မိုးပြီး ကိုယ့်ကျော်ကြားမှ ကို မထူထောင်လို့သော၊ ဂုဏ်သီက္ခာရှိသော အစီအစဉ်များစွာကို တင်ဆက်ချင်သော၊ သူတင်ဆက်ချင်သော အစီအစဉ်ကြောင့် အများပြည်သူမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေလို့သောသူ့ဆန္ဒက မေ့ကြောင့်ပင် ပြည့်ဝရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရိုက်ကူးရေး စတူဒို့ယိုတဲ့သို့ သူ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟော... ဇိုးမျိုး လာပြီ”

“မေ... ဇိုးမျိုး လာပြီ”

မေနှင့်အတူ စကားထိုင်ပြောနေသော ကျော်သက်က မေ့ကို ပြောပြီး ဇိုးမျိုးဆိုသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျော်သက် အစီအစဉ် စလို့ရပြီလား...”

“ရပြီ... ဇိုးမျိုး၊ ဒါနဲ့ မင်း ဒီနေ့အတွက် Live လွှဲဖို့ မေကို ဘာလို့ ရွှေးချယ်တာလဲဆိုတာ ငါ နားမလည်ဘူး ဇိုးမျိုး...”

“ငါ ဘာကြောင့် ရွှေးသလဲဆိုတာ မင်း မကြာခင် သိရတော့မှာပါ ကျော်သက်၊ ကဲ... စမယ်”

ဇိုးသာက ဘမဏီမေနှင့်အတူ မီးရောင်အောက်သို့ လှမ်း ဝင်လိုက်ပါသည်။

မေနှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိုက်သည်။ ထို့နောက် ကော်လဲမိုက်ကိုယ်စီ တပ်လိုက်ကြသည်။ မေနဲ့ သူ မျက်လုံးချင်းဆုံးကြည့်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေးလိုက်ကြပါသည်။

“ဒုံးခေါ်... ရယ်ဒီ...”

မီးတွေအားလုံး စုံသွားသည်။ စတူဒို့ယိုခန်းမထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပူးချောင် စာအုပ်စိုက်

အဲဒီနောက်မှာတော့ ပျက်စီးခဲ့သော ဘဝပေါင်းများစွာ
အတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော အပြောင်းအလဲ တစ်ခုနှင့်အတူ အကျိုးထူး
တစ်စုံတစ်ရာ ရဖို့မျှော်လင့်နိုင်သော Live အစီအစဉ်တစ်ခုကို စတင်လိုက်
လေသည်။

“ဒီနေ့ ကျရောက်တဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အမျိုးသမီးနဲ့ အထိမ်း
အမှတ်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်မှာ တွေ့ဆုံးခွေးခွေးဖို့
အတွက် မဇာမဏီမေကို ဖိတ်ခေါ်ထားပါတယ်၊ မဇာမဏီမေဟာ
တစ်ချိန်က အမျိုးသမီး ရေကူးလက်ရွေးစင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊
ဥပဒေနဲ့ ဘုရယားပြီး ဥပဒေပညာကို ဖိတ်ဝင်စာစား လေ့လာ
လိုက်စားခဲ့သူပါ၊ ဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ရေးသား
ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ မဇာဏီမေရေး... မဂ်လာပါခင်ဗျာ”
“မဂ်လာပါရှင်”

“အင်း ... နာမည်က တော်တော်လှပေမယ့် ခေါ်ရတာ နည်းနည်း
ထောက်နေလို့ မမေလို့ပဲ ခေါ်ရင် ခွင့်ပြုနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ရှင်”

“ယော် ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ ရက်နေ့မှာကျရောက်တဲ့ ဒီနှစ် အမျိုးသမီး
နဲ့အတွက် ဆောင်ပုဒ်က ... make it happen တဲ့၊ ‘ဖြစ်အောင်
လုပ်လိုက်ပါ’ လို့ အမိမာယ်ရမယ် ထင်တယ်နော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမျိုးသမီးမှို့လို့ဆိုပြီး အားမငယ် အားမလျော့ဘဲ
ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့၊ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ဆိုလိုတာလို့ ထင်ပါတယ်
ရှင်”

“အဲဒီတော့ မမေရဲ့ဘဝမှာရော ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်အတွက် မဆုတ်မန်စံ ကြိုးစားခဲ့ရတာမျိုး ရှိခဲ့ပါသလား”

“အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်ုမ် လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုခု ကို လုပ်တဲ့အခါ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်လား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာပဲ တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် နဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါမလားလို့ တွေ့ဝေတွန်ဆုတ်ခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး”

“က ... အခု ... ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ဆွေးနွေးဖို့ အကြောင်း အရာလေးတစ်ခု ရွေးထုတ်လိုက်ကြရအောင်ပါ၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အမျိုးသမီးနေ့မှာ လွှာင့်တဲ့ ဒီ Live အစီအစဉ်ကို အမျိုးသမီးတွေရော အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ခင်ဗျား၊ မိဘ၊ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ယောက်၍တွေ့လည်း ကြည့်ကောင်းကြည့်နေနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ အဖြစ် များနေတဲ့ ရာဇ်တော်မှုဖြစ်တဲ့ အဓမ္မပြုကျင့်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော်ပါ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာဆုံးရင် ဒီလိုအမှုမျိုးက တော်အမှုတွေထက် ပိုပြီးများတယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမေရဲ့အမြင်နဲ့ ဒီလိုအမှုမျိုးတွေ လျော့နည်းသွားအောင် ဥပဒေနဲ့ ဘယ်လိုတိန်းချုပ် သင့်တယ်ဆိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောရရင်တော့ ဒီလိုအမှုမျိုးဆုံးတာ ခုမှုပိုများလာ တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုမှာသ မီဒီယာတွေ များလာလို့ မီဒီယာမှာ ပိုဖော်ပြနိုင်လို့ လူသိပိုများလာတာပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုတော်ကတော် ၉ နှစ် သမီးလေးကို အဓမ္မပြုကျင့်ခံရတဲ့ သတင်း ဖတ်လိုက်ရသေး တယ်”

“အဓမ္မတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ အဲဒီလို အရွယ်မရောက် သေးတဲ့၊ ၁၆ နှစ် မပြည်သေးတဲ့ ကလေးသူငယ်ကို အဓမ္မပြတဲ့ ကိုစွာပါပဲ၊ ပြီးတော့ ... ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေမှာ ကျွန်ုမ်တို့နိုင်ငံမှာ လူမျိုးရေးအမိကရှုက်းကို ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အဓမ္မပြုကျင့် လူသတ်မှုမျိုး

လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ကောင်းခါးရွာက စေတန္တဝန်ယမ်း ဆရာမ နှစ်ယောက်ကို အဓမ္မပြုပြီး သတ်ခဲ့တဲ့အမှုကလည်း ခုထိ ပေါ်မလာ နိုင်သေးဘူး”

“အဲဒီတော့ ဒီလို အမျိုးမျိုးတွေ မဖြစ်ပွားအောင် ဘယ်လိုအရာတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါသလဲ”

“ထိန်းချုပ်ရမယ့် နည်းလမ်း အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်၊ ပထမ တစ်ခုက ဥပဒေနဲ့ ထိန်းချုပ်ဖို့ပါ”

“ဥပဒေဆိုလို့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဂျာနယ်မှာ သတင်းတစ်ခု ဖတ်လိုက်ရတယ်၊ အရွယ်မရောက်သေးသူကို အဓမ္မပြုကျင့်ရင် သေဒက်ပေးဖို့တယ်သွေးတာ မအောင်မြင်ဘူးပြောတယ်၊ လူတွေ အဲဒီကိစ္စကို မကျေမန်ပဲ ပြောဆိုနေတာလည်း ကြားလိုက်ရတယ်”

“ကျွန်မကတော့ ထစ်ခန်းရှိ အစိုးရကို အပြစ်ပြော လက်ညီးထိုး ချင်တဲ့အထဲမှာ မပါပါဘူး၊ လက်ညီးထိုး အပြစ်ပြောရုံ သက်သက် က အပျက်သဘော ဆန်ပါတယ်၊ အစိုးရဘက်က တစ်ခုခု ဆုံး ဖြတ်တဲ့အခါ ဆုံးဖြတ်ချက် များယဉ်းတယ်လို့ထင်ခဲ့ရင် လိုအပ်ချက် ရှိတယ်လို့ထင်ခဲ့ရင် အဲဒီကိစ္စရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေသေ ခုခုချာ ကယာနကာ လျေလာသုံးသပ်ပြီး အကြံပြု ထောက်ပြတာကမှ အပြသဘော ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ မမေအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို အကြံပြုခွင့်ရရင် ဘယ်လိုအကြံပြုချင်ပါသလဲခင်ဗျာ ...”

“ကျွန်မအနေနဲ့ အကြံပြုခွင့် ရမယ်ဆုံးရင်တော့ ဥပဒေကြမ်းကို ပြင်ဆင်တင်သွေးသင့်တယ်လို့ လွှတ်တော်အမတ်များကို အကြံပေးလိုပါတယ်၊ သေဒက် မဖြစ်မရောပေးရမယ်ဆိုတာထက် ၁၀ နှစ် ကနေ သေဒက်အထိပေးဖို့က ပိုပြီး သင့်တော်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဘယ်ဥပဒေမှာမှ အကြွင်းမဲ့ မှန်ကန်ခြင်းဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ အလွန်တော်တဲ့ ရှုံးနေ၊ ပိုပိုရှိ လိမ်းညာတတ်တဲ့ သက်သေး

အန်တိမြင့်၊ ဒေါသန်းနှင့် အေးယဉ်က ထမင်းစားခန်း
တိပိရှေ့သို့ ပြေးသွား စုဝေးလိုက်ကြသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဌီမြှုပ်သက်စွာထိုင်
ရင်း နံရံဆီက တိပိကို လုမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဗျို့... တက်တူးဆရာ၊ ခင်ဗျားသား အစီအစဉ် လာနေတယ်ဗျား
Channel (.....) မှာဗျား”

အမ်ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဖြတ်သွေးရင်း လုမ်းအော်ပြောသွား
သံကြောင့် တက်တူးဆရာသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်၍ ဂျာနယ်
ဖတ်နေရာမှ တိပိကို လုမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

မိဘမဲ့ ကလေးကျောင်များမှ ဆရာမများနှင့် ကလေးများက
တိပိရှေ့မှာ စုဝေးလာကြသည်။

“ကိုမင်းဆွဲ ... တိပိဖွင့်လိုက် ... တိပိဖွင့်လိုက်၊ Channel (.....) ကို
ဖွင့်လိုက်”

ကိုစိုးအောင်က အယ်ဒီတာချုပ် အခန်းတံခါးဝမှာ လာအော်
သွားသဖြင့် ကိုမင်းဆွဲက တိပိကို လုမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

နေပြည်တော် ယာတော်အိမ်၏ ဓာတ် အနားယဉ်နေသော
သမ္မတကြီးသည် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ခဏျခထားကာ ဖွင့်ထားလက်စ
တိပိလိုင်းကို လုမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို ဥပဒေပြုဖို့ လိုအပ်သလိုမျိုး ရှိပြီးသား ဥပဒေတွေထဲက
ခေတ်မမိတော့တဲ့ ဥပဒေတွေကို ဖယ်ရှားဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။

“ကျွန်းမတို့ နိုင်ငံမှာ ပြည့်တန်ဆာ ဖမ်းဆီးနိုပ်ကွပ်ရေး
ဥပဒေဆိုတာ ရှိပါရာယ်၊ ၁၉၄၉-ခုနှစ်က ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေပါ၊
ဒီဥပဒေရှိတဲ့အတွက် သူတို့ကို ဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့သူတွေမှာ အာဏာ
ဆိုတာ ရှိလာပါတယ်၊ အဲဒီ အာဏာစက်က လွတ်မြောက်ဖို့
အတွက် ခန္ဓာကိုယ်လာသံတိုးရတဲ့အပါ ပြည့်တန်ဆာ မိန်းကလေး
တွေရဲ့ဘဝဟာ နှစ်သထက်နစ်လာပါတယ်၊ ဒီလိန့် ရှုန်းလေနစ်
လေနဲ့ ဒီ ဘဝထဲက ပြန်ထွက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး ... ।

လာဘ်စားတဲ့ တရားသူကြီးဆိုတဲ့ သုံးမျိုးသော အင်အား ပေါင်း
လိုက်ရင် ကြမ်းပိုးကိုတောင် လိပ်အဖြစ် စီရင်ချက်ချလိုပါတယ်၊
တရားကို နတ်စောင့်လို့ အမှန်တရားက နောက်ဆုံးမှာအနိုင်ရတဲ့
အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ရှုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တရားကို နတ်
အပြင် တဗြားစောင့်တဲ့ အရာများစွာလည်း ရှိနိုင်တာကို ကျွန်းမတို့
ထည့်တွက်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် တရားခံမဟုတ်သော ဓားစာခံ လူကို
မှားယွင်းပြီး သေဒက်ပေးမိတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ၁၀ နှစ်ကနေ
သေဒဏ်အထိ ဆိုတဲ့ spaceတစ်ခု ထားထားပေးဖို့ လိုအပ်တာပါ၊
ဒီလိမျိုး တင်သွေးခဲ့ရင်တော့ ဒီဥပဒေကို တင်သွေးတဲ့အခါ အတည်
ပြုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ ကျွန်းမ မျှော်လင့်သလိုပဲ
ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေကြတဲ့ သမီးမိန်းကလေးမွေးထားတဲ့ မိဘ
များကလည်း မျှော်လင့်နေကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ နိုင်ငံသား
တိုင်းဟာ အစိုးရရဲ့စောင့်ရောက်မှာ မှန်ကန် ကောင်းမွန်ပြီး ထိထိ
ရောက်ရောက် ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ ဥပဒေရဲ့ စောင့်ရောက်မှုကို
မျှော်လင့်တတ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်းမတို့ နိုင်ငံက ပြည့်သွေးတွေအတွက်
ခုချင်းကြီးကလာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်နေတဲ့အပါ အချိန်ကလေး
ဖြစ်ပါတယ်”

စတုဒီယိုခန်းမရှိ လူအားလုံးသည် မထင်မှတ်သော အမကို
မေ၏ စကားလုံးတွေအောက်မှာ အုံသိမှုင်သက်လျက် ရှိလေသည်။

ကုန်တိုက်ကြီးများရှုရှိ ထိအစီအစဉ် ပြသထားသော LED
တိပိများရှုတွင် လူအုံစွဲ ပြလာသည်။
ဟင်းချက်နေသော အမေများသည် တိပိရှေ့သို့ ရောက်လာ
ကြသည်။

“လင်းလွန်း ... ခဏ”

ကြယ်စင်တို့၏ မိခင်သည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖက်ပွဲ
ထားရင်းက လင်းလွန်းကို လုမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကောင်းမြတ်လွန်းက
စည်းခန်း တိပိရှေ့မှာ အတူလာထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသမီးအမတ်တစ်ဦးက တင်သွင်းခဲ့ဖူးပါတယ် ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုး တော်တော်များများကလည်း ဒီလို တင်သွင်းတာကို အများကြီး ဝေဖန်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံသားတွေမှာ မာနတရားဆိုတာ ရှိလိုပါ၊ ငါတို့နိုင်ငံဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံ၊ ပြည့်တန်ဆာတွေဟာ ငါတို့နဲ့ အတန်းအစား မတူဘူး၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေ မရှိသင့်ဘူးလို့ ယူဆကြတယ် ... ।

“ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ပြောနေတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝမှာ မတော်တဆ ချွေတဲ့ ချော်စီးပွားရှင် လိုပ်စီးတွေကို ပညာ ဆက်သင်မပေးနိုင်တော့ဘဲ နိုင်းစားရတဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်ခဲ့ရင် နောက်မျိုးဆက် နှစ် ဆက်သုံးဆက်လောက်မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကျရောက်သွားနိုင်တာကို မေ့လျှော့ကြတယ် ... ।

“ကျွန်မကတော့ ပြည့်တန်ဆာတွေကို တရားဝင် ခွင့်ပြုဖို့ မပြောလိုပါဘူး၊ သူတို့ကို နှိပ်ကွပ်တဲ့ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ပေးသင့်တယ်လို့သာ ယူဆမိတာပါ ... ।

“တစ်ဖက်ကလည်း မိန်းကလေးတွေ ဒီဘဝထဲက လွတ်ဖို့ ကောင်းမွန်စွာ အသက်မွေးနိုင်ဖို့ ပြန်လည်တော်တော် ကူညီပေးသင့်သလို နိုင်ကျတဲ့ အတွေးအခေါ် အသိဉာဏ် ရှိယူတွေကို ပညာပေးဖို့ စာကောင်းပေမွန်တွေ ဖတ်ရှုဖို့ အများကြီးကူညီပေးရမှာပါ၊ မိန်းကလေးတွေ အသိဉာဏ်ရှိပြီး ကိုယ့် ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ပို့လာနိုင်ရင် ပြည့်တန်ဆာဦးရေလည်း လျော့ကျလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ပုထိုံး ယောက်ဗျားတွေအတွက် စိတ်ဖြစ်ရာ အဆင်ပြေခဲ့ရင် အဓမ္မမှုတွေ လျော့နည်းလာနိုင်မှာပါ၊ နောက်ဒီလိုအမျိုးတွေ မဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဥပဒေနဲ့ ထိန်းချုပ်တာအပြင် ဉာဏ်ပညာနဲ့ ထိန်းချုပ်ဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ် ... ।

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေမှာ ဥပဒေရဲ့ စောင့်ရှောက်မှ တစ်ခုတည်းနဲ့လည်း မလုံးလောက်ပါဘူး၊ တချို့ ကိုစွေ့တွေ့ဟာ ဥပဒေတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ လုံခြုံမသွားနိုင်ပါဘူး၊ ဥပဒေမှာ ထွက်ပါက်အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးတွေဟာ ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းနဲ့ ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ပုံပိုင်ရမယ်၊ အမှားအမှန် ခွဲခြားဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ ပညာတတ်ရမယ်၊ စာဖတ်ရမယ်၊ အဆင့်မိတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနိုင်တဲ့ ပညာရေးစနစ်မျိုးနဲ့ သင်ကြားခွင့် ရရမယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ရပ်တည်မှု ခိုင်မာလာဖို့ ကူညီ ပျိုးထောင်ပေးရပါမယ် ... ।

“ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေကြတဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘဝတူ မိန်းကလေးများစွာနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို ချွဲမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားကြတဲ့ ယောက်ဗျားပေါင်းများစွာဟာလည်း ကျွန်မနဲ့ မျှော်လင့်ချက်ချင်း တူညီနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်မလိုပဲ အချယ်မရောက်လေးတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေ ကိုယ့်သမီးကလေး မြဲးကလေး ညီမကလေးတွေကို ဒီလို အဓမ္မပြုကျင့်ခံရမယ့် ဘေးအနဲ့ရာယ်ကို စီးထိတ်ကြောက်ရှုံးနေကြမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒီလိုအမျိုး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူတွေကိုလည်း အမြင့်ဆုံး ပြစ်ချက်ပေးဖို့ မျှော်လင့်ကြမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒီဥပဒေကြောင့် ဒီအမှု ကျူးလွန်ချင်တဲ့ ယောက်ဗျား ၁၀ ယောက်ကနေ ၅ ယောက်အထိ လျော့ကျသွားမယ်ဆိုရင်ပဲ မဆိုလူဘူးလို့ ဆိုရမှာပါ ... 。”

မေက ဖြည့်ဖြည့်မှန်မှန် ဆက်တိုက်ပြောနေရာမှ ခက္ခာဌ္မ သက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကိုမေ့ကာ ကင်မရာကို တည်တည်လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အချယ်မရောက်သွာ့ကို အဓမ္မပြုတဲ့ ယောက်ဗျားမျိုးကို အမြင့်ဆုံး ပြစ်ချက်ပေးနိုင်ဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကတည်းက ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ... ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့ ကျွန်မက ... ကျွန်မက ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မေ့စကားက ထစ်အ တုန်ရင်သွားသည်။ အားလုံးဟာ အသက်တောင် မရှိမြှုတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငေးမောနေသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ...

မေရယ် ... မေ့ဆန္ဒကို မတားရက်ခဲ့ပေမယ့် မောက် ဒီဖြစ်ဆိုးကြီးကို မပြောစေချင်ခဲ့ပါဘူး၊ မကြားရက်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မဖွင့်ဟာ လိုက်ပါနဲ့ မေရယ်၊ ငောင်မိုးက ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မောက် စိုက်ကြည့်နေ ဆဲမှာ မေက တစ်လုံးချင်း လေးနက်ပိုသစ္စာဖြင့် ဖွင့်ဟာခဲ့လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ် ကျွန်မ အသက် ဘုရားနှစ်အရွယ်တုန်းက အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့ရသူဟာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလိုပါပဲ”

စတုဒိုပိုတွင်းရှိ ရိုက်ကူးထုတ်လွင့်နေကြသောသူအားလုံးသည် ရုတ်တရက် အံ့ဩ ကြောင်ငေးသွားကြသည်။

နေရာအသီးသီး ... ဒေသအသီးသီးမှ လူများစာသည် တို့များရှေ့သို့ စဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။

ကလေးအမေများက ကိုယ့် သမီးကလေးတွေကို တင်းတင်း ဖက်ဖွေထားရင်း တို့စံခရင်ပေါ်မှ အမထီးမေနှင့်အတူ မျက်ရည်ပဲစိုးလာကြသည်။

လင်းလွန်းသည် မျက်နှာဖွေးဖျော့သွေးဆုတ်လျက် ပြီမ်သက် သွားကာ မောက်ကြည့်ရင်း ငါချင်ပြင်းပြုလာသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက စုတ်သပ်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အဓမ္မပြုကျင့်သူထက် ပါပြီး ဆီးစွားတဲ့ပြစ်မှာကို ကျိုးလွန်ခဲ့သူတစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလူက ကျွန်မ အပ် ထိန်းသူရဲ့ အက်အခဲတစ်ခုကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ကျွန်မကို လိမ်းလှုပ်နည့်ဖော်ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မကို အသုံးချုပြီး သူ့စီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းတွေကို ရယူသွားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ကျိုးလွန်ခဲ့သူက ဆုံးပါးခဲ့ပြီးဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မကို အသုံးချုပ်သူ ကတော့ ခုချိန်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းအဖြစ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သော်လည်း”

နေခဲ့ပါတယ်၊ ပထမတစ်ကြိမ် ယုတ်မာခဲ့တဲ့ အဲဒီလူဟာ မကြာ ခင်က ကျွန်မနဲ့ ပြန်ဆုံးအခါမှာလည်း သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာ ကွယ်လိုတဲ့အတွက် ကျွန်မကို သူ့ခိုးအဖြစ် စွပ်စွဲဖို့ အမှုဆင်ခဲ့ပါ တယ် ...”

လင်းလွန်းသည် ရုတ်တရက် အသိဉာဏ်တစ်ခုလုံး မှာ့၏ အတိကျွေသွားသလို ပြာမိုက်သွားခဲ့သည်။

“ဒေဝါ ...”

သူ တီးတိုးရော်စိုက်တော့ ကောင်းမြတ်လွန်းနှင့် မမကလျာ က သူ့ကို ထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် လျဉ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဘမကီမေ၏ ရှုံးမှာ့က်မှ ငောင်မိုးသာကတော့ မျက်ရည်ပဲ ကာ ငါချင်လာသော်လည်း စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရင်း ...”

“ခုလိုကားရတာ တကယ်ပဲ ယူကြီးမရ ဖြစ်ရပါတယ် မမေ ...”

ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေတဲ့ လူတွေအားလုံးလည်း မမေနဲ့အတူ ကြကွဲနေကြမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်က မမေဟာ ဘဝပျက်ခဲ့ရပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ဒီလို ရပ်တည်နိုင်တဲ့အတွက်လည်း အားလုံးက ဂုဏ် ယူနေကြမှာပါ ...”

“ဘဝပျက်တယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှစ်းကို မသုံးနှစ်းပါနဲ့ ကိုဇ်မိုးသာ၊ ကျွန်မဘဝက သူတစ်ပါး ပယောက့် စွန်းထင်း ခဲ့ရတာပဲ ရှိတာပါ၊ ကျွန်မ ဘဝမပျက်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝက ကျွန်မလက်ထဲမှာပါ၊ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးနိုင်တာလည်း ကျွန်မပဲ၊ ဖန်တီးနိုင်တာလည်း ကျွန်မပဲ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကမှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မဖျက်ရင် ဘယ်သူကမှ လာ ဖျက်လို့ မရပါဘူး”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ခံယူချက်ပါပဲ မမေ၊ ဒါဆို ငွေကြေးလိုအပ်ချက် ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရတာပါ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုရော မမေ ဘာပြောချင်ပါသလဲ ...”

“ကျွန်မဘဝမှာလည်း ငွေကြေး လိုအပ်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်၊

မိဘရှိပေမယ့် မိဘမဲ့အဖြစ် နေခဲ့ရဖူးပါတယ်၊ အားကိုးရာ မဲ့ခဲ့ပါတယ်၊ ယုတ်မာသူနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုမာဝေ မပျက်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်ုမာဝဝကို ကျွန်ုမ မပျက်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုချိန်မှာ ဘဝပျက်နေတယ်လို့ ယူဆနေတဲ့ မိန်းကလေးများကို ကျွန်ုမ ပြောချင်တာက ခုကာစပီး ပြန်တည်ဆောက်လိုက်ပါ၊ လဲကျ နေခဲ့ရင် ခုကာစပီး ပြန်ထလိုက်ပါ၊ make it happen ပါ၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ၊ ကိုယ့်ဘဝက ကိုယ့်လက်ထဲမှာပါ ...”

“ခု ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေကြတဲ့ ပရိသတ်ကိုရော ဘာများ ပြောချင်ပါသေးလဲ ...”

“ကျွန်ုမအပါအဝင် အကာအကွယ်မဲ့ ... မိဘမဲ့ ... အခြေအနေမဲ့ ကလေးသံများစွာ အပေါ်မှာ ယုတ်မှာ အခွင့်အရေးယူချင်သူတွေ ထိတ်လန်းကြောက်ရွှေ့စေမယ့် ပြစ်ဒဏ်ကြီးကြီးပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်ုမနဲ့ အတူတူ မျှော်လင့်ပေးကြပါ၊ ကျွန်ုမလို့ အဖြစ်ဆိုးမျိုး၊ မကြော်အောင် ကိုယ့်သမီးကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးကြပါ၊ ကျွန်ုမတို့ နိုင်ငံက ကလေးသူငယ်တွေအားလုံး၊ မိန်းကလေးတွေအားလုံး၊ ကမ္မာ အရှင်ရုပ်က ကလေးသူငယ်နဲ့ အမျိုးသမီးတွေအားလုံး ဒီလိုအဖြစ် မျိုး၊ မကြော်ရဖို့ ဆုတောင်းပေးကြပါ၊ ဒီဥပဒေကို မျှော်လင့်သော အားဖြင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြော့ခဲ့ရတဲ့ ကလေးသူငယ်ပေါင်းများစွာရဲ့ အသက် ဝိညာဉ်တွေအားလုံးကို စာနာအသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် မနက်ဖြစ် ဖြစ်ပေးကြရအောင်ပါ ...”

တိပိအစီအစဉ် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တိပိကြည့်ရှုနေသော လူများစွာကတော့ ခေတ္တခဏ ဆက်လက် ငိုင်တွေ ပြိုမြို့သက်ရပ်တန်းပေးကြရအောင်ပါ ...”

ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ရွေးရောင်းနေသော ကလေးအမေများ က သူတို့သမီးကလေးတွေကို ဆွဲယူပွဲဖက် ပြိုမြို့သက် မျက်ဇူုဝဲလျက် ရှိသည်။

ကိုမင်းဆွဲက နီရဲလာသော မျက်နှာကို တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း ...

“စိုးအောင် ... ဇော်နိုင် ... မင်းတို့ မနက်ဖြစ် မနက် ဖြစ်နာရီ အရောက် မြို့တော်ခန်းမရေးမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်ပစ္စ ...”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

တက်တူးဆရာက ထိုင်ရာမှ ထကာ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ညနေ ရန်ကုန်ထွက်မယ့် ကားလက်မှတ်ကျွန်ုသေးလား ...”

“သားရယ် ... သားရယ် ... ဒက်ဒီ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒက်ဒီမှား ခဲ့ပါတယ် ...”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ငိုကြွေးနေသော သားရှူဗျာ ဒုံး ထောက်ထိုင်ချေရင်း မျက်ရည်ကျလျက် အသနားခံ တောင်းပန်နေခဲ့သည်။
အခန်းပြင်မှာတော့ အိကလျာတို့ အနီးမောင်နှင့် မျက်ရည် ပဲလျက် ဌီမ်သက်စွာ ရပ်တန်နေခဲ့ကြလေသည်။

ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီလား ...

လင်းလွန်းသည် အီပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျောက်လာသော သူ၏ခြေလှမ်းပိုးဖြင့် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီလား ... မေ့ကို ခေါ်သွားပေးခဲ့တဲ့ သူက ဒက်ဒီလား၊ မေ့ကို သူခါးအဖြစ် စွဲပွဲခဲ့တာ ဒက်ဒီလား ...”

လင်းလွန်းသည် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို ကြောင်စီစီ မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်ရင်း ရှုံးသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ထိုင်ရှာမှ ဒယိမ်းဒယိုင် ထလာရင်း ...

“သား ... သားရယ် ဒက်ဒီ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒက်ဒီ အားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒက်ဒီအပြစ်တွေအတွက် ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ပါ မယ်၊ ဒက်ဒီ မှားခဲ့မိပါတယ်၊ ဒက်ဒီ စီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းတွေ ရဖို့ ဒက်ဒီ ချမ်းသာချင်လို့ ဒက်ဒီ မှားခဲ့ပါတယ်”

“ဒက်ဒီက ချမ်းသာလာတဲ့အချိန်မှာ မေကတော့ မေကတော့ ...”

လင်းလွန်းက အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ နံရံကို မို့လျော ထိုင်ချုလိုက်ရင်း ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို နာကြည်းစွာ ကြည့်ရင်း ငိုကြွေးခဲ့ လေသည်။

ယဉ်ဆင် စာအုပ်တိုက်

ယဉ်ဆင် စာအုပ်တိုက်

မေက နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို နှင်းဆီပန်းပံ့ပေါ်မှာ ချလိုက်ပြီး ြိမ်သက်စွာ ခေါင်းင့်ရပ်တန်းနေခဲ့သည်။ အနီးအနားတစ်စိုက်မှ လူများ သည်လည်း မေ့လိုပင် ရပ်တန်း ြိမ်သက်နေလိုက်ကြသည်။

နေရောင်ြိမ်သည် မြို့တော်ခန်းမရှေ့နှင့် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ အနီးတစ်စိုက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လင်းဖြာကျရောက်လာခဲ့သည်။

င်မိုးက ထိုမြိုင်ကွင်းကို မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ကြည့် ြိမ်သက်နေမိရင်း မျက်ရည်အပဲသားဖြင့် ပြီးလိုက်သည်။ မော်ဝဲ၊ အထင်ကရ နေ့ရက်တစ်ရက်မှာ မေက သူ့လက်ဆောင် လည်စည်းကလေးကို ဆောင်ယူသွားသည့်အတွက် သူ ကြည်နဲ့ရသည်။

ထိုအချိန့်နှင်းဆီ တစ်ပွင့်ကိုင်ကာ ထိုနေရာသို့ လှမ်းလာနေသာ အဖော်ကို မယုံနိုင်ဖွယ် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဖော် သူ့ကို မြိုင်သွားကာ လက်ထောင်ြိမ်လိုက်ပြီးမှ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို သွားချထားလိုက်သည်။

င်မိုးက ပခုံးကိုတွေ့နဲ့ကာ အဟက်ခနဲရယ်လိုက်ရင်း အဖော်ကို သဘောတကျ ပြီးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

သူ့မြိုင်ကွင်းထဲကို နောက်ထပ် ရောက်လာသူတစ်ဦးကတော်လင်းလွန်း ဖြစ်လေသည်။

င်မိုးက ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းနည်းရသော်လည်း မေ့အတွက် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ထိုမြိုင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

မေ့အပေါ် နားလည်မှု အပြည့်အဝပေးကာ ချစ်ခင် မြတ်နိုင်မည်ဟု ယုြိုက်နိုင်လောက်သာ လင်းလွန်းက နှင်းဆီ တစ်ပွင့်ကို ကိုင်ဆောင်ကာ မေ့ဆီ လျောက်သွားနေတာကို သူ မျက်ရည်ရစ်ပေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း ပြီးနေမိသည်။

ရတ်တရဂ် သူ့ပခုံး တစ်ဖက်ကို ဖျပ်ခနဲ့ အပုတ်ခံလိုက်ရတာမို့ သူ ငဲ့ကြည့်မိတော် အဖေ ဖြစ်နေသည်။

အဖော် သူ့ပခုံးကို တစ်ဖတ်ဖတ်ပုတ်လိုက်ရင်း ...

“ကမ္မာအရပ်ရပ်မှာ အခြေအနေအချိုးမျိုးကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာ

ပုညား စာအုပ်တိုက်

၂၀၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၉) ရက်

နံနက်အလင်းရောင် ကောင်းစွာ ရောက်မလာသေးခင်မှာ ပင် မြို့တော်ခန်းမရှေ့သို့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသောသူ တချို့ တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဖြူဖွေးခန့်ထည်သော ကိုလိုနီခေတ်လက်ရာ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အအိုး၏ ဘယ်ဘက်ဆီမှ နံနက်ခင်း နေရောင် ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင် မြို့တော်ခန်းမရှေ့ခြံ နှင်းဆီပွင့်ကလေးများ အများအပြား စုပြုနေခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ့်အောင်က ကင်မရာကိုကိုင်ဆောင်လျက် လူတွေ့ကြားမှ တိုးလျောက်လာသည်။ ကိုဇော်နိုင်က နောက်မှ သွာက်သွာက်လိုက်လာသည်။

မြို့တော်ခန်းမရှေ့ခြံ ရုပ်သံရိုက်ကူးရေးသမားများ၊ သတင်းဆောက်များ ရုပ်ယူက်ခတ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လည်စီး စကတ်ဖော် မိုးပြာရောင် ကလေးကို လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသော မေက နှင်းဆီပွင့်လေး တစ်ပွင့် ကိုင်ဆောင်လျက် နှင်းဆီတွေ့ စုပြုလျက်ရှိသော နေရာသို့ လျောက်လာခဲ့သည်။

မေ ရောက်လာချိန်မှာ လူအားလုံးက တိတ်ဆိတ် ြိမ်သက်စွာဖြင့် မေ့ကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

ပုညား စာအုပ်တိုက်

သင့်နေတဲ့ သူတွေနဲ့စာရင် အသည်းကဲ့တာ လောက်တော့ မပြောပ
လောက်ပါဘူးဘုံ၊ ဟုတ်ရဲ့လား ငါသားရ”

ဟု ပြောလိုက်တာမို့ သူက မချိတရို ရယ်လိုက်မိရင်း ...
“အဖေ ... သားတော့ သားလုပ်ချင်တာ စွန့်စားပြီး လုပ်လိုက်ပြီး
အလုပ်တော့ ပြုတ်တော့မယ် ထင်တယ်ယူ”
“အေး ... ပြုတ်ရင်လည်း ကောင်းသားပဲ၊ တို့သားအဖ နှစ်ယောက်
အတူတူအိမ်ပြန်နားဖို့ အချိန်ရသွားတာပေါ့ ...”

သူ ခေါင်းမော့ ရယ်မောလိုက်တော့ အဖောက သူ့ ပခံးကို
လုမ်းဖက်လိုက်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ပခံးချင်းဖက်ကာ မြို့တော်ခန်းမ
ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည်။

မေက ရေတံခွန်ကရေ ဖြစ်ခဲ့လျှင် လင်းလွန်းသည် ရေတံခွန်း
က ရေတိုက်စားလို့ ပုံစံပြောင်းသွားရသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး
သာဖြစ်ပြီး င်္မားသာကတော့ ရေအားကောင်းစွာ ဆက်လက်စီးဆင်းဖို့
အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ရေအောက်မြေပြင်သာ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် မြို့တော်ခန်းမရှေ့ခြဲ့ အရှယ်
မရောက်မိ အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့ရသော ကလေးငယ်များကို စာနာခြင်းအားဖြင့်
နှင့်ဆီပန်း လာရောက်ချုသွုများ တစ်စာစာစာစာစာ များပြားလာခဲ့သည်။

ထိုသတ်းသည် ရုပ်သံမြိတ်ယာ စာနှစ်ဦးလေး မိမိယာများပေါ်
တွင် ပါဝင်လာကြသည်။

မကြာမိများပင် ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက အရှယ်မရောက်သူ
ကလေးသူငယ်များကို အဓမ္မပြုကျင့်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ဆယ်နှစ်မှ သော်၏
အထိ ချမှတ်ရန် ဥပဒေကြမ်းကို အမျိုးသားလွတ်တော်သို့ တင်သွင်းလိုက်
သည်။

အမျိုးသားလွတ်တော်က ထိုဥပဒေကြမ်းကို ဆွေးနွေးခွင့်
ပြုလိုက်သည်။

လွတ်တော်၏ ဥပဒေများအရ ဥပဒေတစ်ခုကို ပြဋ္ဌာန်း
လိုပါက ပြည်သူ့လွတ်တော်နှင့် အမျိုးသားလွတ်တော် အပါအဝင် ပြည်
ထောင်စွဲလွတ်တော်၏ သဘောတူညီမှုပါ လိုအပ်သည်။ ထိုအဆင့်ပြီးစီး
ပါက နိုင်ငံတော်သမ္မတက လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်လျှင် ဥပဒေအသက်ဝင်
သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပထမအဆင့် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သန်းခဲ့ပြီးမြှို့မြို့ မကြာ
င် ဥပဒေအတည်ပြုရန် လူများစွာက စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြသည်။
လင်းလွန်းက ဓာမဏီမေန့် လက်ထပ်လိုက်သည်။
ဇိုးသာကတွေ ကံကောင်းထောက်မဖွား အလုပ်မပြုတဲ့
အလုပ်မှ ခွင့်ယူကာ နယ်ခက်ပြန်ပြီး ခေတ္တအနားယဉ်းနေလေသည်။

ကျွန်ုင်မက ‘ရေ’ပါ။

ဒါပေမယ့် ...

ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းပေမယ့် သောက်မရအောင် ငန်းပြုး စီးဆင်းအား
မကောင်းတဲ့ ပင်လယ်သမ္မတရာက ရေလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပိုင်နာမည်တစ်ရနဲ့ စီးဆင်းလာပြီးမှ ပင်လယ်ထဲ ဆက်
စီးဝင်ခဲ့ရလို့ ရေချို့ဘဝကနေ ရေငန်ဘဝရောက်၊ ဓာတိအမည်ပျောက်ပြီး
ပင်လယ်နာမည် ခံလိုက်ရတဲ့ မြစ်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

သောင်က နောင့်ယုက်လို့ ကျိုးကျွန်းခဲ့ရတဲ့ မြစ်ကျိုးအင်းထဲက ထွက်ပေါက်
မဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

ပြုးပြုးမဲ့လျှင်းလျှင်း စီးနေလို့ လူပအေးချမ်းပေမယ့် ခွန်အားမဲ့တဲ့ စမ်း
ချောင်းရေလည်း မဟုတ်ဘူး။

အင်းအိုင်ကျုံးကျုံးလေးထဲမှာ သေနေပြီး ဘယ်ကိုမှ ဆက်စီးခွင့် မရဘဲ
အဆုံးမှာ ခန်းခြားက်သွားရတဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

နွားခြေရာခွက်လောက် ကျော်းမြော်းတဲ့နေရာလေးမှာ ခကာတင် ကျွန်းနေခဲ့တဲ့
ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကောင်းကင်က ကျေလာပေမယ့် လမ်းပျက် ချိုင့်ခွက်ထဲမှာ တင်ကျွန်းနေခဲ့ရင်း
လမ်းသွားလမ်းလာ လူတကာ ခြေဆေးသွားလို့ နောက်ကျိုးညွှန်ပတ်ကျိုး
ခဲ့ပြီး ဗွက်ဖြစ်ပြီးမှ ခန်းခြားက်ရတဲ့ မိုးရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်ုင်မက ...

ဟိုးအဝေးကြီးကနေ အရှို့န်အဟု့န်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ ကြီးမားတဲ့
ခွန်အားအဟု့န်မျိုးနဲ့ ကျောက်ဆောင် ကျောက်သား ချောက်ကမ်းပါးတွေ
ကိုတောင် ရင်ဆိုင်ပွတ်တိုက် ထိခတ် ပွန်းပဲ ပြတ်ရှု ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိတဲ့
ရေတဲ့ခွန်က ရေ ... ။

‘အထက်တန်းစား ရေ’ ပါ။

(ဓာမဏီမေ)

ကျွန်တော်က ‘ကျောက်ဆောင်’ပါ ...

ဒါပေမယ့် ...

ရေတဲ့ခွန်ရဲ့ တိုက်စားပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းကို ခံခဲ့ရလို့
ပြောင်းလဲသွားရတဲ့ ကျောက်ဆောင်ပါ ... ။

(လင်းလွန်း)

ကျွန်တော်က ‘မေပြင်’ ပါ။

အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရေဘယ်လောက်စီးစီး ဟိုးအောက်ခြေကနေ
ကြိုကြား ဖြည့်ဆည်းပေးနေမယ့် ရေအောက် ‘မေပြင်’ ပါ။

(ဇင်မိုးသာ)

ပုညခင်

6.3.2015

7 : 16 Pm

ပုညခင်၏ ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

- ၁။ ရင်ခုန်ခဲ့တိုက်
- ၂။ ပန်းအော်
- ၃။ မာနပြတိက်
- ၄။ ချို့သူများရဲ့ ဉာဏ်
- ၅။ ဆန်ကျောက် မြားနှစ်စင်း၏ ချစ်ခြင်းဆုံးမှတ်
- ၆။ သမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော အချစ်များအကြောင်း
- ၇။ ညို့ချက်ပြင်းသော ချို့ခြင်း၏ခြေရင်း၌
- ၈။ ကောင်းကင်အနေ့း
- ၉။ အဆိပ်ခကောင်းကင်
- ၁၀။ နှင်းခေါ်ပြုချုပ်ပြင်
- ၁၁။ ပုံပြင်ထဲက အချစ်အကြောင်း
- ၁၂။ ချို့ခြင်း၏ လှည့်ကွက်
- ၁၃။ အစိမ်းချုပ်
- ၁၄။ လျှို့ဂျာရင်ခုန်း
- ၁၅။ အချစ်ကိုပေးခဲ့သည်
- ၁၆။ ပင်လယ်ကဗျာ
- ၁၇။ တံတိုင်းကြီးခြား
- ၁၈။ ကာရန်အလွှာ
- ၁၉။ အချစ်ရဲ့ တန်ဖိုးများ
- ၂၀။ မာယာအပြင်းစား
- ၂၁။ လှုတဲ့တေား
- ၂၂။ တိပိဋကဓ်စနှင့် နွယ်တစ်မျှင်
- ၂၃။ လျှပ်ရောင်အလင်း ချို့ခြင်းပါးအိပ်
- ၂၄။ ပျားရည်မြစ်ထဲများ
- ၂၅။ အနိုင်ရောင်စိုးတို့
- ၂၆။ ချို့ခြင်းကို ဖွင့်ဆုံးကြသူများ
- ၂၇။ ချို့သူရှိတဲ့ မိန့်မာ
- ၂၈။ ချို့ခြင်းတာရား၏ အလိုတော်အတိုင်း
- ၂၉။ အချစ်သစ်ရှာဖွေခြင်း
- ၃၀။ အချစ်နှင့် ကြော်း
- ၃၁။ လျှို့ဂျာတိတ်ဆိတ်သော ...

ဗုဒ္ဓ ၃၂ န အုပ် တိဂုံ

ပုညခင်

အထက်တန်းစား ၆၅

အထက်တန်းစား ၆၅

ပုညခင်

ကျွန်ုတ်ကာ 'ရေး' ပါ...

ခဲ့လေယင့်...

သောင်က နောက်လှုက်လို ကျိုးကျွန်ုတ်ရတဲ့

မြစ်ကျိုးအင်းထဲက ထွက်ပေါက်လို ရေရှိမှုပါတီဘူး..။

ကောင်ကောင်က ကျော်ပေယဉ် လည်းဖျက်ရှိနှင့်ခွက်ထဲမှာ တင်ကျိုးစနေ့ရင်း

လမ်းသွားလမ်းလာ လူတော်မြှေဆေးသွားလို့

နောက်ကျိုးညားပတ် ဗွက်ဖြစ်ပြီးဖူး ခေါ်မြောက်ရတဲ့ မိုးရေရှိုးလည်းမဟုတ်ဘူး..။

ကျွန်ုတ်...

ပိုးအဝတ်ပြောက်နေ အနှစ်အာဟန်ပြေားပြေား စီးဆင်းလာချုပြုမှု

ကြော်ယူ ခွင့်အားအဟုန်ပြု့နဲ့

ကျောက်ဆောင်ကျောက်သား ရောက်ကမ်းပါးမြတ်ရှိရတော်

ရင်ဆင် ပွဲတ်တိုက် ထိခိုက် ပွဲနဲ့ ပြတ်ရှု ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိတဲ့..

ရေတွေ့ခွန်က 'ရေး' ပါ။

၁၄၁ ၁၄၀ ၁၃၉ ၁၃၈ ၁၃၇ ၁၃၆ ၁၃၅

၁၃၄

၁၃၃

၁၃၂

၁၃၁

၁၃၀